

การพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ด้วยเทคโนโลยีคอมพลัส

Component-Based Software Development with COM+

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์

คณะวิศวกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2544

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน...46185
วัน, เดือน, ปี 20 ส.ค. 2546

b.....
i.....

๒๕๔๖

การพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ด้วยเทคโนโลยีคอมพลัส
Component-Based Software Development with COM+

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์
คณะวิศวกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2544

ปริญญานิพนธ์ปีการศึกษา 2544

ภาควิชา วิศวกรรมคอมพิวเตอร์

คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เรื่อง การพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ด้วยเทคโนโลยีคอมพลัส

Component-Based Software Development with COM+

ผู้จัดทำ

1. นายอริพล พงษ์พัฒน์

รหัสประจำตัว 41014508

2. นายอาชวิวัฒน์ คำทวี

รหัสประจำตัว 41014540

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ดร. วรวัฒน์ ลิ้มโกศา)

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ดร. ชุตินเมษฐ์ ศรีนิลทา)

การพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์

อิทธิพล พงษ์พัฒน์

อายุวัฒน์ คำทวี

ดร. วรวัฒน์ ลิ้มโกคา อาจารย์ที่ปรึกษา

ดร. ชุตติเมษญ์ ศรีนิลทา อาจารย์ที่ปรึกษา

ปีการศึกษา 2544

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันซอฟต์แวร์ที่พัฒนาขึ้นมามีปัญหาทางด้านการแก้ไขข้อบกพร่อง การบำรุงรักษา รวมไปถึงความน่าเชื่อถือในการทำงาน ถึงแม้ว่าจะมีการปรับเปลี่ยนมาเป็นการพัฒนามาเป็นการพัฒนาเชิงวัตถุแล้วก็ตาม แต่ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการพัฒนาซอฟต์แวร์ที่ต้องการความรวดเร็วในการพัฒนา ซึ่งทำให้เกิดแนวความคิดใหม่ของการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่า และเชื่อถือได้มากกว่ารูปแบบเดิม

เทคโนโลยีคอมพลัส (Component Object Model Plus: COM+) เป็นหนึ่งในเทคโนโลยีที่มีความสามารถในการจัดการกับความต้องการต่างๆ ดังที่กล่าวมา โดย COM+ พัฒนามาจาก COM ซึ่งเป็นเทคโนโลยีในการพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ซึ่งเป็นอิสระต่อภาษาที่ใช้ในการพัฒนา นอกจากนี้ COM+ ยังจัดเตรียมบริการต่างๆ ที่ช่วยอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ เช่น ความสามารถในการจัดการทรานส์แอ็กชัน การจัดการด้านความปลอดภัย เป็นต้น โดยไม่ต้องเขียนโปรแกรมเพิ่มเติมเลย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ศึกษาถึงวิธีการพัฒนาระบบงานขนาดใหญ่ โดยใช้วิธีการพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ (COM) การเรียกใช้บริการของคอมพลัส การกระจายโหลดการทำงาน รวมไปถึงการเรียกใช้บริการที่พัฒนาจากเทคโนโลยีอีกตัวหนึ่ง คือ Enterprise JavaBeans (EJB)

ตัวอย่างการพัฒนาระบบงานขนาดใหญ่ที่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้นำเสนอคือ ระบบการจองแพ็คเกจท่องเที่ยวและระบบการจองโรงแรม ซึ่งใช้หลักการพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์ ตามโครงสร้างของวินโดวส์ดีเอ็นเอ (Windows DNA) โดยภาษาที่ใช้ในการพัฒนา คือ ภาษาวิซวลเบสิก เอเอสพี และเอเอสพีดอตเน็ต เว็บเซอร์วิส (ASP.NET Web Services) ส่วนระบบการจองสายการบินและระบบการจองรถโดยสารจะเรียกใช้บริการที่พัฒนาจากเทคโนโลยี EJB ผ่านโพรโตคอลมาตรฐานคือ โซป (SOAP: Simple Object Access Protocol)

Component-Based Software Development with COM+

Atipon Pongpat

Ayuwat Katawee

Dr. Worawat Limpoka Advisor

Dr. Shutimet Srinilta Advisor

ABSTRACT

Recently, software development has a problem such as updating application, maintenance and reliability. Object-oriented development cannot solve these problems completely. It also cannot meet requirement of rapid software development. So the concept of "Reusability" that is more efficiency and reliability than legacy system was used.

Component Object Model Plus (COM+) Technology is one of base technology that can manage with non-functional requirement. COM+ was developed from COM, which is Component-Based software development technology, that is language heterogeneity. Additionally, COM+ has other service that help developer can develop easier such as Microsoft Transaction Server (MTS), COM+ Security.

This thesis is study in developing large-scale system by Component Based Development Methodology, use COM+ Service, Load Balancing and use service that developed from Enterprise JavaBeans (EJB) Technology.

Example of large scale system development in this thesis are hotel agency and travelling agency with reserve package tour, hotel room, bus seat and airline seat by using component based development rely on Windows DNA Architecture. Languages that were used to develop are Visual Basic, ASP and ASP.Net Web Services. In part of Airline seat reservation and Bus seat reservation are use service that develop from EJB Technology by using Simple Object Access Protocol (SOAP)

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้คงไม่อาจเสร็จได้ด้วยดี หากไม่ได้รับความช่วยเหลือ และร่วมมือจากหลายๆ ฝ่ายด้วยกัน บุคคลแรกที่ต้องกล่าวถึงเพราะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้วิทยานิพนธ์นี้เสร็จลงได้ ก็คือ อาจารย์วราวัฒน์ ลิ้มโกคา และอาจารย์ชุตินเมษฐ์ ศรีนิลทา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ให้ความเอาใจใส่ แนะนำ และช่วยเหลือเสมอมา นอกจากนั้นยังได้ให้ความรู้และแนวคิดในการทำงานรวมถึงการใช้ชีวิต อันมีค่ายิ่งให้แก่ผู้เขียน ซึ่งต้องขอขอบพระคุณเป็นอย่างมาก

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อนๆ ห้อง OLALA และเพื่อนๆ ในห้องโปรเจกต์อื่นๆ ห้อง ที่ช่วยเป็นกำลังใจและให้ประสบการณ์ในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยที่มีค่ายิ่งใช้กับผู้เขียน

สุดท้ายนี้ ต้องขอขอบพระคุณบุคคลสำคัญที่สุดที่ทำให้ข้าพเจ้ามีวันนี้ ก็คือ บิดา มารดา อันเป็นที่เคารพรักยิ่ง ซึ่งได้เลี้ยงดูผู้เขียนมาเป็นอย่างดี พร้อมทั้งให้โอกาสในการศึกษาอย่างเต็มที่ และยังให้กำลังใจเอาใจใส่เสมอมา ในทุก ๆ ด้านอันหาที่เปรียบมิได้ ข้าพเจ้าขอระลึกในพระคุณอันสุดประมาณ และขอกราบขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

อธิพล พงษ์พัฒน์
อายุวัฒน์ คำทวี

สารบัญ

หน้าที่

บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ	IV
สารบัญตาราง	X
สารบัญภาพ	X
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาของโครงการ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	1
1.3 ขอบเขตของโครงการ	2
1.4 วิธีการดำเนินงานของโครงการ	2
บทที่ 2 ทฤษฎีคอมพิวเตอร์	3
2.1 การพัฒนาเชิงคอมพิวเตอร์	3
2.1.1 เฟรมเวิร์ก	3
2.1.2 ส่วนประกอบของคอมพิวเตอร์	4
2.1.3 คุณสมบัติของคอมพิวเตอร์	4
2.2 งานที่เหมาะสมกับการพัฒนาเชิงคอมพิวเตอร์	7
2.3 ประโยชน์ของการพัฒนาเชิงคอมพิวเตอร์	7
2.4 แนวโน้มของระบบในอนาคต	7
บทที่ 3 วิทยาการของสถาปัตยกรรมแบบกระจาย	8
3.1 สถาปัตยกรรมแบบหนึ่ง-tier	8
3.2 เครือข่ายภายในและการแบ่งปันทรัพยากรภายในเครือข่าย	8
3.3 สถาปัตยกรรมแบบสอง-tier (ไคลเอนต์/เซิร์ฟเวอร์)	9
3.3.1 คาด้าเบสเซิร์ฟเวอร์	9
3.3.2 แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์	9
3.4 สถาปัตยกรรมแบบสาม-tier	9
3.4.1 วินโดวส์ดีเอ็นเอ	10
3.4.1.1 ฟรีเซนต์ชันเทียร์	10
3.4.1.2 บิสิเนสลอจิกเทียร์	11
3.4.1.3 คาด้าแอ็กเซสเทียร์	11
บทที่ 4 Component Object Model (COM)	12

4.1	วิวัฒนาการของ COM+	12
4.1.1	จาก OLE สู่ COM+	12
4.1.2	RPC และ COM+	14
4.2	COM คอมโพเนนต์	14
4.3	ปัญหาของคอมโพเนนต์ซอฟต์แวร์	14
4.4	พื้นฐานของ COM	15
4.5	มาตรฐานไบนารี	15
4.6	อินเทอร์เฟซ	16
4.7	Globally Unique Identifiers (GUID)	18
4.8	C++ คอมโพเนนต์ และ อินเทอร์เฟซ	18
4.9	IUnknown	20
4.9.1	HRESULT	21
4.9.2	IUnknown::QueryInterface	21
4.9.3	IUnknown::Release	22
4.10	ประเภทของ COM server	24
4.11	มาแชลลิง (Marshaling)	24
4.12	คลาสแฟกเตอร์ี่	25
4.13	รีจิสตรี	29
4.14	COM Activation	30
4.15	COM และความอิสระต่อภาษา	31
4.16	Microsoft IDL Compiler (MIDL)	32
4.17	การนำ COM คอมโพเนนต์กลับมาใช้ใหม่	32
4.17.1	คอนเทนเมนต์	33
4.17.2	แอ็กกรีเกชัน	33
4.18	อินเทอร์เฟซ IDispatch	34
4.19	คู่อินเทอร์เฟซ	35
4.20	เทคนิคในการไบนารี	35
บทที่ 5	เทคโนโลยี DCOM	37
5.1	พื้นฐานของ DCOM	37
5.2	สถาปัตยกรรมของ DCOM	37
5.3	พรีอ๊กซี่และสตัป	37
5.4	มาแชลลิง	38
5.5	วิธีการสื่อสารกันระหว่างพรีอ๊กซี่และสตัปผ่าน RPC Channels	38
5.6	พรีอ๊กซี่เมนเจอร์	38

5.7 Microsoft's RPC Implementation (MS-RPC)	39
5.8 การสร้างรีโมตออบเจกต์	40
5.9 การสร้าง DCOM เซิร์ฟเวอร์และไคลเอ็นต์	40
5.10 Microsoft Interface Definition Language (MIDL)	40
5.11 ตัวอย่างการใช้งาน DCOM	41
5.11.1 ตัวอย่าง IDL Source	41
5.11.2 ตัวอย่างการ Implement COM เซิร์ฟเวอร์ด้วยภาษา C++	42
5.11.3 การสร้าง DCOM ไคลเอ็นต์	46
5.12 วิธีติดตั้ง DCOM ทางฝั่งไคลเอ็นต์	46
5.13 วิธีติดตั้ง DCOM ทางฝั่งเซิร์ฟเวอร์	49
บทที่ 6 เทคโนโลยี COM+	51
6.1 COM+	51
6.2 บริการของ คอมโพเนนต์	52
6.3 รูปจำลองของ COM+	52
6.4 สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการสร้างมิดเคิลเทียร์แอปพลิเคชัน	54
6.5 Declarative, Attribute-Based Programming	55
6.6 COM+ Catalog	56
6.7 แนวทางของ COM+	57
6.7.1 แนวทางของ COM	57
6.7.2 แนวทางของ COM+	57
6.7.2.1 แอปพลิเคชัน	57
6.7.2.2 คอมโพเนนต์	57
6.7.2.3 คอมโพเนนต์ที่ถูกปรับแต่ง และไม่ถูกปรับแต่ง	58
6.7.3 ชนิดของ COM+ Application	58
6.8 สถาปัตยกรรมของ COM+	58
6.8.1 Context	59
6.8.2 Activation	60
6.8.3 Interception	60
6.8.4 Just-in-Time (JIT) Activation	61
6.9 COM+ Threading Model	62
6.10 ทรานส์แอ็กชันใน COM+	63
6.11 COM+ และ Scalability	66
6.11.1 Microsoft Clustering Technology	66
6.11.2 Object Pooling	67

6.12 โมเดลความปลอดภัยของ COM+	69
6.12.1 เป้าหมายหลักของโมเดลรักษาความปลอดภัยใน COM+	69
6.12.2 COM+ Security Packages	70
6.12.3 Declarative Security	70
6.12.4 การปรับแต่งคอมโพเนนต์แต่ละตัว	73
6.12.5 Role	73
6.12.5.1 การสร้าง Role	74
6.12.5.2 การเพิ่มผู้ใช้เข้าไปในโรล	74
6.12.6 การกำหนดความปลอดภัยให้แก่ส่วนของแอปพลิเคชัน	74
6.12.7 Programmatic Security	74
บทที่ 7 XML	76
7.1 ข้อดีของ HTML	76
7.2 เป้าหมายหลักของ XML	77
7.3 การประยุกต์ใช้ XML	78
7.4 XML จะแทนที่ HTML หรือไม่	78
7.5 โครงสร้าง XML	78
7.6 ข้อควรระวังในการเขียน XML	80
7.7 วิเคราะห์โครงสร้างของเอกสารแบบ DOM และ SAX	81
7.7.1 การพาร์สเอกสาร XML โดยใช้ DOM	81
7.7.2 การพาร์สเอกสาร XML โดยใช้ SAX	82
บทที่ 8 SOAP (Simple Object Access Protocol)	84
8.1 แนะนำ SOAP	84
8.2 ส่วนประกอบของ SOAP	84
8.2.1 Envelope	86
8.2.2 Body	87
8.2.3 Header	87
8.3 SOAP Fault Element	88
8.4 SOAP Encoding	89
8.4.1 ตัวอย่าง Struct	90
8.4.2 ตัวอย่าง Array	91
8.5 SOAP ใน HTTP	93
8.6 SOAP สำหรับ RPC	94
8.7 SOAP Toolkit	95
8.8 โครงสร้างภายในของ SOAP Toolkit ของ Microsoft	96

8.8.1 การสร้าง SoapClient Object	96
8.8.2 การประมวลผลภายใน SoapClient Object	98
8.8.3 การสร้าง SoapServer Object	99
8.8.4 การประมวลผลภายใน SoapServer Object	100
8.9 การสร้าง SOAP Client และ SOAP Server ด้วย .NET Framework	101
8.9.1 การใช้ ASP.NET ทำ SOAP Web Service	101
8.9.2 การใช้ .NET ทำ SOAP Client	101
บทที่ 9 คลัสเตอร์	103
9.1 คลัสเตอร์ (Cluster) คืออะไร	103
9.2 เน็ตเวิร์กโหลดบาลานซิง (Network Load Balancing :NLB)	104
9.2.1 ข้อดีของ NLB	104
9.2.2 การติดตั้งและการจัดการ NLB	104
9.2.3 สถาปัตยกรรมของ NLB	105
9.2.4 อัลกอริทึมโหลดบาลานซิง	106
9.2.5 Convergence – Redistributed the Load on NLB Cluster	107
9.2.6 NLB Heart Beat	107
9.2.7 Load Balancing Distribution	108
9.3 Component Load Balancing (CLB)	109
9.3.1 สถาปัตยกรรมของ CLB	110
9.3.2 Component Load Balancing Scenarios	110
9.3.2.1 เหตุผลหลักที่ไม่ควรแยกเว็บและ COM+ แอปพลิเคชัน ออกจากกัน	112
9.3.2.2 Two-tier with full load balancing	113
9.3.2.3 Three-tier with full load balancing	113
9.3.2.4 Three-tier with fail over	114
9.4 Cluster Service	115
9.4.1 การตรวจสอบความล้มเหลวในการทำงาน	118
9.4.1.1 การตรวจสอบว่า node ใดล้มเหลวในการทำงาน	118
9.4.1.2 การตรวจสอบว่า resource ใดไม่สามารถใช้งานได้	118
บทที่ 10 การออกแบบระบบโรงแรม	119
10.1 การลงทะเบียน	119
10.2 การสืบค้นข้อมูลโรงแรม / ห้องพัก	119
10.3 การจองห้องพัก	120
10.4 การเรียกดูรายการจองห้องพัก	121
10.5 การยืนยันการจองห้องพัก	121

10.6 การยกเลิกการจองห้องพัก	121
10.7 การบริหารราคาห้องพัก	121
10.8 การออกแบบระบบงาน	121
10.8.1 คาด้าโฟลว์ไดอะแกรม	122
10.8.2 อีอาไดอะแกรม	128
10.8.3 คลาสไดอะแกรม	130
บทที่ 11 การออกแบบระบบทัวร์	134
11.1 การลงทะเบียน	134
11.2 การจองชุดเดินทาง	134
11.3 การจองโรงแรม	135
11.4 การจองเครื่องบินและรถโดยสาร	136
11.5 การเรียกดูรายการจอง	138
11.6 การยกเลิก หรือ ยืนยันการจอง	138
11.7 การบริหารชุดเดินทาง	138
11.8 การออกแบบระบบงาน	139
11.8.1 คาด้าโฟลว์ไดอะแกรม	139
11.8.2 อีอาไดอะแกรม	151
11.8.3 คลาสไดอะแกรม	153
11.8.4 คอมโพเนนต์ไดอะแกรม	161
บทที่ 12 ลักษณะแอปพลิเคชัน	163
12.1 ระบบงาน OLALA Hotel บนอินเทอร์เน็ต	163
12.1.1 หน้าจอหลัก	163
12.1.2 การสมัครเป็นสมาชิก	164
12.1.3 การค้นหาห้องพักและเลือกสินค้าใส่ตะกร้า	164
12.1.4 การจอง และการยืนยันการจองห้องพักของระบบโรงแรม	166
12.2 ระบบงาน OLALA Tour บนอินเทอร์เน็ต	166
12.2.1 หน้าจอหลักของระบบแพ็คเกจทัวร์	167
12.2.2 การลงทะเบียนเป็นสมาชิกของระบบทัวร์	168
12.2.3 การค้นหาแพ็คเกจทัวร์	168
12.2.4 การค้นหาโรงแรมของระบบทัวร์	171
12.2.5 การค้นหาสายการบิน และรถโดยสารของระบบทัวร์	172
12.2.6 การสร้างแพ็คเกจส่วนตัวเดินทางโดยรถโดยสาร	173
12.2.7 การสร้างแพ็คเกจส่วนตัวเดินทางโดยเครื่องบิน	174
12.2.8 การจอง และการยืนยันการจอง	174

บทที่ 13 การจัดวางเครื่องเพื่อทดสอบการกระจายโหลด	176
13.1 การจัดวางเครื่อง	176
13.2 วิธีการปรับแต่ง Network Load Balancing ด้วย NLB ในวินโดวส์ 2000	178
13.3 การปรับแต่งค่า NLB สำหรับ Application Center	183
13.4 การเตรียมคลัสเตอร์สำหรับ CLB	192
13.5 การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการกระจายโหลดด้วย NLB	196
บทที่ 14 การเปรียบเทียบระหว่าง COM+ และ EJB	200
14.1 เปรียบเทียบลักษณะทั่วไประหว่าง COM+ และ EJB	200
14.2 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในเว็บ-tier ระหว่าง NLB และ WebLogic's web-tier	201
14.3 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในคอมโพเนนต์-tier	
ระหว่าง CLB และ WebLogic's Component-tier	202
บทที่ 15 บทวิจารณ์ และสรุป	203
15.1 สรุปผลการดำเนินงาน	203
15.2 แนวทางการพัฒนาต่อ	204
บรรณานุกรม	205
ตารางที่	หน้าที่
8-1 SOAP Fault Element	89
8-2 ค่า Fault Code	89
8-3 SOAP Toolkit	96
9-1 ตารางวัดเวลาที่ใช้ในการเรียกคอมโพเนนต์	112
10-1 แสดงคลาส อินเตอร์เฟส และเมธอดของระบบโรงแรม	130
11-1 แสดงคลาส อินเตอร์เฟส และเมธอดของระบบทัวร์	154
13-1 สเปกเครื่องที่ใช้ทดสอบ	196
13-2 ลำดับการเพิ่มเครื่องเซิร์ฟเวอร์	197
14-1 เปรียบเทียบลักษณะทั่วไประหว่าง COM+ และ EJB	201
14-2 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในเว็บ-tier ระหว่าง NLB และ WebLogic's web-tier	202
14-3 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในคอมโพเนนต์-tier	
ระหว่าง CLB และ WebLogic's Component-tier	202

สารบัญภาพ

รูปที่	หน้าที่
2-1 คอมโพเนนต์และส่วนประกอบต่างๆ ของมัน	4
2-2 ตัวอย่างของอินเทอร์เฟซ	5
2-3 คอมโพเนนต์และการแทนที่	6
2-4 การเพิ่มเติมคอมโพเนนต์	6
3-1 สถาปัตยกรรมแบบหนึ่งเทียร์	8
3-2 เครื่องข่ายภายในของเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล	8
3-3 โครงสร้างของวินโดวส์ดีเอ็นเอ	10
4-1 โครงสร้างของ vTable	15
4-2 รายละเอียดของ vTable	20
4-3 รีโมตคอมโพเนนต์	25
4-4 การดีสคิเกตการเรียกเมธอดโดยวิธีคอนเทนเมนต์	33
4-5 COM+ ออบเจ็กต์ที่ถูกแอกกรีเกรต	33
4-6 อินเทอร์เฟซ	34
4-7 Dual Interface	35
5-1 การเรียกใช้ COM Component ภายในเครื่องเดียวกัน	37
5-2 การเรียกใช้ COM Component ข้ามเครื่อง	37
5-3 การสร้าง Interface Facelet โดย Proxy Manager	39
5-4 โครงสร้างการสื่อสารภายในของ DCOM	39
5-5 การทำงานภายในของ DCOM	40
5-6 การเรียกใช้ MIDL Compiler	40
5-7 การเรียกใช้ลงทะเบียน COM Component	46
5-8 การเรียกใช้ dcomcnfg.exe	46
5-9 หน้าจอของ dcomcnfg	47
5-10 การตั้งค่าการยืนยันสิทธิ์	47
5-11 การตั้งค่าเครื่องรันแอปพลิเคชัน	48
5-12 การตั้งค่าการเข้าถึงคอมโพเนนต์	48
5-13 การกำหนดบัญชีผู้ใช้ที่สามารถใช้งานคอมโพเนนต์ได้	49
5-14 การลงทะเบียน COM Component ฝั่งเซิร์ฟเวอร์	49
6-1 วิวัฒนาการจาก COM สู่ COM+	52
6-2 การทำงานของ COM+	53
6-3 COM+ catalog	56

6-4 COM+ Explorer	56
6-5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอพาร์ตเมนต์ คอนเท็กซ์ และออบเจกต์	59
6-6 เรียกข้าม Context ต้องการ interceptor	60
6-7 Just-in-time activation	61
6-8 ออบเจกต์หลาย ๆ ตัวทำงานอยู่ในทรานส์แอ็กชันเดียวกัน	66
6-9 ไดอะล็อก Component Properties	68
6-10 Object Pooling	68
6-11 การเปิดเมนูเพื่อกำหนดค่ารักษาความปลอดภัย	72
6-12 การกำหนดค่าปกติของการขึ้นชั้นสิทธิ์	72
6-13 การกำหนดค่าปกติของการเข้าถึง	73
6-14 แสดงการกำหนดให้ผู้ใช้คนใดมีสิทธิ์ใช้	74
7-1 ตัวอย่างไฟล์ XML	79
7-2 ผลลัพธ์จาก Browse คู่มือโปรแกรม Internet Explorer	80
7-3 ตัวอย่างไฟล์ XML	81
7-4 ตัวอย่าง DOM Tree	82
7-5 ตัวอย่างแสดงไฟล์ XML	83
7-6 SAX Event	83
8-1 โครงสร้างของ SOAP	84
8-2 แสดงการ Client-Side Data Flow	97
8-3 แสดงโครงสร้างภายในของ SOAP	98
8-4 แสดง Server-Side Data Flow	99
8-5 แสดงโครงสร้างภายใน SOAP Server	100
8-6 การใช้ ASP.net ทำ SOAP web service	101
8-7 Runtime Callable Wrapper	101
8-8 การใช้ .net ทำเป็น SOAP client	101
8-9 COM callable wrapper ที่ทำให้ COM client สามารถเห็น .net object	102
9-1 COM+ cluster	103
9-2 การใช้งานเน็ตเวิร์ก โหลดบาลานซิง	104
9-3 แสดง โครงสร้างเน็ตเวิร์ก โหลด บาลานซิง	106
9-4 การตั้งค่า affinity	109
9-5 COM+ คลัสเตอร์ หลัง ไฟร์วอลล์	111
9-6 COM+ คอมโพเนนต์บนเว็บเพียร์	112
9-7 Two-tier คลัสเตอร์โมเดล ที่มี NLB และ CLB คลัสเตอร์	113
9-8 Three-tier คลัสเตอร์ ที่ทำ load balancing ทั้ง 3 เพียร์	113

9-9 Three-tier คลัสเตอร์ ที่ middle tier ใช้เฟลโเวอร์	114
9-10 Two-node server cluster running Windows 2000 Advanced Server	116
9-11 Four-node server cluster running Windows 2000 Data Center Server	116
9-12 Physical view of virtual servers under Cluster service	117
9-13 Client view of Cluster service virtual servers	117
10-1 แสดง Data Flow Diagram-Context Level ของระบบโรงแรม	123
10-2 แสดง Data Flow Diagram-Level 1 ของระบบโรงแรม	124
10-3 แสดง Data Flow Diagram-Level 2-1 ของระบบโรงแรม	125
10-4 แสดง Data Flow Diagram-Level 2-2 ของระบบโรงแรม	126
10-5 แสดง Data Flow Diagram-Level 2-3 ของระบบโรงแรม	127
10-6 แสดง ER Diagram ของระบบโรงแรม	129
10-7 แสดง Class Diagram ของระบบโรงแรม	132
10-8 แสดง Class Diagram – Data Object ของระบบโรงแรม	133
11-1 แสดง Data Flow Diagram – Context Level ของระบบทัวร์	140
11-2 แสดง Data Flow Diagram – Level 1-1 ของระบบทัวร์	141
11-3 แสดง Data Flow Diagram – Level 1-2 ของระบบทัวร์	142
11-4 แสดง Data Flow Diagram – Level 1-3 ของระบบทัวร์	143
11-5 แสดง Data Flow Diagram – Level 2-1 ของระบบทัวร์	144
11-6 แสดง Data Flow Diagram – Level 2-2 ของระบบทัวร์	145
11-7 แสดง Data Flow Diagram – Level 2-3 ของระบบทัวร์	146
11-8 แสดง Data Flow Diagram – Level 2-4 ของระบบทัวร์	147
11-9 แสดง Data Flow Diagram – Level 3-1 ของระบบทัวร์	148
11-10 แสดง Data Flow Diagram – Level 3-2 ของระบบทัวร์	149
11-11 แสดง Data Flow Diagram – Level 3-3 ของระบบทัวร์	150
11-12 แสดง ER Diagram ของระบบทัวร์	152
11-13 แสดง Class Diagram ของระบบทัวร์	155
11-14 แสดง Class Diagram – Data Object 1 ของระบบทัวร์	156
11-15 แสดง Class Diagram – Data Object 2 ของระบบทัวร์	157
11-16 แสดง Class Diagram – Data Object 3 ของระบบทัวร์	158
11-17 แสดง Class Diagram – Data Object 4 ของระบบทัวร์	159
11-18 แสดง Class Diagram – Data Object 5 ของระบบทัวร์	160
11-19 แสดง Component Diagram และการเรียกใช้ Component ข้าม Platform	161
11-20 แสดง Component Diagram และการเรียกใช้ Component ข้าม Platform 2	162
12-1 แสดงหน้าจอหลักของระบบโรงแรม	163

12-2 แสดงการสมัครเป็นสมาชิกของระบบโรงแรม	164
12-3 แสดงผลลัพธ์จากการค้นหาโรงแรม	164
12-4 แสดงรายละเอียดของโรงแรม	165
12-5 แสดงรายการในตะกร้าของระบบโรงแรม	165
12-6 แสดงรายการจองของลูกค้านในระบบโรงแรม	166
12-7 แสดงหน้าจอหลักของระบบทัวร์	167
12-8 แสดงหน้าจอการลงทะเบียนของระบบทัวร์	168
12-9 แสดงหน้าจอการค้นหาแพ็คเกจทัวร์ของระบบทัวร์	168
12-10 แสดงหน้าจอผลการค้นหาแพ็คเกจทัวร์ของระบบทัวร์	169
12-11 แสดงหน้าจอแสดงรายละเอียดของแพ็คเกจทัวร์	169
12-12 แสดงหน้าจอให้ใส่ชื่อผู้เดินทาง	170
12-13 แสดงหน้าจอโชว์รายการในตะกร้าของระบบทัวร์	170
12-14 แสดงหน้าจอการค้นหาห้องพักของระบบทัวร์	171
12-15 แสดงหน้าจอผลลัพธ์การค้นหาโรงแรมของระบบทัวร์	171
12-16 แสดงหน้าจอการค้นหาสายการบินของระบบทัวร์	172
12-17 แสดงหน้าจอผลลัพธ์การค้นหาสายการบินของระบบทัวร์	172
12-18 แสดงหน้าจอรายละเอียดการจองของระบบทัวร์	173
12-19 แสดงหน้าจอการค้นหาแพ็คเกจส่วนตัวซึ่งเดินทางโดยเครื่องบิน	174
12-20 แสดงหน้าจอรายละเอียดการจองของระบบทัวร์	175
13-1 Complus's Deployment Diagram	177
13-2 เลือกคุณสมบัติของวงแลน	179
13-3 เลือกคุณสมบัติของ TCP/IP	179
13-4 เพิ่ม Virtual IP	180
13-5 เลือกคุณสมบัติของ NLB	180
13-6 ปรับแต่งคลัสเตอร์พารามิเตอร์ของ NLB	181
13-7 ปรับแต่งโฮสต์พารามิเตอร์ของ NLB	182
13-8 ปรับแต่งพอร์ตรูลของ NLB	182
13-9 ขั้นตอนการสร้าง Cluster	184
13-10 การระบุชื่อ Cluster controller	185
13-11 การสร้าง Cluster ใหม่	185
13-12 แสดงการทำงานของการทำงานการสร้าง Cluster	186
13-13 การทำงานของการเก็บข้อมูลจาก Server	186
13-14 การเลือกตัวเลือกในการสร้าง Web cluster	187
13-15 การเลือก NLB เป็นตัวโหลดบาลานซ์	187

13-16 แสดงการเลือก LAN card	188
13-17 ขั้นตอนสุดท้ายของการสร้าง Cluster	188
13-18 การเลือกตัวเลือกในการเพิ่มสมาชิกของ Web cluster	189
13-19 การเพิ่มสมาชิกใน Cluster	189
13-20 การระบุ Server ที่ต้องการให้เป็นสมาชิกของ cluster	190
13-21 การเก็บข้อมูลจาก Server	190
13-22 การเลือก LAN card	191
13-23 การเสร็จสิ้นการเพิ่มสมาชิกของ Cluster	191
13-24 เลือก Properties ของ web	193
13-25 การเลือกสมาชิกที่ต้องการให้อยู่ใน Routing list	193
13-26 การสร้าง COM+ Application	194
13-27 การระบุชื่อ COM+ Application ที่ต้องการ	194
13-28 การ Restart Component supports dynamic load balancing	195
13-29 กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB (ตามจำนวนเครื่องเซิร์ฟเวอร์)	197
13-30 กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB (ตามจำนวนผู้ใช้)	198
13-31 กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB (3 แกน)	199

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของโครงการ

การพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์นั้นได้มีการพัฒนาจากการใช้การพัฒนาโดยรูปแบบโครงสร้าง (Structural Development) ไปเป็นการพัฒนาเชิงวัตถุ (Object Oriented Development) ซึ่งก็มีข้อดีที่สามารถจัดการกับระบบที่มีความซับซ้อนสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน การพัฒนาเชิงวัตถุก็มีจุดบกพร่องอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น จุดบกพร่องของหลักการสืบทอดคุณสมบัติ (Inheritance) การนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดแนวความคิดใหม่ของการนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่า และเชื่อถือได้มากกว่ารูปแบบเดิม

การพัฒนาโดยสถาปัตยกรรม COM เป็นพื้นฐาน (COM based Architecture) เป็นอีกแนวทางหนึ่ง ซึ่งได้ถูกนำมาใช้ โดยมีจุดเด่น ดังนี้

- มีความเป็นอิสระในการพัฒนา ไม่ขึ้นกับเครื่องพัฒนาใด ๆ เช่น COM ออบเจกต์ที่ถูกสร้างจาก Visual C++ ก็สามารถเรียกใช้โดยโปรแกรมที่พัฒนาโดย Visual Basic ได้
- มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ไม่ต้องคอมไพล์ใหม่เมื่อมีการเรียกใช้จากไคลเอนต์
- มีความสะดวกในการเรียกใช้ การเรียกใช้ไม่ว่าตัว COM ออบเจกต์นั้นจะอยู่ที่ไหนก็ไม่มี ความแตกต่างกันมากนัก
- เป็นหลักการพื้นฐานของ OLE และ ActiveX
- เนื่องจากมีการใช้อินเทอร์เฟซเป็นตัวติดต่อกับไคลเอนต์ ซึ่งอินเทอร์เฟซนั้นจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง
- การเปลี่ยนแปลงภายในตัวเซิร์ฟเวอร์จะไม่มีผลต่อตัวไคลเอนต์โดยตรง

เมื่อระบบงานนั้นต้องการที่จะเพิ่มความสามารถในการเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต ทางบริษัท ไมโครซอฟท์ก็ได้เสนอสถาปัตยกรรมที่เป็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับแพลตฟอร์มของไมโครซอฟท์ ซึ่งเรียกว่า Windows DNA องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของ Windows DNA คือ สภาพแวดล้อม COM+ รัน ไทม์ หรือ MTS เวอร์ชัน 3.0 (Microsoft Transaction Server 3.0) นั้นเอง ซึ่งมีบริการใหม่ ๆ เพิ่มเติมจาก MTS เวอร์ชันก่อนหน้า รวมทั้งยังใช้งานง่ายยิ่งกว่าเวอร์ชันก่อนอีกด้วย

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้นำเสนอทั้งทฤษฎี และตัวอย่างการสร้างทั้ง COM คอมโพเนนต์ และการ ออกแบบระบบงานขนาดใหญ่ โดยใช้หลักการคอมโพเนนต์ ซึ่งมีความละเอียดพอสมควร

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

ภายในโครงการนี้ได้ทำการศึกษาถึงทฤษฎี การสร้าง และการนำ COM ออบเจกต์ไปใช้งานโดยมี จุดประสงค์ดังนี้

1. เข้าใจถึงทฤษฎีพื้นฐานของ COM ลักษณะภายในตัว COM ออบเจกต์ และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง

2. รู้วิธีการสร้าง COM ออบเจกต์ ทั้งแบบ in-process, out-of-process และแบบ remote server
3. เข้าใจถึงทฤษฎีพื้นฐานของสภาพแวดล้อม COM+ รันไทม์ และบริการต่างๆ ที่มาพร้อมกันกับ DNA
4. สามารถออกแบบระบบงานเชิงคอมโพเนนต์ และสร้างระบบงานที่ออกแบบในลักษณะคอมโพเนนต์ โดยใช้เทคโนโลยี COM+ ร่วมกับ Windows DNA
5. ศึกษาเทคโนโลยีคลัสเตอร์ (Cluster) ของไมโครซอฟท์ ที่ช่วยสร้างแอปพลิเคชันที่มีความสามารถในการกระจายโหลด (Scalability) และความน่าเชื่อถือในการใช้งาน (Reliability)
6. ศึกษาวิธีการเรียกใช้คอมโพเนนต์ข้ามแพลตฟอร์มระหว่างแพลตฟอร์มของไมโครซอฟท์ (COM+) กับ จัน (EJB)

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1. ออกแบบและสร้างแอปพลิเคชันโดยใช้สถาปัตยกรรมแบบ 3 เทียร์ ร่วมกับการใช้หลักการพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ด้วยเทคโนโลยี COM+
2. สร้างแอปพลิเคชันให้สามารถเรียกใช้คอมโพเนนต์ข้ามแพลตฟอร์มได้
3. ใช้ทฤษฎีของ Network Load Balancing และ Component Load Balancing ในการเพิ่ม Scalability และ Reliability ให้กับแอปพลิเคชัน

1.4 วิธีการดำเนินงานของโครงการ

1. ศึกษาทฤษฎีพื้นฐานของ COM และ COM+
2. ศึกษาถึงโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมของ Windows DNA
3. ศึกษาทฤษฎีของ XML และ SOAP ในการเรียกใช้งานคอมโพเนนต์ระหว่างแพลตฟอร์มของไมโครซอฟท์กับแพลตฟอร์มของจันไมโครซิสเต็มส์
4. ออกแบบระบบแอปพลิเคชันในลักษณะงานเชิงคอมโพเนนต์
5. ศึกษาการทำงานของ Network Load Balancing (NLB) ที่มีอยู่ใน Windows 2000 Advanced Server
6. ศึกษาการปรับแต่งค่า NLB เพื่อให้เครื่องเซิร์ฟเวอร์หลายเครื่องสามารถทำงานร่วมกันได้
7. ศึกษาการทำงานของ Component Load Balancing (CLB)
8. ศึกษาวิธีการใช้งานโปรแกรม Microsoft Application Center 2000 เพื่อให้สามารถทำ Component Load Balancing ได้

บทที่ 2

ทฤษฎีคอมโพเนนต์

2.1 การพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์

คอมโพเนนต์ คือ ส่วนย่อยของระบบที่ไม่ขึ้นอยู่กับส่วนอื่นๆ และถูกซ่อนรายละเอียดไว้ภายใน ซึ่งหน้าที่ของคอมโพเนนต์จะถูกกำหนดไว้อย่างเหมาะสมเท่าที่ไคลเอ็นต์ต้องการใช้งานเท่านั้น ส่วนการจำกัดหน้าที่บางอย่างของคอมโพเนนต์นั้นจะกระทำโดยสถาปัตยกรรม (Architecture) หรือ คอนเทนเนอร์ (container) ที่คอมโพเนนต์นั้นดีพลอย (deploy) อยู่

คอมโพเนนต์อาจพัฒนา ทดสอบ และดีพลอยในสภาพแวดล้อมที่แยกจากส่วนอื่นๆ ของระบบ ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงนั้น คอมโพเนนต์จะถูกใช้งานร่วมกับคอมโพเนนต์อื่นๆ ก็ตาม แต่การทำแบบนี้มีความสำคัญต่อการทดสอบและคุณภาพของคอมโพเนนต์

เราอาจพิจารณาว่าส่วนใดๆ ของระบบซอฟต์แวร์เป็นคอมโพเนนต์ได้ เช่น ออบเจกต์ เมธอด เพราะระบบถูกสร้างขึ้นจากการประกอบของส่วนต่างๆ นี้ แต่การพิจารณาแบบนี้ไม่เหมาะกับการพัฒนาซอฟต์แวร์เชิงคอมโพเนนต์ เพราะหมายความว่าผู้พัฒนาจะต้องเกี่ยวข้องกับคอมโพเนนต์เสมอ

เพื่อความหมายที่สมบูรณ์ของคอมโพเนนต์จะต้องพูดถึงอินเทอร์เฟซ เพราะไคลเอ็นต์จะใช้อินเทอร์เฟซในการทำงานกับคอมโพเนนต์

การพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์นั้น มีความหมายกับคนแต่ละกลุ่มแตกต่างกันไปตามความต้องการ ซึ่งมีลักษณะเด่นบางอย่างที่นิยามความเป็นระบบคอมโพเนนต์ดังต่อไปนี้

1. คอมโพเนนต์มีลักษณะของออบเจกต์ คือ การซ่อนรายละเอียด (Encapsulated), โพลิมอร์ฟิก (polymorphic), การกำหนดหน้า, การกำหนดอินเทอร์เฟซ
2. คอมโพเนนต์ออกแบบภายใต้เฟรมเวิร์ก (Framework) ซึ่งได้สร้างข้อจำกัดบางอย่างไว้ เช่น ต้องไม่มีหลายเธรด, ไม่มีการติดต่อกับภายนอกโดยไม่ผ่านบริการของเฟรมเวิร์ก
3. คอมโพเนนต์สามารถอยู่ได้โดยไม่พึ่งพาคอมโพเนนต์อื่นๆ ยกเว้นคอมโพเนนต์ของเฟรมเวิร์กที่คอมโพเนนต์ดังกล่าวใช้อยู่
4. ทุกคอมโพเนนต์มีอินเทอร์เฟซสามัญที่แน่นอน (Fix and common) และอินเทอร์เฟซนี้เปลี่ยนแปลงไม่ได้
5. คอมโพเนนต์สามารถอธิบายตนเองได้ โดยอินเทอร์เฟซของคอมโพเนนต์จะต้องมีข้อมูลมากพอที่สามารถทำให้ไคลเอ็นต์สามารถเข้าใจวิธีใช้คอมโพเนนต์นั้นได้

2.1.1 เฟรมเวิร์ก คือ สภาพแวดล้อมที่มีลักษณะดังนี้

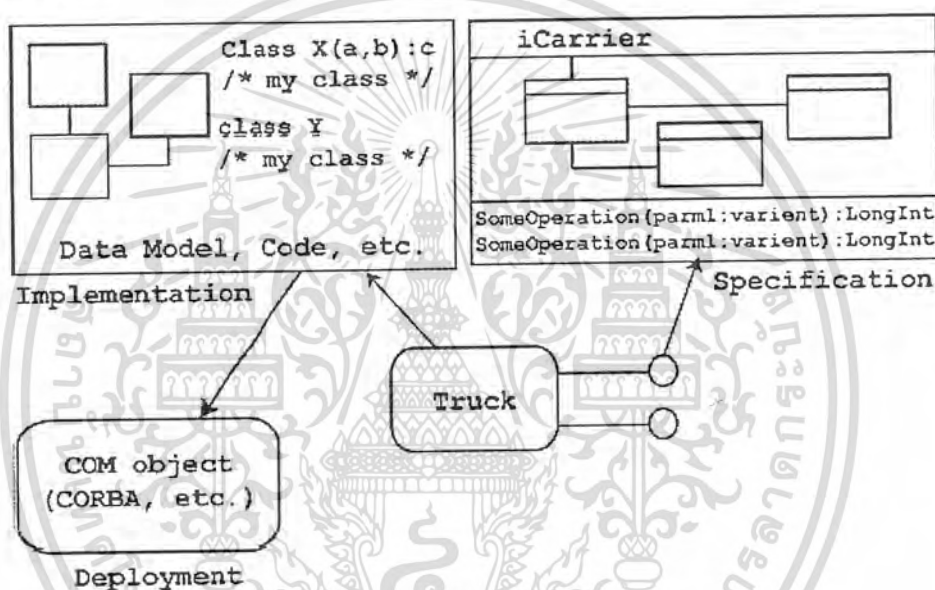
1. สร้างอินสแตนซ์ของคอมโพเนนต์ตอนรันไทม์
2. ทำให้คอมโพเนนต์ค้นพบคอมโพเนนต์อื่นๆ ได้
3. ทำให้คอมโพเนนต์ต่างๆ สามารถติดต่อกันได้

4. จัดหาบริการสามัญ เช่น เพอร์ซิสเทนซ์ (persistence), ทรานส์แอ็กชัน (transaction), ความไม่ขึ้นกับสถานที่, การรักษาความปลอดภัย, มอนิเตอร์ริง (monitoring)

2.1.2 ส่วนประกอบของคอมโพเนนต์

คอมโพเนนต์จะประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วนดังนี้

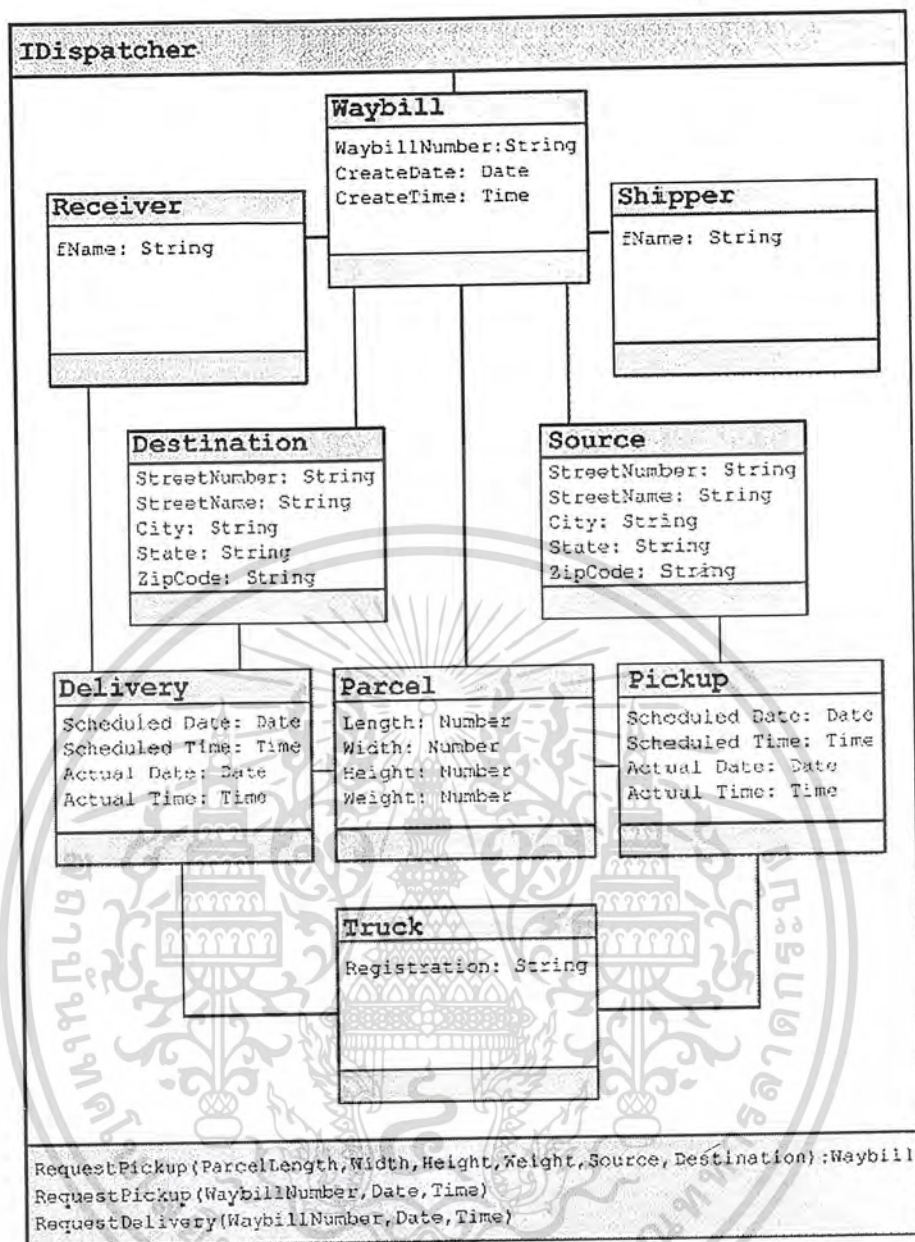
- อินเทอร์เฟซ (interface) - คอมโพเนนต์จะถูกเรียกใช้งานผ่านทางอินเทอร์เฟซ
- อิมพลีเมนต์เดชัน (implementation) - เป็นโค้ดที่กำหนดการทำงานของคอมโพเนนต์
- ดีพลอยเมนต์ (deployment) - เป็นเอ็กซิกิวต์ไฟล์จะใช้ในการทำให้คอมโพเนนต์ทำงานได้ ทำหน้าที่จัดการรันไทม์เอ็นไวรอนเมนต์ในการควบคุมการทำงานของคอมโพเนนต์และจัดหาเซอร์วิสที่จำเป็น

รูปที่ 2-1 คอมโพเนนต์และส่วนประกอบต่าง ๆ ของมัน

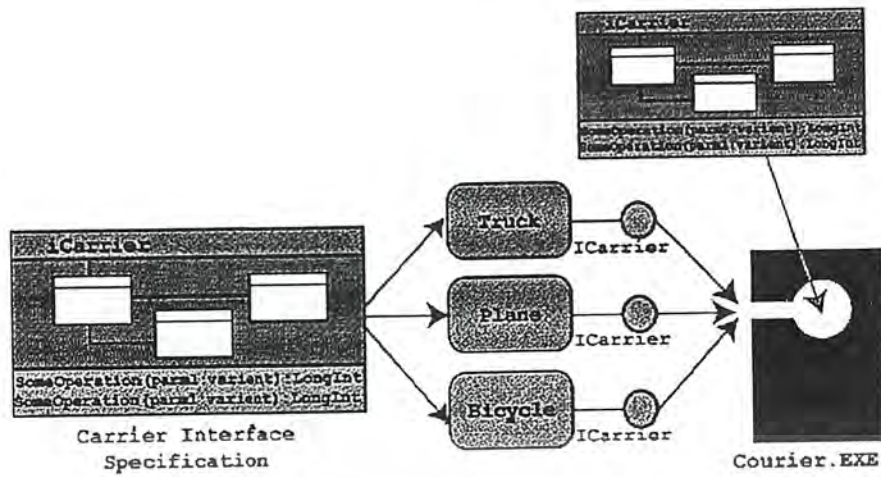
2.1.3 คุณสมบัติของคอมโพเนนต์

- **Encapsulated** - เป็นกระบวนการในการซ่อนโค้ดหรืออิมพลีเมนต์เดชันของคอมโพเนนต์ ผู้ใช้จะรู้เพียง อินเทอร์เฟซและจะใช้งานผ่านมัน โดยไม่จำเป็นต้องรู้ถึงอิมพลีเมนต์เดชัน ทำให้การเปลี่ยนแปลงอิมพลีเมนต์เดชันไม่มีผลกระทบต่อผู้ใช้
- **Descriptive** - เนื่องจากคอมโพเนนต์จะต้องติดต่อผ่านอินเทอร์เฟซเท่านั้น มันจะต้องมีอินฟอร์เมชันของมันเองที่ผู้ใช้สามารถจะเข้าใจได้ โดยอินฟอร์เมชันนั้นจะต้องอธิบายถึงอินเทอร์เฟซ, อิมพลีเมนต์เดชัน และดีพลอยเมนต์

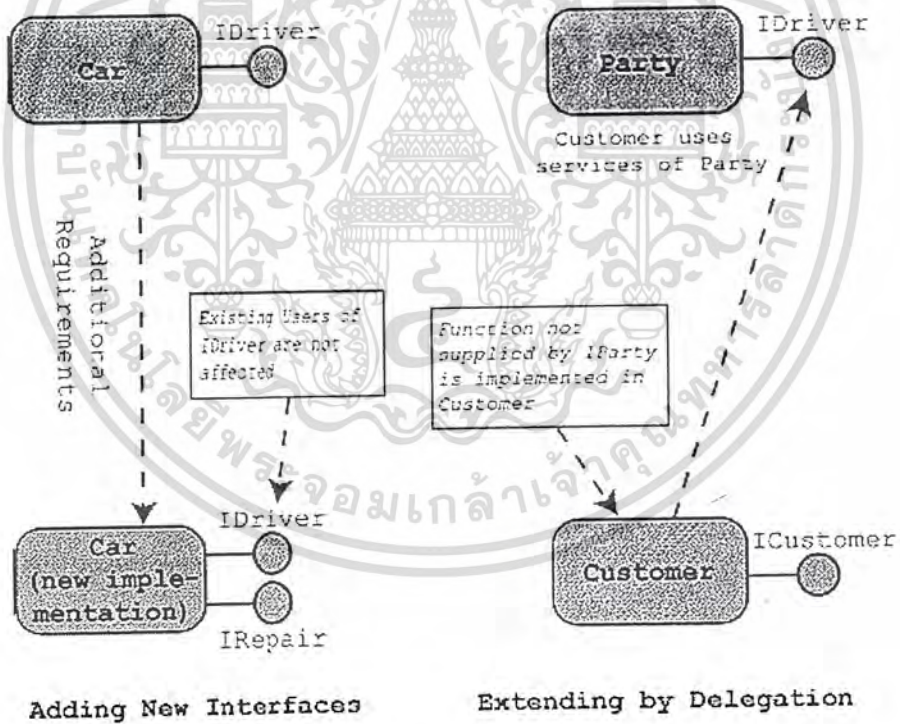
รูปที่ 2-2 ตัวอย่างของอินเทอร์เฟซ

- **Replaceable** - คอมโพเนนต์มีความสามารถในการเปลี่ยนคอมโพเนนต์หนึ่งกับคอมโพเนนต์ใด ๆ ที่มีอินเทอร์เฟซเหมือนกัน

รูปที่ 2-3 คอมโพเนนต์และการแทนที่

- Extensible - สามารถที่จะเพิ่มความสามารถได้ มี 2 วิธีคือ การเพิ่มอินเทอร์เฟซและมอบหมายหน้าที่ (Delegating Responsibility) การสร้างคอมโพเนนต์ใหม่สามารถมอบหมายหน้าที่ให้กับบริการที่มีอยู่ในคอมโพเนนต์ที่มีอยู่แล้ว

รูปที่ 2-4 การเพิ่มเติมคอมโพเนนต์

2.2 งานที่เหมาะสมกับการพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์

การพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์เป็นวิธีการพัฒนาคอมโพเนนต์โดยใช้คอมโพเนนต์เฟรมเวิร์ก ซึ่งการคงหน้าที่ของคอมโพเนนต์ไว้อย่างถูกต้อง (Well defined responsibility) กระทำได้โดยให้คอมโพเนนต์เชิงธุรกิจ หลีกเลี่ยงโค้ดที่ไม่สามารถทำงานกับอินเทอร์เฟซที่แน่นอนได้

เฟรมเวิร์กคอมโพเนนต์จะซ่อนบริการต่างๆ ของเอ็นไวรอนเมนต์ ซึ่งบริการต่างๆ เหล่านี้เป็นมาตรฐานแล้ว เช่น message oriented middle-ware, Transaction Monitors, การรักษาความปลอดภัย และ พิสูจน์สิทธิ์

2.3 ประโยชน์ของการพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์

การพัฒนาเชิงคอมโพเนนต์มีประโยชน์อย่างมากด้านเกี่ยวกับเทคนิค และประโยชน์เหล่านี้ยังนำไปสู่ประโยชน์ด้านธุรกิจด้วย

ประโยชน์ด้านเทคนิค

1. จัดการความซับซ้อนได้ดีขึ้น ทำให้คุณภาพของการแก้ปัญหาดีขึ้น
2. งานซับซ้อนที่ไม่เกี่ยวกับฟังก์ชันธุรกิจ ถูกรวมไว้ในเฟรมเวิร์ก
3. การออกแบบ, อิมพลีเมนต์, ทดสอบ ส่วนต่างๆ อย่างอิสระ ทำให้สามารถพัฒนาส่วนต่างๆ ได้พร้อมกัน
4. การไม่ขึ้นต่อกันของคอมโพเนนต์ลดผลกระทบของการเปลี่ยนแปลง requirement ไม่ให้กระจายไปทั้งระบบ

ประโยชน์ด้านธุรกิจ

1. ผลผลิตที่มีคุณภาพมากขึ้น
2. เร่งเวลาออกสู่ตลาด
3. ใช้ทรัพยากรบุคคลได้คุ้มค่าขึ้น
4. ลดค่าใช้จ่าย
5. เพิ่มปริมาณการนำกลับมาใช้ ในโครงการต่อไป

2.4 แนวโน้มของระบบในอนาคต

- ความต้องการระบบที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
- ความต้องการให้ระบบติดต่อกันจากธุรกิจสู่ธุรกิจ (B2B)
- ความต้องการให้ระบบ โดยด้านเครือข่าย ดีขึ้น

คอมโพเนนต์สามารถเติมเต็มความต้องการเหล่านี้ได้ เพราะระบบสามารถสร้างจากระบบย่อยที่อิสระต่อกัน ทำให้ระบบรวมมีความแข็งแกร่งขึ้น เพราะชิ้นส่วนย่อยหนึ่งไม่ยึดติดกับความยุ่งยากภายในชิ้นส่วนย่อยอื่น

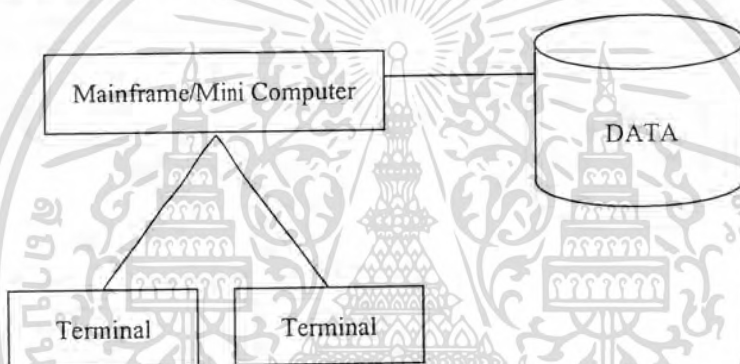
บทที่ 3

วิวัฒนาการของสถาปัตยกรรมแบบกระจาย

3.1 สถาปัตยกรรมแบบหนึ่งเทียร์ (One Tier Architecture/Centralize Host)

สถาปัตยกรรมแบบหนึ่งเทียร์ คือระบบผู้ใช้หลายคนที่เรียบง่ายที่สุด โดยจะมีการเก็บข้อมูลและประมวลผลอยู่ที่คอมพิวเตอร์ส่วนกลางทั้งหมด (เช่น เมนเฟรมคอมพิวเตอร์หรือมินิคอมพิวเตอร์) ผู้ใช้จะติดต่อกับคอมพิวเตอร์ส่วนกลางโดยผ่านทางเทอร์มินอล ซึ่งเป็นเพียงแค่อุปกรณ์อินพุตและเอาต์พุตเพียงอย่างเดียว ไม่มีการประมวลผล ในระบบเช่นนี้มีข้อเสียคือ

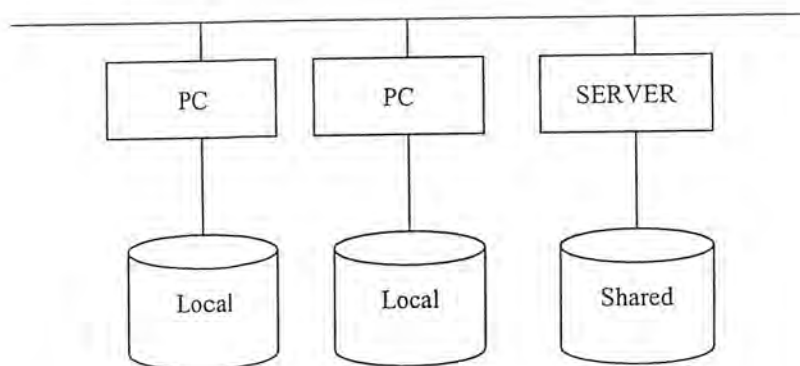
- การที่ทุกๆ กระบวนการทำงานทำในคอมพิวเตอร์ส่วนกลางทั้งหมด ทำให้ต้องแบ่งกำลังการประมวลผลไปให้ผู้ใช้แต่ละคน อาจมีผลกระทบต่อเวลาการตอบสนอง ทำให้ตอบสนองได้ช้าลง
- ถ้าเกิดความขัดข้องที่คอมพิวเตอร์ส่วนกลาง ผู้ใช้ทุกคนจะไม่สามารถใช้งานได้
- ค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาทางด้านฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์สูงมาก

รูปที่ 3-1 สถาปัตยกรรมแบบหนึ่งเทียร์

3.2 เครือข่ายภายในและการแบ่งปันทรัพยากรภายในเครือข่าย (PC LANs/ทรัพยากร Sharing LANs)

คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล (Personal Computer: PC) ได้ถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อทดแทนความไม่ยืดหยุ่นของระบบเมนเฟรม พืชนั้นมีค่าใช้จ่ายทางด้านซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ถูกกว่าระบบเมนเฟรมมาก พืชนั้นยุคแรกเริ่มเป็น พืชนั้นมีการใช้งานอยู่เครื่องเดียว ในก้าวต่อมาจึงมีการเชื่อมต่อพืชนั้นเข้าด้วยกันผ่านเครือข่ายภายใน (Local Area Network: LAN)

รูปที่ 3-2 เครือข่ายภายในของเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล

ในส่วนที่เป็นเซิร์ฟเวอร์นั้น อาจเป็นเซิร์ฟเวอร์ที่ให้บริการเพิ่มข้อมูล หรือเซิร์ฟเวอร์ที่ให้บริการเครื่องพิมพ์ (File/Print Server) ก็ได้ แต่แอปพลิเคชันจะยังคงทำงานอยู่บนพีซีของตัวเอง การที่ข้อมูลอยู่บนดิสก์ที่ใช้ร่วมกันที่เซิร์ฟเวอร์ และแอปพลิเคชันทำงานอยู่ที่พีซี ทำให้เกิดการถ่ายโอนข้อมูลจำนวนมาก และเป็นไปอย่างคั่งเนื่อง ยกตัวอย่างเช่น การคิวรีข้อมูลจากข้อมูลทั้งหมด 10,000 เรคคอร์ด เซิร์ฟเวอร์จะต้องส่งข้อมูลทั้ง 10,000 เรคคอร์ดนั้นมาประมวลผลคำสั่ง SQL ที่เครื่องไคลเอนต์

3.3 สถาปัตยกรรมแบบสองเทียร์ส (ไคลเอนต์/เซิร์ฟเวอร์)

3.3.1 ดาต้าเบสเซิร์ฟเวอร์ (Database Server)

ในระบบดาต้าเบสเซิร์ฟเวอร์นั้นดาต้าและดาต้าเบสเอ็นจิ้น (DBMS) จะรันอยู่ที่เซิร์ฟเวอร์ ส่วนหน้าจอใช้งานจะรันอยู่บนพีซี ซึ่งเรียกว่าไคลเอนต์ ในการสืบค้นข้อมูลนั้น จะส่งคำสั่ง SQL statement ไปสืบค้นที่เซิร์ฟเวอร์และเซิร์ฟเวอร์จะส่งเฉพาะผลลัพธ์กลับไปไคลเอนต์ ซึ่งจะช่วยลดความหนาแน่นของข้อมูลในระบบเครือข่ายลงได้ ไคลเอนต์กับเซิร์ฟเวอร์จะเป็นอิสระต่อกัน แต่จะมีแอปพลิเคชันทำงานร่วมกันอยู่ แอปพลิเคชันฝั่งเซิร์ฟเวอร์คือ ดาต้าเบสเอ็นจิ้น ส่วนแอปพลิเคชันฝั่งไคลเอนต์ ก็คือแอปพลิเคชันต่างๆ ที่ต้องการติดต่อกับดาต้าเบส แอปพลิเคชันทั้งสองส่วนจะติดต่อสื่อสารกันผ่านเน็ตเวิร์กโพรโตคอล ซึ่งเป็นความรับผิดชอบของ DBMS โดย DBMS จะจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานทั้งหมดให้

ข้อเสียของไคลเอนต์/เซิร์ฟเวอร์ ก็คือการที่แอปพลิเคชันนั้นรันอยู่บนไคลเอนต์ การแก้ไขแอปพลิเคชันจึงต้องทำทุกๆ ไคลเอนต์ ทำให้มีค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาสูงมาก

3.3.2 แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์

แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์จะมีความสามารถมากกว่าการแชร์ไฟล์หรือเครื่องพิมพ์ในเครือข่ายภายในหรือการจัดการดาต้าเบสในดาต้าเบสเซิร์ฟเวอร์ แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์นั้นสามารถใส่แอปพลิเคชันที่มีฟังก์ชันการทำงานต่างๆ ไว้ และเรียกใช้เมื่อต้องการได้ โดยแอปพลิเคชันที่จะเรียกใช้ฟังก์ชันที่อยู่บนเซิร์ฟเวอร์จะต้องใช้เน็ตเวิร์กโพรโตคอล เช่น TCP/IP, SPX/IPX หรือโพรโตคอลในระดับสูง เช่น DCOM, COBRA, RMI

3.4 สถาปัตยกรรมแบบสามเทียร์ส

ในระบบสถาปัตยกรรมแบบสองเทียร์สนั้น ทุกๆ ไคลเอนต์ติดต่อโดยตรงกับดาต้าเบส ซึ่งการทำเช่นนี้เหมาะสมกับงานขนาดเล็ก แต่ไม่เหมาะสมกับองค์กรใหญ่ๆ ที่มีผู้ใช้จำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบอินเตอร์เน็ตจะมีผู้ใช้ที่ใช้งานพร้อมกันเป็นจำนวนมากในช่วงเวลาที่ใช้งานมากๆ (peak time) จะทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรได้ ด้วยเหตุนี้ เทียร์ที่สามคือแอปพลิเคชันเทียร์หรือบิสิเนสเทียร์ จึงเกิดขึ้นมาคั่นระหว่างพรีเซนเตชันเทียร์และดาต้าเบสเทียร์เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่น และมีความสามารถในการกระจายโหลดได้มากขึ้น ยกตัวอย่างเช่นบิสิเนสเลเยอร์สามารถจัดการพูล (Pool) การเชื่อมต่อของดาต้าเบสได้ โดยจะไม่ยกเลิกการเชื่อมต่อกับดาต้าเบสเมื่อไม่ใช้งาน แต่จะเก็บลงพูลแทน ทำให้รองรับไคลเอนต์ได้มากขึ้น บิสิเนสเลเยอร์นั้นจะแยกไคลเอนต์ออกจากดาต้าเบส ไม่ให้ขึ้นต่อกันโดยตรง

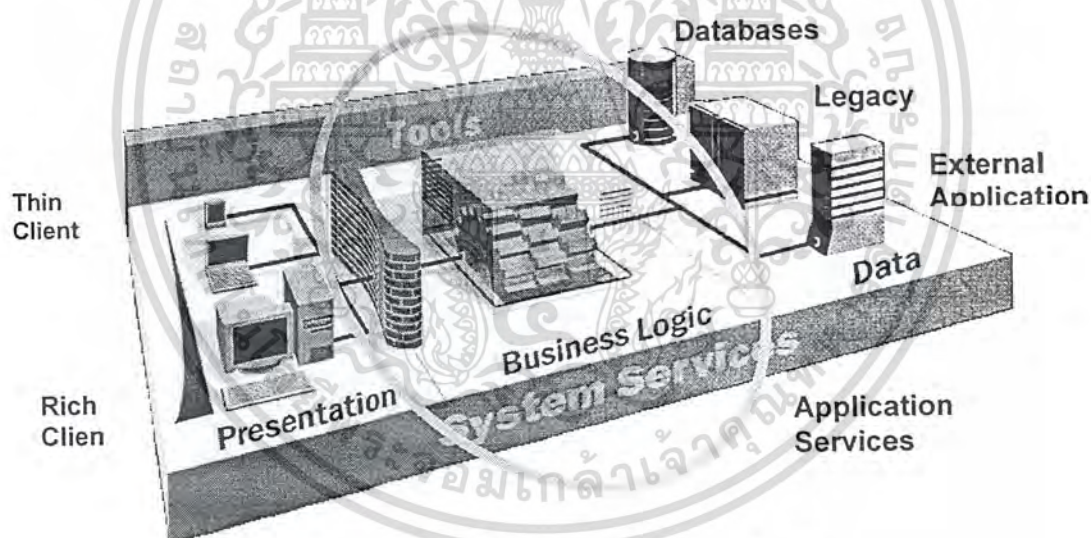
ดังนั้นค่าเบสสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อโค้ดในพีริเซนเดชั่นเลเบอร์เลบ บิสิเนสเลเบอร์ก็สามารถสร้าง Business Rule ที่เป็นสามัญซึ่งจะใช้ได้ในหลายๆ โคลเอนต์แอปพลิเคชันทำให้เกิดการนำโค้ดต้นฉบับมาใช้ใหม่ ถ้าฟังก์ชันธุรกิจเปลี่ยนแปลงไป ก็ปรับปรุงเฉพาะบิสิเนสเลเบอร์เท่านั้น

3.4.1 วินโดวส์ดีเอ็นเอ (Windows DNA)

ไมโครซอฟต์สนับสนุนการกระจายแอปพลิเคชันด้วยสถาปัตยกรรมวินโดวส์ดีเอ็นเอ (Windows Distributed Internet Application Architecture: Windows DNA)

วินโดวส์ดีเอ็นเอนำเสนอแอปพลิเคชันแบบสามเทียร์ส โดยอยู่บนพื้นฐานของ Component Object Model (COM) จุดประสงค์ของวินโดวส์ดีเอ็นเอ คือ การแยกโลจิกทางธุรกิจออกจากระบบไคลเอนต์/เซิร์ฟเวอร์ไปสู่วินโดวส์เทียร์ซึ่งรันอยู่บนวินโดวส์ 2000

วินโดวส์ดีเอ็นเอไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ของบริษัทใดๆ แต่เป็นแนวทางการพัฒนาแอปพลิเคชันแบบสามเทียร์สโดยทางไมโครซอฟต์ได้จัดเตรียมแพลตฟอร์ม คอมโพเนนต์เทคโนโลยี โครงสร้างภายในแอปพลิเคชัน บริการและเครื่องมือต่างๆ ให้ หัวใจของวินโดวส์ดีเอ็นเอ นั้น คือการรวมโมเดลการเขียนโปรแกรมที่อยู่บนพื้นฐานของ COM เข้าด้วยกัน

รูปที่ 3-3 โครงสร้างของวินโดวส์ดีเอ็นเอ

3.4.1.1 พีริเซนเดชั่นเทียร์

Rich Client เป็น Win 32 แอปพลิเคชันซึ่งสามารถเข้าถึงทุก ๆ ทรัพยากรของคอมพิวเตอร์ที่เป็นไคลเอนต์ได้ Rich Client ติดต่อกับ Middle Tier โดยผ่านทาง DCOM

Thin Client จะติดต่อกับ Web Server ผ่านทาง HTTP Protocol เทคโนโลยีของไมโครซอฟต์สำหรับ Thin Client ก็คือ Web Browser (Internet Explorer)

3.4.1.2 บิสิเนสโลจิกเทียร์ (Business Logic Tier)

บิสิเนสโลจิกเลเยอร์หรือ Middle Tier นั้น เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดของสถาปัตยกรรมแบบสามเทียร์ บริการใหม่ ๆ ของไมโครซอฟต์จะอยู่ที่เลเยอร์นี้ เช่น

- Web Service โดยผ่านทาง Internet Information Server (IIS)
- Transaction และ Component Service ผ่านทาง Microsoft Transaction Server (MTS)
- Queuing และ Asynchronous Service ผ่านทาง Microsoft Message Queue (MSMQ)
- Server Side Scripting ผ่านทาง Active Server Page (ASP) ซึ่งอยู่บน IIS

3.4.1.3 ดาต้าแอ็กเซสเลเยอร์ (Data Access Layer)

ในดาต้าแอ็กเซสเลเยอร์นี้ ไมโครซอฟต์มีผลิตภัณฑ์ที่เป็นตัวจัดการฐานข้อมูลคือ Microsoft SQL Server 2000 แต่ก็ยังกำหนด Data Access Interface ซึ่งสนับสนุนผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ด้วย เช่น Open Database Connectivity (ODBC), OLE DB

คุณสมบัติที่สำคัญที่สุดของ Data Access Technology ของไมโครซอฟต์ ก็คือ ความสามารถในการเข้าถึงทุก ๆ แหล่งข้อมูลได้อย่างสะดวกโดยผ่าน Interface เดียวกัน ซึ่งเรียกว่า Uniform Data Access (UDA)

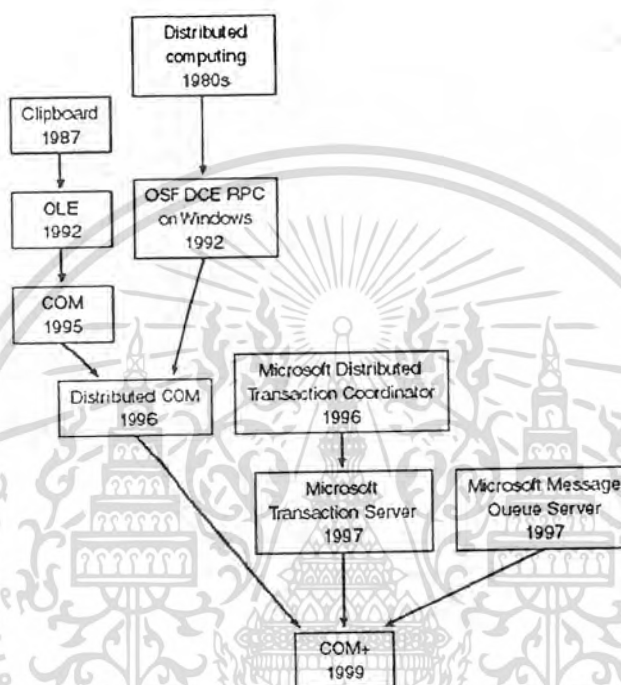

บทที่ 4

Component Object Model (COM)

4.1 วิวัฒนาการของ COM+

COM+ ไม่ใช่เทคโนโลยีที่สร้างขึ้นมาจากเพียงชั่วข้ามคืน แต่เป็นการรวมเอาเทคโนโลยีจากหลายเส้นทางมารวมกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ดังรูป

รูปที่ 4-1 วิวัฒนาการของ COM+

4.1.1 จาก OLE สู่ COM+

ระบบปฏิบัติการเอ็มเอสเอสของไมโครซอฟท์ถูกพัฒนาขึ้นบนคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพต่ำ (เทียบกับมาตรฐานในปัจจุบัน) จากนั้นอินเทลได้พัฒนาประสิทธิภาพของซีพียูอย่างมาก ทำให้ไมโครซอฟท์มองเห็นความเป็นไปได้ในการทำงานพร้อมๆ กันของหลายแอปพลิเคชัน

ด้วยการกำเนิดของมัลติทาสกิ้งของวินโดวส์ ทำให้คลิปบอร์ด (Clipboard) และ Dynamic Data Exchange (DDE) เป็นจุดเริ่มต้นของการสื่อสารระหว่างโพรเซส โดย DDE มีพื้นฐานการทำงานแบบส่งข้อความระหว่างแอปพลิเคชัน แต่โครงสร้างของ DDE ก็ยังซับซ้อนยากที่จะใช้งานได้ง่าย

คลิปบอร์ดมีการใช้งานที่ง่ายได้แก่ การคัด กัดลอก และแปะ ทำให้สามารถสร้างเอกสารที่ประกอบไปด้วยเนื้อหาหลายรูปแบบ เช่น รูปภาพ เสียง ตัวอย่างการใช้งานคลิปบอร์ด เช่น การสร้างรายงานที่เป็นเวิร์ดก็สามารถแทรกสเปรดชีตจากเอ็กเซลได้

ด้วยความง่ายในการอิมพลีเมนต์ของนักพัฒนาและง่ายต่อการใช้งาน ทำให้คลิปบอร์ดเป็นที่นิยมจนถึงปัจจุบัน แต่ปัญหาก็คือการแก้ไขคลิปบอร์ดจะทำได้ เช่น ถ้าต้องการแก้ไขคลิปบอร์ดก็ต้องทำขั้นตอนการคัดลอกและแปะซ้ำอีก

แนวคิดของ object linking and embedding (OLE) เกิดขึ้นเพื่อแก้ปัญหานี้ ซึ่ง OLE เปิดตัวครั้งแรกกับวินโดวส์ 3.1 โดยได้เพิ่มความสามารถในการนำเอกสารมาประกอบกัน เช่น การเชื่อมโยงเซลล์สเปรดชีตในเอกสารเวิร์ด เมื่อแก้ไขสเปรดชีต ข้อมูลใหม่ก็จะเชื่อมโยงไปยังเอกสารเวิร์ดโดยอัตโนมัติ โดยอันที่จริงแล้วก็ใช้ DDE ทำงานอยู่ภายใน อย่างไรก็ตาม OLE ก็ได้จุดประกายแนวคิดของคอมโพเนนต์ที่สามารถเสียบเข้ากับแอปพลิเคชันอื่นได้

OLE2 เปิดตัวในปี 1993 โดยเพิ่มความสามารถโดย in-place activation (visual editing) ทำให้สามารถแก้ไขเอกสารที่ซ่อนอยู่ภายในโดยไม่ต้องละจากหน้าต่างเดิม แต่นักพัฒนาก็ยังมองไม่เห็นความสำคัญว่า OLE2 เป็นรากฐานของคอมโพเนนต์ หลังจากนั้นกว่าปี OLE ก็ได้หลบจากและปล่อยให้ COM เข้ามาแสดงบทบาทแทน

ซอฟต์แวร์ขนาดใหญ่ประสบปัญหาในการดูแลโค้ดขนาดใหญ่ที่อาจจะมากถึง 1 ล้านบรรทัด ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะแก้ไขและทดสอบทั้งระบบ ในบางครั้งการแก้ไขเล็กๆ น้อยๆ อาจทำลายระบบในจุดอื่นๆ ได้

COM เปรียบเสมือนการเชื่อมคอมโพเนนต์ต่างๆ เข้าด้วยกัน ทำให้ซอฟต์แวร์ที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันสามารถทำงานร่วมกันได้ ซึ่งคอมโพเนนต์ต่างๆ สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ในจุดที่แตกต่างกันได้ เช่น คอมโพเนนต์ทางธุรกิจที่ใช้ในเดสก์ทอปแอปพลิเคชันสามารถนำไปใช้กับ Microsoft Internet Information Server (IIS) ได้

การพัฒนา COM ของไมโครซอฟต์มีความตั้งใจที่จะแก้ปัญหของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นทำให้เกิดปัญหาตามมา ดังนี้

- ซอฟต์แวร์สมัยใหม่มีขนาดใหญ่และซับซ้อน ทำให้ใช้เวลานานในการพัฒนา ยากต่อการดูแล และมีความเสี่ยงในการที่จะขยายความสามารถเพิ่มเติมในภายหลังให้กับซอฟต์แวร์นั้น
- แอปพลิเคชันยังคงพัฒนาในแบบเดี่ยว ซึ่งจะมาเป็นแพ็คเกจไม่มีทางเลือกในการเพิ่ม ลบ และอัปเดตได้
- แอปพลิเคชันไม่ยอมให้มีการรวมตัวกับแอปพลิเคชันอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลหรือฟังก์ชัน

ด้วยความซับซ้อนของปัญหาทั้งหมด ทำให้ไม่มีเทคโนโลยีใดๆ สามารถแก้ปัญหาได้ทั้งหมด แต่ซอฟต์แวร์ที่ปฏิบัติตามแนวทางของ COM สามารถแก้ปัญหาข้างต้นได้ดีขึ้น

COM+ เป็นวิวัฒนาการจาก COM และไมโครซอฟต์ทรานส์แอ็กชันเชิร์ฟเวอร์ (MTS) โดยนำทั้ง 2 เทคโนโลยีมารวมตัวกัน

4.1.2 RPC และ COM+

ในอดีตการติดต่อกันระหว่างคอมพิวเตอร์ผ่าน LAN เป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ สำหรับพีซีแล้ว การที่จะได้รับการยอมรับในการใช้งานแอปพลิเคชันที่สำคัญจะต้องรองรับการทำงานแบบกระจายที่ทำงานได้เทียบเท่ากับการทำงานแบบรวมศูนย์ ซึ่งจะต้องเกิดจากความร่วมมือของกลุ่มอุตสาหกรรมในการสร้างมาตรฐานร่วมกัน

ช่วงปลายทศวรรษ 1980 มีการสร้างมาตรฐานขึ้นโดยกลุ่ม Open Software Foundation (OSF) ได้สร้าง Distributed Computing Environment (DCE) เพื่อที่จะสร้างระบบการทำงานแบบกระจายที่มีความสามารถทัดเทียมกับการทำงานแบบรวมศูนย์

ผลลัพธ์ที่ได้จาก DCE คือมาตรฐานในการติดต่อสื่อสารระหว่างคอมพิวเตอร์รู้จักกันในชื่อ Remote Procedure Calls (RPCs) ซึ่ง COM+ ใช้ RPCs สำหรับการติดต่อกันระหว่างคอมพิวเตอร์

4.2 COM คอมโพเนนต์

COM คือสถาปัตยกรรมซอฟต์แวร์คอมโพเนนต์ ที่ทำให้สามารถสร้างแอปพลิเคชันหรือระบบได้จากคอมโพเนนต์ต่างๆ ทั้งที่สร้างขึ้นมาหรือซื้อจากผู้ขายซอฟต์แวร์ต่าง ๆ

COM สามารถแตกออกไปได้หลายอย่าง เช่น คอมพาวด์ด็อกคิวเมนต์ (Compound Document), คัสตอมคอนโทรล (Custom Control), ดาต้าทรานส์เฟอร์ (Data Transfer) ซึ่งใช้กลไกพื้นฐานร่วมกันที่สามารถทำให้ไบนารีซอฟต์แวร์คอมโพเนนต์จากหลายๆ ผู้ขายซอฟต์แวร์ สามารถทำงานร่วมกันได้ กลไกดังกล่าวได้แก่

- นิยามมาตรฐานไบนารี ที่ทำให้ คอมโพเนนต์ ต่าง ๆ ทำงานร่วมกันได้
 - เป็นอิสระต่อภาษาโปรแกรม (Programming Language-independent)
 - มีหลายแพลตฟอร์ม (Microsoft Windows NT, Apple, Macintosh, Unix)
 - ความสามารถในการขยายความสามารถ
- นอกจากนี้ COM ยังมีความสามารถเพิ่มเติม คือ
- การติดต่อระหว่างคอมโพเนนต์ แม้จะข้ามโพรเซสหรือเครือข่าย
 - การจัดการแบ่งปันหน่วยความจำระหว่าง คอมโพเนนต์
 - รายงานสถานะและข้อผิดพลาด
 - โดนามิกโหลดดิ้ง (Dynamic Loading) ของคอมโพเนนต์

4.3 ปัญหาของคอมโพเนนต์ซอฟต์แวร์

ปัญหาที่สำคัญที่สุด คือ ทำอย่างไรถึงจะสร้างระบบที่ใช้คอมโพเนนต์ที่มาจากต่างที่มาและต่างเวลาได้

- การทำงานร่วมกันได้ระดับพื้นฐาน
- ทำอย่างไรให้ผู้พัฒนาคอมโพเนนต์มั่นใจได้ว่า คอมโพเนนต์ที่สร้างขึ้นมาสามารถทำงานร่วมกับคอมโพเนนต์ของผู้พัฒนาอื่นๆ ได้

- การจัดการเวอร์ชัน
ทำอย่างไรจะอัพเกรดคอมโพเนนต์ โดยไม่ต้องอัพเกรดทั้งระบบ
- ความอิสระจากภาษา
ทำอย่างไรให้คอมโพเนนต์ ที่สร้างจากต่างภาษาสามารถทำงานร่วมกันได้
- *Transparent Cross-Process Interoperability*
ทำอย่างไรให้นักพัฒนาเขียนคอมโพเนนต์ in-process หรือ Cross-process โดยใช้รูปแบบเดียว

4.4 พื้นฐานของ COM

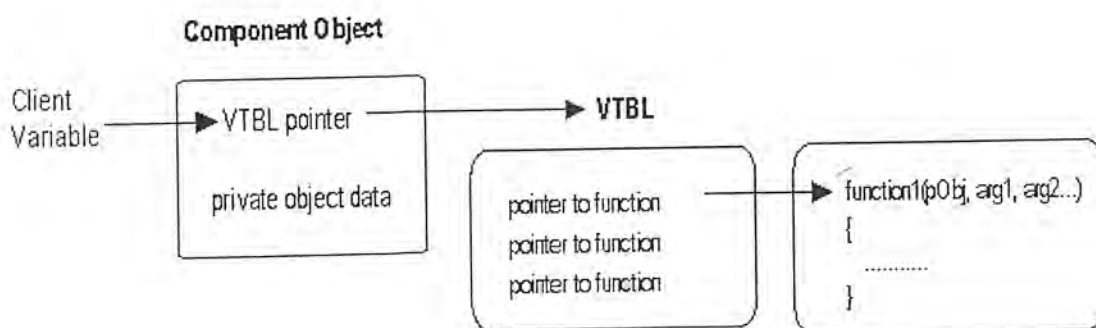
COM ได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ได้แก่

- มาตรฐานไบนารี (Binary Standard) เพื่อให้สามารถเรียกฟังก์ชันระหว่างคอมโพเนนต์ได้
- วิธีการในการรวมฟังก์ชันไปไว้ในอินเทอร์เฟซ
- ความสามารถพื้นฐานของ อินเทอร์เฟซ
 1. วิธีที่สามารถค้นหาอินเทอร์เฟซของคอมโพเนนต์แบบไดนามิก
 2. Reference Counting ที่ทำให้คอมโพเนนต์สามารถจัดการช่วงชีวิตของตนเองได้
- กลไกในการแบ่งแยกคอมโพเนนต์และอินเทอร์เฟซที่แตกต่างกัน
- ตัวสร้างคอมโพเนนต์ เพื่อการสร้างการติดต่อของคอมโพเนนต์ในกรณี In-process และ Cross-network

4.5 มาตรฐานไบนารี

COM นิยามมาตรฐานเลย์เอาต์ ของ Virtual Function Tables (vTables) ในหน่วยความจำ และมาตรฐานในการเรียกฟังก์ชันผ่าน vTables ดังนั้นภาษาใดก็ตามที่สามารถเรียกฟังก์ชันด้วยพอยน์เตอร์ (C, C++, Small Talk, Ada, Basic) ก็สามารถเขียนคอมโพเนนต์และสามารถใช้งานคอมโพเนนต์อื่น ๆ ที่เป็นมาตรฐานเดียวกันได้

Double Indirection (ไคลเอ็นต์ถือพอยน์เตอร์ ซึ่งไปที่พอยน์เตอร์ ที่ชี้ไปที่ vTable) ทำให้สามารถแบ่ง vTable ใช้ได้ ระหว่างอินสแตนซ์ของคลาสเดียวกัน ในระบบที่มีอินสแตนซ์หลายร้อยตัวนั้น การแบ่งกันใช้ vTable จะช่วยลดความต้องการหน่วยความจำลงมาก

รูปที่ 4-2 โครงสร้างของ vTable

4.6 อินเทอร์เฟซ

COM คอมโพเนนต์ติดต่อกันผ่านอินเทอร์เฟซ ซึ่งเป็นกลุ่มของฟังก์ชัน

อินเทอร์เฟซ เป็นเหมือนข้อตกลงของคอมโพเนนต์ว่า จะทำงานตามฟังก์ชันที่กำหนดไว้ได้ ชื่อของอินเทอร์เฟซโดยปกติจะขึ้นต้นด้วยอักษร I ซึ่งผู้ใช้สามารถสร้างอินเทอร์เฟซของตนเองได้ พอยน์เตอร์ที่ชี้ไปยังคอมโพเนนต์ออบเจกต์ที่จริงแล้วเป็นพอยน์เตอร์ซึ่งชี้ไปที่อินเทอร์เฟซหนึ่งของคอมโพเนนต์ นั้นหมายความว่าเราใช้พอยน์เตอร์เรียกเมธอด

ตัวอย่าง อินเทอร์เฟซ

```
interface ILookup : public IUnknown
```

```
{
```

```
public:
```

```
virtual HRESULT __stdcall LookupByName( LPTSTR lpName, TCHAR **lpIplNumber) = 0;
```

```
virtual HRESULT __stdcall LookupByNumber( LPTSTR lpNumber, TCHAR **lpIplName) = 0;
```

```
};
```

คุณสมบัติของ อินเทอร์เฟซ

1. อินเทอร์เฟซ ไม่ใช่คลาส

อินเทอร์เฟซไม่สามารถสร้างเป็นคอมโพเนนต์ออบเจกต์ได้ เพราะไม่มีส่วนอิมพลิเมนต์ ซึ่งตรงกันข้ามกับคลาสจะใช้งานอินเทอร์เฟซได้ เมื่อมีการสร้างคอมโพเนนต์ออบเจกต์ที่อิมพลิเมนต์อินเทอร์เฟซดังกล่าวเสียก่อน โดยคอมโพเนนต์ออบเจกต์คลาสคนละตัวนั้น สามารถอิมพลิเมนต์อินเทอร์เฟซเดียวกันด้วยวิธีที่ต่างกันก็ได้ จะเห็นได้ว่าพื้นฐานของโพลีมอร์ฟิซึมถูกประยุกต์ใช้กับคอมโพเนนต์ออบเจกต์อย่างเต็มที่

2. อินเทอร์เฟซ ไม่ใช่คอมโพเนนต์ออบเจกต์

อินเทอร์เฟซ เป็นเพียงกลุ่มของฟังก์ชันที่เกี่ยวข้องกัน และเป็นมาตรฐานไบนารีที่ไคลเอ็นต์และคอมโพเนนต์ออบเจกต์ใช้ติดต่อกันด้วย

คอมโพเนนต์ออบเจกต์ จะ อิมพลิเมนต์ ด้วยภาษาใดก็ได้ที่ราบเท่าที่สามารถมี พอยน์เตอร์ ชี้ไปที่ ฟังก์ชันสมาชิกของอินเทอร์เฟซ

3. ไคลเอ็นต์ จะกระทำกับพอยน์เตอร์ชี้ไปอินเทอร์เฟซ เท่านั้น

เมื่อไคลเอ็นต์ใช้งานคอมโพเนนต์ออบเจกต์ นั้น ไคลเอ็นต์ไม่มีอะไรมากไปกว่า พอยน์เตอร์ที่สามารถเข้าถึงฟังก์ชันของอินเทอร์เฟซ (เรียกว่า อินเทอร์เฟซพอยน์เตอร์) ซึ่งพอยน์เตอร์ดังกล่าวจะซ่อนรายละเอียดการอิมพลิเมนต์ภายใน ทำให้ไม่สามารถเห็นดาต้าของคอมโพเนนต์ออบเจกต์ ซึ่งจุดนี้จะต่างกับ ออบเจกต์พอยน์เตอร์ของ C++ ที่ ไคลเอ็นต์ อาจเข้าถึงได้โดยตรง

การ Encapsulation ดังกล่าว ทำให้เกิดมาตรฐานไบนารีที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำ Local/Remote Transparency ได้

4. คอมโพเนนต์ออบเจกต์ สามารถอิมพลิเมนต์ได้หลาย อินเทอร์เฟซ

เหมือน คลาสทั่วไปที่สามารถมีหลายเซตของบริการ

5. อินเทอร์เฟซ เป็น *Strongly Typed*

ทุกอินเทอร์เฟซ มีสิ่งระบุตนเอง นั่นคือ Globally Unique ID (GUID) ซึ่งกำจัดโอกาสที่จะมีอินเทอร์เฟซซ้ำซ้อนออกไป การใช้งานอินเทอร์เฟซนั้นต้องอ้างถึง GUID นี้ ทำให้หมดปัญหาเรื่องชื่อซ้ำกันได้

6. อินเทอร์เฟซ เปลี่ยนแปลงไม่ได้

อินเทอร์เฟซ ของ COM ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เมื่อมีการเพิ่มเติม ฟังก์ชันจะต้องสร้างอินเทอร์เฟซใหม่

หมายเหตุ อินเทอร์เฟซ ที่คล้ายกันสามารถร่วมกันใช้งานอิมพลีเมนต์ภายในได้ เพื่อเหตุผลในการสนับสนุนถึงไคลเอนต์เดิมและไคลเอนต์ ใหม่

ด้วยความเป็นหนึ่งเดียวของอินเทอร์เฟซของ COM ทำให้มีประโยชน์ คือ

1. ความสามารถในการเปลี่ยนแปลงฟังก์ชัน

QueryInterface ทำให้ออบเจ็กต์สามารถเพิ่มอินเทอร์เฟซใหม่เพื่อไคลเอนต์ใหม่ ในขณะที่ยังคงไว้ซึ่งความเข้ากันได้กับโค้ดของไคลเอนต์ที่มีอยู่ โดยไม่ต้องมีการคอมไพล์ใหม่ นับเป็นคุณสมบัติที่ใช้แก้ปัญหาเวอร์ชัน ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของคอมพิวเตอร์เน็ตเวิร์ก อินเทอร์เฟซของ COM เปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่เราสามารถเพิ่มฟังก์ชันใหม่ๆ ผ่านอินเทอร์เฟซใหม่ในขณะที่คอมพิวเตอร์นั้นยังคงสนับสนุนอินเทอร์เฟซเก่าด้วย ซึ่งเป็นการยืนยันความถูกต้องของการ Backward Compatibility เมื่อคอมพิวเตอร์มีการเปลี่ยนแปลง

2. ใช้งานออบเจ็กต์ ได้ง่าย และเร็ว

การเรียกฟังก์ชันของ COM นั้น เป็นการเรียกผ่านอินเทอร์เฟซสองตัว ซึ่งนับเป็น Overhead ที่น้อยมาก

3. อินเทอร์เฟซ เรียบง่าย

มีบางกลุ่มของการทำงาน ที่ใช้งานได้กับหลาย ๆ คอมพิวเตอร์ เช่น การอ่านเขียน byte stream ซึ่งคอมพิวเตอร์สามารถ ธิยอินเทอร์เฟซได้

4. Local/Remote Transparency

COM สามารถเข้ากันกลางระหว่างการเรียกอินเทอร์เฟซไปยังออบเจ็กต์ ทำให้ไคลเอนต์ใช้วิธีการเรียกโปรซีเยอร์ระยะไกล (Remote Procedure Call) ไปยังออบเจ็กต์ที่อยู่บนเครื่องอื่น หรือบนเครื่องได้ เหมือนกับวิธีการเรียกโปรซีเยอร์ที่อยู่ในโปรเซสเดียวกัน

5. เป็นอิสระจาก Programming Language

ภาษาโปรแกรมที่สามารถสร้าง Structure ของพอยน์เตอร์ และเรียกฟังก์ชันผ่านพอยน์เตอร์ได้ จะสามารถสร้างและใช้งาน คอมพิวเตอร์ออบเจ็กต์ ได้

COM ต่างจาก Object-Oriented Programming ตรงที่ COM นั้นเป็น Binary Object Standard ไม่ใช่ Source Code Standard

4.7 Globally Unique Identifiers (GUID)

COM ใช้ตัวระบุที่ไม่ซ้ำกันเลขทั่วโลก (เป็น Integer 128 บิต ซึ่งการันตีว่าจะไม่ซ้ำกัน) เป็นตัวแบ่งแยกอินเตอร์เฟซและ คอมโพเนนต์ออบเจกต์ คลาส

ตัวระบุดังกล่าว คือ UUIDs (Universally Unique Identifiers) ซึ่งนิยามโดย Open Software Foundation's Distributed Computing Environment

ชื่อที่มนุษย์อ่านได้นั้นเหมาะสำหรับใช้ในงานที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่ถ้าใช้ GUID จะทำให้มั่นใจได้ว่า COM คอมโพเนนต์ จะไม่เชื่อมต่อกับคอมโพเนนต์,อินเตอร์เฟซหรือ เมธอด ที่ผิด

ตัวอย่าง GUID

```
DEFINE_GUID(CLSID_PHONEBOOK, 0xc4910d70, 0xba7d, 0x11cd, 0x94, 0xe8, 0x08, 0x00, 0x17, 0x01, 0xa8, 0xa3);
```

```
DEFINE_GUID(IID_ILOOKUP, 0xc4910d71, 0xba7d, 0x11cd, 0x94, 0xe8, 0x08, 0x00, 0x17, 0x01, 0xa8, 0xa3);
```

GUIDs จะถูกฝังไว้ในตัวคอมโพเนนต์ไบนารี และถูกใช้โดย COM System แบบ Dynamic ตอน bind time เพื่อยืนยันความถูกต้องในการเชื่อมต่อกับคอมโพเนนต์

4.8 C++, คอมโพเนนต์ และ อินเตอร์เฟซ

หนึ่งในประโยชน์ของการพัฒนาด้วยภาษาแบบ object-oriented อย่าง C++ และ Java คือ การ encapsulate ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ออบเจกต์จะซ่อนรายละเอียดของอิมพลีเมนต์ และจะมีพับลิกอินเตอร์เฟซที่ให้ไคลเอนต์มาใช้งานออบเจกต์ ซึ่ง COM จัดเตรียมความสามารถส่วนนี้ โดยนิยามวิธีมาตรฐานในการอิมพลีเมนต์ และแสดงอินเตอร์เฟซของ COM-based ออบเจกต์

ด้านล่างคือโค้ด ของ C++ คลาสแบบ ธรรมดา

```
class Math
```

```
{
```

```
//ส่วน อินเตอร์เฟซ
```

```
public:
```

```
    long Add ( long Op1, long Op2 ) ;
```

```
    long Subtract (long Op1, long Op2 ) ;
```

```
//ส่วน อิมพลีเมนต์
```

```
private:
```

```
    string m_strVersion;
```

```
    string get_Version();
```

```
};
```



```

long Math::Add ( long Op1, long Op2 )
{
    return Op1+Op2 ;
}

long Math::Subtract (long Op1, long Op2 )
{
    return Op2-Op2 ;
}

```

คลาสข้างต้นมีฟังก์ชันพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ต่อไปจะเป็นการเปลี่ยนคลาสเป็น COM
 ออบเจกต์ ที่สามารถใช้ได้กับภาษาใดก็ได้ที่สนับสนุนอินเทอร์เฟซของ COM
 ขั้นตอนแรก คือนิยามอินเทอร์เฟซ โดยใช้แอสแทรกต์คลาส

```

class IMath
{
//ส่วน อินเทอร์เฟซ
public:
    virtual long Add ( long Op1, long Op2 ) = 0 ;
    virtual long Subtract (long Op1, long Op2 ) = 0 ;
};

```

จากนั้นก็สืบทอดแอสแทรกต์คลาสและทำ อิมพลีเมนต์ เหมือน คลาสธรรมดา

```

class Math : public IMath
{
public:
    long Add ( long Op1, long Op2 ) ;
    long Subtract (long Op1, long Op2 ) ;
};

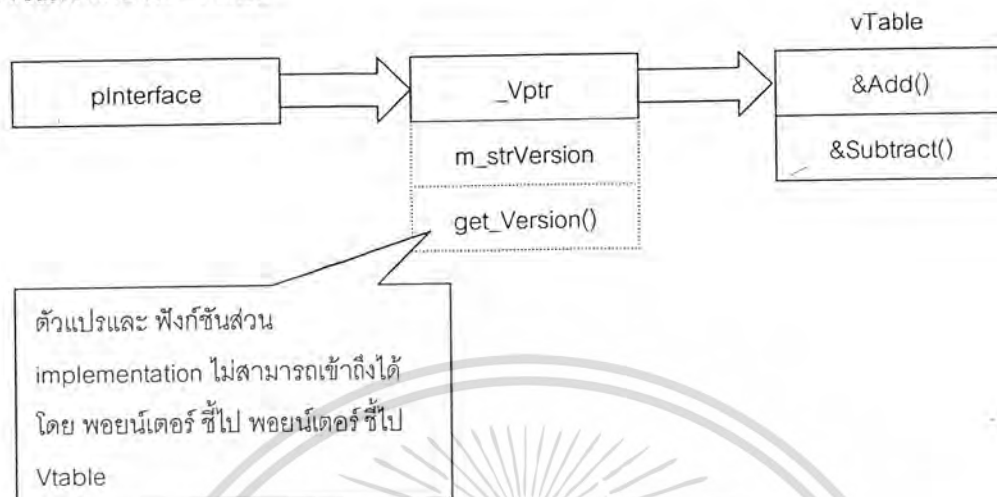
```

นี่คือขั้นตอนแรกของการทำให้ คลาสสามารถใช้ได้กับภาษาที่ไม่ใช่ C++ ซึ่ง คลาสใหม่นี้เป็น
 แอสแทรกต์คลาส (มีอย่างน้อย 1 pure virtual function และมีสมาชิกเป็น ฟังก์ชัน เมธอด เท่านั้น)

คลาสใหม่นี้มีชื่อว่า IMath ซึ่งอักษร I บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นการประกาศอินเทอร์เฟซสิ่งสำคัญที่สุด
 ของ IMath คลาสคือ การบังคับให้สร้าง vTable ของ C++ สำหรับ คลาสที่สืบทอดต่อไป

การใช้ virtual function ใน base คลาสเป็นหัวใจของการออกแบบ COM ส่วนนิยามของ แอส
 แแทรกต์คลาสทำให้เกิด vTable ที่มีเฉพาะฟังก์ชันเมธอด คลาส IMath ไม่มีดาต้าเมมเบอร์ (data member)
 และส่วนอิมพลีเมนต์ โดยมีจุดประสงค์ในการบังคับให้คลาสที่สืบทอด (Math) ต้องอิมพลีเมนต์เมธอด
 ของคอมโพเนนต์อินเทอร์เฟซ

การเข้าถึงคอมโพเนนต์ต้องกระทำผ่าน vTable พอยน์เตอร์เท่านั้น เพราะฉะนั้น การเข้าถึงส่วนอิมพลีเมนต์ โดยตรงจึงเป็นไปไม่ได้ COM อินเทอร์เฟซ จึงเป็นแค่ พอยน์เตอร์ ที่ชี้ไปที่ พอยน์เตอร์ที่ ชี้ไปที่ vTable แบบ C++ เท่านั้น

รูปที่ 4-3 รายละเอียดของ vTable

4.9 IUnknown

เมื่อต้องการสร้าง COM คอมโพเนนต์นั้น งานแรกที่จะต้องทำคือ การอิมพลีเมนต์อินเทอร์เฟซพื้นฐานคือ IUnknown ซึ่งทุกอินเทอร์เฟซจะต้องมีส่วนอิมพลีเมนต์ของ IUnknown ด้วย

อินเทอร์เฟซ IUnknown มีจุดประสงค์ 2 ประการ

1. วิธีการมาตรฐานของการที่ ไคลเอ็นต์ ขออินเทอร์เฟซที่ต้องการจากคอมโพเนนต์ ซึ่งเมธอด QueryInterface ทำหน้าที่ส่วนนี้
2. วิธีการจัดการช่วงชีวิตของคอมโพเนนต์จากภายนอก ซึ่งมีเมธอด AddRef และ Release ทำหน้าที่นี้

ต่อไปเป็น Definition ของ IUnknown

Class IUnknown

{

virtual HRESULT QueryInterface (REFIID riid, void** ppv) = 0 ;

virtual ULONG AddRef()=0;

virtual ULONG Release()=0;

}

IUnknown เป็นส่วนประกอบของ COM อินเทอร์เฟซ ซึ่งเป็นแอ็บสแตรกต์คลาส โดย คลาสใดก็ตามที่สืบทอดจากอินเทอร์เฟซนี้ ก็ต้อง อิมพลีเมนต์ ทั้ง 3 เมธอด ด้านบน เป็นผลให้เกิด vTable ของ 3 เมธอด ดังกล่าว

4.9.1 HRESULT

เมธอดของ COM อินเทอร์เฟซ และฟังก์ชัน API ส่วนใหญ่จะคืนค่าเป็น HRESULT (ยกเว้น AddRef และ Release) HRESULT ใน Win32 นิยามเป็น DWORD (32 บิต) ที่บรรจุข้อมูลของผลลัพธ์ในการเรียกฟังก์ชัน

บิตสูงสุด 16 บิตบอกฟังก์ชันนั้นทำงานสำเร็จหรือล้มเหลว ส่วน 15 บิตต่อมาบอกกลุ่มของ return code ที่เกี่ยวข้องกัน และ 16 บิตสุดท้ายบอกข้อมูลจำเพาะที่เกิดขึ้น

4.9.2 IUnknown::QueryInterface

เมธอด QueryInterface รับค่าเป็นตัวอ้างอิง (Reference) ของ Interface Identifier (IID) ซึ่งเป็นตัวระบุที่มีขนาด 128 บิต (GUID) และคืนค่าเป็นตัวชี้ไปที่อินเทอร์เฟซ (เช่น IUnknown, IMath) ของ COM ออบเจกต์ ตัวชี้ดังกล่าวคืนค่าทางพารามิเตอร์ตัวที่สอง ซึ่งเป็นตัวชี้ไปยังตัวชี้แบบ void (pointer to a void pointer)

COM สามารถทำโพลีมอร์ฟิซึม และการค้นหาอินเทอร์เฟซแบบ dynamic ได้ด้วย เมธอด QueryInterface นี้เอง

COM ออบเจกต์ ต้องอิมพลีเมนต์อย่างน้อย 1 อินเทอร์เฟซขึ้นไป ซึ่งออบเจกต์ที่อิมพลีเมนต์หลายอินเทอร์เฟซนั้นจะให้ไคลเอนต์ เรียกหาอินเทอร์เฟซต่าง ๆ โดยการเรียก QueryInterface โดยส่ง IID เข้ามา และออบเจกต์จะคืนค่าเป็นตัวอ้างอิงของอินเทอร์เฟซนั้น ถ้าไคลเอนต์เรียกหาอินเทอร์เฟซที่ออบเจกต์ไม่สนับสนุนแล้ว การเรียกเมธอด QueryInterface จะล้มเหลว

ตัวอย่าง คลาส IMath และการประกาศ CLSID และ IID

```

DEFINE_GUID(CLSID_Math,
    0xa88f560, 0x58e4, 0x11d0, 0xa6, 0x8a, 0x0, 0x0, 0x83, 0x7e, 0x31, 0x0);
DEFINE_GUID(IID_IMath,
    0xa88f561, 0x58e4, 0x11d0, 0xa6, 0x8a, 0x0, 0x0, 0x83, 0x7e, 0x31, 0x0);
class IMath : public IUnknown
{
public :
    virtual HRESULT Add ( long Op1, long Op2 , long* pResult) = 0 ;
    virtual HRESULT Subtract (long Op1, long Op2, long* pResult ) = 0 ;
};

```

จะเห็นได้ว่าการคืนค่าจากเมธอด มีความยุ่งยากขึ้นเพราะต้องเป็นลักษณะของ พอยน์เตอร์ ทั้งนี้เนื่องจากกฎของ COM ที่ต้องคืนค่าเป็น HRESULT ทุกๆเมธอด

4.9.3 IUnknown::AddRef และ IUnknown::Release

การจัดการช่วงชีวิตของคอมโพเนนต์ทำโดยเมธอด AddRef และ Release โดยปกติ COM คอมโพเนนต์ จะมีหลายอินเทอร์เฟซซึ่งแต่ละอินเทอร์เฟซอาจติดต่อกับหลายไคลเอนต์ จึงต้องมีวิธีการทำ reference counting โดยเมื่อไคลเอนต์รีเควสต์อินเทอร์เฟซก็จะเพิ่มค่าเคาน์เตอร์ และเมื่อไคลเอนต์ จบการทำงานกับอินเทอร์เฟซก็จะลดค่าเคาน์เตอร์ สุดท้ายเมื่อเคาน์เตอร์ลดลงถึง 0 คอมโพเนนต์ก็จะทำลายตัวเอง

ดังนั้น ตัวอย่าง Math คลาสจึงต้องมีเคาน์เตอร์ภายใน โดยตัวอย่างตั้งชื่อว่า m_ref เมื่อคืนค่าเป็นอินเทอร์เฟซจะต้องเพิ่มค่าเคาน์เตอร์ และไคลเอนต์ต้องเรียก IUnknown::Release เมื่อจบการใช้งานอินเทอร์เฟซ

```
extern long g_lObjs;

class Math : public IMath
{
public:
    HRESULT QueryInterface (REFIID riid, void** ppv) ;
    ULONG AddRef() ;
    ULONG Release() ;

    HRESULT Add (long Op1, long Op2, long* pResult) ;
    HRESULT Subtract (long Op1, long Op2, long* pResult) ;

    Math();
    ~Math();

private:
    DWORD m_ref;
};

Math::Math()
{
    m_ref=0;
    InterLockedIncrement(&g_lObjs);
}

Math::~~Math()
{
    InterLockedDecrement(&g_lObjs);
}
```

```
HRESULT Math::Add ( long Op1, long Op2, long* pResult )
```

```
{
```

```
    *pResult=Op1+Op2 ;
```

```
    return S_OK;
```

```
}
```

```
HRESULT Math::Subtract (long Op1, long Op2, long* pResult )
```

```
{
```

```
    *pResult=Op2-Op1 ;
```

```
    return S_OK;
```

```
}
```

```
HRESULT Math::QueryInterface (REFIID riid, void**ppv)
```

```
{
```

```
    *ppv = 0;
```

```
    if ( riid == IID_Unknown || riid == IID_IMath)
```

```
        *ppv=this;
```

```
    if(*ppv)
```

```
{
```

```
        AddRef();
```

```
        return S_OK;
```

```
}
```

```
    return E_NOINTERFACE;
```

```
}
```

```
ULONG Math::AddRef()
```

```
{
```

```
    InterlockedIncrement ( &m_ref);
```

```
    return m_ref;
```

```
}
```

```
ULONG Math::Release()
```

```
{
```

```
    if ( InterlockedDecrement ( &m_ref) == 0 )
```

```
{
```

```
        delete this;
```

```
        return 0;
```

```
}
```

```
return m_ref;
```

4.10 ประเภทของ COM server

มี 3 แบบคือ

- In-process server เป็นไลบรารี (DLL) ที่ทำงานภายในโปรเซสเดียวกันกับไคลเอนต์ เช่น แอ็กทีฟเอ็กซ์คอนโทรล (ActiveX control) ซึ่งการติดต่อกับ In-process server จะกระทำโดยตรงไปยังคอมพิวเตอร์
- Out-of-process server หรือ Local server เป็นแอปพลิเคชัน (EXE) ที่ทำงานคนละโปรเซสกับไคลเอนต์ แต่อยู่ในเครื่องเดียวกัน

Local server ทำงานช้ากว่า in-process เพราะระบบปฏิบัติการต้องสวิตช์โปรเซสและก๊อปปี้ข้อมูลที่ต้องถ่ายโอนไปจากไคลเอนต์ไปยัง server

- Remote server ทำงานคนละเครื่องกับไคลเอนต์ เพราะฉะนั้นจึงเป็นคนละโปรเซสกัน ซึ่งการทำงานจะใช้ Distributed COM (DCOM)

ข้อดีของ DCOM คือไม่ต้องการการโปรแกรมเพิ่มเติมในการทำงานระยะไกล DCOM ทำงานโดยใช้พร็อกซีที่กั้นกลางระหว่างอินเทอร์เฟซกับออบเจกต์ ซึ่งพร็อกซีจะทำงานในส่วนเรียกฟังก์ชันในระยะไกลให้เอง จุดสำคัญคือ ไคลเอนต์เรียกใช้งานคอมโพเนนต์เหมือนกับเป็น in-process server

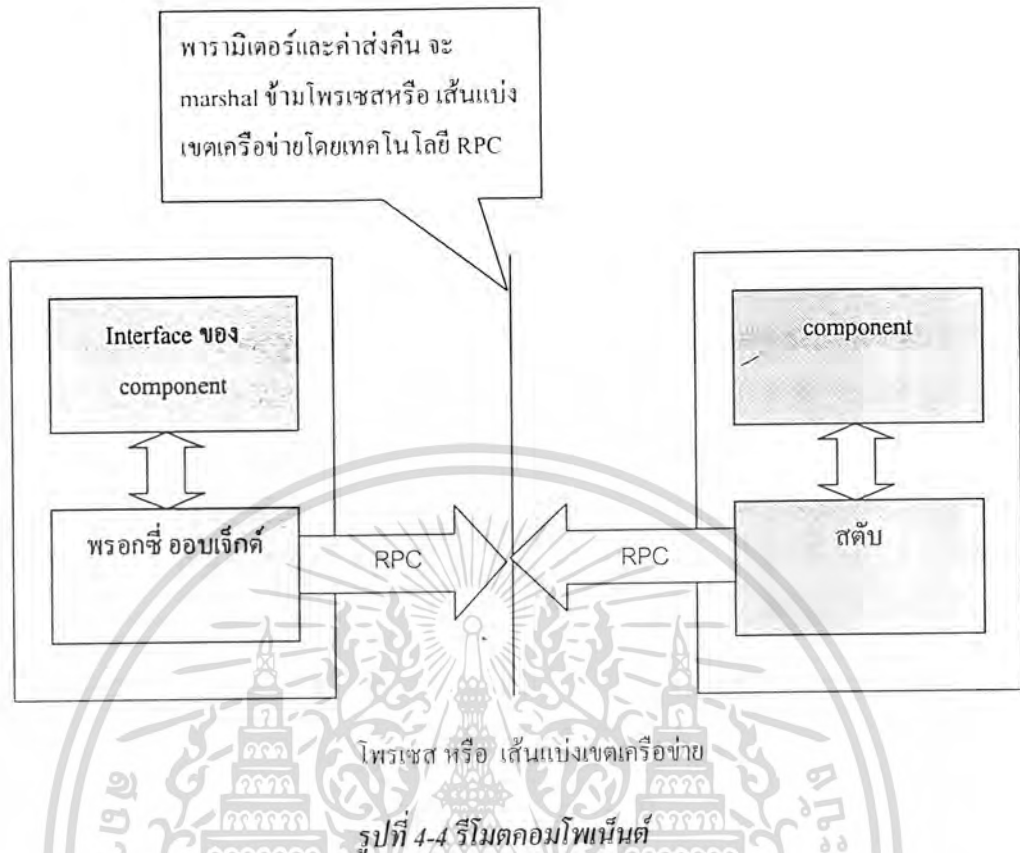
เนื่องจาก DCOM ทำงานผ่านเครือข่าย ต้องมีการถ่ายโอนข้อมูลข้ามเครือข่าย จึงทำให้ server แบบนี้มีความเร็วที่น้อยที่สุด

จะเห็นได้ว่าประโยชน์ของ COM คือ location transparency โดยมุมมองของไคลเอนต์ จะไม่ทราบเลยว่าคอมโพเนนต์อยู่ที่ใด เมื่อไคลเอนต์สร้างอินสแตนซ์ของ COM เป็นหน้าที่ของ COM ที่จะหาที่ตั้งของ COM และสร้างออบเจกต์ให้ประโยชน์ส่วนนี้จึงทำให้ COM คอมโพเนนต์ เหมาะกับงาน multi-tier

4.11 มาแชลลิง (Marshaling)

มาแชลลิง คือกระบวนการการถ่ายโอนอาร์กิวเมนต์ของฟังก์ชันข้ามโปรเซสหรือขอบเขตเครือข่าย ซึ่งต้องมีการก๊อปปี้ค่าตัวแปรต่าง ๆ ส่งไปอีกโปรเซสหนึ่ง

สำหรับ in-process server ไม่จำเป็นต้องทำมาแชลลิงจึงทำให้คอมโพเนนต์ชนิดนี้มีประสิทธิภาพที่สุด

4.12 Class Factories

COM กำหนดอินเตอร์เฟซมาตรฐานชื่อ IClassFactory ซึ่งบังคับให้ทุกคอมโพเนนต์ต้องบรรจุไว้

```
class IClassFactory : public IUnknown
```

```
{
```

```
public:
```

```
virtual HRESULT CreateInstance ( LPUNKNOWN pUnk, REFIID riid, void** ppv)=0 ;
```

```
virtual HRESULT LockServer (BOOL fLock) = 0 ;
```

```
};
```

คลาส Factory เป็น COM คอมโพเนนต์ ที่มีจุดประสงค์ใช้ในการสร้าง COM คอมโพเนนต์ตัวอื่น ๆ ในคอมโพเนนต์ไบนารีใด ๆ (DLL หรือ EXE) จะต้องมีส่วนอิมพลิเมนต์ของคลาส factory สำหรับการสร้างคอมโพเนนต์ได้จากภายนอก

IClassFactory มี 2 เมธอด

CreateInstance : สร้าง อินสแตนซ์ของ คอมโพเนนต์

LockServer : ไคลเอนต์สามารถ lock binary file ให้คงอยู่ในหน่วยความจำ ทำให้สามารถสร้างคอมโพเนนต์ได้เร็วขึ้น

```

extern long g_Locks;

class MathClassFactory : public IClassFactory
{
protected:
    long m_ref;

public:
    MathClassFactory();
    ~MathClassFactory();

    // IUnknown
    HRESULT QueryInterface (REFIID riid, void** ppv);
    ULONG AddRef() ;
    ULONG Release() ;

    // IClassFactory
    HRESULT CreateInstance (LPUNKNOWN pUnk, REFIID riid, void** ppv) ;
    HRESULT LockServer (BOOL fLock);
};

MathClassFactory::MathClassFactory()
{
    m_ref=0;
}

MathClassFactory::~~MathClassFactory()
{
}

MathClassFactory::QueryInterface (REFIID riid, void** ppv)
{
    *ppv = 0;
    if ( riid == IID_Iunknown || riid == IID_IClassFactory)
        *ppv=this;

    if(*ppv)
    {
        AddRef();
        return S_OK;
    }

    return E_NOINTERFACE ;
}

```

```

}

MathClassFactory:: AddRef()
{
    return InterlockedIncrement ( &m_ref ) ;
}

MathClassFactory:: Release()
{
    if ( InterlockedDecrement ( &m_ref ) == 0 )
    {
        delete this;
        return 0;
    }
    return m_ref;
}

HRESULT MathClassFactory::CreateInstance ( LPUNKNOWN pUnk, REFIID riid, void** ppv)
{
    Math* pMath;
    HRESULT hr;

    *ppv = 0;

    pMath = new Math ();

    if ( pMath == 0 )
        return ( E_NOINTERFACE );

    hr = pMath->QueryInterface( riid , ppv)

    if ( FAILED(hr) )
        delete pMath;

    return hr;
}

HRESULT MathClassFactory:: (BOOL fLock)
{

```

```

if (fLock)
    InterlockedIncrement ( &g_Locks )
else
    InterlockedDecrement ( &g_Locks);
return S_OK;
}

```

แต่ละคอมโพเนนต์ต้องการคลาส factory ดังนั้นคอมโพเนนต์ไบนารี จึงต้องมีจุดที่ใช้เข้าถึงคลาส factory โดยสำหรับ DLL นั้นต้อง export 2 ฟังก์ชัน นั่นคือ DllGetClassObject และ DllCanUnloadNow ส่วน EXE จะ register คลาส factory โดยใช้ COM API ที่ชื่อ CoRegisterClassObject ในตัวอย่างจะใช้ in-process server จึงใช้ ฟังก์ชัน DllGetClassObject

```

long g_lObjs;
long g_Locks;
STDAPI DllGetClassObject (REFCLSID rclsid, REFIID riid, void** ppv)
{
    HRESULT hr;
    MathClassFactory *pcf;
    pcf=0;
    //ตรวจสอบว่า CLSID ที่ต้องการใช้คอมโพเนนต์นี้หรือไม่
    if ( rclsid != CLSID_MATH)
        return (E_FAIL);
    pcf = new MathClassFactory();
    if (pcf == 0 )
        return (E_OUTOFMEMORY);
    hr = pcf->QueryInterface(riid,ppv);

    if ( FAILED(hr))
    {
        delete pcf;
        pcf=0;
    }
    return hr;
}

```

```
STDAPI DllCanUnloadNow(void)
```

```
{
    if ( g_Objs || g_Locks )
        return S_FALSE
    else
        return S_OK;
}
```

การ export ฟังก์ชันใน DLL ทำได้โดยสร้างแฟ้ม server.def

```
LIBRARY "SERVER"
```

```
DESCRIPTION "SERVER Windows Dynamic Link Library"
```

```
EXPORTS
```

```
DllGetObject PRIVATE
```

```
DllCanUnloadNow PRIVATE
```

4.13 The Registry

Windows registry จะเป็นสิ่งที่ใช้บอกว่า COM คอมโพเนนต์ ตั้งอยู่ที่ใด

Key ที่สำคัญคือ CLSID ซึ่งเป็น key ย่อยของ HKEY_CLASSES_ROOT ซึ่งจะอธิบายถึงคอมโพเนนต์ทุกตัวที่ติดตั้งบนระบบ

ต่อไปเป็นตัวอย่างของไฟล์ที่ต้องถูกลงทะเบียนในรีจิสตรีของระบบ

```
REGEDIT
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\Math.Component.1 = Math Component Description
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\Math.Component.1\CurVer = Math.Component.1
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\Math.Component.1\CLSID = {A888F560-58E4-11d0-A68A-0000837e3100}
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\CLSID\{A888F560-58E4-11d0-A68A-0000837e3100} = Math Component Description  
Component
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\CLSID\{A888F560-58E4-11d0-A68A-0000837e3100}\ProgID = Math.Component.1
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\CLSID\{A888F560-58E4-11d0-A68A-0000837e3100}\VersionIndependentProgID =  
Math.Component
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\CLSID\{A888F560-58E4-11d0-A68A-0000837e3100}\InprocServer32 = c:\server\server.dll
```

```
HKEY_CLASS_ROOT\CLSID\{A888F560-58E4-11d0-A68A-0000837e3100}\NotInsertable
```


3 บรรทัดแรกเป็นตัวเลขของการโปรแกรมของ Component CLSID ของคอมโพเนนต์เป็น GUID แต่ไม่ง่ายต่อการจดจำ COM จึงมี ProgID ซึ่งง่ายต่อการจำ บรรทัดที่ 3 เป็นการจับคู่ของ CLSID กับ ProgID

โค้ดชุดล่างเป็นข้อมูลที่สำคัญของคอมโพเนนต์ที่จะบอกที่ตั้งของคอมโพเนนต์ ซึ่งก็คือส่วน InProcServer32

4.14 COM Activation

1. เริ่มต้น COM โดยเรียกฟังก์ชัน CoInitialize
2. ไคลเอนต์ใช้ CoGetClassObject ใช้เรียกหาคลาส factory อินเทอร์เฟซ (ระบุ CLSID) จากนั้น service control manager (SCM) จะนำ CLSID ไปหาที่ตั้งของคอมโพเนนต์ไบนารี ใน registry และจะเรียกฟังก์ชัน DllGetClassObject ของคอมโพเนนต์นั้น
3. คอมโพเนนต์ได้รับคลาส factory อินเทอร์เฟซพอยน์เตอร์ แล้วเรียกฟังก์ชัน CreateInstance (ระบุ IID ที่ต้องการ) เพื่อสร้างอินสแตนซ์ของคอมโพเนนต์จริงๆ
4. ไคลเอนต์ release คลาส factory อินเทอร์เฟซ
5. ไคลเอนต์สามารถใช้เมธอดของอินเทอร์เฟซ ได้

หมายเหตุ ฟังก์ชัน CoCreateInstance เป็นฟังก์ชันที่อำนวยความสะดวกที่ซ่อนการทำงานตั้งแต่ 2-4

ต่อไปเป็นตัวอย่างโค้ดของไคลเอนต์

```
int main()
{
    CoInitialize();
    IclassFactory* pcf;
    HRESULT hr = CoGetClassObject ( CLSID_MATH, CLSCTX_INPROC, NULL,
    IID_IclassFactory, (void**)&pcf);
    IUnknown* punk;
    hr = pcf->CreateInstance (NULL, IID_IUnknown, (void**)&punk);
    pcf->release();
    IMath* pmath = NULL;
    hr = punk->QueryInterface ( IID_IMath, (void**)&pmath);
    long result;
    pmath->Add( 5, 10, &result);
    pmath->Release();
    CoUninitialize();
    return 0;
}
```

4.15 COM และความอิสระต่อภาษา

COM มีวิธีที่ทำให้ภาษาโปรแกรมมิ่งทุกภาษาเข้าใจอินเทอร์เน็ตเฟสและ coclass นั่นคือ Interface Definition Language (IDL) ซึ่ง IDL ยังช่วยสนับสนุนการทำ RPC อีกด้วย

IDL ใช้ syntax แบบ C แต่ได้เพิ่มคุณสมบัติบางอย่างให้เหมาะกับการอธิบายคอมโพเนนต์และยังได้เพิ่ม attribute ที่บอกทิศทางของข้อมูลที่จะเข้าหรือออกจากคอมโพเนนต์ด้วย

ตัวอย่าง IDL

```
import "oaidl.idl"
import "ocidl.idl"

[
    object,
    uuid(a888f560-58e4-11d0-a68a-0000837e3100),
    dual,
    helpstring("IMath_interface"),
    pointer_default(unique)
]
interface IMath : Idistpatch
{
    HRESULT Add ([in] long, [in] long, [out, retval] long* pResult);
    HRESULT Subtract ([in] long, [in] long, [out, retval] long* pResult);
};
[
    uuid(a888f506-58e4-11d0-a68a-0000837e3100),
    version(1.0),
    helpstring("Math 1.0 Type Library")
]
library MathLib
{
    importlib("stdole32.tlb");
    importlib("stdole2.tlb");

    [
        uuid(a888f561-58e4-11d0-a68a-0000837e3100),
        helpstring("Math class")
    ]
}
```

```

}

coclass MathComponent
{
    [default] interface IMath;
};
};

```

4.16 Microsoft IDL Compiler (MIDL)

เมื่ออินเทอร์เฟซถูกนิยามในรูปแบบ IDL แล้ว สามารถใช้ MIDL แปลงอินเทอร์เฟซเป็น โค้ด ภาษา C/C++ ได้ แต่โค้ด C/C++ นั้นไม่สามารถเข้าใจได้โดยภาษาโปรแกรมมิ่งอื่น ๆ

เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาของ MIDL ในการที่ต้องปรับปรุงให้สามารถสร้างโค้ดภาษาอื่น ๆ เพิ่มขึ้น นั้น Microsoft แก้ปัญหาโดยนิยามรูปแบบการอินเทอร์เฟซที่ทุก ๆ ภาษาเข้าใจได้ นั่นคือ Type Library

เนื่องจาก COM เป็นมาตรฐานไบนารี ดังนั้น Type Library จึงเป็น IDL ในรูปแบบไบนารี ที่สามารถฝังตัวลงไปกับ COM คอมโพเนนต์ ทำให้ คอมไพเลอร์ อื่น ๆ เช่น VB, Delphi เข้าใจอินเทอร์เฟซของคอมโพเนนต์โดยการใช้ Type Library

4.17 การนำ COM คอมโพเนนต์กลับมาใช้ใหม่

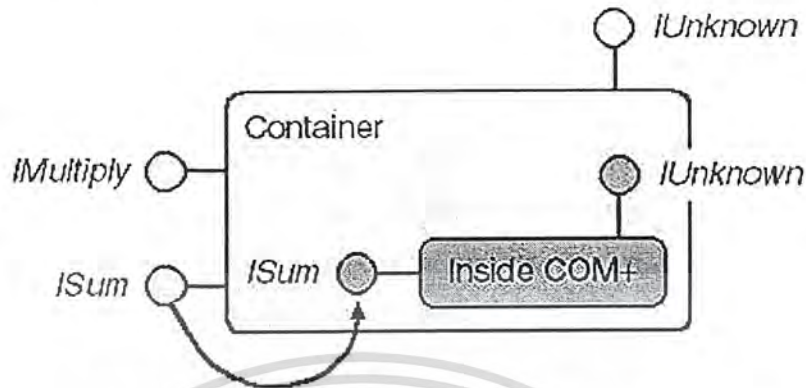
COM+ ถูกวิจารณ์ในเรื่องการไม่สนับสนุนการสืบทอดคุณสมบัติแบบอิมพลิเมนต์ชัน แต่การสืบทอดคุณสมบัติไม่ได้เป็นวิธีเดียวในการนำโค้ดกลับมาใช้ใหม่ การสืบทอดคุณสมบัติแบบอิมพลิเมนต์ชันที่พื้นฐานบนภาษาเขียน โปรแกรมมักจะมีปัญหาคือ เบสคลาสที่ไม่คุณภาพพอทำให้โปรแกรมมีปัญหาเพราะการเปลี่ยนแปลงของเบสคลาส

การนำโค้ดกลับมาใช้ใหม่ของ COM+ ทำได้โดยการสร้างอินเทอร์เฟซซึ่งถูกอิมพลิเมนต์โดยออบเจกต์ จากนั้นแอปพลิเคชันที่เขียนขึ้นโดยภาษาใด ๆ ก็สามารถนำโค้ดกลับมาใช้ใหม่ตรงเท่าที่อยู่ในสภาพแวดล้อมของ COM+

คอนเทนเมนต์ (containment) และ แอกรีเกชัน (aggregation) เป็นเทคนิคในการรวมออบเจกต์หลายตัวเข้าด้วยกัน ซึ่งมีประโยชน์เมื่อต้องการเพิ่มบริการเข้าไปในออบเจกต์โดยไม่ต้องแก้ไขซอร์สโค้ดเลย

4.17.1 คอนเทนเมนต์

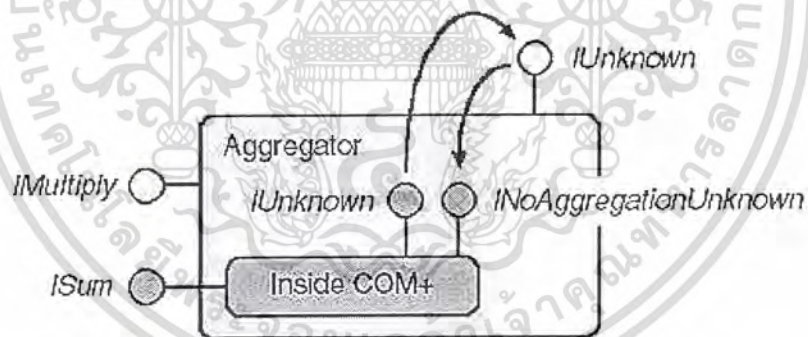
แนวคิดพื้นฐานของคอนเทนเมนต์ คือออบเจกต์หนึ่งอิมพลิเมนต์อินเทอร์เฟซอื่นอย่างสมบูรณ์

รูปที่ 4-5 แสดงการดีลีเกตการเรียกเมธอดโดยวิธีคอนเทนเมนต์

เทคนิคของคอนเทนเมนต์นั้นง่าย ๆ ตามแนวคิดที่ว่า COM+ ออบเจกต์สามารถเป็นโคลเอ็นด์ของออบเจกต์อื่นได้ จากรูปจะเห็นว่าออบเจกต์สนับสนุนอินเทอร์เฟซใหม่ โดยที่จริงแล้วแค่ส่งผ่านรีเฟอเรนซ์ของโคลเอ็นด์ไปยังออบเจกต์อื่นอีกทอดหนึ่งเท่านั้น

4.17.2 แอกรีเกชัน

รูปที่ 4-6 COM+ ออบเจกต์ที่ถูกแอกรีเกรต

แอกรีเกชันเป็นรูปแบบพิเศษของคอนเทนเมนต์ แทนที่จะให้ออบเจกต์ใช้สแต็บเมธอดในการดีลีเกตไปยังออบเจกต์จริง กลับอนุญาตให้เปิดเผยอินเทอร์เฟซของออบเจกต์ใน (inner object) ออกมาโดยตรง

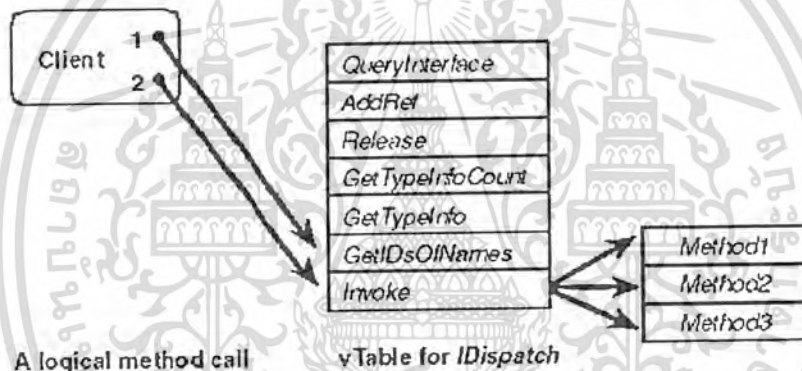
การอิมพลิเมนต์แบบแอกรีเกชันนั้นมีความยุ่งยากเพราะต้องมีการประสานงานระหว่างออบเจกต์ในและนอก ซึ่งออบเจกต์ทั้งสองต้องเป็นไปตามกฎของ COM+ อย่างเคร่งครัด

4.18 อินเทอร์เฟซ IDispatch

ออโตเมชัน (Automation) เป็นกลไกที่ใช้ในการไบคิง (binding) ขณะรันไทม์ (run-time) หรือที่เราเรียกว่า เลทไบคิง (late binding) โดยใช้หลักการของอินเทอร์เฟซ IDispatch

อินเทอร์เฟซ IDispatch จะอนุญาตให้ไคลเอนต์ทำการเรียกใช้เมธอด (Method) ในออโตเมชัน เซิร์ฟเวอร์ (Automation Server) แบบไดนามิก (dynamic) การตอบโต้กันระหว่างไคลเอนต์กับเซิร์ฟเวอร์จะใช้เลทไบคิง ซึ่งขณะที่ไคลเอนต์ทำการคอมไพล์นั้น ไม่ต้องรู้ว่าคอมโพเนนต์ (component) ที่จะเรียกใช้นั้นอยู่ในอินเทอร์เฟซชื่ออะไร ซึ่งทำให้ไคลเอนต์นั้นเป็นอิสระกับคอมโพเนนต์ เนื่องจากจะทำการเรียกใช้จริงๆ ตอนรันไทม์เท่านั้น ถ้าหากมีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่คอมโพเนนต์แล้ว ตัวไคลเอนต์ก็ไม่ต้องคอมไพล์ใหม่ (ตัวอินเทอร์เฟซต้องไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่สามารถเพิ่มเมธอดใหม่เข้าไปได้)

อินเทอร์เฟซ IDispatch จะมีส่วนที่ขยายเพิ่มจากอินเทอร์เฟซที่สร้างขึ้นมา 4 เมธอด ดังแสดงในรูปที่ 4-6 ในส่วนของการทำเลทไบคิงของออโตเมชันไคลเอนต์นั้นจะใช้เมธอด GetIDsOfNames และเมธอด Invoke

รูปที่ 4-7 อินเทอร์เฟซ

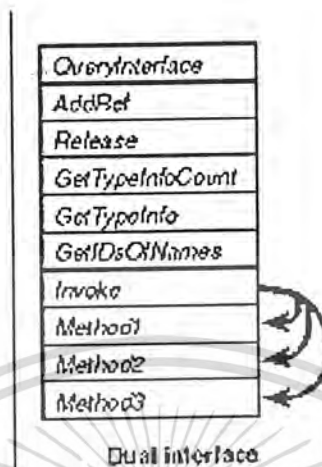
การทำงานของออโตเมชันนั้นเริ่มจากไคลเอนต์ทำการอ้างอิงถึงอินเทอร์เฟซ IDispatch จากนั้นไคลเอนต์จะถามออบเจกต์ว่า สนับสนุนเมธอดที่ไคลเอนต์ต้องการหรือไม่ โดยการเรียกใช้ GetIDsOfNames ซึ่งไคลเอนต์ต้องส่งชื่อของเมธอดเข้าไปเป็นอาร์กิวเมนต์ของ GetIDsOfNames ถ้าออบเจกต์นั้นสนับสนุนเมธอดที่ร้องขอเข้ามา GetIDsOfNames ก็จะคืนค่า DISPID

หลังจากไคลเอนต์ได้รับ DISPID แล้ว ก็จะเรียกใช้เมธอด Invoke โดยส่ง DISPID เข้าไปเป็นอาร์กิวเมนต์ แล้วเมธอด Invoke นี้ก็จะไปติดต่อกับเมธอดที่ถูกอ้างอิงถึงโดย DISPID (ซึ่งก็คือ เมธอดที่ไคลเอนต์ร้องขอมานั่นเอง) เพียงเท่านี้ ไคลเอนต์ ก็จะทำการเรียกใช้เมธอดที่ต้องการได้

ถึงแม้ว่าอินเทอร์เฟซ IDispatch จะทำให้ไคลเอนต์ที่เขียนด้วยภาษาพาสคาลสามารถเรียกใช้คอมโพเนนต์ได้ แต่ก็ยังมีข้อเสียคือ การเรียกใช้คอมโพเนนต์ผ่านอินเทอร์เฟซ IDispatch นั้น ต้องมีการเรียกใช้เมธอดถึง 2 ครั้ง คือ ครั้งแรกเป็นการเรียกใช้ GetIDsOfNames ส่วนครั้งที่สองเป็นการเรียกใช้ Invoke ทำให้ใช้เวลาในการเอ็กซีคิวต์ (execute) นานกว่าอินเทอร์เฟซแบบ Custom มาก

4.19 คู่อินเทอร์เฟซ (Dual Interface)

คู่อินเทอร์เฟซ เป็นอินเทอร์เฟซที่ผสมกันระหว่างอินเทอร์เฟซ Custom กับอินเทอร์เฟซ IDispatch ดังแสดงในรูปที่ 4-7

รูปที่ 4-8 Dual Interface

คอมโพเนนต์ที่รองรับการเรียกใช้โดยคู่อินเทอร์เฟซนี้ ทำให้ทั้งไคลเอนต์ที่เป็นเลตไบดิง และเออลีไบดิง (early binding) สามารถเรียกใช้คอมโพเนนต์ได้โดยผ่านอินเทอร์เฟซตัวเดียวกัน โดยไคลเอนต์ที่เป็นเลตไบดิงก็จะใช้ในส่วนอินเทอร์เฟซ IDispatch ส่วนไคลเอนต์ที่เป็นเออลีไบดิง ก็จะใช้อินเทอร์เฟซ Custom

4.20 เทคนิคในการไบดิง (Binding Techniques)

เทคนิคในการไบดิง มี 3 แบบ ได้แก่

- เลตไบดิง (Late binding) ใช้เมื่อไคลเอนต์ไม่มีไทป์ไลบรารี (type library) และเรียกใช้ออบเจกต์ผ่านอินเทอร์เฟซ IDispatch ได้เพียงอย่างเดียว แต่เลตไบดิงนี้มีข้อเสียคือไคลเอนต์ต้องรู้มาก่อนว่าเมธอดที่ต้องการเรียกใช้นั้นอยู่ในออบเจกต์ตัวไหน มิฉะนั้นแล้วจะไม่สามารถเรียกใช้เมธอดนั้นได้เพราะไม่มีการเช็คไทป์ (type) ขณะ คอมไพล์ เหมือนกับการไบดิงวิธีอื่น นอกจากนี้แล้วประสิทธิภาพของเลตไบดิงนี้ก็ต่ำสุด เพราะมีการเรียกใช้เมธอดของอินเทอร์เฟซ IDispatch ถึง 2 ครั้ง (GetIDsOfNames, Invoke) จึงจะทำการเรียกใช้ออบเจกต์ได้
- เออลีไบดิง (Early binding) ใช้เมื่อไคลเอนต์เรียกใช้ออบเจกต์ผ่านอินเทอร์เฟซ IDispatch ได้อย่างเดียว แต่มีไทป์ไลบรารีซึ่งจะทำให้ไคลเอนต์รู้ว่า DISPID ขณะ คอมไพล์ จึงไม่ต้องเรียกใช้เมธอด GetIDsOfNames แต่ไคลเอนต์ก็ยังต้องเรียกใช้เมธอด Invoke อยู่ดี การไบดิงแบบเออลีไบดิงนี้จะเร็วกว่าเลตไบดิง แต่ก็ช้ากว่า vTable binding
- vTable ไบดิง (vTable binding) เป็นการไบดิงที่ดีที่สุด เร็วที่สุดเมื่อเทียบการไบดิงอีก 2 วิธี โดยจะใช้เมื่อไคลเอนต์มีไทป์ไลบรารี และคอมโพเนนต์รองรับการเรียกใช้เมธอดทั้ง

อินเทอร์เน็ตแบบ IUnkonwn อย่างเดียว หรือดูอัลอินเทอร์เน็ต (แต่ต้องไม่รองรับ
อินเทอร์เน็ต แบบ IDispatch อย่างเดียว)

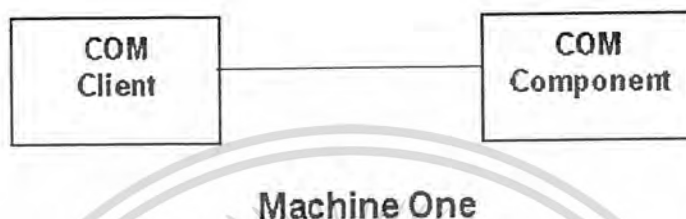

บทที่ 5

เทคโนโลยี DCOM

5.1 พื้นฐานของ DCOM

DCOM ขยายความสามารถ transparent ของ COM โดย COM object ที่มีอยู่แล้วสามารถใช้งานแบบ remote ได้โดยไม่ต้องแก้ไข code ใดๆ

รูป 5-1 การเรียกใช้ COM Component ภายในเครื่องเดียวกัน

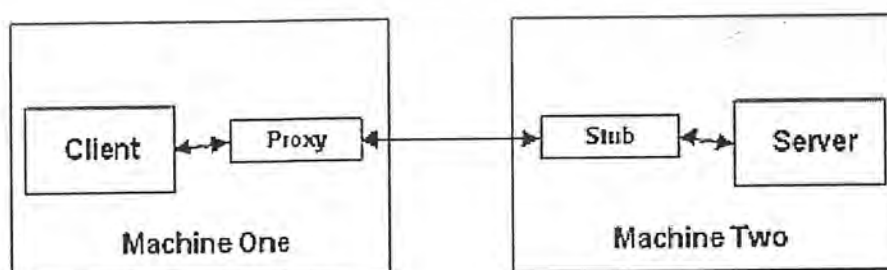
5.2 สถาปัตยกรรมของ DCOM

จากรูปด้านบน ไคลเอ็นต์จะติดต่อเซิร์ฟเวอร์ในเครื่องเดียวกัน สำหรับ DCOM แล้ว ไคลเอ็นต์สามารถอยู่บนอีกเครื่องหนึ่งได้ โดยการโปรแกรมยังคงเดิม เพียงแต่ว่า object reference นั้นถูกส่งผ่านข้ามเครื่อง การซ่อนรายละเอียดของการสื่อสารระยะไกลเรียกว่า location transparency

5.3 พร็อกซีและสตัป

Proxy และ Stub จะถูกใช้เมื่อมีการสื่อสารระหว่างไคลเอ็นต์และ object ที่อยู่คนละเครื่อง

Proxy และ Stub ทำตัวเป็นตัวแทรกกลางในการเรียกฟังก์ชัน (intercepting) ระหว่างไคลเอ็นต์และคอมโพเนนต์ ซึ่งมันจะช่วยในการส่งข้อมูลข้ามเครือข่าย รวมถึงซ่อนรายละเอียดในการเรียกข้ามเครื่องอย่างอัตโนมัติ โดย proxy นั้นจะถูกสร้างขึ้นที่ฝั่งไคลเอ็นต์ ส่วน stub จะถูกสร้างที่ฝั่งเซิร์ฟเวอร์ ดังรูป

รูป 5-2 การเรียกใช้ COM Component ข้ามเครื่อง

ทั้ง proxy และ stub ต่างก็เป็น COM object โดย proxy จะจำลองตัวเองเป็น COM server โดยที่ไคลเอนต์ (ตัวเดิม) ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าติดต่อกับ COM Server ตัวจริงหรือไม่ ส่วน stub จะจำลองตัวเป็นไคลเอนต์โดยที่ COM server ไม่รู้ตัวเช่นกัน

5.4 มาแชลลิง (Marshalling)

เมื่อไคลเอนต์เรียกฟังก์ชันบน proxy object ตัว proxy จะนำ function identifier และ function parameters มาทำเป็น package ใน buffer และส่งไปยัง stub

จากนั้น stub จะถอดข้อมูลจาก package และเรียกฟังก์ชันบนคอมโพเนนต์จริงๆ เมื่อทำงานเสร็จแล้ว stub จะนำ parameter ที่ต้องส่งคืน proxy (ByRef parameter) และค่าที่ต้อง return ของฟังก์ชันมาใส่ package ส่งคืน proxy เมื่อ proxy ได้รับ package ที่ส่งคืนมาจาก stub ตัว proxy จะถอดข้อมูลจาก package และคืนค่าแก่ไคลเอนต์ ซึ่งกระบวนการ package และ ถอด package นี้เรียกว่า marshalling

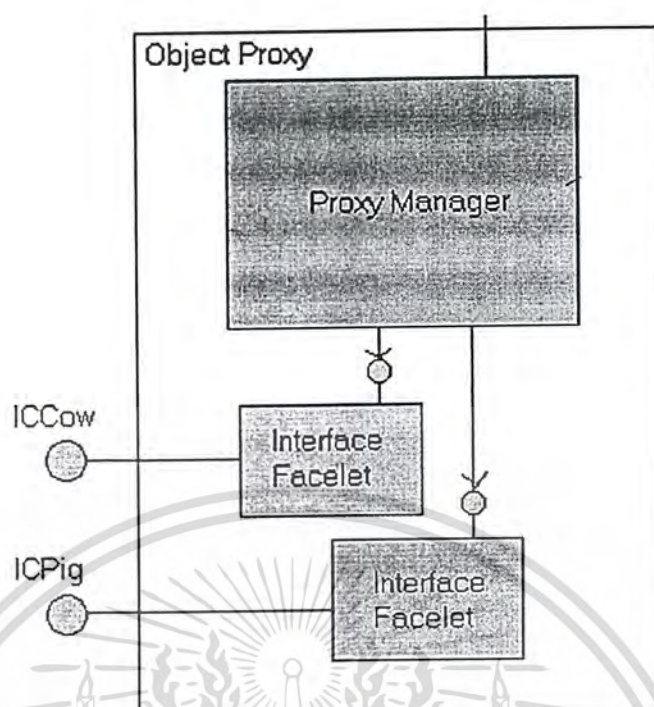
Marshalling เป็นคำศัพท์มาตรฐานเมื่อพูดถึงการที่ COM Component ทำการติดต่อกัน (ผ่าน proxy และ stub) ซึ่งแยกได้เป็น 2 ประเภท คือ Standard marshalling และ Custom marshalling โดย Standard marshalling จะเป็นรูปแบบในการสื่อสารแบบมาตรฐานซึ่งการทำงานจะเป็นไปอย่างอัตโนมัติโดย COM (VB COM จะใช้ standard marshalling เสมอ) ส่วน Custom marshalling เป็นรูปแบบในการสื่อสารที่ผู้ใช้งานกำหนดขึ้นเอง ซึ่งทำให้มีความยืดหยุ่นในการสื่อสารมากขึ้น (แต่ใน VB ไม่สามารถกำหนด Custom marshalling ขึ้นมาใช้ได้ เพราะต้องใช้ interface IMarshal ช่วยในการสร้าง)

5.5 วิธีการสื่อสารกันระหว่างพรีอกซ์และสตั๊บบนผ่าน RPC Channels

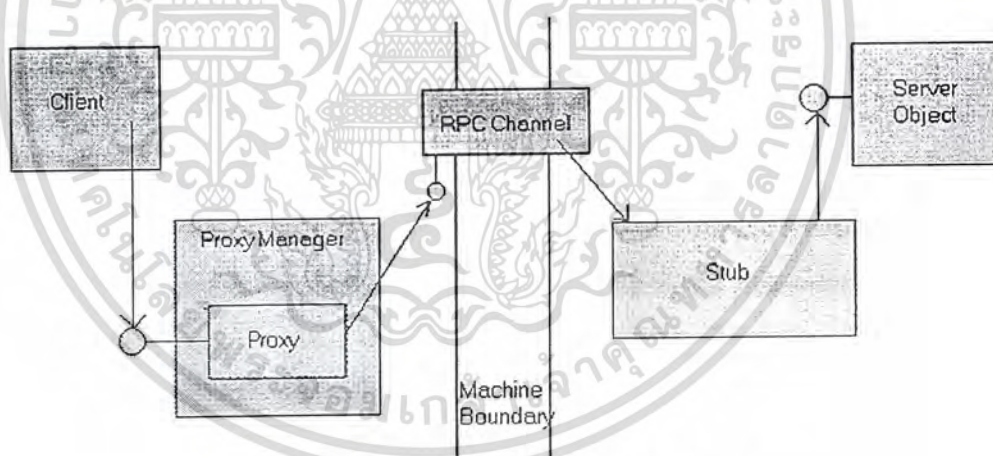
เมื่อไคลเอนต์ที่เป็น COM object เรียกใช้ฟังก์ชันของ COM object ที่อยู่บนเครื่องคอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่ง ตัว proxy object จะส่งข้อความไปยัง stub ผ่านช่องทาง RPC (Remote Procedure Call channel)

5.6 พรีอกซ์เมเนเจอร์ (Proxy Manager)

Proxy manager จะทำการสร้าง interface proxy object of facade สำหรับแต่ละอินเตอร์เฟสที่ถูกเรียกใช้งานผ่าน QueryInterface และจะใช้เทคนิคที่เรียกว่า aggregatation ในการรวบรวมแต่ละ Interface Facet ให้กลายเป็น Object Proxy เพียงตัวเดียว ดังรูป

รูป 5-3 การสร้าง Interface Facelet โดย Proxy Manager

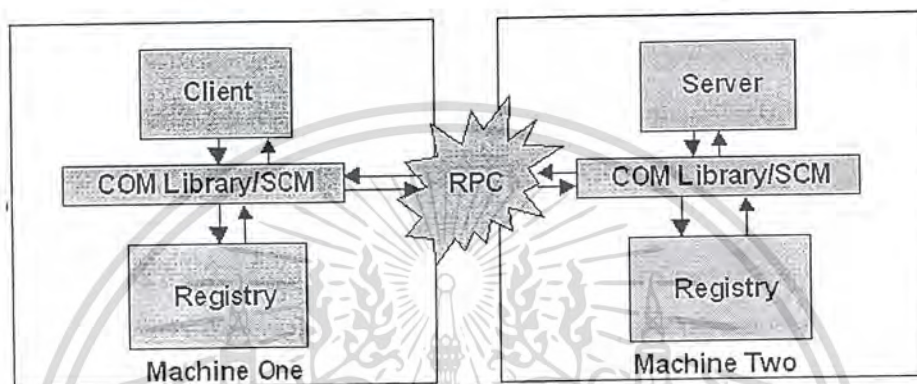
รูป 5-4 โครงสร้างการสื่อสารภายในของ DCOM

5.7 Microsoft's RPC Implementation (MS-RPC)

DCOM ใช้ RPC เป็นพื้นฐานหนึ่งในการสร้างบล็อกสำหรับการสื่อสารคอมพิวเตอร์แบบทางไกล แต่เนื่องจาก RPC นั้น มีพื้นฐานอยู่บนฟังก์ชันไมใช่ object ทางไมโครซอฟท์จึงสร้าง ORPC ขึ้นมาเพื่อให้สามารถใช้งานกับ object ได้

5.8 การสร้างรีโมตออบเจกต์ (Remote Object Creation)

เมื่อไคลเอนต์ทำการร้องขอให้ COM Library สร้างอินสแตนซ์ของ COM server โดย COM library จะใช้ SCM (Service Control Manager) เพื่อพิจารณาว่าคอมโพเนนต์นั้นอยู่ที่ใด โดยใช้ CLSID ที่ไคลเอนต์ส่งมาให้ ถ้าพบว่าคอมโพเนนต์ไม่อยู่บนเครื่องเดียวกัน SCM บนเครื่องไคลเอนต์ จะทำการสื่อสารกับ SCM ที่อยู่บนเครื่องปลายทางเพื่อทำการร้องขอบริการในการสร้างคอมโพเนนต์ที่แท้จริง เมื่อ server object ถูกสร้างขึ้นมาและพร้อมทำงาน object reference จะถูกส่งกลับมาผ่านทาง COM library จากนั้นไคลเอนต์นั้นก็จะสามารถเรียกใช้บริการของ component object ได้ผ่านทาง object reference นั้น

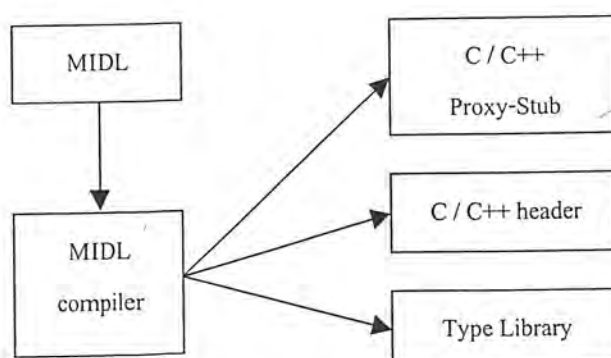
รูป 5-5 การทำงานภายในของ DCOM

5.9 การสร้าง DCOM เซิร์ฟเวอร์และไคลเอนต์

ก่อนอื่น จะต้องมีการสร้าง Type Library ขึ้นมาก่อน เพื่อให้ไคลเอนต์ใช้ในการอ้างอิง โดยใช้เครื่องมือตัวหนึ่งของไมโครซอฟท์ คือ MIDL Compiler ซึ่งจะไดไฟล์ต่างๆ มา เช่น Proxy, Stub, Tlb เป็นต้น จากนั้นสำเนา type library file มาให้ไคลเอนต์เพื่อให้ไคลเอนต์รับรู้ว่า COM Server มีบริการใดให้ใช้บ้าง จากนั้นทำการ Implement Code ทั้งฝั่งเซิร์ฟเวอร์และไคลเอนต์

5.10 Microsoft Interface Definition Language (MIDL)

MIDL เป็นไฟล์ที่อธิบายลักษณะของ COM object โดยการเริ่มสร้าง COM จะต้องสร้าง MIDL และ compile ด้วย MIDL compiler

รูป 5-6 การเรียกใช้ MIDL Compiler

Proxy-Stub จะนำไป compile เป็น DLL สำหรับการทำ Marshalling

C / C++ header นำไป implement ทำ COM server สำหรับ visual C++

Type Library นำไป implement ทำ COM server สำหรับ visual Basic, visual J++ และ ภาษา

อื่นๆ

5.11 ตัวอย่างการใช้งาน DCOM

5.11.1 ตัวอย่าง IDL Source

// KengExeServer2.idl : IDL source for KengExeServer2.dll

//

// This file will be processed by the MIDL tool to

// produce the type library (KengExeServer2.tlb) and marshalling code.

import "oaidl.idl";

import "ocidl.idl";

[

object,

uuid(F8E231C0-B2A0-4189-848C-50D0C6932E2F),

dual,

helpstring("IWork Interface"),

pointer_default(unique)

]

interface IWork : IDispatch

{

[id(1), helpstring("method Echo")] HRESULT Echo([in] BSTR in, [out , retval]*

BSTR out);*

[id(2), helpstring("method Deposit")] HRESULT Deposit([in] int amount);

[id(3), helpstring("method Withdraw")] HRESULT Withdraw([in] int amount);

*[id(4), helpstring("method GetBalance")] HRESULT GetBalance([out, retval] int **

amount);

[id(5), helpstring("method GetComputerName")] HRESULT GetComputerName([out

, retval] BSTR out);*

[id(6), helpstring("method Commit")] HRESULT SaveState();

[id(7), helpstring("method Rollback")] HRESULT RestoreState();

};

```

[
    uuid(CCB41427-0838-4AAC-A9FC-0ED05811FAC2),
    version(1.0),
    helpstring("KengExeServer2 1.0 Type Library")
]

library KENGEXESERVER2Lib
{
    importlib("stdole32.tlb");
    importlib("stdole2.tlb");

    [
        uuid(960026A3-DD31-424A-913F-8FD0E464921B),
        helpstring("Work Class")
    ]
    coclass Work
    {
        [default] interface IWork;
    };
};

```

5.11.2 ตัวอย่างการ Implement COM server ด้วยภาษา C++

ตัวอย่าง Header file ภาษา C++

```

MIDL_INTERFACE("F8E231C0-B2A0-4189-848C-50D0C6932E2F")
IWork : public IDispatch
{
public:
    virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE Echo(
        /* [in] */ BSTR __RPC_FAR *in,
        /* [retval][out] */ BSTR __RPC_FAR *out) = 0;

    virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE Deposit(
        /* [in] */ /* int amount) = 0;

    virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE Withdraw(
        /* [in] */ /* int amount) = 0;

```

```

virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE GetBalance(
    /* [retval][out] */ int __RPC_FAR *amount) = 0;

virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE GetComputerName(
    /* [retval][out] */ BSTR __RPC_FAR *out) = 0;

virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE SaveState( void) = 0;

virtual /* [helpstring][id] */ HRESULT STDMETHODCALLTYPE RestoreState( void) = 0;
};

```

นำมา implements ด้วย Cclass

```

class ATL_NO_VTABLE CWork :
public CComObjectRootEx<CComSingleThreadModel>,
public CComCoClass<CWork, &CLSID_Work>,
public ISupportErrorInfo,
public IDispatchImpl<IWork, &IID_IWork, &LIBID_KENGEXESERVER2Lib>
{
public:
    CWork()
    {
        iBalance=0;
        iBakBalance=0;
    }
}

```

```

DECLARE_REGISTRY_RESOURCEID(IDR_WORK)

DECLARE_PROTECT_FINAL_CONSTRUCT()

BEGIN_COM_MAP(CWork)
    COM_INTERFACE_ENTRY(IWork)
    COM_INTERFACE_ENTRY(IDispatch)
    COM_INTERFACE_ENTRY(ISupportErrorInfo)
END_COM_MAP()

```

```

// ISupportsErrorInfo
    STDMETHOD(InterfaceSupportsErrorInfo)(REFIID riid);

// IWork
public:
    STDMETHOD(SaveState)();
    STDMETHOD(RestoreState)();
    STDMETHOD(GetComputerName)(/*[out, retval]*/ BSTR* out);
    STDMETHOD(GetBalance)(/*[out, retval]*/ int * amount);
    STDMETHOD(Withdraw)(/*[in]*/ int amount);
    STDMETHOD(Deposit)(/*[in]*/ int amount);
    STDMETHOD(Echo)(/*[in]*/ BSTR* in, /*[out, retval]*/ BSTR* out);

private:
    int iBalance;
    int iBakBalance;
};

// ATL wizard code
STDMETHODIMP CWork::Echo(BSTR* in, BSTR* out)
{
    // TODO: Add your implementation code here
    *out = *in;
    return S_OK;
}

STDMETHODIMP CWork::Deposit(int amount)
{
    // TODO: Add your implementation code here
    iBalance += amount;
    return S_OK;
}

STDMETHODIMP CWork::Withdraw(int amount)
{
    // TODO: Add your implementation code here
    if(amount > iBalance)

```



```

    {
        return Error("not enough money");
    }

    iBalance -= amount;

    return S_OK;
}

STDMETHODIMP CWork::GetBalance(int *amount)
{
    // TODO: Add your implementation code here

    *amount = iBalance;

    return S_OK;
}

STDMETHODIMP CWork::GetComputerName(BSTR *out)
{
    // TODO: Add your implementation code here
    CComBSTR p;
    char tmp[10];
    unsigned long x = 10;
    ::GetComputerName(tmp, &x);
    p.Append(tmp);
    *out = p.Detach();
    return S_OK;
}

STDMETHODIMP CWork::SaveState()
{
    // TODO: Add your implementation code here

    iBakBalance = iBalance;

    return S_OK;
}

STDMETHODIMP CWork::RestoreState()
{
    // TODO: Add your implementation code here

    iBalance = iBakBalance;

    return S_OK;
}

```

}

จากนั้นทำการ Build จะได้ executable file ออกมา

5.11.3 การสร้าง DCOM ไคลเอนต์

สำหรับ visual C++ มี 2 ทางเลือก อ

- implement client โดยอิงกับ interface header ที่สร้างจาก MIDL compiler
- import type library เพื่อสร้าง interface header

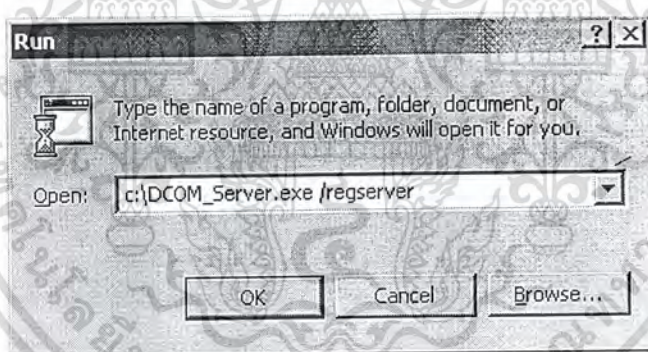
สำหรับ visual basic จะ import type library เพื่อ implement client

สำหรับ C# (.NET Client) จะ import type library เพื่อสร้างเป็น .NET class wrapper เพื่อให้สามารถทำงานในสภาพแวดล้อมของ .NET ได้

เมื่อสร้างเสร็จแล้ว ทำการ Build ให้ได้ executable file ออกมา

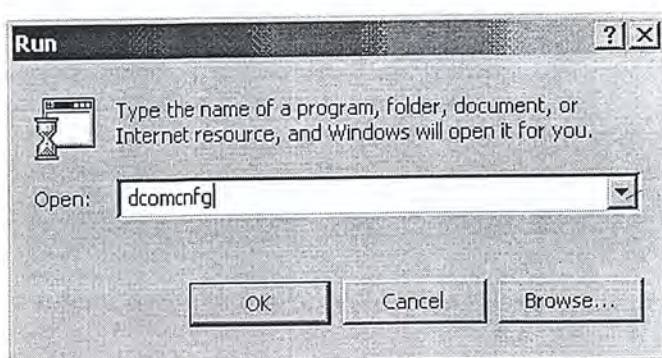
5.12 วิธีติดตั้ง DCOM ทางฝั่งไคลเอนต์

1. นำไฟล์ของ COM Server (ในที่นี้ คือ DCOM_Server.exe) มาเก็บไว้ที่เครื่องของไคลเอนต์เพื่อทำการ Registration เข้าสู่ Registry โดยพิมพ์ข้อความที่ RUN (สมมติว่า นำไฟล์มาเก็บที่ c:\) ดังรูป

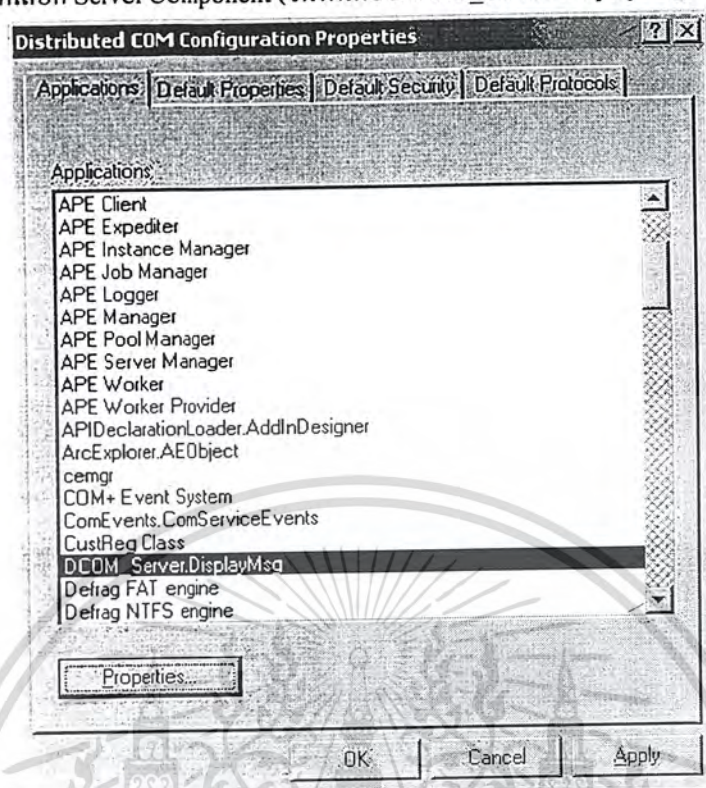
รูป 5-7 การเรียกใช้ลงทะเบียน COM Component

2. หลังจากนั้น ให้รันโปรแกรม dcomcnfg.exe ขึ้นมาดังรูป

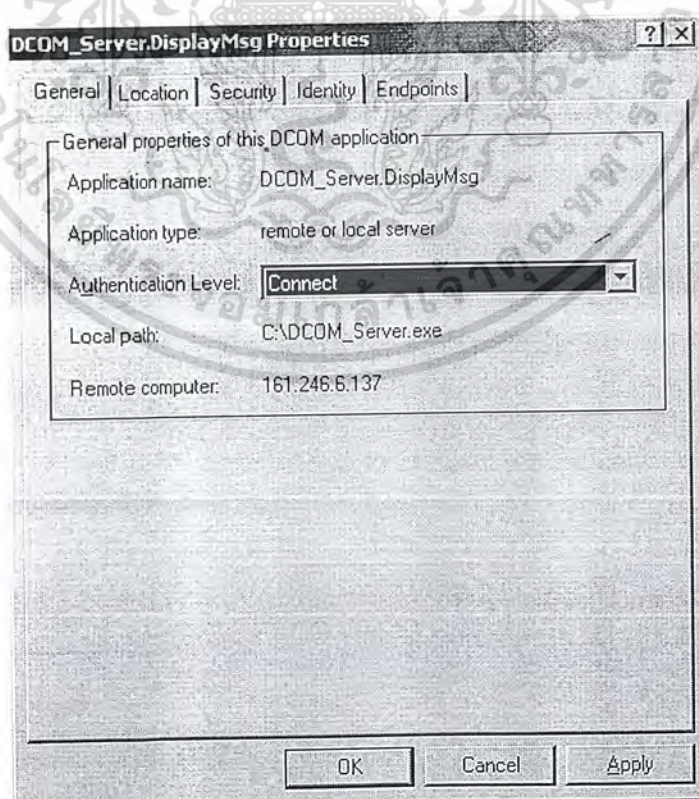
รูป 5-8 การเรียกใช้ dcomcnfg.exe

3. จากนั้นให้เลือก Server Component (ในที่นี้คือ DCOM_Server.DisplayMsg) ดังรูป

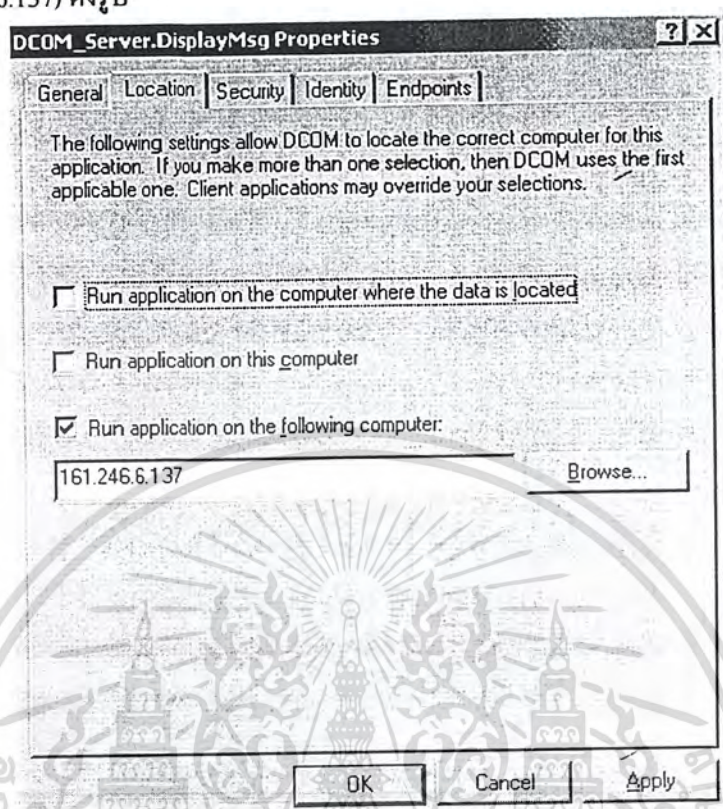
รูป 5-9 หน้าจอของ dcomcnfg

4. คลิกเลือกที่ Properties แล้วตั้งค่าดังรูป เพื่อให้เกิดการตรวจสอบสิทธิการใช้งานเมื่อมีการเชื่อมต่อ

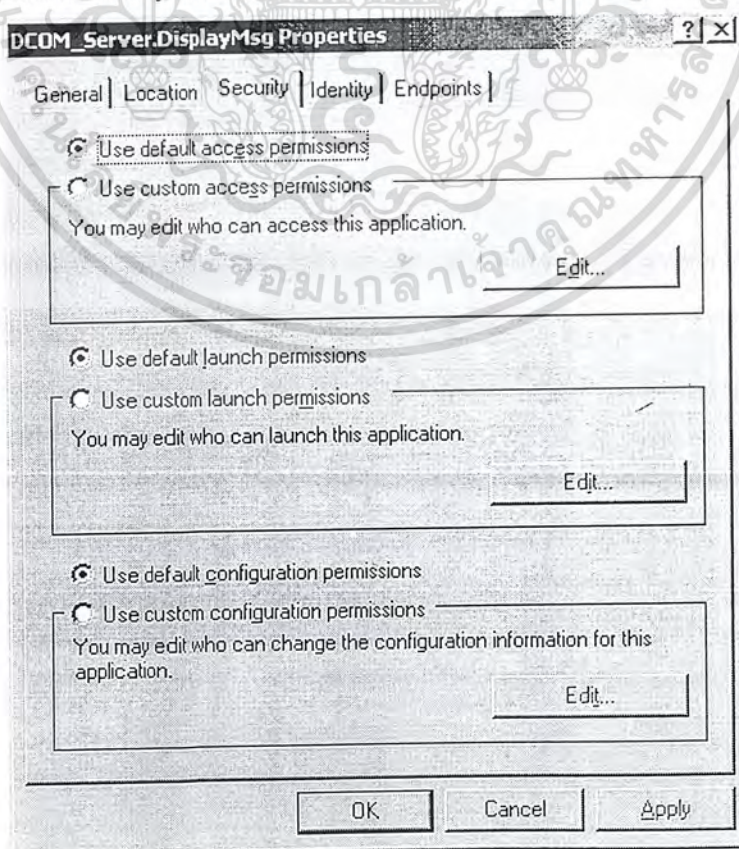
รูป 5-10 การตั้งค่าการยืนยันสิทธิ

5. เลือกไปที่แท็บ Location เพื่อกำหนดให้ทำการสร้าง object ที่เครื่องเซิร์ฟเวอร์ (ในที่นี้ คือ 161.246.6.137) ดังรูป

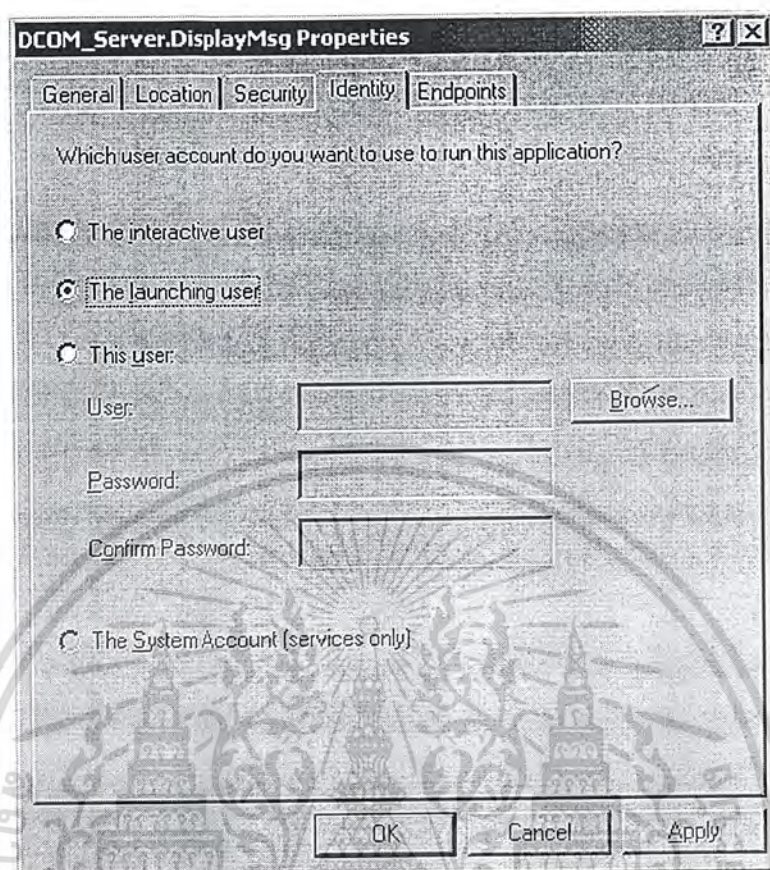
รูป 5-11 การตั้งค่าเครื่องรันแอปพลิเคชัน

6. เลือกไปที่แท็บ Security เพื่อกำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัย ดังรูป

รูป 5-12 การตั้งค่าการเข้าถึงคอมโพเนนต์

7. เลือกไปที่แท็บ Identity เพื่อกำหนดบัญชีผู้ใช้ที่ทำการรันโปรแกรม ดังรูป

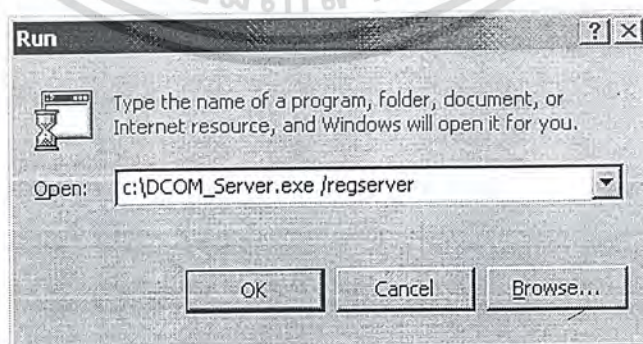

รูป 5-13 การกำหนดบัญชีผู้ใช้ที่สามารถใช้งานคอมโพเนนต์ได้

8. คลิก OK 2 ครั้ง เพื่อออกจากโปรแกรม

5.13 วิธีติดตั้ง DCOM ทางฝั่งเซิร์ฟเวอร์

พิมพ์ข้อความ ดังรูป (สมมุติว่า ไฟล์อยู่ที่ c:\)

รูป 5-14 การลงทะเบียน COM Component ฝั่งเซิร์ฟเวอร์

Tactics

เนื่องจาก การทดสอบนี้ใช้ Microsoft Windows 2000 จึงเกิดปัญหาด้าน Security ขึ้น จึงต้องตั้งค่า UserName และ Password ของทั้งเครื่องไคลเอนต์และเซิร์ฟเวอร์ให้เหมือนกัน จึงจะสามารถทำงานได้

บทที่ 6

เทคโนโลยี COM+

6.1 COM+

COM+ รวมหน้าที่สองอย่างไว้ด้วยกันคือ

- สถาปัตยกรรมพื้นฐานการโปรแกรมมิ่ง สำหรับการสร้างซอฟต์แวร์คอมโพเนนต์ซึ่งสถาปัตยกรรมนี้ถูกนิยามโดยข้อกำหนดของ COM
- บริการของคอมโพเนนต์ซึ่งเป็นส่วนของรันไทม์เอ็นไวรอนเมนต์ ทำให้สามารถสร้างซอฟต์แวร์ที่มีความสามารถมากขึ้น

คอมโพเนนต์ที่ทำงานในเอ็นไวรอนเมนต์ข้างต้นเรียกว่า คอนฟิกคอมโพเนนต์ (Configured Component)

ส่วนคอมโพเนนต์อื่นๆ ที่ไม่ได้ใช้ความสามารถดังกล่าวเรียกว่า อันคอนฟิกคอมโพเนนต์ (Unconfigured Component) โดยทำงานภายใต้กฎมาตรฐานของ COM

สถาปัตยกรรมพื้นฐานการโปรแกรมมิ่งของ COM+ จัดเตรียมรูปแบบการสร้าง คอมโพเนนต์ซอฟต์แวร์ไว้ให้ แต่โดยมุมมองของนักพัฒนานั้นยังไม่เพียงพอต่อการพัฒนางานในองค์กร เพราะนักพัฒนาต้องสร้าง คอมโพเนนต์ทางธุรกิจที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบที่มีขนาดใหญ่ ซึ่งมักใช้วิธีการทำงานแบบไคลเอนต์/เซิร์ฟเวอร์ หรือ Three-tier ทำให้ต้องใช้ความพยายามมากแม้เป็นแค่การสร้างคอมโพเนนต์อย่างง่าย เพราะจุดประสงค์ของคอมโพเนนต์ทางธุรกิจนั้นคือการต้องการความแข็งแกร่งและปลอดภัย ถ้าไคลเอนต์หลายตัวเชื่อมต่อกับคอมโพเนนต์พร้อมๆ กันนั้น นักพัฒนาต้องมั่นใจว่าเฉพาะไคลเอนต์ที่มีสิทธิเท่านั้นที่สามารถใช้งานคอมโพเนนต์ได้ ปัญหาอีกประการคือ scalability ถ้าคอมโพเนนต์ถูกใช้งานพร้อมกันโดยผู้ที่มีปริมาณมาก

ระบบขนาดใหญ่ต้องรับมือกับความล้มเหลวในระหว่างการทำงานที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับเซิร์ฟเวอร์ฐานข้อมูล โดยไคลเอนต์อาจต้องการส่งข้อมูลจากเครื่องตนเองไปเก็บที่เซิร์ฟเวอร์ฐานข้อมูล ถ้ามีการล้มเหลวระหว่างการทำงานดังกล่าว จะไม่สามารถมั่นใจในความถูกต้องของฐานข้อมูลได้ถ้าไม่ได้ใช้ทรานส์แอ็กชันโปรโตคอล (Transaction protocol) จะเห็นได้ว่าปัญหาหลักของคอมโพเนนต์ซอฟต์แวร์คือ รูปแบบพื้นฐาน ที่นักพัฒนาต้องรับมือกับการอิมพลิเมนต์การทำงานมากมายเหล่านี้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องน้อยมากกับจุดประสงค์ของตัวแอปพลิเคชันเอง

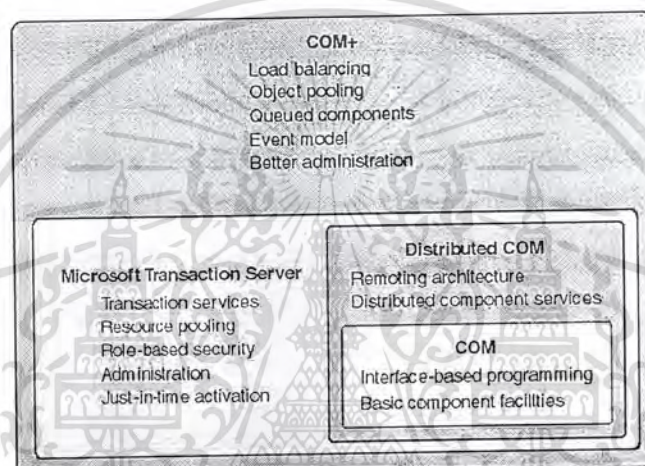
ไมโครซอฟท์ตระหนักว่าการสร้างระบบ Server-side ที่แข็งแกร่งต้องใช้ความพยายามมาก เช่นงานที่เกี่ยวกับเซิร์ด, การทำงานพร้อมกัน, การรักษาความปลอดภัย, ความแข็งแกร่ง เป็นสิ่งที่สำคัญต่อระบบแบบกระจาย (distributed system) และการพัฒนาซอฟต์แวร์ที่มีลักษณะแบบนี้ต้องใช้ความพยายามอย่างมากมาย

ไมโครซอฟท์จึงได้สร้าง Microsoft Transaction Server (MTS) ซึ่งเป็น รันไทม์ เอ็นไวรอนเมนต์ตัวแรกของวินโดวส์ที่จัดหาบริการเหล่านี้แก่คอมโพเนนต์ ค่อมรันไทม์เอ็นไวรอนเมนต์ และบริการของคอมโพเนนต์ของ MTS ได้พัฒนาเป็น COM+

COM+ จัดหารันไทม์เอ็นไวรอนเมนต์ที่รับมือกับปัญหาของระบบ server-side ทำให้นักพัฒนาสามารถสร้าง in-process คอมโพเนนต์ที่ทำงานตามหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจจริงๆ ได้ง่าย อย่างไรก็ตาม in-process คอมโพเนนต์ใดๆ ก็สามารถทำงานใน COM+ รันไทม์เอ็นไวรอนเมนต์ได้ แต่คอมโพเนนต์ที่ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้ทำงานในเอ็นไวรอนเมนต์ เช่น executable คอมโพเนนต์จะไม่สามารถใช้ประโยชน์จาก COM+

6.2 บริการของคอมโพเนนต์

บริการของ COM+ คอมโพเนนต์จัดหามิเกลมาตรฐานของบริการที่นักพัฒนา คอมโพเนนต์ใช้บ่อยครั้ง ทำให้สามารถใส่ใจในปัญหาทางธุรกิจมากขึ้น

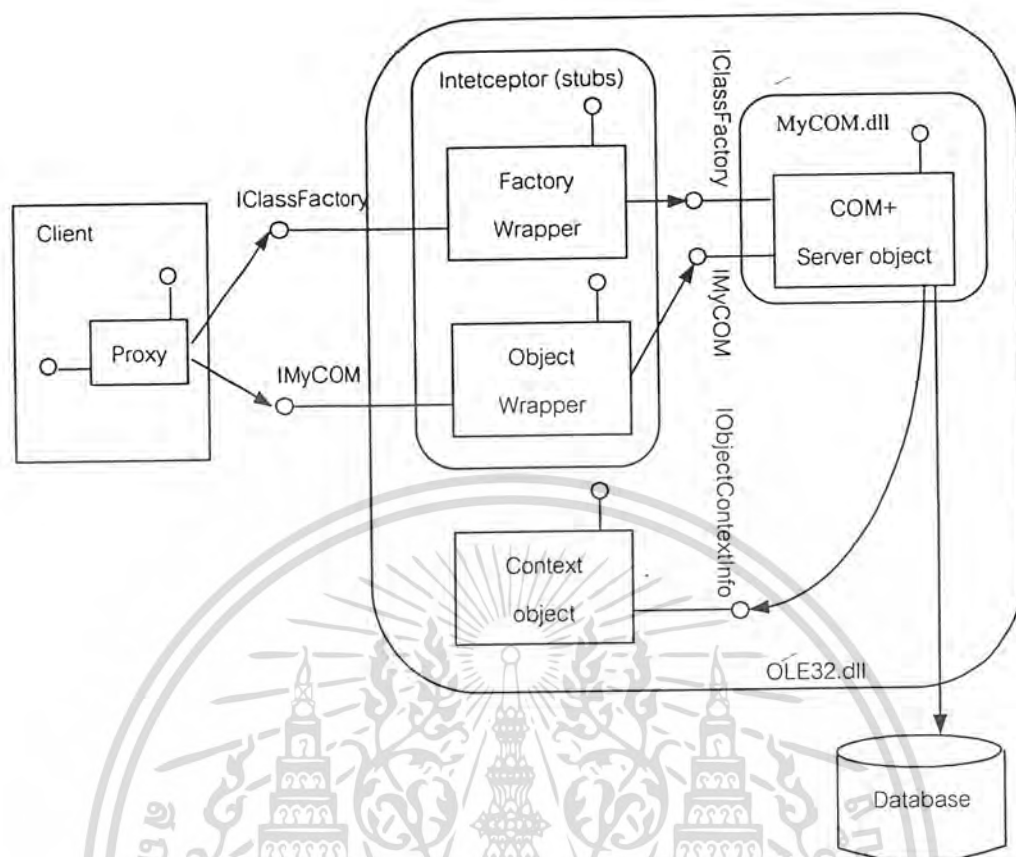

รูปที่ 6-1 วิวัฒนาการจาก COM สู่ COM+

6.3 รูปจำลองของ COM+

รูปจำลองของ COM+ แสดงดังรูปที่ 6-2 ซึ่งประกอบด้วย

1. COM+ surrogate โพรเซส (DLLHOST.EXE)
2. COM+ คลาส โหลดคิง และ รีโมต เฟรมเวิร์ก (OLE32.DLL)
3. คอนเท็กซ์ออบเจกต์ และ wrapper proxies สำหรับแต่ละคอมโพเนนต์
4. COM+ เซิร์ฟเวอร์คอมโพเนนต์
5. COM+ ไคลเอ็นต์
6. ระบบสนับสนุนต่างๆ ได้แก่ service control manager (SCM), Microsoft Transaction Coordinator (MS-DTC), Microsoft Message Queue (MSMQ), COM-Transaction Integrator (COM-TI)

รูปที่ 6-2 การทำงานของ COM+

คอมโพเนนต์ที่ทำงานภายใต้การควบคุมของ COM+ surrogate เรียกว่า COM+ คอมโพเนนต์ซึ่งคอมโพเนนต์เหล่านี้ถูกดีพลอย โดยทำงานใน COM+ surrogate (DLLHOST.EXE) ซึ่งถูกจัดการโดย COM+ class loading และรีโมตเฟรมเวิร์ก (OLE32.DLL)

เช่นเดียวกับ COM คอมโพเนนต์ที่ออบเจกต์ต้องอิมพลีเมนต์ IClassFactory ที่ทำหน้าที่เป็นแหล่งผลิตอินสแตนซ์ใหม่ของคอมโพเนนต์

COM+ แทรก interceptor (ประกอบด้วย Factory Wrapper และ Object Wrapper) ระหว่าง COM+ คอมโพเนนต์จริงซึ่งถูกจัดการโดยเฟรมเวิร์ก กับไคลเอนต์ของคอมโพเนนต์นั้น

เมื่อไคลเอนต์เรียกใช้งาน COM+ คอมโพเนนต์แล้ว wrapper (Factory และ Object) ก็จะเข้ามาแทรก และใช้วิธีการจัดการอินสแตนซ์ที่เรียกว่า Just In Time Activation (JITA) กับการเรียกใช้งานนั้น จากนั้น wrapper จะเรียกใช้งาน COM+ คอมโพเนนต์จริงๆ อีกทอดหนึ่ง นอกจากนี้แล้วข้อมูลคุณสมบัติของการดีพลอยคอมโพเนนต์ได้แก่ รูปแบบทรานส์แอ็กชันและการรักษาความปลอดภัย จะดำเนินการใน wrapper ออบเจกต์ นี้ด้วย

สำหรับทุก COM+ คอมโพเนนต์จะมีคอนเท็กซ์ออบเจกต์ที่อิมพลีเมนต์อินเทอร์เฟซ IObjectContextInfo ซึ่งคอนเท็กซ์ออบเจกต์มีหน้าที่เก็บรักษาข้อมูลของคอมโพเนนต์ เช่น ข้อมูล transaction, การรักษาความปลอดภัย และข้อมูลของการดีพลอย โดย COM+ คอมโพเนนต์เรียกใช้งานคอนเท็กซ์ออบเจกต์ โดยผ่านอินเทอร์เฟซ IObjectContextInfo

6.4 สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการสร้างมิดเดิลทียร์แอปพลิเคชัน

การสร้าง Middle-tier application จะมีสิ่งที่ต้องคำนึงถึงได้แก่

1. Scalability

ปัจจัยที่ทำให้ scalability เป็นหัวข้อสำคัญที่ควรพิจารณาเป็นเพราะความนิยมในการใช้งานอินเทอร์เน็ต ซึ่งหนึ่งในจุดประสงค์หลัก COM+ ก็จัดการกับ scalability นั่นเอง

รูปแบบการใช้งานของอินเทอร์เน็ตจะต่างกับ enterprise application ขนาดใหญ่ตรงที่ เราไม่สามารถทราบจำนวนผู้ใช้งานได้ล่วงหน้า เมื่อเว็บไซต์ได้รับความนิยมมากก็มีโอกาสที่เว็บไซต์จะไม่สามารถรับมือกับโหลดที่มีขนาดมากในช่วงเวลาหนึ่งได้

นอกจากระยะเวลาที่ไซต์ไม่สามารถทำงานจะทำให้ความเสียหายแล้ว ระยะเวลาในการตอบสนองต่อผู้ใช้งานก็เป็นปัญหาที่สำคัญอีกด้วย

ทางแก้หนึ่งคือการเพิ่มจำนวนของเมนเฟรม แต่ก็เกิดคำถามว่าควรจะใช้จำนวนเท่าไรเพราะสิ่งเหล่านี้มีต้นทุนสูง และปัญหาก็ไม่ได้แก้ด้วยฮาร์ดแวร์เท่านั้น ทางแก้ที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วย software ที่เหมาะสมที่ทำงานบนฮาร์ดแวร์ที่ถูกที่สุด ซึ่งคำตอบที่ชัดเจนมากก็คือ PC นั่นเอง

COM+ ช่วยการ scalability ด้วย just-in-time activation, object pooling, load balancing

2. Reliability

แอปพลิเคชันที่ให้บริการแก่หลายผู้ใช้งานไม่ว่าจะเป็นเว็บหรือเอ็นเดอไพรส์ขนาดใหญ่มักจะเป็นงานที่มีความสำคัญและต้องการความเชื่อถือได้ในการทำงาน ซึ่งความล้มเหลวของระบบการทำงานแบบกระจาย เช่นฮาร์ดแวร์เสีย เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งทางแก้ไขคือทำอะไรเมื่อมีการเสียของจุดหนึ่งในระบบจะไม่ทำให้ระบบทั้งหมดล้มเหลวและทำให้ข้อมูลที่สำคัญหายไป

อีกมุมมองของความน่าเชื่อถือคือ การลดข้อผิดพลาดของซอฟต์แวร์เพราะค่าเสียหายของ distributed enterprise นั้นสูงกว่า desktop application มาก

COM+ สนับสนุนการพัฒนาระบบที่น่าเชื่อถือโดยเตรียมบริการที่จำเป็นต่างๆ, transaction, component load balancing

3. Complexity

ความซับซ้อนของระบบทำให้เสียค่าใช้จ่ายและเวลามาก ซึ่งการใช้งานเทคโนโลยีซอฟต์แวร์ใหม่ก็ทำให้ต้องเรียนรู้ API มากมาย

COM+ ทำให้การเขียนโปรแกรมง่ายขึ้น เช่น COM+ สนับสนุน automatic transaction ช่วยการทำงานแบบ distributed transaction โดยไม่ต้องเพิ่มโค้ดพิเศษเลย, COM+ มี security ที่ง่าย ซึ่งสนับสนุนการทำ synchronization ที่ง่ายขึ้น

6.5 Declarative, Attribute-Based Programming

หัวใจของการเขียนโปรแกรมของ COM+ คือรูปแบบของการประกาศความต้องการโดยใช้แอตทริบิวต์ซึ่ง COM+ runtime จะจัดการกับความต้องการนี้เอง

ข้อดีคือความสะดวกของโปรแกรมเมอร์ที่จะประกาศแอตทริบิวต์ซึ่งง่ายกว่าการเขียนโปรแกรมที่ซับซ้อนซึ่งง่ายต่อการเกิดความผิดพลาด ในทางกลับกันกับโค้ดที่ทำโดยระบบปฏิบัติการซึ่งมีความน่าเชื่อถือมากกว่า

บริการพื้นฐานของ COM+ นั้นยากที่จะอิมพลิเมนต์ให้ถูกต้องด้วยตนเอง และเรายังสามารถปรับแต่งค่าแอตทริบิวต์โดยไม่ต้องแก้ไขโค้ดเลย

1. อพาร์ตเมนต์ ในรูปแบบของเขียนโปรแกรมแบบใช้การประกาศ

ตัวอย่างของการใช้แอตทริบิวต์ คือ การใช้งานฟังก์ชันของ COM apartment ที่ช่วยให้เขียนโค้ดที่ทำงานพร้อมๆ กันโดยไม่ต้องเขียนโค้ดจัดการ synchronization เองเลย

SINGLE-THREAD APARTMENT

สามารถใช้งาน synchronization แบบอัตโนมัติแก่คลาสโดยประกาศให้คลาสมี apartment เรดโมเดลโดยกำหนดค่า "Apartment" แก่ เรดโมเดล ในรีจิสตรีของ CLSID หมายความว่าเมื่อสร้างออบเจกต์ของคลาส มันจะอยู่ใน STA ของตนเอง ถ้าผู้ใช้ทำงานในเรดเดียวกับออบเจกต์ก็จะสามารถใช้งานอินเทอร์เน็ตได้ตรงๆ โดยถ้าเรดอื่นพยายามที่จะเข้ามาใช้งานในขณะที่เจ้าของ อพาร์ตเมนต์ กำลังใช้งานอยู่ เรดอื่นๆจะต้องทำงานผ่านพร็อกซี่ตามกฎการทำงานของ COM

พร็อกซี่ดังกล่าวใช้เมสเสจคิวของวินโดวส์ในการทำ synchronization แบบอัตโนมัติ ซึ่งเรดที่สองจะต้องรอนกว่าเรดแรกจะทำงานเสร็จ จุดสำคัญคือพร็อกซี่ทำให้ COM สามารถ "แทรก" การใช้งานเมธอดเพื่อการทำ synchronization

โครงสร้างของเรด synchronization ดังกล่าวกระทำโดยไม่ต้องเขียนโค้ดในแอปพลิเคชันเลย

2 การประกาศความต้องการทรานส์แอ็กชัน

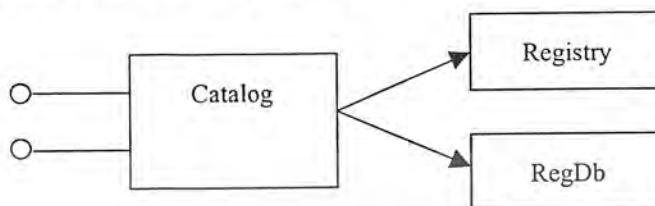
COM+ ขยายความคิดของการโปรแกรมแบบแอตทริบิวต์ไปอีกมาก ซึ่งทรานส์แอ็กชันก็เป็นตัวอย่างในการใช้งานแอตทริบิวต์ของ COM+

ถ้าเกิดความต้องการในการสร้างคอมโพเนนต์ที่ทำงานกับบัญชีในธนาคารที่เก็บข้อมูลใน SQL Server ซึ่งการจัดการทรานส์แอ็กชัน ทำโดยรีซอร์สเมเนเจอร์ เราสามารถประกาศ "Transaction support" แก่คอมโพเนนต์ของเราแบบ "Required" เมื่อคอมโพเนนต์ทำงาน COM+ runtime จะรับทราบว่าคอมโพเนนต์ของเราต้องการทรานส์แอ็กชันและจะแทรกโค้ดที่เรียกว่า "interceptor" ที่จะทำการทรานส์แอ็กชันให้

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นคือการรับประกันว่าการทำงานจะเสร็จสมบูรณ์หรือไม่ก็ไม่เกิดขึ้นเลย โดยกระบวนการทั้งหมดไม่ต้องเขียนโค้ดเลย

6.6 COM+ Catalog

COM มาตรฐานจะเก็บข้อมูลลงในรีจิสเตอร์ แต่ COM+ ต้องการข้อมูลการปรับแต่งที่มากกว่า ข้อมูลเหล่านี้จะถูกแยกเก็บในฐานข้อมูลที่เรียกว่า RegDb ซึ่งฐานข้อมูลนี้ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรง การเข้าถึงข้อมูลเหล่านี้ต้องกระทำผ่าน ระบบออบเจกต์ที่เรียกว่า Catalog Manager หรือเรียกสั้นๆ ว่า Catalog ที่จัดการการเข้าใช้ RegDb และรีจิสตรี้ดังรูปด้านล่าง

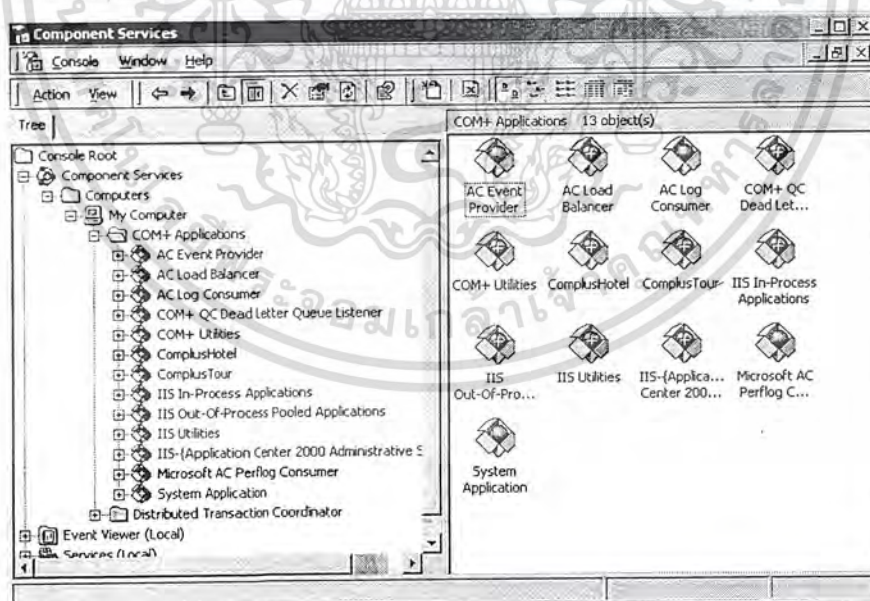

รูปที่ 6-3 COM+ catalog

Catalog Administration object สามารถเข้าถึงได้โดยโปรแกรมและสคริปต์ ซึ่งเปิดโอกาสให้ควบคุมการทำงานได้อย่างอัตโนมัติ

1. Component service Snap-in

วินโดวส์ 2000 มีเครื่องมือ จัดการแบบ Snap-in ซึ่งทำงานอยู่บน Catalog บางครั้งเรียกว่า COM+ Explorer โดยสามารถใช้งานเครื่องมือดังกล่าวผ่านทางเมนู Start | Programs | Administrative Tools | Component services ดังรูป

รูปที่ 6- 4 COM+ Explorer

เราสามารถปรับค่าแอตทริบิวต์ของคอมโพเนนต์ด้วย COM+ Explorer โดยเลือกคอมโพเนนต์ที่ต้องการและคลิกขวาเลือกแถบคุณสมบัติ

6.7 แนวทางของ COM+

บริการต่างๆของ COM+ เกิดขึ้นได้เพราะโครงสร้างพื้นฐานของ COM+ ที่สนับสนุนให้บริการต่างๆ

6.7.1 แนวทางของ COM

COM จัดลำดับชั้นในรูปแบบ server/ class/ interface/ method

Class ของ COM คือ Concrete implementation ของ abstract data type แบบ interface

Interface มีอย่างน้อย 1 เมธอดซึ่งแสดงถึงความสามารถของอินเทอร์เฟซ และมี signature ที่อธิบายพารามิเตอร์และการคืนค่า ใช้เป็นข้อตกลงในการใช้งานอินเทอร์เฟซ

Object เป็นอินสแตนซ์ของคลาสและอาจจะมีข้อมูลภายในตัวเอง ซึ่งข้อมูลนี้เป็นไพรเวตสามารถเข้าถึงโดยเมธอดของมันเองเท่านั้น

อพาร์ตเมนต์ แบ่งออบเจกต์เป็นกลุ่ม โดยเป็นกลุ่มที่ใช้งาน concurrency แบบเดียวกัน ซึ่งอพาร์ตเมนต์ที่ออบเจกต์อาศัยอยู่เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ใช้เป็น ID ของออบเจกต์

ในขณะที่ class, interface, method เป็นตัวแทนของโครงสร้างทางโลจิคอล ในส่วนบนสุดของลำดับชั้น COM คือ server ซึ่งเป็นส่วน physical จริงๆ ลักษณะเป็นไบนารีโมดูลที่บรรจุอย่างน้อย 1 คลาสและอาจอยู่ในรูปแบบ EXE หรือ DLL

6.7.2 แนวทางของ COM+

COM+ ยังคงรักษาแนวคิดของ class/ interface/ method และ อพาร์ตเมนต์ แต่แนวคิดของserver ไม่สำคัญอีกต่อไป เพราะคลาสใน COM+ ต้องเป็นแบบ DLL ถ้าต้องการใช้งานเป็น EXE server แล้ว COM+ จะใช้งานคอมโพเนนต์ใน Surrogate มาตรฐานเรียกว่า DLLHOST.EXE

6.7.2.1 แอปพลิเคชัน

COM+ เริ่มแนวคิดที่เรียกว่า application ซึ่งเป็นกลุ่มของคลาสที่ใช้งานคุณสมบัติต่างๆ ร่วมกัน เช่น ความปลอดภัย, การระบุตัวตน ดังนั้นลำดับชั้นของ COM+ คือ application/class/interface

6.7.2.2 คอมโพเนนต์

ในไมโครซอฟท์แพลตฟอร์มเอสดีเค (Platform SDK) ได้อธิบายความหมายของคอมโพเนนต์ว่าเป็นหน่วยของไบนารีโค้ดที่สามารถสร้างไบนารีออบเจกต์ รวมถึงมีความสามารถในการลงทะเบียนตนเองด้วย

จุดสำคัญ คือคอมโพเนนต์มีชื่อเอกลักษณ์ด้วย CLSID, ProgID และลงทะเบียนในรีจิสตรี

คุณสมบัติในการเป็น COM+ คอมโพเนนต์คือ

1. คอมโพเนนต์เป็น COM class ที่อิมพลิเมนต์ IUnknown

2. คอมโพเนนต์เป็น DLL และมีโครงสร้างสำหรับการสร้าง object, CLSID, class factory และ DLL ต้องมีฟังก์ชัน DllGetClassObject, DllCanUnloadNow
3. คอมโพเนนต์มีความสามารถในการลงทะเบียนตนเองด้วยการสนับสนุน DllRegisterServer และ DllUnregisterServer
4. คอมโพเนนต์ต้องมีไทม์ไลบรารีที่บรรจุใน DLL
5. คอมโพเนนต์ต้องสามารถมาแอสอินเตอร์เฟซได้ โดยคู่อินเตอร์เฟซ (Dual interface) จะมาแอสโดย Automation และต้องจัดหาพรีอิกซ์/สตัปสำหรับ custom interface

สำหรับทุกๆ คลาสที่สร้างด้วย ActiveX DLL โดย Visual Basic และ ATL จะมีคุณสมบัติดังกล่าวครบถ้วน

6.7.2.3 คอมโพเนนต์ที่ถูกปรับแต่งและ ไม่ถูกปรับแต่ง

คอมโพเนนต์ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนตามด้านบนสามารถใช้งาน COM+ service ได้แต่จะไม่เป็นไปในทันทีจนกว่าจะมีการติดตั้งบน COM+ application

คอมโพเนนต์สามารถเพิ่มโดยวิธีการใช้เครื่องมือและการ โปรแกรม เมื่อคอมโพเนนต์ถูกติดตั้งจะเรียกว่าคอมโพเนนต์ที่ถูกปรับแต่ง (configured component) ส่วนคอมโพเนนต์ที่ไม่ถูกติดตั้งจะเรียกว่าคอมโพเนนต์ที่ไม่ถูกปรับแต่ง (unconfigured component)

6.7.3 ชนิดของ COM+ Application

พื้นฐานของ COM+ application คือ server application ซึ่งอยู่ในโปรเซสของตนเอง คือ DLLHOST.EXE เมื่อเซิร์ฟเวอร์ทำงานผิดพลาดจะไม่ทำให้ไคลเอ็นต์โปรเซสเสียหาย เพราะอยู่กันคนละโปรเซส และไคลเอ็นต์สามารถใช้งานผ่านทาง DCOM โดย server application มีความสามารถในการแทรกบริการอย่างเต็มรูปแบบ

library application ทำงานในโปรเซสของไคลเอ็นต์ ซึ่งไม่มีการป้องกันการทำงานผิดพลาด และจำกัดความสามารถในการแทรกบริการเท่านั้น จุดประสงค์หลักของ library application คือการนำโค้ดกลับมาใช้สำหรับ COM+ application มากกว่าที่จะบริการไคลเอ็นต์ตรงๆ

proxy application ประกอบด้วยข้อมูลที่จะติดตั้งบนไคลเอ็นต์ เพื่อให้มีความสามารถในการเรียกใช้งานจากระยะไกล

preinstalled COM+ application เป็น application ของ COM+ และ IIS ซึ่งไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้

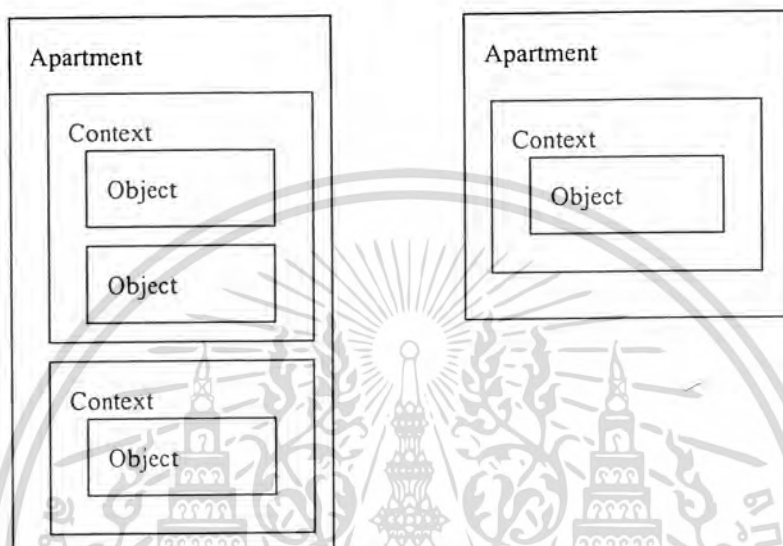
6.8 สถาปัตยกรรมของ COM+

COM+ ตั้งอยู่บน 3 แนวคิดคือ context, activation และ interception

6.8.1 Context

คอนเท็กซ์เป็นกลุ่มของออบเจกต์ในอพาร์ทเมนต์ที่มีความต้องการคอนรันใหม่เหมือนกัน ทุกๆ COM object ที่ถูกแอกทิเวตจะต้องสัมพันธ์กับ 1 คอนเท็กซ์เท่านั้น และคอนเท็กซ์จะอาศัยใน 1 อพาร์ทเมนต์เท่านั้น

1 อพาร์ทเมนต์ สามารถมีได้หลายคอนเท็กซ์ และคอนเท็กซ์สามารถมีได้หลายออบเจกต์ ดังนั้น ออบเจกต์ที่อยู่คนละอพาร์ทเมนต์ก็ต้องอยู่คนละคอนเท็กซ์ด้วย ดังรูป

รูปที่ 6-5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอพาร์ทเมนต์ คอนเท็กซ์ และออบเจกต์

ทุกอพาร์ทเมนต์จะมี default context เมื่อคอมโพเนนต์ที่ไม่ถูกปรับแต่งถูกแอกทิเวต จะถูกนำเข้าไปอยู่ใน default context โดยทั่วไปแล้ว คอนเท็กซ์นี้จะไม่ได้ใช้งาน

สำหรับคอมโพเนนต์ที่ถูกปรับแต่ง คุณสมบัติของคอนเท็กซ์ถูกกำหนดโดยแอดทริบิวต์ของคอมโพเนนต์ที่เก็บไว้ใน catalog ซึ่งคอนเท็กซ์นี้เป็นกุญแจสำคัญของการใช้งาน COM+ service

1. Context Object

คอนเท็กซ์เป็นสิ่งที่ใช้อ้างอิงถึงกลุ่มของ COM object ซึ่งการเชื่อมต่อกับคอนเท็กซ์นั้นจริงๆ แล้ว ก็เป็น COM object เช่นกัน เรียกว่า "Context Object" ซึ่งจะเก็บข้อมูลของคอนเท็กซ์นั้นๆ

โค้ดในเมธอดสามารถเข้าถึงคอนเท็กซ์ออบเจกต์โดยใช้ API CoGetObjectContext (หรือ GetObjectContext ใน visual basic) ซึ่งคืนค่าเป็นพอยเตอร์ไปที่ interface IObjectContext จากนั้นสามารถใช้เมธอดของอินเทอร์เฟซดังกล่าวเพื่อแก้ไขคุณสมบัติของคอนเท็กซ์ออบเจกต์

2. Call Context

บางส่วนของคอนเท็กซ์ใช้ควบคุมเรื่องความปลอดภัย ซึ่งจะใช้ API CoGetCallContext ซึ่งจะคืนค่าเป็น ISecurityCallContext ซึ่งมีข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้งานเมธอด

6.8.2 Activation

จุดสำคัญของการใช้งานคอนเท็กซ์นั่นคือ คอนเท็กซ์ใช้อธิบายสภาพแวดล้อมของออบเจกต์ไม่ใช่โครงสร้างข้อมูลภายในออบเจกต์

ออบเจกต์โดยตัวเองแล้วไม่มีคอนเท็กซ์ ซึ่งกระบวนการในการเชื่อมออบเจกต์กับคอนเท็กซ์เรียกว่า "Activation"

สภาพแวดล้อมของออบเจกต์คือคอนเท็กซ์และคอนเท็กซ์นี้มีความสำคัญมากในการพิจารณาพฤติกรรมของออบเจกต์ขณะรันไทม์

การนำออบเจกต์ให้มาอยู่ในสถานะพร้อมต้องใช้ 2 ขั้นตอนใน COM+

1. การสร้าง เมื่อออบเจกต์ถูกสร้างด้วย class factory เป็น COM ธรรมดา
2. activation เมื่อออบเจกต์ถูกเชื่อมเข้ากับคอนเท็กซ์แล้วก็พร้อมใช้งานได้

การทำลายออบเจกต์ก็มี 2 ขั้นตอนเช่นกัน

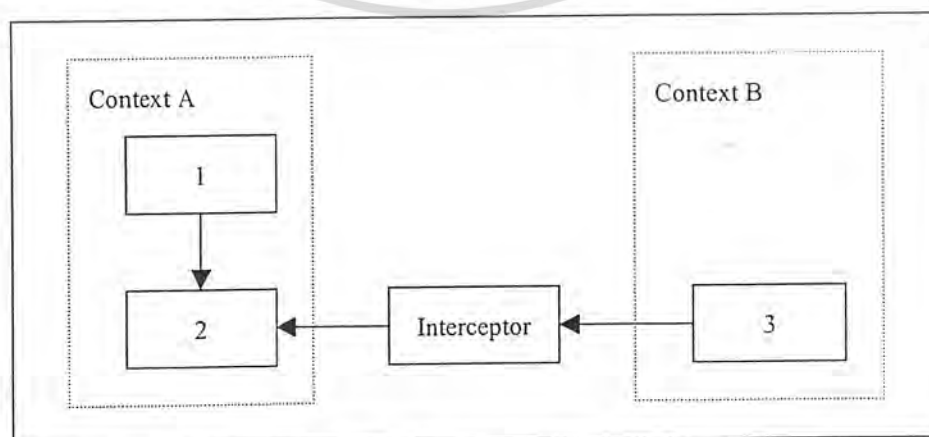
1. deactivate เป็นการกำจัดคอนเท็กซ์ออกจากออบเจกต์
2. ทำลายออบเจกต์

โดยปกติแล้ว activation จะเกิดขึ้นหลังจากการสร้าง และ deactivate จะเกิดก่อนการทำลาย แต่ COM+ มีความสามารถที่เรียกว่า object pooling ซึ่งสามารถเก็บออบเจกต์ที่ถูกสร้างไว้แล้วได้ เมื่อไคลเอนต์ต้องการ activate object ก็จะต้องออบเจกต์ออกมาจาก pool และเมื่อใช้งานออบเจกต์เสร็จก็จะ deactivate และใส่กลับเข้าไปใน pool

6.8.3 Interception

เมื่อออบเจกต์ถูก activate เข้ากับคอนเท็กซ์ การเรียกใช้งานออบเจกต์หนึ่งไปยังอีกออบเจกต์ที่อยู่ในคอนเท็กซ์เดียวกันจะไม่ต้องการการแทรกแซงจาก COM+ แต่ออบเจกต์ที่อยู่คนละคอนเท็กซ์จะมีสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นเมื่อมีการเรียกข้ามขอบเขตของคอนเท็กซ์จะต้องมีการแทรกแซง (Interception) ของ COM+

รูปต่อไปนี้จะแสดงพาร์ตเมนต์ที่มี 2 คอนเท็กซ์ ได้แก่ A และ B ซึ่งการเรียกจาก 3 ไปยัง 2 เป็นการข้ามขอบเขตของคอนเท็กซ์ ดังนั้นจึงต้องแทรกแซงโดย COM+ โดยใช้ Interceptor

รูปที่ 6-6 เรียกข้าม Context ต้องการ interceptor

1. Interceptor

Interceptor คือพรีอ็อกซีขนาดเล็กที่จัดการโดย COM+ รันไทม์เพื่อแก้ปัญหาการไม่เข้ากันของ context Interceptor จะมีอินเทอร์เฟซที่เหมือนกับออบเจกต์เป้าหมาย ซึ่งในมุมมองของไคลเอนต์ จะไม่ทราบว่าทำงานกับ Interceptor แทนที่จะเป็นออบเจกต์จริงๆ

Interceptor สามารถทำงานก่อนการเรียกออบเจกต์ และสามารถทำงานหลังการทำงานของออบเจกต์ก่อนที่จะคืนค่ากลับไปยังไคลเอนต์

Interceptor ถือว่าเป็นขนาดเล็กเพราะไม่จำเป็นต้องใช้ thread switch ซึ่งต่างจากพรีอ็อกซีทั่วไปที่ต้องการ thread switch หรือแม้กระทั่ง process switch

2. interface pointer marshalling

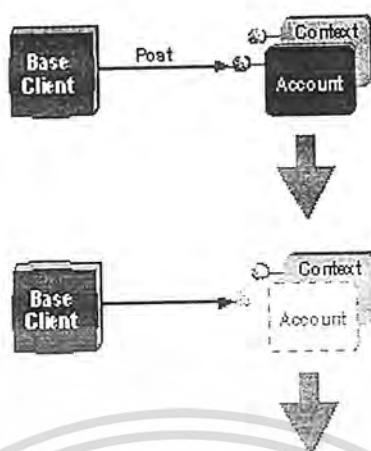
ถ้าเราผ่าน interface pointer เป็นพารามิเตอร์ของการเรียกเมธอดที่ข้ามคอนเท็กซ์ แล้ว COM+ จะแปลงพอยน์เตอร์เป็นพรีอ็อกซีอย่างอัตโนมัติ และเมื่อมีการ call back มาจากข้างนอกก็ต้องผ่าน interceptor

ถ้าต้องการแบ่งกันใช้งาน interface pointer ในลักษณะของตัวแปร global เราจะต้องรับผิดชอบในการ marshalling interface ด้วยตนเอง

6.8.4 Just-in-Time (JIT) Activation

ลักษณะที่สำคัญของ COM+ คือความสามารถในการขยาย middle-tier คอมโพเนนต์เพื่อการรองรับการใช้งานไคลเอนต์พร้อมกันหลายพันคน โดยไคลเอนต์ที่พยายามจะสร้าง COM+ ออบเจกต์ จะได้รับ reference ของ wrapper ออบเจกต์ ซึ่งไม่ใช่ reference ของออบเจกต์ของคอมโพเนนต์จริงๆ

COM+ ออบเจกต์จะเริ่มทำงานที่สถานะ deactivated เมื่อไคลเอนต์เรียกเมธอดของออบเจกต์ที่มีสถานะ deactivated แล้ว COM+ จะ activate ออบเจกต์ให้อย่างอัตโนมัติ วิธีการนี้เรียกว่า just-in-time activation ทำให้ไคลเอนต์ได้รับ reference ไปยัง ออบเจกต์ ได้โดยที่อาจจะยังไม่ใช้งานในทันทีทันใด

รูปที่ 6-7 Just-in-time activation

COM+ สามารถ deactivate ออบเจกต์ ได้แม้ว่าไคลเอนต์ยังมี reference ไปยังคอมโพเนนต์นั้นอยู่ ซึ่งการ deactivate สามารถทำได้โดย release ทุก reference ของออบเจกต์ ทำให้ COM+ คอมโพเนนต์ถูกทำลายไปเมื่อ reference count ลดลงถึงศูนย์

เมื่อไคลเอนต์ เรียกใช้งานออบเจกต์ที่อยู่ในสถานะ deactivated แล้ว COM+ จะ reactivate ให้ อย่างอัตโนมัติ ดังนั้นขณะที่ไคลเอนต์รู้สึกทำงานกับออบเจกต์เดียวในความเป็นจริงอาจจะทำงานกับ หลาย อินสแตนซ์ของ คลาส เดียวกันก็ได้

just-in-time activation ช่วยให้ COM+ คอมโพเนนต์สามารถแบ่งปันทรัพยากรของเซิร์ฟเวอร์ใช้ได้ อย่างเหมาะสม ยกตัวอย่าง ไคลเอนต์ ที่ใช้งานเพียง 10% ของช่วงชีวิตของออบเจกต์ เวลาที่เหลืออีก 90% นั้นด้วย just-in-time activation จะทำให้เซิร์ฟเวอร์สามารถใช้ทรัพยากรรองรับงาน ได้มากขึ้น

6.9 COM+ Threading Model

อพาร์ทเมนต์ จะรวมกลุ่มออบเจกต์ที่มีความต้องการ Concurrency เหมือนกัน ในวินโดวส์เอ็นที 4.0 มีอพาร์ทเมนต์ อยู่ 2 แบบคือ STA และ MTA

STA(Single-Threaded Apartments)

STAจะจัดลำดับการเข้าใช้งานออบเจกต์โดยใช้วินโดวส์แมสเสจคิวซึ่งเป็นบริการของวินโดวส์ที่ สร้างและซ่อนไว้โดย STA ทำให้ไม่มีการเข้าใช้งานเมธอดของออบเจกต์ที่อยู่ใน STA พร้อมกัน ทำให้ไม่ต้องมีการปกป้องข้อมูลของอินสแตนซ์ในกรณีที่มีการเข้าถึงพร้อมกัน ซึ่งช่วยให้การเขียนโปรแกรมง่ายขึ้น

MTA(Multithreaded Apartment)

MTAไม่มีกลไกการจัดลำดับการเข้าถึง ดังนั้นหลาย ๆ เธรดในMTAสามารถเข้าถึงออบเจกต์เดียวกันได้พร้อมๆ กัน เธรดที่ทำงานใน MTA บางครั้งเรียกว่า free thread ดังนั้นเมธอดของคลาสที่เรียกโดย free thread จะต้องเป็น thread safe ซึ่งต้องการทำซิงโครไนซ์ในเซชันเพื่อปกป้องข้อมูลในส่วนคริติคอลเซชัน แต่ประสิทธิภาพที่ได้จะมากขึ้น

ในแต่ละโพรเซสสามารถมีได้หลาย STA แต่มีได้เพียง MTA เดียวเท่านั้น

DLL server ไม่สามารถเรียก CoInitializeEx โดยตัวเองจึงต้องประกาศเธรดคิงโมเดลในรีจิสตรี ซึ่งค่าที่เป็นไปได้ของ โมเดลเธรด มีทั้งหมด 5 ค่าได้แก่

- 1) Single มีชนิดของ อพาร์ตเมนต์ เป็น STA ออบเจกต์ประเภทนี้จะไม่เป็น Thread-Safe ไม่ใช่แค่ตัวออบเจกต์เท่านั้นแต่ยังรวมถึง Class Factory สำหรับคลาส และฟังก์ชัน DllGetClassObject และ DllCanUnloadNow ก็เช่นกัน Single-Thread สามารถทำการเรียกใช้ทุก ๆ เมธอดที่อยู่ในเซิร์ฟเวอร์
- 2) อพาร์ตเมนต์ มีชนิดของอพาร์ตเมนต์เป็น STA ออบเจกต์ประเภทนี้จะสามารถป้องกันปัญหาของระบบ Multi-Thread ได้เฉพาะในระบบดับคลาสเท่านั้น เนื่องจาก Class Factory และ ฟังก์ชัน DllGetClassObject และ DllCanUnloadNow ในคลาสของมันเป็น Thread-Safe แต่ในระดับ อินสแตนซ์จะถูกจำกัด เนื่องจากการเข้าถึงแต่ละอินสแตนซ์จะถูกกำหนดให้เป็น Single-Thread เท่านั้น
- 3) Free มีชนิดของ อพาร์ตเมนต์ เป็น MTA ออบเจกต์ประเภทนี้สามารถป้องกันปัญหาของระบบ มัลติเธรด ทั้งสถานะออบเจกต์และสถานะต่อคลาสโดยใช้ Thread Synchronization Primitives เช่น Critical Section หรือ Mutex ออบเจกต์เหล่านี้สามารถทำงานในสถานะที่เป็น มัลติเธรดได้อย่างปลอดภัย
- 4) Both สามารถมีชนิดของอพาร์ตเมนต์ ได้ทั้ง STA และ MTA ออบเจกต์ประเภทนี้จะสร้างตัวเองอยู่ในอพาร์ตเมนต์เดียวกับไคลเอนต์ของมันซึ่งทำให้มีประสิทธิภาพสูงสุด และทำงานในเธรดเดียวกับผู้ที่เรียกมัน และเนื่องจากมันสามารถทำงานได้ในระบบที่เป็นมัลติเธรดมันจึงป้องกันปัญหาที่จะเกิดในระดับคลาส และ ระดับอินสแตนซ์
- 5) Neutral มีชนิดของอพาร์ตเมนต์เป็น TNA (Thread Neutral Apartment) ออบเจกต์ประเภทนี้จะทำงานในเธรดของผู้เรียก แต่อยู่ในอพาร์ตเมนต์ของมันเองแทนที่จะเป็นอพาร์ตเมนต์ของผู้เรียก เนื่องจากเธรดที่อยู่ในอพาร์ตเมนต์ประเภทอื่นในโพรเซสเดียวกันสามารถเข้าถึง TNA ได้ตลอดเวลา และออกจากอพาร์ตเมนต์เมื่อมันทำงานเมื่อการทำงานของเมธอดนั้นเสร็จ เนื่องจากอพาร์ตเมนต์ประเภทนี้สามารถทำการ Thread-Synchronization primitives ได้ภายในตัวของมันเอง หรือสามารถ Thread-Synchronize ได้ด้วยบริการของ COM+

6.10 ทรานส์แอ็กชันใน COM+

COM+ สนับสนุนการทำทรานส์แอ็กชันแบบกระจายสำหรับ COM คอมโพเนนต์ โดยเราไม่ต้องเขียนโค้ดที่ซับซ้อน กระบวนการต่างๆ เป็นดังนี้

1. ปรับแต่งออบเจกต์ที่ทำงานภายใต้ COM+

2. ตั้งค่าแอตทริบิวต์ของออบเจกต์ว่าจะให้เป็นแบบ Requires a Transaction, Requires a New Transaction หรือ Supports Transactions
3. ใช้เมธอด SetComplete ของออบเจกต์คอนเท็กซ์ (Object Context) เมื่อพร้อมที่จะคอมมิตทรานส์แอ็กชัน
4. ใช้เมธอด SetAbort ของออบเจกต์คอนเท็กซ์ (Object Context) เมื่อพร้อมที่จะโรลแบ็กทรานส์แอ็กชัน

1. สรุปความหมายของค่าต่างๆ ของทรานส์แอ็กชันแอตทริบิวต์ทั้งหมดของ COM+ ออบเจกต์ ดังนี้

Requires a Transaction

ออบเจกต์นี้จะต้องทำงานภายใต้ทรานส์แอ็กชัน COM+ จะเริ่มต้นทรานส์แอ็กชันใหม่สำหรับออบเจกต์นี้ก็ต่อเมื่อ ไม่มีออบเจกต์อื่น ๆ ที่อยู่ในคอนเท็กซ์เดียวกัน เริ่มต้นทรานส์แอ็กชันเลย

Requires a New Transaction

ออบเจกต์นี้จะต้องทำงานภายใต้ทรานส์แอ็กชัน COM+ จะเริ่มต้นทรานส์แอ็กชันใหม่ให้เมื่อออบเจกต์นี้ถูกสร้างขึ้น

Supports Transaction

ออบเจกต์นี้จะทำงานภายใต้ทรานส์แอ็กชันก็ต่อเมื่อ ผู้สร้าง (Creator) ได้สร้างออบเจกต์ที่เริ่มต้นทรานส์แอ็กชันไว้ก่อนแล้ว ไม่เช่นนั้นออบเจกต์จะทำงานโดยปราศจากทรานส์แอ็กชัน

Does Not Support Transactions

ออบเจกต์นี้ไม่ต้องทำงานแบบทรานส์แอ็กชัน และ COM+ จะไม่รับออบเจกต์นี้ภายใต้ทรานส์แอ็กชันใหม่ (เป็นคำตีฟอลด์)

Disabled

ออบเจกต์ไม่สนใจที่จะเลือกค่าใดๆ ในทรานส์แอ็กชันแอตทริบิวต์ ตัวเลือกนี้ทำให้คอมโพเนนต์มีลักษณะเป็นคอมโพเนนต์ที่ยังไม่ได้ตั้งค่าอะไรเลย

2. การเริ่มต้นทรานส์แอ็กชัน

หลังจากที่ตั้งค่าทรานส์แอ็กชันให้กับคอมโพเนนต์ COM+ รันไทม์จะอ่านค่าทรานส์แอ็กชันแอตทริบิวต์เมื่อเริ่มสร้างออบเจกต์ หลังจากนั้นจะติดต่อกับทรานส์แอ็กชันโคออร์ดิเนเตอร์ที่เรียกว่า Distribute Transaction Coordinator (DTC) โดยจะบอกให้ DTC เริ่มต้นทรานส์แอ็กชันสำหรับออบเจกต์นี้ DTC จะเริ่มต้นทรานส์แอ็กชันให้กับออบเจกต์แล้วส่งค่า GUID ของทรานส์แอ็กชันกลับมา (DTC จะกำหนด GUID ให้กับทุกทรานส์แอ็กชัน) GUID นี้จะเก็บอยู่ในคอนเท็กซ์ของออบเจกต์นั้น เราสามารถใช้เมธอด IsInTransaction และ GetTransactionId ของอินเทอร์เฟซ IObjectContextInfo เพื่อดูว่าออบเจกต์นี้ทำงานอยู่ภายใต้ทรานส์แอ็กชันหรือไม่ และมี GUID ทรานส์แอ็กชันอะไร

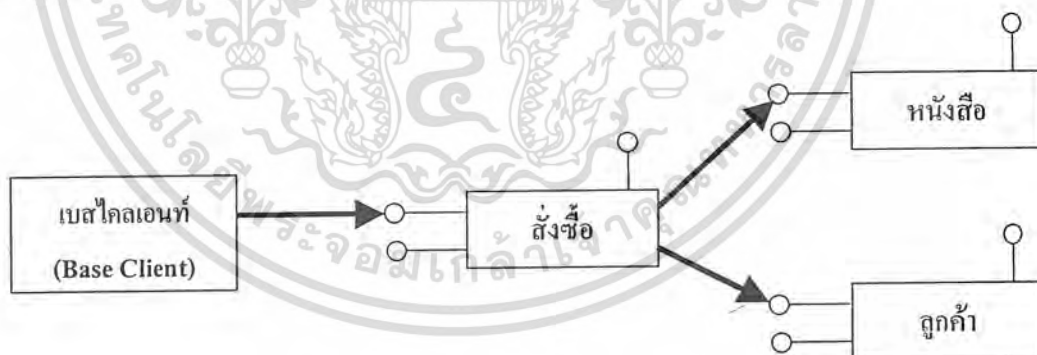
ออบเจกต์ที่เป็นตัวเริ่มต้นทรานส์แอ็กชันจะเรียกว่า ออบเจกต์ราก (Root Object) ของทรานส์แอ็กชัน ออบเจกต์รากมีความสำคัญมากเนื่องจากว่า COM+ รันไทม์จะไม่คอมมิททรานส์แอ็กชัน จนกว่าออบเจกต์รากจะถูกดีแอคทีฟ (Deactivated) ออบเจกต์อื่น ๆ ที่อยู่ภายใต้ทรานส์แอ็กชันเดียวกันจะเป็นเพียงตัวลงความเห็นว่าจะคอมมิททรานส์แอ็กชันหรือไม่ แต่ออบเจกต์รากเป็นตัวกำหนดว่าเมื่อไหร่ที่จะคอมมิททรานส์แอ็กชัน

เมื่อ COM+ ออบเจกต์ที่อยู่ภายใต้ทรานส์แอ็กชันทำการติดต่อกับรีซอร์สเมเนเจอร์ รีซอร์สเมเนเจอร์นั้นก็จะอยู่ในทรานส์แอ็กชันด้วย รีซอร์สเมเนเจอร์จะติดต่อกับ DTC เพื่อบอกว่าขณะนี้มันเป็นส่วนหนึ่งของทรานส์แอ็กชัน ถ้าออบเจกต์ติดต่อกับรีซอร์สเมเนเจอร์หลายตัว รีซอร์สเมเนเจอร์เหล่านั้นทั้งหมดก็จะอยู่ใน ทรานส์แอ็กชันเช่นกัน

เมธอด SetComplete เป็นการโหวตเพื่อคอมมิททรานส์แอ็กชัน ออบเจกต์รากเป็นตัวบ่งบอกว่าขณะนี้พร้อมคอมมิทแล้ว DTC จะทำงานโดยใช้โปรโตคอลทู-เฟสคอมมิท เพื่อคอมมิทหรือโรลแบ็กทรานส์แอ็กชันตามขั้นตอนที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

3. ทรานส์แอ็กชันที่เกี่ยวข้องกับออบเจกต์มากกว่า 1 ตัว

ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวถึง COM+ ออบเจกต์ตัวเดียวที่ทำงานในลักษณะที่เป็นทรานส์แอ็กชันและมีการติดต่อกับรีซอร์สเมเนเจอร์ตั้งแต่สองตัวขึ้นไป แต่ในหลาย ๆ กรณีทรานส์แอ็กชันมักจะเกี่ยวข้องหรือใช้ออบเจกต์หลาย ๆ ตัว ตัวอย่างเช่นการสั่งซื้อหนังสือออนไลน์ สมมติว่าให้ออบเจกต์การสั่งซื้อเป็นออบเจกต์รากของทรานส์แอ็กชัน ออบเจกต์การสั่งซื้อมีการสร้างและเรียกใช้ออบเจกต์ลูกค้ากับออบเจกต์หนังสือดังรูปที่ 6-8

รูปที่ 6-8 ออบเจกต์หลาย ๆ ตัวทำงานอยู่ในทรานส์แอ็กชันเดียวกัน

เมื่อ COM+ ออบเจกต์ถูกสร้างโดย COM+ ออบเจกต์ด้วยกัน ออบเจกต์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่จะมีลักษณะการทำงานแบ่งได้เป็น 3 ทาง คือ (1) อยู่ในทรานส์แอ็กชันเดียวกับออบเจกต์ที่สร้างมัน (2) สร้างทรานส์แอ็กชันของตนเองขึ้นมาใหม่ (3) ไม่ทำงานเป็นทรานส์แอ็กชันเลย กรณีทั้งสามจะเกิดขึ้นอยู่กับการตั้งค่าทรานส์แอ็กชันแอตทริบิวต์ให้กับออบเจกต์ต่าง ๆ

ถ้าออบเจกต์สั่งซื้อและออบเจกต์ลูกค้าต่างมีทรานส์แอ็กชันเป็นของตัวเอง ออบเจกต์สั่งซื้ออาจคอมมิทงานของตน โดยที่ออบเจกต์ลูกค้าอาจทำงานแล้วเกิดปัญหาทำให้ต้องโรลแบ็กงานของตน จะเห็นได้ว่าออบเจกต์ทั้งสองอาจทำงานขัดแย้งกันได้ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เราไม่ต้องการ หากออบเจกต์ทั้งคู่ทำงานอยู่ในทรานส์แอ็กชันเดียวกัน การคอมมิทหรือโรลแบ็กทรานส์แอ็กชันจะขึ้นอยู่กับออบเจกต์ทั้งหมดที่อยู่ในทรานส์แอ็กชันนั้น ออบเจกต์แต่ละตัวจะเสนอการคอมมิทโดยเรียกใช้เมธอด SetComplete ของอินเทอร์เฟซ IObjectContext หรืออาจเสนอให้โรลแบ็กโดยใช้เมธอด SetAbort ของอินเทอร์เฟซ IObjectContext เช่นเดียวกัน ถ้าออบเจกต์ทุกตัวเสนอให้คอมมิท ทรานส์แอ็กชันจึงจะคอมมิท หากมีตัวใดตัวหนึ่งเสนอให้โรลแบ็ก ทรานส์แอ็กชันจะต้องโรลแบ็ก สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ การเรียกใช้เมธอด SetComplete เป็นเพียงการเสนอว่าออบเจกต์นั้นยอมรับและพร้อมคอมมิท ทรานส์แอ็กชัน ออบเจกต์จะยังไม่ทราบว่ทรานส์แอ็กชันคอมมิทแล้วจริง ๆ หรือไม่ ดังนั้น COM+ ออบเจกต์ที่ทำงานในลักษณะที่เป็นทรานส์แอ็กชันไม่ควรสรุปว่าสถานะของตนหลังจากใช้เมธอด SetComplete ไปแล้วจะเป็นสถานะสุดท้ายที่ต้องส่งมอบไปเมื่อทรานส์แอ็กชันคอมมิท ตัวอย่างเช่น ถ้าออบเจกต์ลูกค้าทำงานโดยหักเงินของบัญชีลูกค้าในฐานข้อมูล ออบเจกต์ลูกค้ายังไม่ควรเปลี่ยนแปลงสถานะยอดเงินจนกว่าทรานส์แอ็กชันจะคอมมิท เพราะหากเปลี่ยนแปลงแล้วออบเจกต์อื่น ๆ ที่ทำงานในทรานส์แอ็กชันเดียวเสนอให้โรลแบ็กทรานส์แอ็กชัน จะทำให้ออบเจกต์ลูกค้าอยู่ในสถานะที่ไม่ถูกต้องโดยเงินในบัญชีลูกค้าถูกหักออกไปโดยที่การส่งหนังสือทำงานไม่สำเร็จ ในการป้องกันปัญหาดังกล่าว COM+ จะดีแอกติเวทออบเจกต์ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับทรานส์แอ็กชันเมื่อ ทรานส์แอ็กชันคอมมิท การดีแอกติเวทออบเจกต์เป็นการเพิ่ม scalability ของระบบ แต่เหตุผลของในเรื่องของ ทรานส์แอ็กชันคือเพื่อความความถูกต้องของงานที่ปฏิบัติ

6.11 COM+ และ Scalability

6.11.1 Microsoft Clustering Technology

ทางแก้ปัญหาโดยทั่วไปเมื่อมีการเพิ่มโหนดการทำงานคือการเพิ่มฮาร์ดแวร์โดยการซื้อระบบที่ใหญ่ขึ้นมาแทนที่ระบบเดิม แต่วิธีนี้ใช้ค่าใช้จ่ายมากและยังไปติดอยู่ที่ขนาดที่ใหญ่ที่สุดของระบบเดี่ยวด้วย

ทางแก้อีกทาง คือมัลติโพรเซสเซอร์ ซึ่งมีอยู่ 2 แบบคือ

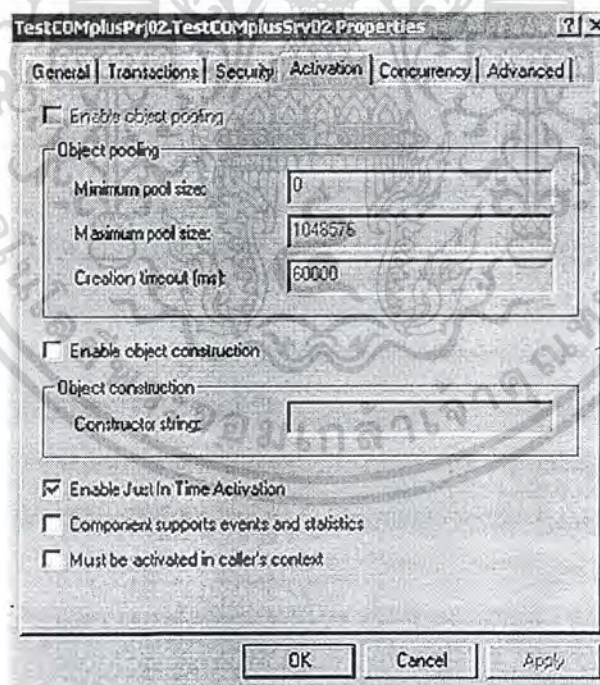
1. Tightly couple คือ Symmetric, shared-memory multiprocessor (SMP) ซึ่งระบบจะใช้งานระบบปฏิบัติการเพียงสำเนาเดียว และมีการจัดการการทำงานของเรดต่างๆอย่างอัตโนมัติ แต่ SMP มีข้อจำกัดเนื่องจากการแบ่งกันใช้ช่องทางเดินของหน่วยความจำ (shared-memory bus)
2. Loosely couple คือ clusters ซึ่งมีความสเกลมากกว่าและยังทนทานต่อการเสียหายอีกด้วย เพราะ clusters ประกอบด้วยหลายโหนดที่อิสระต่อกัน จึงไม่มีการแบ่งกันใช้ช่องทางเดินของหน่วยความจำ และเมื่อโหนดใดเสียหายก็ไม่ทำให้ทั้งระบบเสียหายไปด้วย สำหรับ cluster แบบนี้เป็นแบบที่ใช้ในโครงการนี้ สามารถอ่านรายละเอียดที่บท 8

6.11.2 Object Pooling

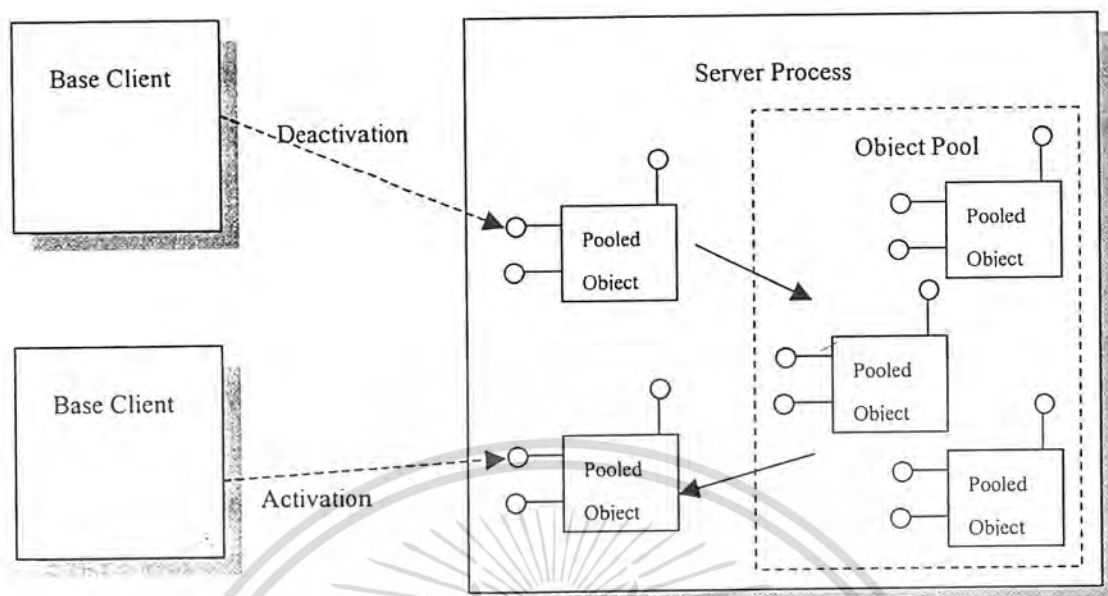
สำหรับแอปพลิเคชันที่ใช้ JIT Activation ในการ Activate และ Deactivate ออบเจ็กต์เป็นจำนวนมาก ๆ นั้นค่อนข้างจะเป็นวิธีที่สิ้นเปลืองที่จะต้องสร้างออบเจ็กต์ใหม่ ทุกๆ ครั้งที่มีการเริ่มต้น ทรานแซกชัน Object Pool เป็นวิธีการที่ถูกนำมาใช้ในการแก้ปัญหาดังกล่าวโดยเมื่อไคลเอนต์จะทำการ Activate ออบเจ็กต์นั้น COM+ Runtime จะส่งอินสแตนซ์จาก Object Pool มาให้ถ้าหากมีออบเจ็กต์ชนิดนั้นอยู่ใน Object Pool แต่หากไม่มีก็จะทำการสร้างอินสแตนซ์ใหม่ขึ้นมา ไคลเอนต์สามารถใช้ออบเจ็กต์ได้นานเท่าที่มันต้องการและเมื่อไคลเอนต์ปล่อยออบเจ็กต์นั้น ออบเจ็กต์ก็จะไม่ถูกทำลายแต่จะถูกนำกลับไปไว้ที่ Object Pool เพื่อรอการเรียกใช้ครั้งต่อไป ซึ่งจะมีลักษณะดังรูปที่ 6-9

สำหรับการที่จะทำให้ออบเจ็กต์มีความสามารถที่เป็นออบเจ็กต์ที่สามารถใช้ใน Object Pool ได้นั้นก็สามารถจะเซตแอตทริบิวต์ได้เหมือนกับบริการอื่น ๆ ของ COM+ Runtime โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. คลิกขวาที่คอมโพเนนต์ในโฟลเดอร์ Components ของแอปพลิเคชัน
2. เลือก Properties... จากเมนู Context จะปรากฏไดอะล็อก Component Properties
3. เลือกหน้า Activation
4. เซตเช็คบ็อกซ์ Enable object pooling
5. กด OK

รูปที่ 6-9 ไดอะล็อก Component Properties

รูปที่ 6-10 Object Pooling

จากวิธีที่ได้กล่าวมานั้นเป็นวิธีที่จะเซตให้ออบเจกต์สามารถนำมาใช้ร่วมกัน (Pool) ได้แต่ก่อนที่เซตค่านั้นได้ตัวออบเจกต์จะต้องมีลักษณะดังนี้ด้วยคือ

1. ต้องอยู่ในอพาร์ตเมนต์ชนิด Thread Neutral หรือ Free-Thread
2. ต้องไม่มีสถานะ
3. ต้องไม่มี Thread-affinity
4. ต้องสามารถรวมกันได้ (aggregatable)

นอกจากจะเซตให้ออบเจกต์นั้นสามารถใช้งานร่วมกันได้แล้วยังสามารถกำหนดจำนวนอินสแตนซ์ของออบเจกต์ที่ต้องมีอย่างน้อยที่สุด และมากที่สุดเท่าที่จะมีได้ โดยหากออบเจกต์ที่มีอยู่ใน Object Pool ยังน้อยกว่าจำนวนที่ต้องมีอย่างน้อยที่สุด เมื่อมีการเรียกใช้จากไคลเอนต์ตัวใหม่ COM+ Runtime ก็จะสร้างอินสแตนซ์ใหม่ให้ทันที แต่หากมีอยู่เกินกว่าจำนวนที่น้อยที่สุดแล้วแต่ถูกใช้อยู่ทุกตัว และยังมีจำนวนที่น้อยกว่าจำนวนที่มากที่สุดเท่าที่จะมีได้แล้ว ก็จะสร้างอินสแตนซ์ใหม่ให้กับไคลเอนต์นั้น แต่ถ้าเกินขอบเขตที่มากที่สุดแล้ว ไคลเอนต์จะต้องรอนจนกว่าจะมีออบเจกต์ว่าง แล้วจึงนำเอาออบเจกต์นั้นไปใช้งานได้

สำหรับ COM+ ออบเจกต์ที่ต้องการแสดงสถานะว่าสามารถที่จะถูกนำกลับไป Pool ได้ หรือให้ทำการ Activate และ Deactivate เองต้องทำการอิมพลีเมนต์อินเตอร์เฟซ IObjectControl โดยมีเมธอด Activate และ Deactivate ที่ใช้ในการ Activate และ Deactivate ออบเจกต์ตามลำดับ และ เมธอด CanBePooled ที่ใช้ในการบอก COM+ Runtime ว่าสามารถนำกลับไปใช้ได้หรือไม่ในขณะนั้น

6.12 โมเดลความปลอดภัยของ COM+ (COM+ Security Model)

COM+ มีกลไกที่ช่วยรักษาความปลอดภัย เรียกว่า COM+ Security ซึ่งช่วยให้ผู้พัฒนาไม่ยุ่งยากในการจัดการกับกลไกการรักษาความปลอดภัยของวินโดวส์หรือ RPC ซึ่งคอมโพเนนต์ต่างๆ จะสามารถสืบทอดข้อดีจากบริการรักษาความปลอดภัยตัวใหม่ได้อย่างอัตโนมัติ โมเดลรักษาความปลอดภัยนี้ถูกสร้างขึ้นมาจาก Security Support Provider Interface

ไมโครซอฟต์วินโดวส์ 2000 สนับสนุนโมเดลรักษาความปลอดภัยแบบกระจาย โดยมุ่งประเด็นไปใน 2 เรื่องหลัก คือ

- การพิสูจน์ตน (Authentication) โดยปกติการพิสูจน์ตนจะถูกเรียกใช้เมื่อผู้ใช้ล็อกอินเข้าสู่ระบบเน็ตเวิร์กหรือเรียกใช้บริการจากเครื่องอื่นและระบบต้องการรู้ว่าผู้ใช้งานนั้นมีสิทธิใช้งานจริง
- การควบคุมการเข้าถึง (Access control) ใช้จำกัดสิทธิผู้ใช้แต่ละคนว่าอนุญาตให้ใช้บริการนั้นๆ หรือไม่

6.12.1 เป้าหมายหลักของโมเดลรักษาความปลอดภัยใน COM+

มี 4 ประการ คือ

1. Activation Control
2. Access Control
3. Authentication Control
4. Identify Control

Activation Control ใช้ควบคุมว่าใครสามารถ launch คอมโพเนนต์ได้ ส่วน *Access Control* เป็นการจำกัดการเข้าถึงออบเจกต์ของคอมโพเนนต์ (คือ ในบางกรณีผู้ใช้อาจได้รับอนุญาตให้เข้าถึงฟังก์ชันบางส่วนของคอมโพเนนต์เท่านั้น) ตัวอย่างเช่น ผู้ใช้ทั่วไปทำการเรียกใช้ผ่านทางเว็บจะได้รับอนุญาตให้เรียกใช้แค่บางฟังก์ชันของคอมโพเนนต์เท่านั้น แต่ถ้าเป็นผู้ดูแลระบบจะสามารถเรียกใช้ได้ทุกฟังก์ชัน เป็นต้น

Authentication Control นั้นถูกใช้เพื่อให้แน่ใจได้ว่า ข้อมูลที่ส่งในระบบเน็ตเวิร์กนั้นจะสามารถเห็นได้โดยผู้ใช้ที่มีสิทธิ์เท่านั้น นอกจากนี้เรายังสามารถกำหนดระดับของ Authentication Control เพื่อเข้ารหัสข้อมูลก่อนที่จะส่งผ่านเครือข่าย

ส่วน *Identify Control* ใช้กำหนดหลักฐานด้านความปลอดภัยของคอมโพเนนต์ที่ทำงาน ซึ่งอาจได้มาจากการปรับแต่งที่บัญชีผู้ใช้หรือจากไคลเอนต์แอปพลิเคชัน

การกำหนดความปลอดภัยของ COM+ คอมโพเนนต์ สามารถทำได้ 2 วิธีคือ

1. Declarative Security
2. Programmatic Security

Declarative Security เป็นการกำหนดความปลอดภัยใน COM+ catalog ภายนอกคอมพิวเตอร์เน็ตซึ่งกระทำโดยผู้ดูแลระบบ ส่วน Programmatic Security เป็นการเขียนโปรแกรมเพื่อควบคุมความปลอดภัยทำโดยผู้พัฒนาคอมพิวเตอร์เน็ต

โมเดลความปลอดภัยทั้ง 4 แบบด้านบนสามารถใช้ Declarative Security กำหนดได้ทั้งหมดผ่านทาง COM+ catalog โดยใช้ Component Services administrative tools หรือ Distributed COM Configuration utility (dcomcnfg.exe) (ในปัจจุบันใช้ในการจัดการกับ unconfigured components) แต่ Programmatic Security ไม่สามารถใช้กับโมเดลแบบ Activation Security และ Identity Security ได้ เพราะการกำหนดค่าเหล่านี้ต้องถูกกำหนดก่อนที่คอมพิวเตอร์เน็ตจะถูก launch

6.12.2 COM+ Security Packages

COM+ จำเป็นต้องมีโมเดลรักษาความปลอดภัยที่สามารถใช้ได้ทุกๆ แพลตฟอร์มที่มีการใช้ COM+ Services จึงไม่ควรใช้ระบบรักษาความปลอดภัยของวินโดวส์ ดังนั้น COM+ ได้กำหนดโมเดลรักษาความปลอดภัยระดับสูงขึ้นมาโดยใช้กลไกรักษาความปลอดภัยของพื้นฐานของวินโดวส์และ RPC โมเดลรักษาความปลอดภัยที่ยืดหยุ่นนี้ถูกสร้างบน Security Support Provider Interface (SSPI) ซึ่งเป็น API พื้นฐานที่ออกแบบมาเพื่อสนับสนุนความปลอดภัยในสถานะแวดล้อมแบบกระจายการทำงาน

การออกแบบของ SSPI คล้ายกับสถาปัตยกรรมของ ODBC โดยการอิมพลิเมนต์ SSPI API ใน DLL (เรียกว่า Security Service Provider (SSP)) ทำให้แอปพลิเคชันที่เขียนให้ทำงานกับ security provider หนึ่ง สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้กับ security provider อื่นได้โดยการปรับแต่งเพียงเล็กน้อย ทุก security providers ต้องอิมพลิเมนต์ SSPI ซึ่งภายในอาจใช้กลไกรักษาความปลอดภัยใดก็ได้

วินโดวส์ 2000 สนับสนุนโมเดลรักษาความปลอดภัยทั้งแบบ NTLMSSP ซึ่งเป็นการกลไกการยืนยันสิทธิ์โดยไม่ต้องส่งรหัสผ่านเข้าสู่ระบบเน็ตเวิร์กเลย และเคอเบรอส (Kerberos)

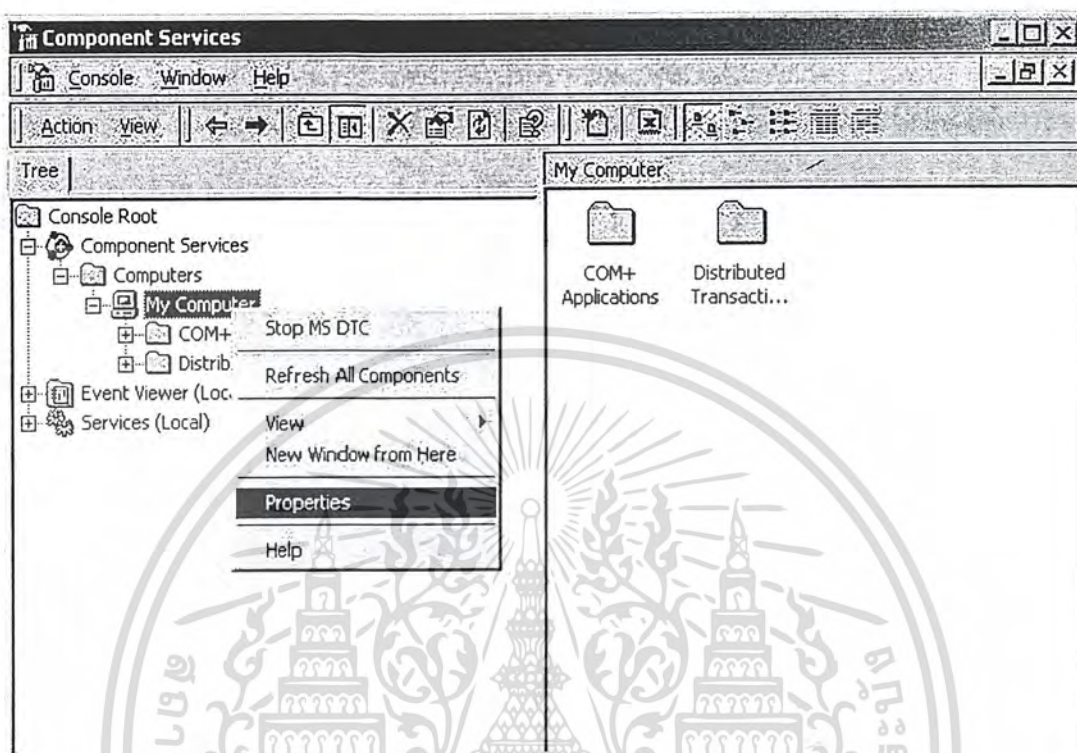
6.12.3 Declarative Security

COM+ catalog ใช้ในการปรับแต่งข้อมูลเกี่ยวกับโมเดลรักษาความปลอดภัยของ COM+ ซึ่งเรียกใช้ได้ผ่านทาง Component Services administration tool

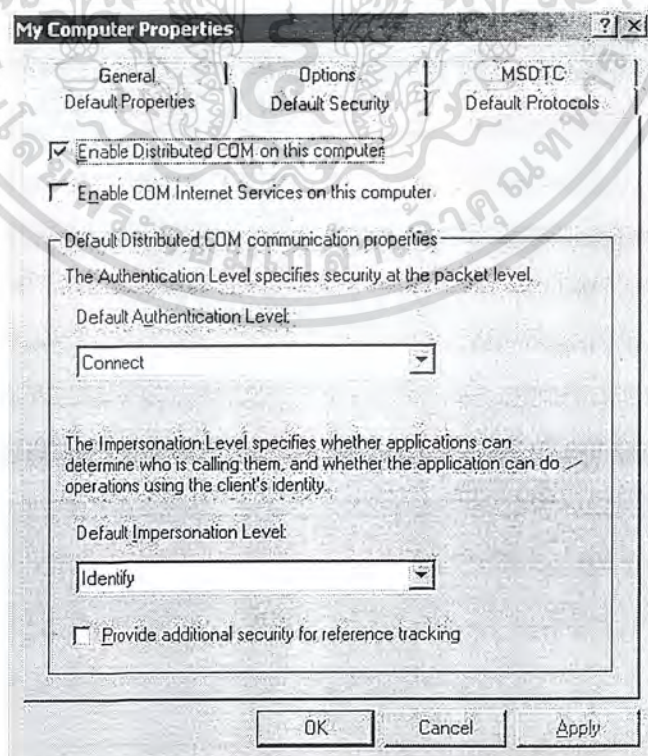
ข้อมูลของ Declarative security แบ่งออกเป็น default security และ component security โดย default security ใช้กำหนดค่าปกติในการ launch และการเข้าถึงทุกๆ คอมพิวเตอร์เน็ตที่กำลังใช้งานบนเครื่องนั้นๆ ส่วน component security ใช้กำหนดความปลอดภัยให้แก่คอมพิวเตอร์เน็ตแต่ละตัว ซึ่งการกำหนดค่าที่นี้จะทับค่าที่ได้กำหนดไว้ใน default security (คือ override) และถ้ามีการกำหนดค่าที่ Programmatic security ค่าที่กำหนดไว้ที่ Programmatic security ก็จะทับทั้งค่าที่กำหนดไว้ใน default security และ component security

เปิด Component Services administration tool คลิกขวาที่ My Computer จากนั้น เลือก Default Properties tab ดังรูปที่ 6-11 จะได้ผลดังรูปที่ 6-12 จากรูปตัวเลือก “Enable Distributed COM on this computer” หมายถึงว่าให้สามารถใช้ DCOM บนเครื่องนี้ได้ ซึ่งถ้าตัวเลือกนี้ไม่ถูกเลือกแล้ว จะไม่สามารถ

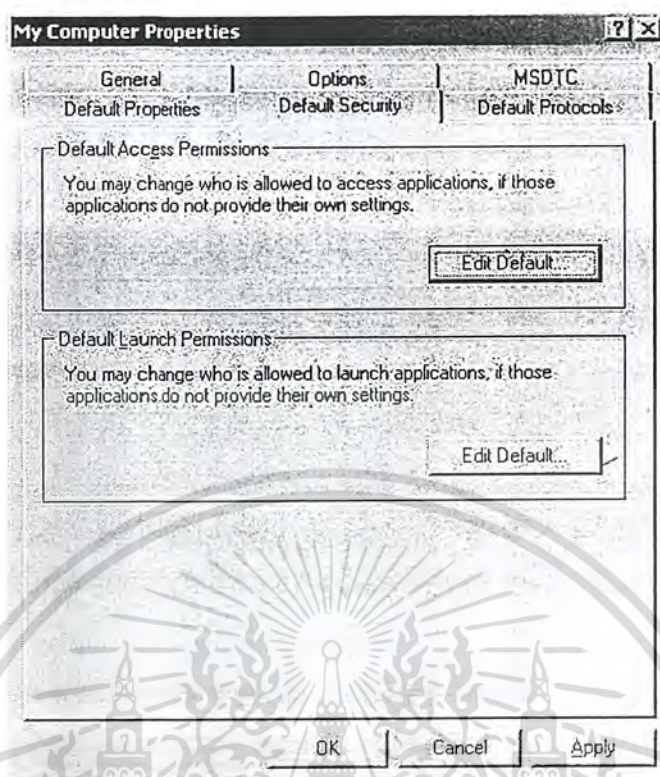
ทำการเรียกข้ามเครื่องได้เลย ส่วนตัวเลือก "Enable COM Internet Services on this computer" นั้น ใช้เลือกให้ COM+ Internet Service นั้นสามารถใช้งานได้หรือไม่ (ถ้าปกติ คือ ไม่เลือก) เราสามารถกำหนดค่าระดับรักษาความปลอดภัยในระบบได้ในที่ต่างๆ เหล่านี้

รูปที่ 6-11 การเปิดเมนูเพื่อกำหนดค่ารักษาความปลอดภัย

รูปที่ 6-12 การกำหนดค่าปกติของการยืนยันสิทธิ

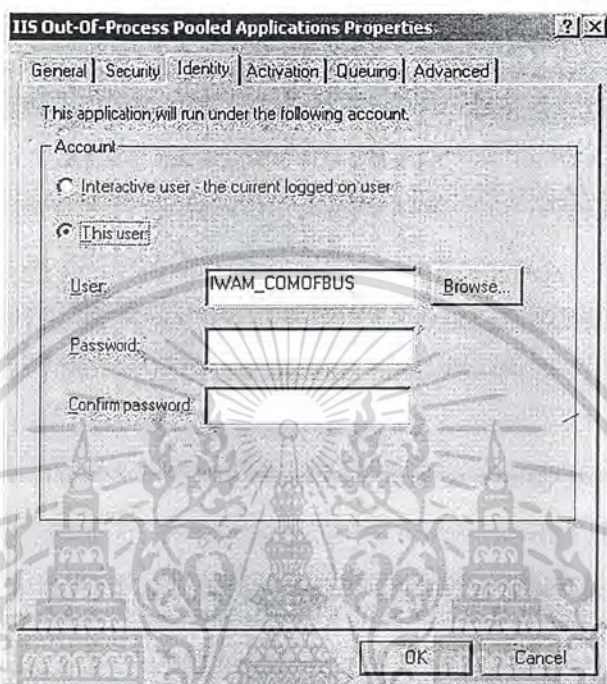
รูปที่ 6-13 การกำหนดค่าปกติของการเข้าถึง

ก่อนหน้าที่จะมี COM+ เราสามารถกำหนดความปลอดภัยแบบ Declarative Security โดยใช้แอปพลิเคชัน dcomcnfg ปัญหาหลักของ dcomcnfg คือค่าความปลอดภัยจะครอบคลุมทั้งหมดของ COM เซิร์ฟเวอร์, COM คลาสทั้งหมดที่อยู่ใน COM เซิร์ฟเวอร์เดียวกันมีค่าความปลอดภัยเหมือนกันหมด ซึ่งไม่เหมาะสมหาก COM เซิร์ฟเวอร์ประกอบด้วยคลาสหรืออินเตอร์เฟซที่ต้องการค่าความปลอดภัยแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น เรามีคอมโพเนนต์ที่ประกอบด้วย 2 อินเตอร์เฟซ อินเตอร์เฟซแรกประกอบด้วยเมธอดต่างๆ ที่จัดเตรียมไว้ให้ผู้ใช้ทั่วไปใช้งาน ส่วนอินเตอร์เฟซที่สองเป็นของผู้ดูแลระบบเพื่อใช้ในการจัดการควบคุมคอมโพเนนต์โดยไม่อนุญาตให้ผู้ใช้ทั่วไปใช้อินเตอร์เฟซนี้ ในกรณีตัวอย่างที่กล่าวมา dcomcnfg ไม่สามารถทำได้ วิธีเดียวที่ทำได้คือใช้ API ของ COM Security อย่างไรก็ดีในการใช้ COM+ รันไทม์ ก็ยังสามารถใช้ประโยชน์จากวิธีนี้ได้เมื่อต้องการให้ Role ของผู้ใช้เป็นเงื่อนไขสำหรับการทำงานของเมธอดในคอมโพเนนต์ เช่น ให้บริการที่แตกต่างกันจากเมธอดเดียวกัน เมื่อผู้ใช้อยู่ใน Role ที่แตกต่างกันเป็นต้น

สำหรับ COM+ เราสามารถควบคุมการใช้เซิร์ฟเวอร์ได้ตั้งแต่ระดับคลาส อินเตอร์เฟซ และเมธอดซึ่ง เรียกว่า Fine-Grained Security โดยที่ไม่ต้องเขียนโปรแกรมเพิ่มเติม การใช้ Fine-Grained Security เราต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับโรล (Role) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดความปลอดภัยบน COM+

6.12.4 การปรับแต่งคอมโพเนนต์แต่ละตัว

การปรับแต่งคอมโพเนนต์แต่ละตัว ทำได้โดยคลิกขวาที่คอมโพเนนต์ที่ต้องการใน Component Services administration tool จะได้ดังรูปที่ 6-14

รูปที่ 6-14 แสดงการกำหนดค่า Identity Security

6.12.5 Role

COM+ ใช้โมเดลความปลอดภัยแบบใหม่โดยแสดงอยู่ในรูปแบบของโรล โรลคือกลุ่มของผู้ใช้ COM+ แอปพลิเคชันที่มีค่าความปลอดภัยเหมือนกัน การกำหนดโรลมีลักษณะเหมือนชีวิตจริงที่มีการกำหนดบทบาทให้บุคคลว่ามีบทบาทอะไรในสังคม สามารถทำหรือไม่อนุญาตให้ทำอะไรได้บ้าง ตัวอย่าง เช่น COM+ แอปพลิเคชันที่ออกแบบสำหรับธนาคารแบ่งโรลออกเป็น Teller role, Manager role และ Loan Office role ผู้ใช้ที่อยู่ในโรลเดียวกันมีค่าความปลอดภัยเหมือนกัน แต่ละโรลอนุญาตและไม่อนุญาตให้ทำอะไรเหมือนกัน เมื่อกำหนดโรลให้กับ COM+ แอปพลิเคชัน เราสามารถเพิ่มผู้ใช้หรือกลุ่มของผู้ใช้เข้าไปในโรลได้ 2 วิธี คือใช้คอมโพเนนต์เซอร์วิสเอ็กซพลอเรอร์ (Declarative Security) หรือเขียนโปรแกรมโดยเรียกข้อมูลจากคอนเท็กซ์เพื่อดูว่าผู้ใช้มีโรลอะไร หากเป็นโรลที่ไม่อนุญาตก็สามารถหยุดการใช้งานหรือแจ้งความผิดพลาดที่เกิดขึ้น (Programmatic Security)

6.12.5.1 การสร้าง Role

เราสามารถเพิ่มโรว์ให้ COM+ Application โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. คลิกขวาที่โฟลเดอร์ Roles ของแอปพลิเคชันที่ต้องการเพิ่มโรว์
2. เลือก New > Role จะปรากฏไดอะล็อก Role
3. ตั้งชื่อโรว์ที่ต้องการแล้วคลิก OK

เมื่อสร้างโรว์แล้วต่อมาคือเพิ่มผู้ใช้งานเข้าไปในโรว์และกำหนดส่วนต่าง ๆ ของแอปพลิเคชัน (คอมโพเนนต์, อินเตอร์เฟซ, เมธอด) ว่าต้องการให้โรว์ใดเรียกใช้ได้

6.12.5.2 การเพิ่มผู้ใช้งานเข้าไปในโรว์

มีขั้นตอนดังนี้

1. คลิกขวาที่โฟลเดอร์ Users ที่อยู่ในไดเรกทอรีของโรว์ที่ต้องการเพิ่มผู้ใช้งาน
2. เลือก New > Users จะปรากฏไดอะล็อกให้เลือกผู้ใช้งาน (ไดอะล็อกที่ปรากฏขึ้นอยู่ว่ามีใช้ Active Directory หรือไม่)
3. เลือกผู้ใช้งานที่ต้องการแล้วคลิก OK

6.12.6 การกำหนดความปลอดภัยให้แต่ละส่วนของแอปพลิเคชัน

ก่อนอื่นเราต้องเลือกออกแบบ Access Control จึงจะใช้งานได้ โดยค่าดีฟอลต์แล้ว Access Control จะไม่ได้เลือกไว้ การเลือกออกแบบ Access Control มีขั้นตอนดังนี้

1. เปิดคอมโพเนนต์เซอร์วิสเอ็กชพลอเรอร์
2. คลิกขวาที่แอปพลิเคชันที่ต้องการ เลือก Properties
3. คลิกที่แท็บ Security ของไดอะล็อกคอมโพเนนต์ที่ปรากฏขึ้นมา
4. เลือกเช็คบ็อกซ์ Enforce access checks for this application แล้วคลิก Apply หรือ OK

การเปลี่ยนแปลงค่าความปลอดภัยของ COM+ จะยังไม่เกิดผลทันทีจนกว่าเราจะรีสตาร์ทแอปพลิเคชันใหม่

การกำหนดความปลอดภัยให้แต่ละส่วนของแอปพลิเคชันมีขั้นตอนดังนี้

1. คลิกขวาที่คอมโพเนนต์ อินเตอร์เฟซ หรือเมธอดที่ต้องการ เลือก Properties
2. คลิกที่แท็บ Security ของไดอะล็อกที่ปรากฏขึ้นมา
3. เลือกโรว์ที่ต้องการที่อยู่ Role explicit set for selected item(s):
4. คลิก Apply หรือ OK

6.12.7 Programmatic Security

เราใช้ declarative security สำหรับกำหนดความปลอดภัยเป็นส่วนใหญ่ และใช้ programmatic security สำหรับงานประเภทพิเศษที่ต้องการควบคุมสูง

เนื่องจาก Declarative security ไม่สามารถปรับแต่ง role ภายในเมธอดเดียวได้ แต่เราสามารถทำได้ในส่วน programmatic นี้ โดยการใช้ context object ที่ COM+ มีให้ เพื่อเรียกเมธอด `IObjectContext::IsSecurityEnabled` และ `IObjectContext::IsCallerInRole`

บทที่ 7

XML

ในปี ค.ศ. 1991 Tim Berners-Lee ได้พัฒนา ภาษา HTML ขึ้นเพื่อใช้ในการสร้างเว็บเพจ หลังจากนั้น HTML ก็แพร่หลายและใช้กันอย่างกว้างขวาง จนทำให้มีเว็บเพจจำนวนมากทยอยมาหาศาล

HTML เป็นมาตรฐานที่ได้รับการปรับปรุงและเสริมต่อมาเป็นลำดับ แต่ HTML ก็ยังเป็นมาตรฐานที่เน้นการนำข้อมูลข่าวสารมาแสดงผลบนจอภาพ ดังนั้นโครงสร้างหลักจึงได้แก่ หัวเรื่อง ชื่อเรื่อง ภาพ ชุดตัวพิมพ์ การแสดงผลด้วยรูปภาพ เสียง และมัลติมีเดีย เพียงเท่านั้นก็ทำให้นักพัฒนาเว็บสามารถออกแบบเว็บเพจได้อย่างน่ามหัศจรรย์ และมีประสิทธิภาพยิ่ง

7.1 ข้อดีของ HTML

ด้วยข้อจำกัดและความต้องการของผู้ใช้ยังมีอีกมาก ทำให้ HTML มีข้อดีบางประการที่จะต้องปรับปรุง ดังต่อไปนี้

- แท็กของ HTML มีจำกัด และไม่อนุญาตให้เราสร้างแท็กขึ้นเองได้ ทำให้การทำงานมีขีดจำกัด แม้ว่าจะมี HTML เวอร์ชันใหม่ๆ ออกมา แต่ก็ยังไม่สามารถตอบสนองกับความต้องการของผู้ใช้ได้ทั้งหมด เพราะรูปแบบแท็กของ HTML มีลักษณะตายตัวว่าแต่ละแท็กเอาไว้ทำอะไร โดยที่แท็กต่างๆ จะถูกกำหนดโดยองค์กร W3C (World Wide Web Consortium) ซึ่งเป็นองค์กรที่มีหน้าที่วางมาตรฐานการทำเอกสารต่างๆบนเว็บ และนอกจากนี้ผู้ผลิต Web Browser ค่ายใหญ่ๆ เช่น Internet Explorer ของบริษัทไมโครซอฟต์ หรือ Netscape ของบริษัทเน็ตสเคปคอมมิวนิเคชันก็พยายามดึงดูดผู้ใช้งานเบราว์เซอร์ให้มาใช้ผลิตภัณฑ์ของตนมากขึ้น โดยการเพิ่มเติมแท็กจากแท็กมาตรฐานที่มีอยู่ ทำให้แต่ละเบราว์เซอร์แสดงผลลัพธ์จากไฟล์ HTML เดียวกันแตกต่างกัน
- เอกสารที่เขียนด้วย HTML มุ่งเน้นเฉพาะการแสดงผลเป็นหลัก ส่วนการสื่อความหมายของเอกสารนั้นนับว่าน้อยมาก ทำให้การค้นหาข้อมูลที่ต้องการจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นไปอย่างยากลำบาก คือ ได้ผลลัพธ์ที่ไม่เกี่ยวข้องออกมาเป็นจำนวนมาก
- HTML สามารถให้มุมมองเพียงด้านเดียวแก่ผู้เข้ามาเยี่ยมชม คือเราไม่สามารถทำให้ผู้ใช้หลายๆ คนมองเห็นเพจเดียวกันแตกต่างกันได้ ดังนั้นจึงมีต้องใช้ ASP และ DHTML (Dynamic HTML) เพื่อให้มองเห็นได้หลายมุมมอง ซึ่งในงานหลายอย่างต้องการคุณสมบัติดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ตที่จำเป็นจะต้องมีการจัดแบ่งกลุ่มลูกค้า เช่น จัดกลุ่มลูกค้าให้แต่ละคนได้มองเห็นเฉพาะในสินค้าส่วนที่เขาสนใจ
- HTML ไม่สนับสนุนหลัก “การนำกลับมาใช้ใหม่ (reuse)” การแก้ไขเอกสารแต่ละครั้งค่อนข้างลำบาก จึงไม่สะดวกกับงานที่มีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลบ่อย

- การเปลี่ยนกลับไปมาระหว่าง HTML กับงานอื่นทำได้ยาก เช่น เมื่อเราสร้าง HTML แล้ว จะนำกลับมาใช้งานใหม่ได้ยาก เช่น มีเอกสารเวิร์ดและแปลงเป็น HTML แต่หากจะแปลงกลับทำได้ยากที่จะทำให้ได้เหมือนเดิม

ในปี พ.ศ. 2539 Jon Bosak ได้เสนอแนวคิดต่อ W3C (World Wide Web Consortium) และนำเสนอภาษาใหม่ โดยนำแนวทางบางอย่างมาจาก SGML Standard Generalize Markup Language ซึ่งได้รับการพัฒนามานานแล้ว แต่มีความซับซ้อน ทำให้ใช้งานยาก ข้อเสนอใหม่นี้เรียกว่า XML (Extensible Markup Language) โดยเน้นให้มีส่วนช่วยแสดงส่วนที่เป็นเนื้อหาหรือสาระของข้อมูล

7.2 เป้าหมายหลักของ XML

เป้าหมายที่สำคัญของ XML นั้นที่จะนำไปใช้งานในอินเทอร์เน็ต จึงมีเป้าหมายหลักดังนี้

- เพื่อเป็นมาตรฐานในการทำเอกสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ผู้ใช้ทุกคนต่างมีความเข้าใจและมีข้อตกลงที่ตรงกัน นั่นคือเอกสาร XML จะต้องเป็นรูปแบบที่สามารถใช้ได้ทั่วไปบนอินเทอร์เน็ต
- เพื่อรองรับการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างแอปพลิเคชันโดยไม่ต้องขึ้นกับแพลตฟอร์มหรือผู้ผลิตรายใดรายหนึ่ง
- มาตรฐานของ XML จะต้องเข้ากันได้กับมาตรฐานของ SGML ซึ่ง XML นั้นนับเป็นส่วนหนึ่งของ SGML ทำให้องค์กรกำลังใช้ SGML อยู่แล้วก็สามารถนำ XML มาใช้ร่วมด้วยกันได้
- เอกสาร XML จะต้องมีรูปแบบที่ผู้พัฒนาสามารถเขียนโปรแกรมเพื่อนำเอาเอกสารดังกล่าวไปประมวลผลได้โดยง่าย
- การออกแบบเอกสาร XML ควรทำได้ด้วยความรวดเร็ว
- เป็นการแยกส่วนของข้อมูลออกจากการแสดงผลอย่างชัดเจน คือ XML จะไม่บอกเราว่าการแสดงผลที่ได้จะเป็นเช่นไร แต่จะบอกว่าตัวเนื้อข้อมูลจริงๆ นั่นคืออะไร ทำให้การเปลี่ยนแปลงข้อมูลจะไม่ส่งผลกระทบต่อ การแสดงผลเลย ในการกลับกันการแก้ไขส่วนการแสดงผลก็จะมีผลกระทบกับเนื้อข้อมูลจริงๆ เช่นกัน นอกจากนี้การนำข้อมูลไปแสดงผลนั้น เราก็จะสามารถเลือกได้ว่าจะใช้อะไรเป็นตัวดึงข้อมูลมาแสดงผล เช่น ใช้ CSS, XSL, VBScript, JavaScript เป็นต้น
- เอกสารที่เขียนด้วย XML จะเป็นเอกสารที่สื่อความหมายได้ดีเพราะภาษา XML จะมีลักษณะของการให้ความหมายแก่ข้อมูลโดยผู้สร้างเอกสารจะเป็นผู้กำหนดนิยามและความหมายของแท็กต่างๆ เองตามข้อตกลงของ W3C ซึ่งจะทำให้การอ่านเอกสารเป็นไปได้ง่ายและเป็นมาตรฐาน เอกสารจะมีความชัดเจน ไม่กำกวม
- XML ออกแบบอย่างพิถีพิถันเน้นความจำเป็น กระทัดรัด เข้าใจง่าย และได้ประโยชน์กว้างขวาง
- XML สนับสนุนการประยุกต์เข้ากับงานต่าง ๆ และสนับสนุน โปรแกรมประยุกต์ต่าง ๆ

- XML เน้นเรื่องการประมวลผลเอกสาร จึงเหมาะกับงานทางด้านการวิเคราะห์เอกสาร การผลิตเอกสาร การแลกเปลี่ยน และการแสดงผล
- การเขียน XML ทำได้ตั้งแต่การใช้ Text editor ทั่ว ๆ ไป และไม่ต้องการเครื่องมือที่ซับซ้อน อย่างไรก็ตามก็ดี ย่อมต้องมีผู้เขียน XML editor ให้ใช้งานได้ง่ายขึ้น
- XML เป็นมาตรฐานที่กำหนดแล้วใช้งานได้ทันที โดยที่ Browser และอุปกรณ์ต่าง ๆ พร้อมใช้งานร่วมกัน

7.3 การประยุกต์ใช้ XML

ในปัจจุบันมีการจัดการเอกสารจำนวนมากการบนเครือข่าย เช่น การสร้างห้องสมุดดิจิทัล การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างกัน การประยุกต์ใช้ XML จึงทำได้อย่างกว้างขวาง ตัวอย่างเช่น

- XML สามารถใช้ได้หลากหลายภาษา และผสมกันได้หลากหลายภาษา เนื่องจาก XML สนับสนุน UNICODE
- การพัฒนา XML Processor ทำให้สามารถดึงเอกสาร XML มาใช้งานได้ง่าย และใช้ร่วมกับโปรแกรมประยุกต์อื่นได้ง่าย เช่น โปรแกรม DB2, Oracle, SAP เป็นต้น
- XML ช่วยทำให้เกิดการรับส่งข้อมูลแบบ EDI โดยทำให้แนวทางการเชื่อมโยงและสร้างความเป็นเอกสารหรือมาตรฐานระหว่างองค์กร
- XML มีสภาพช่วยในการขนส่งข้อมูลไปยังปลายทางเพื่อให้แปลความหมายและใช้งานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ
- มีการสร้างการประยุกต์ และนำเสนอผลลัพธ์ไปใช้งานจาก XML ได้มาก
- การประยุกต์การดำเนินกิจกรรมบนเครือข่ายมีมาก เช่น e-Business, EDI, e-Commerce การจัดการ Supply chain, Demand chain management การดำเนินการแบบ intranet และ web base application

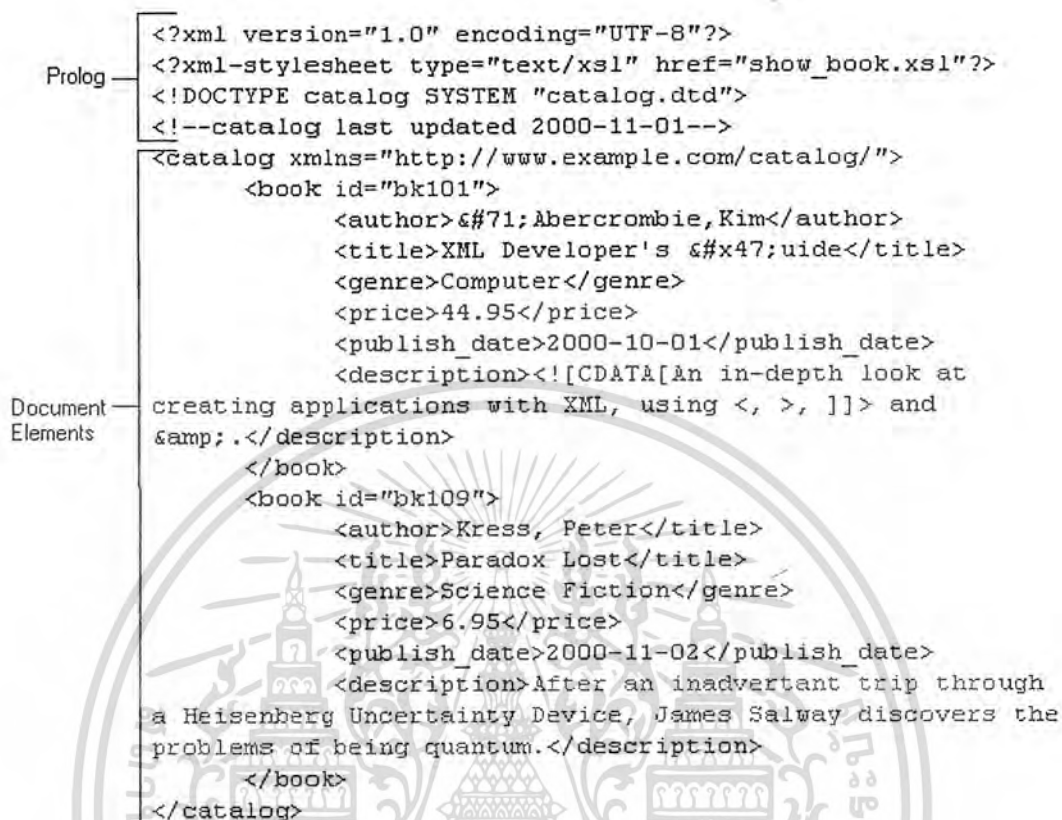
7.4 XML จะแทนที่ HTML หรือไม่

แม้ว่าแต่เดิม XML จะถูกสร้างขึ้นมาเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของภาษา HTML แต่ XML ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะมาแทน HTML อย่างที่หลายๆ คนเข้าใจผิด เพราะ XML เป็นเพียงส่วนเนื้อหาที่แท้จริงของเอกสารเท่านั้น ส่วนในเรื่องการแสดงผลนั้น ลำพัง XML อย่างเดียวไม่สามารถบอกได้ว่าจะแสดงผลเป็นเช่นไร (ซึ่งก็คือ XML ไม่สามารถแสดงผลได้ด้วยตัวของมันเอง) ดังนั้น HTML ก็ยังคงอยู่ต่อไปอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็อีกระยะหนึ่ง ในขณะที่เดียวกัน HTML ก็จะมีพัฒนาการและการปรับเปลี่ยนโดยดึงเอาข้อดีของทั้ง XML และ HTML มารวมกันกลายเป็น XHTML ขึ้นมาใช้งานแทน

7.5 โครงสร้าง XML

XML ถูกวางให้มีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นตัวกลางของการสื่อสารระหว่างโปรแกรม เพราะเราสามารถสื่อสารระหว่างระบบงานที่แตกต่างกันโดยใช้ความสามารถของ XML SOAP และ HTTP ซึ่ง

จะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับ firewall เพราะ HTTP ใช้ port 80 ในการติดต่อสื่อสาร นี่คือตัวอย่างของไฟล์ XML

รูปที่ 7-1 ตัวอย่างไฟล์ XML

จากภาพข้างบนจะเห็นว่า XML จะประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

1. ส่วนที่เป็น **Prolog** โดยบรรทัดแรกจะเหมือนการประกาศทั่วไปว่า XML ตัวนี้เป็น version 1 ซึ่งเป็น version ปัจจุบัน และถ้าเราต้องการให้สามารถแสดงภาษาไทยได้ ก็จะต้องเปลี่ยน encoding เป็น encoding="windows-874" ถัดบรรทัดลงมาจะเป็นการ link file XSL เข้ามาในไฟล์ XML เพื่อจัดรูปแบบการแสดงผล (เหมือนกับที่เรา link ไฟล์ CSS เข้ามาช่วยจัดรูป HTML ของเรา) บรรทัดต่อมา เป็นการกำหนดรูปแบบของไฟล์ XML ว่าถูกต้องตามที่กำหนดใน DTD หรือไม่ ที่ต้องมีการทำเช่นนี้ ก็เพราะว่าเราสามารถเพิ่มเติมส่วนต่างๆ เข้าใน XML ของเราได้ตามชอบใจ ซึ่งถ้าเราใช้ของเราคนเดียวก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่ถ้าเราต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ซึ่งก็จะใช้รูปแบบเดียวกัน โดย DTD จะเป็นตัวกำหนดรูปแบบความถูกต้องของไฟล์ XML (Well Formed)

2. ส่วนที่เป็น **Document Elements** คือส่วนที่เป็นข้อมูล โดยจะแบ่งข้อมูลเป็นส่วนๆ เป็น element โดย element บนสุดจะเรียก Root tag หรือโหนดแม่ แล้วจึงค่อยแตกเป็นโหนดลูก จากตัวอย่างข้างบนนี้ เราจะมี catalog เป็น Root node และมีโหนดลูกเป็น book แต่ละเล่ม และในโหนดลูกก็สามารถ

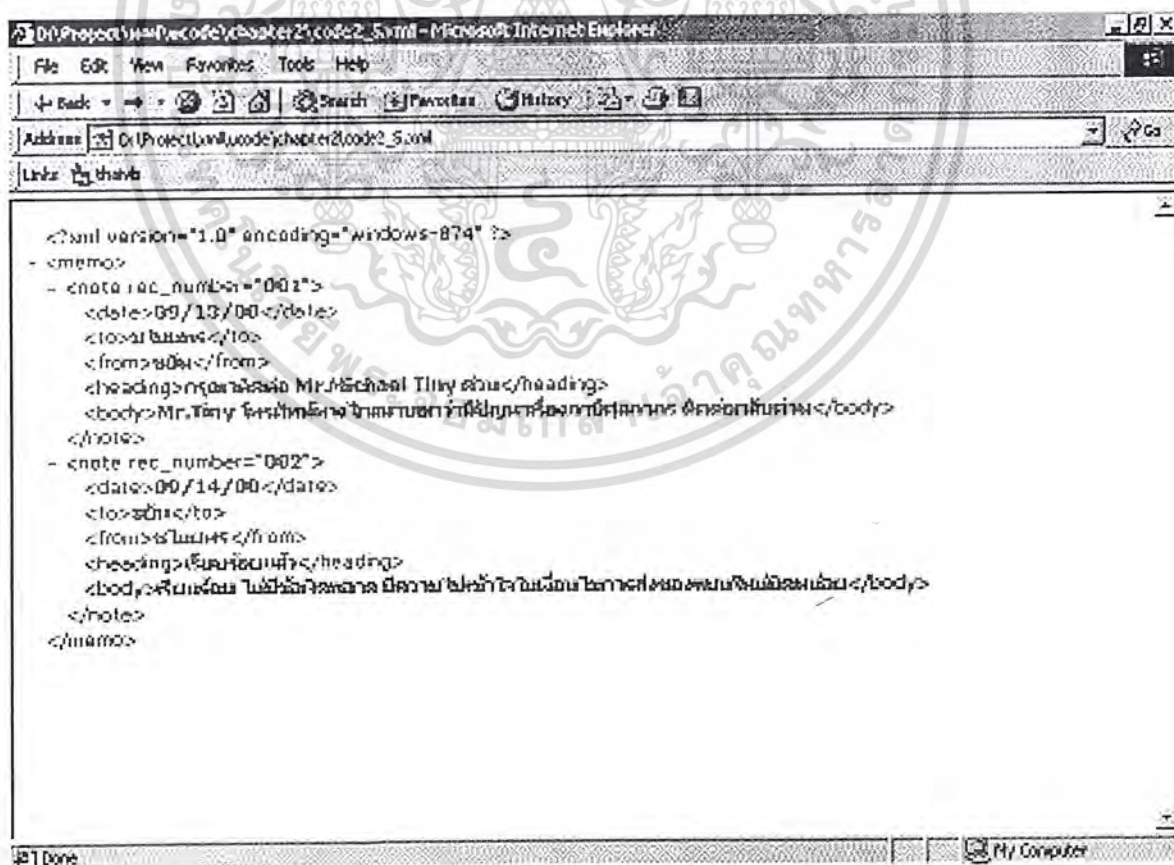
จะมี element ย่อย ๆ ได้อีกตามความต้องการ และในแต่ละ element ก็อาจจะมี attribute ได้เหมือนกันโดยจะอยู่ในรูป " " จากตัวอย่างข้างบนเราใช้ attribute id เป็นตัวแยก book แต่ละเล่ม

7.6 ข้อควรระวังในการเขียน XML

ในการสร้างเอกสาร XML มีข้อควรระวัง ดังต่อไปนี้

- เมื่อเปิดแท็กแล้วจะต้องปิดแท็กด้วยเสมอ เช่น <p> ย่อหน้าที่ 1 </p>
- ในแท็กของ XML นั้น อักษรตัวใหญ่และเล็กนั้นมีความแตกต่างกัน (Case Sensitive) เช่น <Ticket>จะไม่เหมือนกับ <ticket>
- การจัดการเรื่องตำแหน่งแท็กของ XML ต้องเป็นไปตามลำดับ คือจำเป็นต้องเปิดและปิดเป็นวงๆ ไป เช่น <i>ข้อความนี้จะป็นตัวหนาและเอียง </i>
- จำเป็นต้องมี Root Tag โดยมีแท็กลูกอื่นๆ อยู่ในวงของแท็กแม่นี้ และถ้าแท็กลูกมีแท็กหลาน แท็กหลานก็จะต้องอยู่เป็นวงๆ ภายในกรอบของแท็กลูก จะไม่มีการฉีกวงได้เหมือนใน HTML
- attribute ของ XML ต้องอยู่ ภายในกรอบของเครื่องหมายฟันหนู (") เสมอ

เมื่อเราพิมพ์ Browse ดูไฟล์นี้ในโปรแกรม Internet Explorer จะได้ผลลัพธ์ดังรูป

รูปที่ 7-2 ผลลัพธ์จาก Browse ดูในโปรแกรม Internet Explorer

7.7 วิเคราะห์โครงสร้างของเอกสารแบบ DOM และ SAX

ในการพัฒนาแอปพลิเคชันโดยมีการนำ XML ไปใช้งานนั้น สิ่งหนึ่งที่ผู้พัฒนาจำเป็นต้องทำคือการพาร์ส (parse) เอกสาร XML เพราะเนื่องจากว่าโปรแกรมจะมองเห็นเอกสารเป็นเพียงอักขระธรรมดาๆ เท่านั้น เราจึงต้องมีการเขียนโปรแกรมเพื่อให้แอปพลิเคชันสามารถเข้าใจได้ว่าเอกสาร XML ของเรามีการจัดโครงสร้างเป็นอย่างไรโดยสิ่งที่เราใช้ในการพาร์สเอกสารเราจะเรียกว่าพาร์สเซอร์ (Parser)

จากตัวอย่างที่ผ่านมาแล้ว เราสามารถใช้โปรแกรม Internet Explorer มาใช้กับเอกสาร XML ของเราได้ เนื่องจากโปรแกรมนี้นี้ได้มีการฝังโปรแกรมพาร์เซอร์เอาไว้ในตัวอยู่แล้ว เรียกว่า Microsoft XML Parser เราจึงไม่ต้องทำการกำหนดการอ้างอิงพาร์เซอร์เหมือนเวลาที่เรเขียนโปรแกรมทั่วไป

ในปัจจุบันมีมาตรฐานหรือวิธีการหลักๆ อยู่ 2 อย่างในการพาร์สเอกสาร XML ได้แก่ DOM (Document Object Model) และ SAX(Simple API for XML) ซึ่งทั้ง 2 วิธีนี้ทั้งก็มีจุดเด่นและจุดด้อยอยู่ในตัวเอง การใช้งานจึงขึ้นกับความต้องการในการใช้งานของแอปพลิเคชันที่ใช้เอกสาร XML นั้นว่ามีความเหมาะสมกับวิธีการใดมากที่สุด

7.7.1 การพาร์สเอกสาร XML โดยใช้ DOM (Document Object Model)

XML DOM เป็น API (Application Programming Interface) สำหรับเอกสาร XML ซึ่งจะกำหนดว่าเอกสาร XML จะมีการเข้าถึง การโยกย้ายและการจัดการต่างๆ ได้อย่างไรบ้าง ด้วยวิธีการแบบ DOM ผู้พัฒนาจะสามารถเข้าไปในโครงสร้างระดับต่างๆ ของเอกสาร XML ได้ รวมทั้งยังสามารถเพิ่ม ลบ และแก้ไขอีลิเมนต์ต่างๆ ของเอกสารได้อีกด้วย

DOM เป็นมาตรฐานของ W3C โดยมีเป้าหมายคือ ต้องสามารถสร้างอินเตอร์เฟซที่เป็นมาตรฐานและจะต้องใช้ได้กับแอปพลิเคชันได้หลากหลาย

การทำงานของ DOM จะเริ่มต้นเมื่อโปรแกรมหรือแอปพลิเคชันเรียกพาร์สเซอร์เพื่อทำการโหลดเอกสาร XML เข้าสู่หน่วยความจำของคอมพิวเตอร์ เมื่อเอกสารถูกโหลดเสร็จเรียบร้อยแล้ว DOM ก็จะทำให้โปรแกรมสามารถดึงข้อมูลมาใช้งานหรือดำเนินการต่างๆ กับข้อมูลได้

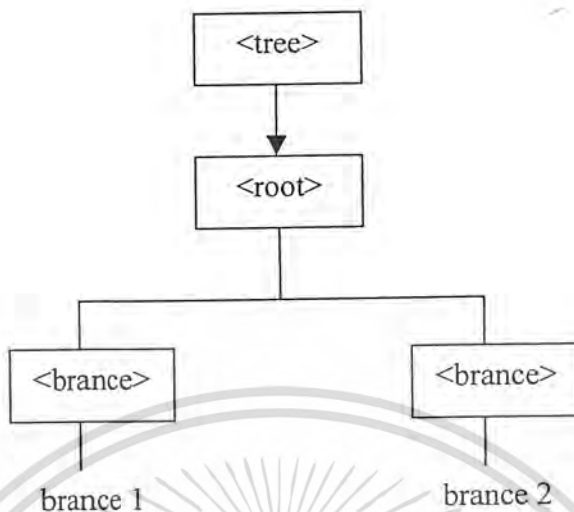
DOM จะมีมุมมองไปยังเอกสาร XML เป็นโครงสร้างแบบต้นไม้ (Tree) โดยระดับบนสุดของทรีเราจะเรียกว่า documentElement ซึ่งอีลิเมนต์ดังกล่าวจะแตกสาขาออกไปเป็นอีลิเมนต์ย่อยๆ ตั้งแต่ 1 อีลิเมนต์ขึ้นไป ซึ่งเราจะเรียกว่า โหนดลูก (childNodes)

จากเอกสาร XML ที่มีรายละเอียดดังด้านล่างนี้

```
<tree>
  <root>
    <brance> brance 1 </brance>
    <brance> brance 2 </brance>
  </root>
</tree>
```

รูปที่ 7-3 ตัวอย่างไฟล์ XML

DOM จะมองเอกสารข้างต้นเป็นทรี ดังนี้คือ

รูปที่ 7-4 DOM Tree

จุดเด่นของ DOM

- โปรแกรมจะพาร์สเอกสารเพียงครั้งเดียว เมื่อ DOM ได้สร้างทรีขึ้นมาแล้ว ทรีนั้นก็จะอยู่ในหน่วยความจำตลอดจนกว่าเราจะสั่งยกเลิก และในขณะที่ทรีอยู่ในหน่วยความจำ เราก็สามารถเข้าถึงข้อมูลที่อยู่ภายในทรีได้อย่างรวดเร็ว
- ข้อมูลที่สร้างเป็นทรีจะทำให้ข้อมูลเกิดความสัมพันธ์ ทำให้การเรียกใช้ทำได้ง่าย

จุดด้อยของ DOM

- ในกรณีที่เอกสารมีขนาดใหญ่และซับซ้อน การสร้างทรีจะทำให้ช้า และกินหน่วยความจำมาก
- ผู้พัฒนาโปรแกรมจำเป็นต้องเข้าใจถึงโครงสร้างโดยรวมของเอกสารเป็นอย่างดี จึงจะสามารถเขียนโปรแกรมโดยใช้ DOM ได้ กล่าวคือในส่วนของการทำงานโค้ดด้วยวิธีการของ DOM นั้น จะค่อนข้างยาวและยุ่งยากอยู่พอสมควร

7.7.2 การพาร์สเอกสาร XML โดยใช้ SAX (Simple API for XML)

SAX เป็น API ที่มีลักษณะการทำงานก็คือเมื่อมีเหตุการณ์ (เช่นการร้องขอข้อมูล) ใดๆ เกิดขึ้น หรือเรียกโมเดลการทำงานแบบนี้ว่า event-based model กล่าวคือ SAX จะไม่มีการสร้างภาพรวมของเอกสารไว้ก่อนเลยว่า เอกสารนั้นมีโครงสร้างเป็นอย่างไร เมื่อแอปพลิเคชันมีการร้องขอมาจึงจะรายงานหรือทำงานตามเหตุการณ์ของการทำพาร์สซึ่ง (parsing) ไปยังแอปพลิเคชัน

หลักการทำงานของ SAX จะมองเพียงจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของเอกสารและของอีลีเมนต์เท่านั้น และจะสนใจเฉพาะสิ่งที่ต้องการเท่านั้น ทำให้ SAX เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายกว่า DOM รวมถึงการเขียนโปรแกรมก็ทำได้ง่ายกว่า เพราะมองข้อมูลในลักษณะเส้นตรงและสามารถพาร์สเอกสารที่มีขนาดใหญ่

มากกว่าจำนวนหน่วยความจำที่เรียกได้ ดังนั้นโปรแกรมระบบฐานข้อมูลใหญ่ๆ หลายบริษัทจึงนิยมใช้วิธีนี้

จากเอกสาร XML ที่มีรายละเอียดดังด้านล่างนี้

```
<tree>
  <root>
    <branch> branch 1 </branch>
    <branch> branch 2 </branch>
  </root>
</tree>
```

รูปที่ 7-5 ตัวอย่างไฟล์ XML

SAX จะมองเอกสารข้างต้นไปที่ละบรรทัด ในลักษณะเหตุการณ์เชิงเส้น ดังนี้

start document	↓	พาร์สเอกสาร
start element: doc		ตั้งแต่บรรทัดแรก
start element: element1		จนถึงบรรทัดสุดท้าย
characters: Value 1		แบบเส้นตรง
end element: element1		
start element: element2		
characters: Value 2		
end element: element2		
end element: doc		
end document		

รูปที่ 7-6 SAX Event

ตัวอย่างการพาร์สแบบ SAX ข้างต้นเป็นการพาร์สทั้งเอกสาร ในทางปฏิบัติแล้วเรามักไม่ได้มีการพาร์สเอกสารทั้งหมด เมื่อเราได้ข้อมูลที่เราต้องการแล้วเราก็จะหยุด วิธีการพาร์สแบบ SAX จึงทำงานได้อย่างรวดเร็วและเขียนโปรแกรมได้ง่ายมาก

จุดเด่นของ SAX

- เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายและรวดเร็ว
- เขียนโปรแกรมได้ง่าย เนื่องจากการเข้าถึงข้อมูลเป็นลักษณะเส้นตรง
- ใช้หน่วยความจำน้อย สามารถเข้าถึงข้อมูลหรือเอกสารที่มีขนาดใหญ่กว่าหน่วยความจำที่มีของเครื่องได้

จุดด้อยของ SAX

- ไม่สามารถบอกความสัมพันธ์ของข้อมูลได้
- เป็นวิธีการที่ไม่ค่อยมีประสิทธิภาพหากเป็นการเข้าถึงข้อมูลเดิมบ่อยๆ

บทที่ 8

SOAP

8.1 แนะนำ SOAP

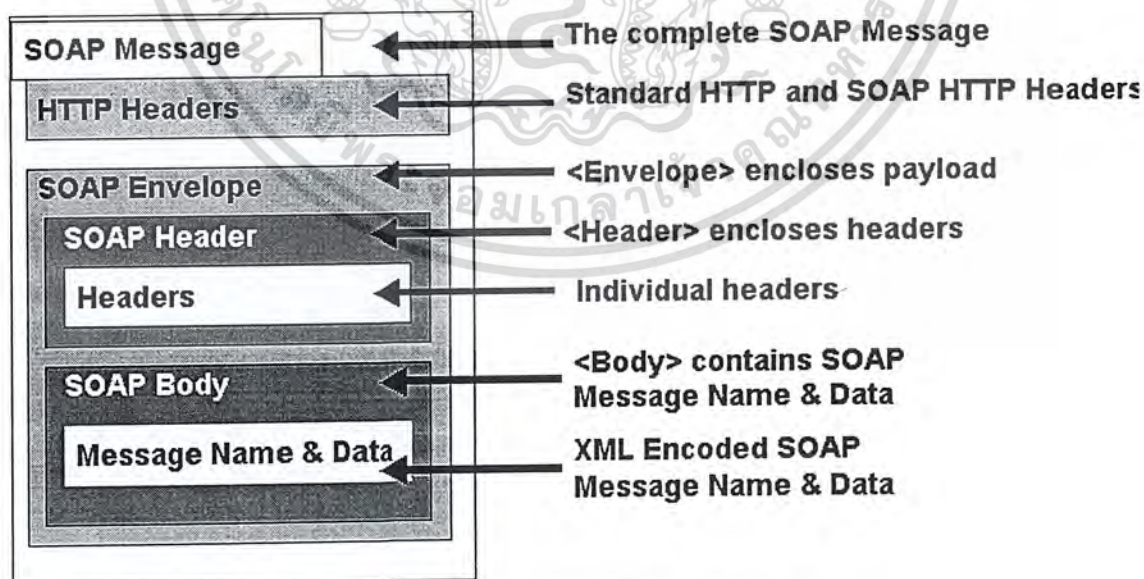
SOAP (Simple Object Access Protocol) เป็นโพรโทคอลที่ใช้ XML เป็นพื้นฐาน เพื่อให้ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์และแอปพลิเคชันสามารถติดต่อกันผ่าน HTTP ซึ่งเป็นมาตรฐานอินเทอร์เน็ตโพรโทคอลได้

เนื่องจากการสื่อสารระหว่างแอปพลิเคชัน เป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาแอปพลิเคชันบนอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมาก แต่แอปพลิเคชันแบบกระจายกันทำงาน (distributed application) ในปัจจุบันใช้ Remote Procedure Call (RPC) สื่อสารกันระหว่างออบเจกต์ เช่น DCOM และ CORBA ซึ่งไม่ได้ใช้พอร์ตเดียวกับ HTTP ที่เป็นพอร์ตมาตรฐานสำหรับให้บริการเว็บ ดังนั้น RPC จึงนำมาปรับใช้กับอินเทอร์เน็ตได้ยาก และมีปัญหาทางด้านความปลอดภัย ไฟร์วอลล์และพร็อกซีเซิร์ฟเวอร์จะไม่ยอมให้ส่งข้อมูลชนิดนี้ได้ตามปกติ วิธีที่ดีกว่าคือใช้ HTTP เพราะเป็นที่ยอมรับโดยอินเทอร์เน็ตเบราว์เซอร์ และเซิร์ฟเวอร์ทุกชนิด ซึ่ง SOAP ถูกสร้างมาเพื่อใช้ในกรณีนี้

ข้อดีของ SOAP ก็คือ SOAP ไม่ขึ้นกับคอมพิวเตอร์เทคโนโลยี และภาษาการเขียนโปรแกรมใดๆ สามารถเขียนได้ง่ายและขยายเพิ่มเติมได้

8.2 ส่วนประกอบของ SOAP

SOAP เมสเสจใช้ไวยากรณ์ของ XML ในการสร้าง ประกอบด้วย 3 อีลีเมนต์มาตรฐาน คือ SOAP Envelope, SOAP Header และ SOAP Body

รูปที่ 8-1 โครงสร้างของ SOAP

SOAP เมสเสจ จะต้องเป็นไปตามกฎนี้

- **Envelope** เป็นอีลีเมนต์ที่อยู่บนสุด ต้องมีอีลีเมนต์นี้เสมอ
- **Header** อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้ แต่ถ้ามีต้องเป็น child element แรกของ Envelope
- **Body** ต้องเป็น child element แรกของ envelope หรือ header

ตัวอย่างของ SOAP เมสเสจ ตัวอย่างนี้คือ GetLastTradePrice SOAP Request ที่ส่งไปยัง StockQuote service ประกอบด้วยสตริงพารามิเตอร์ symbol และคืนค่า float กลับมากับ SOAP response SOAP envelope element อยู่ที่จุดบนสุดของเอกสาร XML XML namespace ใช้เพื่อป้องกันการสับสนของ SOAP identifier SOAP request จะเป็นดังนี้

POST /StockQuote HTTP/1.1

Host: www.stockquoteserver.com

Content-Type: text/xml; charset="utf-8"

Content-Length: nnnn

SOAPAction: "Some-URI"

<SOAP-ENV:Envelope

xmlns:SOAP-ENV="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"

SOAP-ENV:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/">

<SOAP-ENV:Body>

<m:GetLastTradePrice xmlns:m="Some-URI">

<symbol>DIS</symbol>

</m:GetLastTradePrice>

</SOAP-ENV:Body>

</SOAP-ENV:Envelope>

SOAP response จะเป็นดังนี้

HTTP/1.1 200 OK

Content-Type: text/xml; charset="utf-8"

Content-Length: nnnn

```

<SOAP-ENV:Envelope
  xmlns:SOAP-ENV="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"
  SOAP-ENV:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/">
  <SOAP-ENV:Body>
    <m:GetLastTradePriceResponse xmlns:m="Some-URI">
      <Price>34.5</Price>
    </m:GetLastTradePriceResponse>
  </SOAP-ENV:Body>
</SOAP-ENV:Envelope>

```

นอกจากนั้นใน SOAP เมสเสจ จะมีการใช้ XML namespace ทุกๆ อีลีเมนต์ในเอกสารจะขึ้นต้นด้วย namespace namespace จะถูกกำหนดโดยใช้ xmlns attribute ดังนี้

```

<SOAP-ENV:Envelope
  xmlns:SOAP-ENV="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/">

```

แต่หากไม่ต้องการให้ขึ้นต้นด้วย namespace ก็สามารถทำได้ ดังนี้

```

<Envelope
  xmlns="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/">

```

8.2.1 Envelope

envelope element เป็นอีลีเมนต์บนสุดของเอกสาร XML ที่ใช้แสดงเมสเสจ อาจประกอบด้วยแอตทริบิวต์ คือ envelope namespace และ encodingStyle

1. **Envelope Namespace** – SOAP เมสเสจจะแสดงเวอร์ชันโดยใช้ namespace ของ envelope element namespace จะถูกนำไปใช้ขึ้นต้น envelope, header และ body element
2. **EncodingStyle Attribute** – ใช้แสดงวิธี serialization ของ SOAP เมสเสจ แอตทริบิวต์นี้สามารถมีได้ในทุกอีลีเมนต์และจะมีผลกับ content ของอีลีเมนต์นั้นและ child element ทั้งหมดของมันที่ไม่ได้ประกาศแอตทริบิวต์

8.2.2 Body

เป็นส่วนของข้อมูลที่ใช้ในการแลกเปลี่ยน โดยทั่ว ๆ ไปข้อมูลจะเป็นการ marshal RPC call และ error report child element ของ body element จะถูกเรียกว่า Body entry

body entry จะต้องเป็นไปตามกฎนี้

- body entry จะต้องแสดงด้วยชื่อเต็มประกอบด้วย namespace URI และ ชื่อของมัน (local name)
- SOAP encodingStyle attribute อาจจะมีได้ เพื่อแสดงถึงวิธี encode ของ body entry นั้น

8.2.3 Header

เป็นส่วนเพิ่มเติมของเมสเสจสามารถประกอบด้วยอินฟอร์เมชันที่ระบุไปยังแอปพลิเคชัน ส่วนเพิ่มเติมนี้อาจนำไปใช้เพื่อเป็น authentication, transaction management เป็นต้น ทุก ๆ child element ของ header element จะถูกเรียกว่า Header entry

header entry จะต้องเป็นไปตามกฎดังนี้

- header entry จะต้องแสดงด้วยชื่อเต็มประกอบด้วย namespace URI และ ชื่อของมัน (local name)
- อาจมี SOAP encodingStyle attribute ที่ใช้สำหรับ header entry
- SOAP mustUnderstand attribute และ SOAP actor attribute จะมีหรือไม่ก็ได้ เพื่อใช้บอกว่าจะจัดการกับ entry นั้นอย่างไรและโดยใคร

```
<soap:Header>
  <m:local xmlns:m="http://www.w3schools.com/local/"
    soap:actor="http://www.w3schools.com/appml" />
    <m:language>en</m:language>
    <m:currency>USD</m:currency>
  </m:local>
</soap:Header>
```

- 1) **SOAP Actor Attribute** – SOAP เมสเสจสามารถถูกส่งไปยังปลายทางผ่านตัวกลางของ SOAP (SOAP intermediary) ตัวกลางของ SOAP คือแอปพลิเคชันที่มีความสามารถทั้งรับและส่งต่อ SOAP เมสเสจ ในการส่งต่อตัวกลางจะต้องไม่ส่งต่อ header element ไปให้กับแอปพลิเคชัน โดยตัวกลางนี้จะถูกกำหนดเป็น URI ถ้าไม่มี attribute นี้หมายถึงผู้รับ SOAP เมสเสจเป็นปลายทางสุดท้าย
- 2) **SOAP MustUnderstand Attribute** – ใช้แสดงว่า header entry นี้จำเป็นหรือเป็นเพียงออปชันสำหรับผู้รับที่จะนำไปประมวลผล ค่าของมันคือ “1” หรือ “0” ถ้าไม่มีการระบุจะมีค่าเท่ากับ “0”

โดย “0” หมายถึงเป็นอปชัน และ “1” หมายถึงจำเป็น โดยจะต้องประมวลผลให้ถูกต้องตาม semantic หรือต้อง fail เช่น เมสเซจเป็นส่วนหนึ่งของ transaction ถ้าปลายทางไม่รองรับ transaction จะต้องไม่ประมวลผลและส่งผลผิดพลาดกลับไปในกรณีที่ mustUnderstand attribute เป็น “1” แต่ถ้าเป็น “0” จะยังคงประมวลผลต่อไป

8.3 SOAP Fault Element

ข้อความแสดงความผิดพลาดจากแอปพลิเคชันของ SOAP จะเก็บอยู่ใน fault element ซึ่งถ้ามีจะต้องปรากฏใน body element เพียงครั้งเดียวใน SOAP เมสเซจ ตัวอย่างอาจเป็นดังนี้

```
<soap:Envelope xmlns:soap="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"
  soap:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/">
  <soap:Body>
    <soap:Fault>
      <faultcode>soap:MustUnderstand</faultcode>
      <faultstring>Mandatory Header error.</faultstring>
      <faultactor>http://www.wrox.com/heroes/endpoint.asp</faultactor>
      <detail>
        <w:source xmlns:w="http://www.wrox.com/">
          <module>endpoint.asp</module>
          <line>203</line>
        </w:source>
      </detail>
    </soap:Fault>
  </soap:Body>
</soap:Envelope>
```

SOAP fault element มี element ย่อย ๆ ดังตารางนี้

Sub Element	Description
<faultcode>	โค้ดที่ระบุถึงการ error
<faultstring>	ข้อความการ error
<faultactor>	ใครเป็นสาเหตุของการ error
<detail>	ระบุอินฟอร์เมชันของการ error

ตารางที่ 8-1 SOAP Fault Element

ค่าของ faultcode สามารถมีค่าได้ดังตารางนี้

Error	Description
VersionMismatch	namespace ภายใน SOAP Envelope element ไม่ถูกต้อง
MustUnderstand	child element ของ Header element กับ mustUnderstand attribute ที่มีค่า "1" ผู้รับไม่รองรับ
Client	เมสเซจมีรูปแบบไม่ถูกต้อง หรือมีอินฟอร์เมชันที่ไม่ถูกต้อง
Server	เกิดปัญหาที่เซิร์ฟเวอร์ ไม่สามารถประมวลผลได้

ตารางที่ 8-2 ค่า faultcode

8.4 SOAP Encoding

SOAP encoding มีวิธีการ map จาก type ของโปรแกรมมิ่งไปเป็น XML 2 วิธี คือจากภายนอกโดยใช้ WSDL (Web Services Description Language) ที่บอกถึง type ของข้อมูลที่รับหรือส่ง หรือใช้ xsi:type attribute ในกรณีที่ใช้ภาษาที่ไม่รองรับ WSDL โดยทั้ง 2 วิธีจะใช้ XML schema ในการระบุ type ตัวอย่างของการใช้ xsi จะเป็นดังนี้

```
<soap:Envelope xmlns:soap="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"
  soap:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/"
  xmlns:xsi="http://www.w3.org/1999/XMLSchema-instance"
  xmlns:xsd="http://www.w3.org/1999/XMLSchema">
  <soap:Body>
    <m:MixedMessage xmlns:m="http://www.wrox.com/mix/">
```

```

<param1 xsi:type="xsd:string">OU812</param1>
<param2 xsi:type="xsd:integer">2001</param2>
<param3 xsi:type="xsd:double">3.14159</param3>
</m:MixedMessage>
</soap:Body>
</soap:Envelope>

```

SOAP รองรับ type ของข้อมูลได้ทั้ง simple type และ compound type เช่น struct และ array

8.4.1 ตัวอย่าง Struct

struct book ที่เขียนด้วยภาษา c++ จะเป็นดังนี้

```

struct Book
{
    string author;
    string name;
    int page;
};

```

Soap เมสเสจที่ไม่ใช้ WSDL แต่ใช้ xsi จะเป็นดังนี้

```

<SOAP-ENV:Envelope xmlns:SOAP-ENV="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"
xmlns:xsi="http://www.w3.org/1999/XMLSchema-instance"
xmlns:xsd="http://www.w3.org/1999/XMLSchema">
<SOAP-ENV:Body>
<ns1:searchBook xmlns:ns1="http://soapinterop.org/" SOAP-
ENV:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/">
<bookResult xmlns:ns2="http://soapinterop.org/xsd" xsi:type="ns2:Book">
    <author xsi:type="xsd:string">Ed Roman</author>
    <name xsi:type="xsd:string">Mastering EJB</intro>
    <page xsi:type="xsd:int">500</page>

```

```

</bookResult>
</ns1:searchBook>
</SOAP-ENV:Body>
</SOAP-ENV:Envelope>

```

แต่ถ้าใช้ WSDL ในส่วนของการประกาศ schema จะต้องประกอบด้วย schema ดังนี้

```

<types>
  <schema targetNamespace='http://soapinterop.org/xsd'
    xmlns='http://www.w3.org/2001/XMLSchema'
    xmlns:SOAP-ENC='http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/'
    xmlns:wSDL='http://schemas.xmlsoap.org/wSDL'
    elementFormDefault='qualified'>
    <complexType name="Book">
      <sequence>
        <element name='author' type='string'/>
        <element name='name' type='string'/>
        <element name='page' type='int'/>
      </sequence>
    </complexType>
  </schema>
</types>

```

8.4.2 ตัวอย่าง Array

ตัวอย่างนี้เป็น array ของ struct book ในตัวอย่างก่อน Soap เมสเซจที่ไม่ใช้ WSDL แต่ใช้ xsi จะเป็นดังนี้

```

<SOAP-ENV:Envelope xmlns:SOAP-ENV="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"
  xmlns:xsi="http://www.w3.org/1999/XMLSchema-instance"
  xmlns:xsd="http://www.w3.org/1999/XMLSchema">
  <SOAP-ENV:Body>

```



```

<ns1:BookArrayResult xmlns:ns1="http://soapinterop.org/" SOAP-
ENV:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/">
  <BookArray xmlns:ns2="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/"
    xsi:type="ns2:Array" xmlns:ns3="http://soapinterop.org/xsd"
    ns2:arrayType="ns3:Book[3]">
    <item xsi:type="ns3:Book">
      <author xsi:type="xsd:string">Ed Roman</author>
      <name xsi:type="xsd:string">Mastering EJB</name>
      <page xsi:type="xsd:int">500</page>
    </item>
    <item xsi:type="ns3:Book">
      <author xsi:type="xsd:string">Roger Session</author>
      <name xsi:type="xsd:string">The Battle of the middleware</name>
      <page xsi:type="xsd:int">350</page>
    </item>
    <item xsi:type="ns3:Book">
      <author xsi:type="xsd:string">Chris Dix</author>
      <name xsi:type="xsd:string">Professional XML Web Service</name>
      <page xsi:type="xsd:int">550</page>
    </item>
  </BookArray>
</ns1:BookArrayResult>
</SOAP-ENV:Body>
</SOAP-ENV:Envelope>

```

แต่ถ้าใช้ WSDL ในส่วนของการประกาศ schema จะต้องประกอบด้วย schema ดังนี้

```

<types>
  <schema targetNamespace='http://soapinterop.org/xsd'
    xmlns='http://www.w3.org/2001/XMLSchema'
    xmlns:SOAP-ENC='http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/'

```

```

xmlns:wsdl='http://schemas.xmlsoap.org/wsdl/'
elementFormDefault='qualified'>
  <complexType name="Book">
    <sequence>
      <element name='author' type='string'/>
      <element name='name' type='string'/>
      <element name='page' type='int'/>
    </sequence>
  </complexType>
  <complexType name='ArrayOfBook'>
    <complexContent>
      <restriction base='SOAP-ENC:Array'>
        <attribute ref='SOAP-ENC:arrayType' wsdl:arrayType='typens:Book[]'/>
      </restriction>
    </complexContent>
  </complexType>
</schema>
</types>

```

8.5 SOAP ใน HTTP

ในการส่ง SOAP ผ่านทาง HTTP จะต้องใช้ content-type เป็น text/xml แต่ใน SOAP request จะต้อง มี header SOAPAction ภายใน HTTP header SOAPAction จะเป็นตัวบอกให้เซิร์ฟเวอร์รู้ว่า HTTP Post นั้น เป็น SOAP เมสเสจ และค่าของ header คือ URI ที่แสดงถึงจุดหมายของ SOAP เมสเสจ ส่วน SOAP response จะต้อง มี status code ตามมาตรฐานของ HTTP โดย 200-299 แสดงว่าสำเร็จ แต่ถ้า response เมสเสจ เป็นการ fault แล้ว status code จะต้องเป็น 500 ซึ่งแสดงถึง internal server error ตัวอย่างของ response ที่มี status code เป็น 500 อาจเป็นดังนี้

HTTP/1.1 500 Internal Server Error

Content-Type: text/xml

Content-Length: ###

<soap:Envelope xmlns:soap="http://schemas.xmlsoap.org/soap/envelope/"

```

    soap:encodingStyle="http://schemas.xmlsoap.org/soap/encoding/"
    xmlns:xsi="http://www.w3.org/1999/XMLSchema-instance"
    xmlns:xsd="http://www.w3.org/1999/XMLSchema">
<soap:Body>
  <soap:Fault>
    <faultcode>soap:VersionMismatch</faultcode>
    <faultstring>The SOAP namespace is incorrect.</faultstring>
    <faultactor>http://www.wrox.com/endpoint.asp</faultactor>
    <detail>
      <w:errorinfo xmlns:w="http://www.wrox.com/">
        <desc>The SOAP namespace was blank.</desc>
      </w:errorinfo>
    </detail>
  </soap:Fault>
</soap:Body>
</soap:Envelope>

```

8.6 SOAP สำหรับ RPC

จุดประสงค์ของการออกแบบ SOAP คือทำ RPC โดยใช้ XML การเรียก RPC นั้นจะ map เข้ากับ HTTP request และ RPC response จะ map กับ HTTP response

ในการทำ method call จำเป็นที่จะต้องมียีนฟอร์เมชันดังนี้

1. URI ของออบเจ็กต์ปลายทาง (target object)
2. ชื่อของเมธอด
3. คำอธิบายของเมธอด (method signature) ส่วนนี้เป็นออปชัน
4. พารามิเตอร์สำหรับเมธอด
5. ข้อมูลส่วนหัว (header data) เป็นออปชัน

พิจารณาเมธอดดังนี้

```
double GetStockQuote ( [in] string sSymbol);
```

ถ้า namespace ของเมธอดคือ “http://www.worxstox.com/” แล้วการเรียกเมธอดโดย request stock quote ใช้ symbol OU812 จะเป็นดังนี้

```
<q:GetStockQuote xmlns:q="http://www.wroxstox.com/">
  <q:sSymbol xsi:type="xsd:string">OU812</q:sSymbol>
</q:GetStockQuote>
```

ชื่อเมธอดและชื่อของอีลีเมนต์จะต้อง match กันเช่นเดียวกับพารามิเตอร์
สำหรับ response จะต้องชื่ออีลีเมนต์จะต้องเป็นชื่อเมธอดตามด้วย response ดังนี้

```
<q:GetStockQuoteResponse xmlns:q="http://www.wroxstox.com/">
  <q:ret xsi:type="xsd:double">100.0</q:ret>
</q:GetStockQuoteResponse>
```

ชื่ออีลีเมนต์ของค่าที่คืนมาสามารถเปลี่ยนได้ โดยจะกำหนดได้จากโปรแกรมที่เขียนหรือจาก WSDL

8.7 SOAP Toolkit

SOAP toolkit คือเครื่องมือที่จะทำหน้าที่ในการประมวลผล SOAP request และส่ง response กลับไปให้ไคลเอนต์ โดย SOAP toolkit แต่ละตัวใช้ไบนารีแพลตฟอร์มที่ต่างกัน รองรับเทคโนโลยี web service ต่างกัน บางตัวอาจจะรองรับ WSDL หรือ UDDI ในขณะที่บางตัวรองรับอย่างใดอย่างหนึ่งหรือไม่รองรับทั้งสองอย่าง และถึงแม้ว่า SOAP จะเป็นอิสระต่อแพลตฟอร์ม แต่ใน SOAP toolkit บางตัวยังไม่สามารถทำงานข้ามผลิตภัณฑ์ (interoperability) ได้ เนื่องจากรองรับเทคโนโลยีของ web service ไม่เหมือนกัน เช่น xsi ในบางผลิตภัณฑ์จะบังคับให้ SOAP เมสเสจจะต้องระบุ type ด้วย xsi หากไม่มีก็จะ fail ซึ่งในปัจจุบันแต่ละผลิตภัณฑ์ก็พยายามพัฒนาให้สามารถทำงานด้วยกันได้

ชื่อ	แพลตฟอร์ม	แหล่งที่มา
4s4c	COM	http://www.4s4c.com
A SOAP for RPC NT Service	COM	http://www.whitemesa.com
Apache Axis	Java	http://xml.apache.org/axis
Apache SOAP	Java	http://xml.apache.org/soap

CapeConnect	Java	http://www.capeclear.com
Glue	Java	http://www.themindelectric.com
IBM Web Services Toolkit	Java	http://www.alphaworks.ibm.com
IdooXoap for Java and C++	Java , C++	http://www.zvon.org
Microsoft SOAP Toolkit	COM	http://www.microsoft.com
PocketSOAP	COM	http://www.pocketsoap.com
SOAP::Lite	Perl	http://www.soaplite.com
Visual Studio .NET	COM	http://www.microsoft.com

ตารางที่ 8-3 SOAP Toolkit

8.8 โครงสร้างภายในของ SOAP Toolkit ของ Microsoft

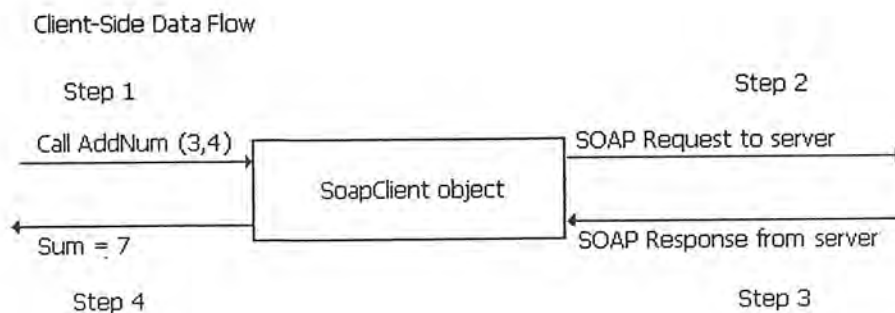
The Web Services Description Language (WSDL) เป็นรูปแบบหนึ่งของ XML เพื่อใช้อธิบายว่าเซิร์ฟเวอร์นั้นมีเซอร์วิส (Services) และ operation ภายในเซอร์วิสอะไรให้ใช้บ้าง ซึ่ง operation ภายในเซอร์วิสนั้นจะอธิบายรูปแบบที่ไคลเอนต์ (client) ต้องใช้ในการเรียก operation

The Web Services Meta Language (WSML) file เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากไฟล์ WSDL เพื่อใช้ในการเชื่อมโยงแต่ละ operation ในเซอร์วิสกับ COM object โดย WSML file จะพิจารณาว่า COM object ตัวใดที่จะต้องถูกโหลด (load) ขึ้นมาเมื่อมีการเรียกใช้ operation ในเซอร์วิส

ทั้งไฟล์ WSDL และ WSML จะต้องอยู่ที่เซิร์ฟเวอร์ โดยไคลเอนต์ที่ต้องการที่จะส่ง SOAP request ไปที่เซิร์ฟเวอร์ จะต้องได้รับ WSDL จากเซิร์ฟเวอร์ก่อน เพื่อหาว่ารูปแบบของ SOAP request ในการติดต่อ

8.8.1 การสร้าง SoapClient Object

ทางฝั่งไคลเอนต์ เมื่อแอปพลิเคชันส่ง message ไปที่ Soap Client object เพื่อเรียกใช้ operation หนึ่งๆ นั้น(ตามรูปนี้คือการบวกเลข 2 ตัว) SoapClient object จะทำการสร้าง SOAP request ส่งไปที่เซิร์ฟเวอร์ เมื่อเซิร์ฟเวอร์ทำการประมวลผลเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จะส่งผลลัพธ์ในรูปแบบของ SOAP response กลับมาให้ไคลเอนต์ หลังจากนั้น SoapClient object จึงจะทำการแปลและส่ง message ที่เก็บผลลัพธ์ของ operation นั้นกลับไปให้แอปพลิเคชัน ตามไดอะแกรมด้านล่าง

รูปที่ 8-2 แสดงการ Client-Side Data Flow

แอปพลิเคชันต้อง instantiate Soap object ก่อนที่จะทำการเรียกใช้ operation ใดๆ (SoapClient object นี้ถูกสร้างเก็บไว้ในไฟล์ MSSOAP1.dll) โดยใช้เมธอด SoapClient.mssoapinit (ชื่อไฟล์ WSDL, ชื่อเซอร์วิส, ข้อมูลพอร์ต) โดยข้อมูลพอร์ตจะใช้ในการแบ่งแยกช่องทางที่ใช้ในการส่ง SOAP message

ในระหว่าง initialize SoapClient object จะตรวจสอบเมธอดทั้งหมดที่อยู่ในไฟล์ WSDL ด้วยการทำงานแบบไดนามิกนี้ทำให้เราสามารถที่จะเรียกใช้เมธอดใดก็ได้ที่ได้อธิบายไว้ในไฟล์ WSDL ดังแสดงตาม Microsoft Visual Basic Scripting Edition (VBScript) code ด้านล่างนี้

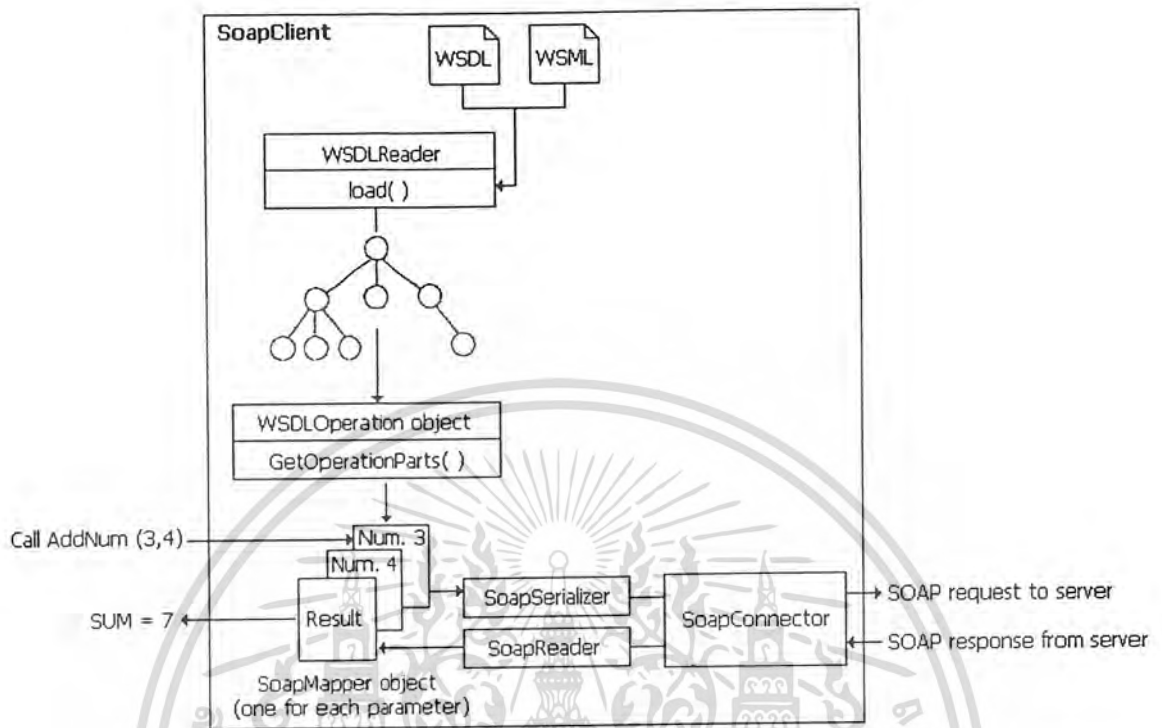
```

SET soapclient = CreateObject("MSSOAP.SoapClient")
Call soapclient.mssoapinit("http://localhost/MyWSDL.wsdl", "TestService", "TestPort")
' Now the client can call an operation listed in the portType element
' specified when calling mssoapinit().
wscript.echo soapclient.AddNumbers(2, 3)

```

8.8.2 การประมวลผลภายใน SoapClient Object

การทำงานภายใน SoapClient object แสดงได้ดังรูปด้านล่าง

รูปที่ 8-3 แสดงโครงสร้างภายในของ SOAP

WSDL Reader object จะทำการโหลดไฟล์ WSDL และไฟล์ WSML เข้าไปไว้ใน DOM แล้วทำการวิเคราะห์ โดย WSDLReader object จะสร้าง WSDLOperation object เพื่อทำการเรียกใช้งาน operation (ตามรูปนี้คือ AddNum(3, 4)) หลังจากนั้น WSDLOperation จะเรียกเมธอด GetOperationParts เพื่อดึงรูปแบบ message ของอินพุตและเอาต์พุตของ operation ออกมา แล้ว SoapClient จะสร้าง Soap Mapper objects ให้กับแต่ละส่วนที่ได้จากเมธอด GetOperationParts และโหลดค่าที่ได้มาจากการเรียกใช้ operation เข้าไว้ใน objects เหล่านี้ พอถึงขั้นตอนนี้ SoapSerializer objects จะสร้าง SOAP request message จาก SoapMapper objects ที่เหมาะสมและส่งไปที่เซิร์ฟเวอร์

เมื่อเซิร์ฟเวอร์ประมวลผลเสร็จแล้วก็จะส่ง SOAP response กลับไปที่ไคลเอนต์ SoapClient object จะทำการโหลดผลลัพธ์ของ operation ไปเก็บใน SoapMapper object ที่เหมาะสมแล้วส่งผลลัพธ์กลับไปให้แอปพลิเคชันของผู้ใช้

8.8.3 การสร้าง SoapServer Object

ส่วนทางฝั่งเซิร์ฟเวอร์ เราสามารถกำหนดรูปแบบการรับ SOAP request (SOAP listener) ได้ 2 รูปแบบ คือ Internet Server API (ISAPI) server และ Active Server Pages (ASP) server

ในไฟล์ WSDL จะมี URL ที่ระบุว่าจะใช้ไฟล์ใดบนเซิร์ฟเวอร์ในการรับ SOAP request เพื่อใช้ในการพิจารณาว่าจะรับ SOAP request อย่างไรบนเซิร์ฟเวอร์ ตามโค้ดด้านล่างนี้ ตัวพิมพ์หนาจะเป็นส่วนที่ใช้ในการเรียกไปที่ ISAPI listener

```
<definitions>
```

```
...
```

```
<service name='DocSample1' >
```

```
<port name='DocSample1PortType' binding='tns:DocSample1Binding' >
```

```
<soap:address
```

```
location='http://localhost/DocSample1Test/DocSample1.wsdl' />
```

```
</port>
```

```
</service>
```

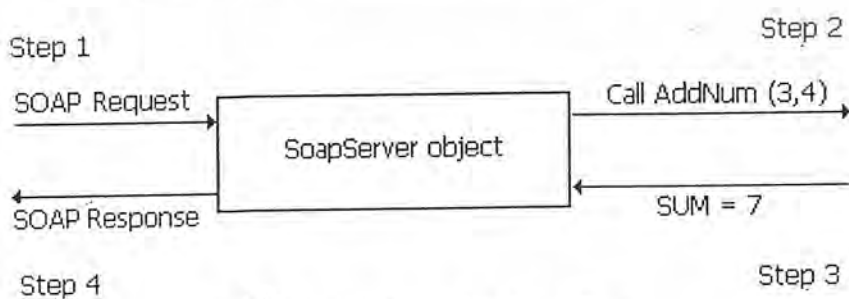
```
...
```

```
</definitions>
```

การทำงานทางฝั่งเซิร์ฟเวอร์

ไม่ว่า SOAP request จะเรียกไปยัง ISAPI หรือ ASP listener ก็ตาม ข้อมูลที่รับส่งก็ยังคงเหมือนกัน เมื่อ SoapServer object ได้รับ SOAP request จากไคลเอนต์ ก็จะทำการแปลและเรียกไปยังเมธอด COM ที่ตรงกับ operation ที่ต้องการ (ตามไคอะแกรมนี้คือเมธอด AddNum) หลังจากนั้นเมธอดที่ถูกเรียกใช้งานก็จะส่งผลลัพธ์กลับมาให้ SoapServer object ซึ่งมันก็จะแปลงผลลัพธ์ให้อยู่ในรูปของ SOAP response แล้วจึงส่งกลับไปที่ไคลเอนต์

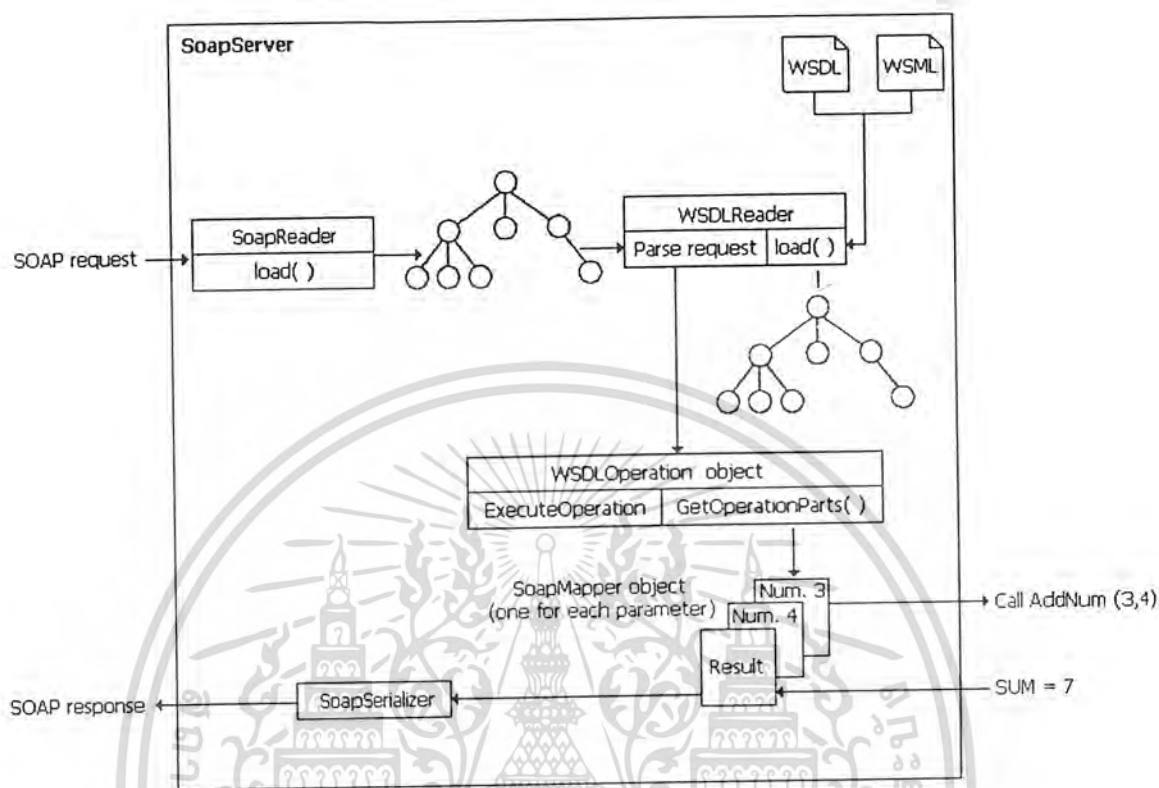
Server-Side Data Flow

รูปที่ 8-4 แสดง Server-Side Data Flow

8.8.4 การประมวลผลภายใน SoapServer Object

การทำงานภายใน SoapServer object แสดงได้ดังรูปด้านล่าง

รูปที่ 8-5 แสดงโครงสร้างภายใน SOAP Server

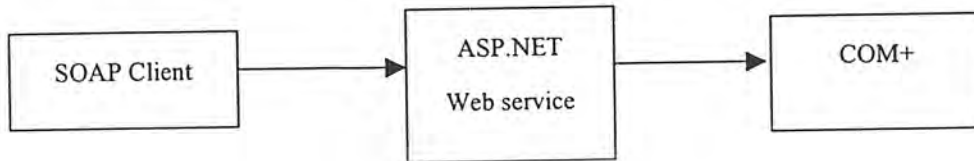
เมื่อได้รับ SOAP request จากไคลเอนต์แล้ว SoapReader object ก็จะโหลด request message ไปไว้ใน DOM structure หนึ่ง ในขณะที่ WSDLReader จะโหลดไฟล์ WSDL และไฟล์ WSML ไปไว้ในอีก DOM structure หนึ่ง ตัว WSDLReader จะแปล request และสร้าง WSDLOperation object ขึ้นเพื่อใช้ใน requested operation หลังจากนั้น WSDLOperation object จะเรียกใช้เมธอด GetOperationParts เพื่อดึงรูปแบบ message ของอินพุตและเอาต์พุตของ operation ออกมา แล้ว SoapServer จะสร้าง Soap Mapper objects ให้กับแต่ละส่วนที่ได้จากเมธอด GetOperationParts และโหลดค่าที่ได้มาจากการเรียกใช้ operation เข้าไว้ใน objects เหล่านี้ พอถึงขั้นตอนนี้ SoapServer object จะทำการเรียกไปที่ COM method ที่ตรงกับที่ร้องขอเข้ามา

เมื่อ COM method ประมวลผลเสร็จแล้วก็จะส่งผลลัพธ์กลับไป SoapServer object ซึ่ง SoapServer object ก็จะทำการโหลดผลลัพธ์ของ operation ไปเก็บใน SoapMapper object ที่เหมาะสม แล้วจึงใช้ SoapSerializer object ส่ง SOAP response message กลับไปให้ไคลเอนต์แอปพลิเคชันของผู้ใช้

8.9 การสร้าง SOAP Client และ SOAP Server ด้วย .NET Framework

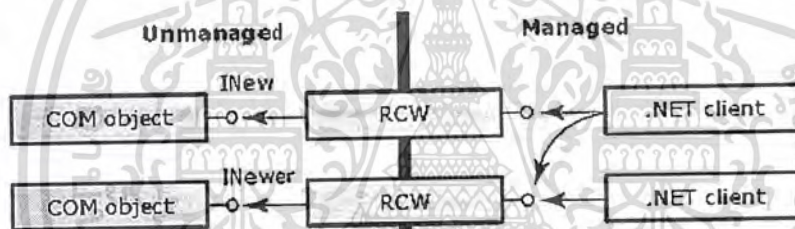
8.9.1 การใช้ ASP.NET ทำ SOAP Web Service

ใช้ความสามารถในการทำ COM+ Interop โดยสร้างคลาสของ ASP.NET มาเรียกใช้งาน business logic ที่สร้างด้วย VB6

รูปที่ 8-6 การใช้ ASP.NET ทำ SOAP web service

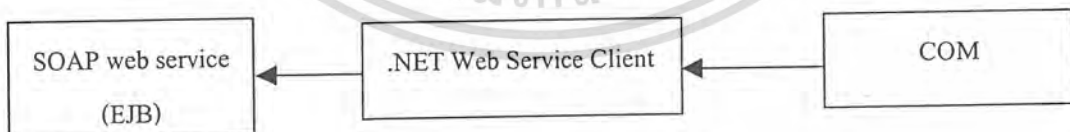
อาศัยความสามารถในการทำ marshal / unmarshal object ให้อยู่ในรูปแบบ SOAP ของ ASP.NET โดย ASP.NET ต้องทำ Interop โดยอาศัย Runtime Callable Wrapper ช่วยจำลอง COM object ให้ .NET มองเห็นเป็น .NET object ธรรมดา

รูปที่ 8-7 Runtime Callable Wrapper

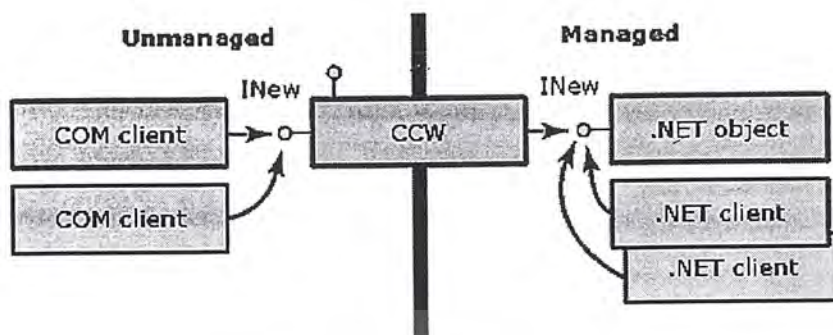
8.9.2 การใช้ .NET ทำ SOAP Client

ในทางกลับกันที่ COM ต้องการใช้บริการจาก SOAP ก็กระทำผ่าน .NET web service client

รูปที่ 8-8 การใช้ .NET ทำ SOAP client

แต่การที่จะทำให้ COM ติดต่อกับ .NET class ได้นั้นต้องผ่านกระบวนการ COM Interop โดยการสร้าง COM callable wrapper ซึ่งจะช่วยให้ COM สามารถเห็น .NET class เป็น COM object ธรรมดา

รูปที่ 8-9 COM callable wrapper ที่ทำให้ COM client สามารถเห็น .NET object

บทที่ 9

คลัสเตอร์

9.1 คลัสเตอร์ (Cluster) คืออะไร

คลัสเตอร์เป็นการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์หลายๆ เครื่องติดต่อกันผ่านระบบแลน ให้เป็นระบบเดี่ยว เพื่อให้มีความสามารถเพิ่มขึ้นในหลายๆ ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการทำงานได้ตลอดเวลา (availability), เพิ่มขีดความสามารถในการขยายระบบ (scalability), เพิ่มความสามารถให้จัดการกับคลัสเตอร์โดยผ่านเครื่องๆ เดี่ยว (manageability)

ระบบปฏิบัติการ Microsoft® Windows® 2000 Advanced Server and Datacenter Server ได้รวมเทคโนโลยีคลัสเตอร์ไว้ 2 แบบ คือ

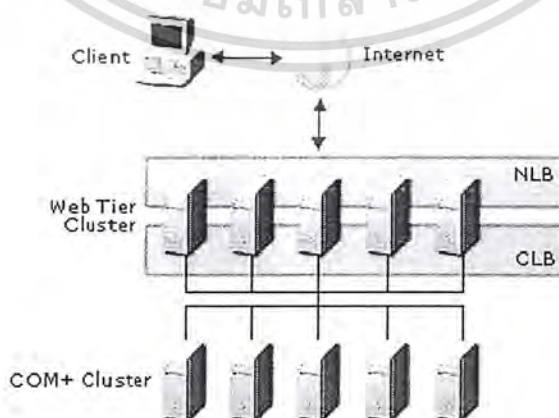
- คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์ สำหรับการทำ เฟลโอเวอร์ (failover) อธิบายในหัวข้อที่ 9.3
- เน็ตเวิร์กโหลดบาลานซิง (Network Load Balancing) เพิ่มสเกลabilitี้ (scalability) และอวาลาบิลิตี (availability) ให้กับเอ็นเตอร์ไพรส์แอปพลิเคชัน เช่น เว็บ, เทอร์มินัลเซิร์ฟเวอร์, พรอกซี

การเพิ่มขีดความสามารถในการทำงาน (Scalability) เพิ่มประสิทธิภาพของเซิร์ฟเวอร์เบสโปรแกรม (Server-based program) เช่น เว็บเซิร์ฟเวอร์ โดยกระจายไคลเอ็นต์รีเควสต์ไปยังหลายเซิร์ฟเวอร์ในคลัสเตอร์เดียวกัน โดยสามารถเพิ่มเซิร์ฟเวอร์ได้จนถึง 32 เครื่อง

การทำงานได้ตลอดเวลา (High availability) NLB เพิ่มอวาลาบิลิตีโดยตรวจจับความล้มเหลวของเซิร์ฟเวอร์โดยอัตโนมัติ และจัดแบ่งไคลเอ็นต์รีเควสต์ไปยังเซิร์ฟเวอร์ใหม่ (repartitioning) ภายใน 10 วินาที ทำให้ผู้ใช้สามารถใช้งานได้อย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ยังมีคอมโพเนนต์โหลดบาลานซิง (Component Load Balancing - CLB) ที่มากับแอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์ 2000 (Microsoft Application Center 2000)

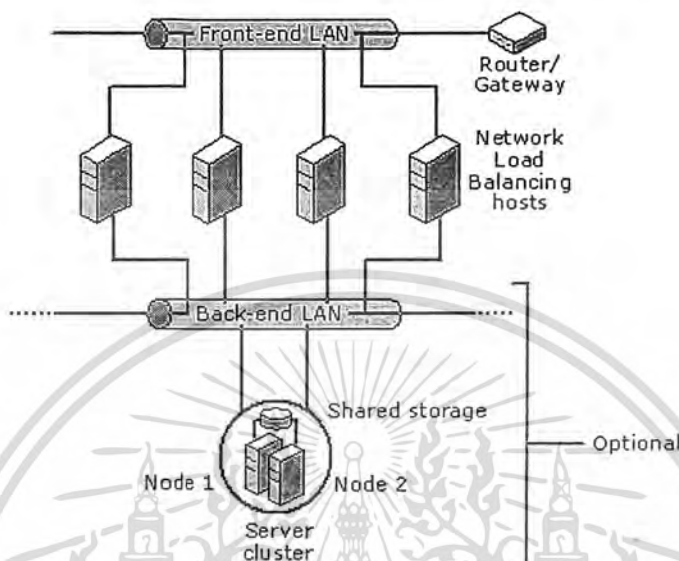
CLB มีความสามารถในการโหลดบาลานซ์ (load-balance) COM+ คอมโพเนนต์ที่อยู่บนเซิร์ฟเวอร์หลายๆ เครื่อง เรียกกลุ่มของเซิร์ฟเวอร์นี้ว่า COM+ คลัสเตอร์ดังรูป

รูปที่ 9-1 COM+ cluster

9.2 เน็ตเวิร์กโหลดบาลานซิง (Network Load Balancing: NLB)

NLB กระจาย IP ทราฟฟิกไปยัง TCP/IP เซอร์วิสหลายตัวโดยที่แต่ละตัวทำงานบนคนละเซิร์ฟเวอร์บนคลัสเตอร์เดียวกัน NLB แบ่งไคลเอ็นต์รีเควสต์เป็นส่วนๆ ไปยังโฮสต์ต่างๆ โดยไคลเอ็นต์ไม่ต้องรับรู้ และทำให้ไคลเอ็นต์สามารถใช้งานคลัสเตอร์ โดยใช้ “virtual” IP addresses เพียงที่เดียวก็เพียงพอ

รูปที่ 9-2 การใช้เน็ตเวิร์กโหลดบาลานซิง

9.2.1 ข้อดีของ NLB

NLB นั้นมีข้อดีเหนือการโหลดบาลานซ์ด้วยซอฟต์แวร์อื่นๆ อย่างเช่น round robin DNS (RRDNS) ซึ่งสามารถกระจายโหลดไปยังหลายเซิร์ฟเวอร์ได้แต่ไม่มีกลไกในการตรวจสอบความล้มเหลวของเซิร์ฟเวอร์ ถ้าเซิร์ฟเวอร์ใดล้มเหลวแล้ว RRDNS ยังคงส่งงานต่อไปจนกระทั่งผู้ดูแลระบบเน็ตเวิร์กตรวจพบและนำเซิร์ฟเวอร์นั้นออกจาก DNS address list ทำให้ไคลเอ็นต์ได้รับการบริการที่ไม่ต่อเนื่อง

NLB ยังได้เปรียบการโหลดบาลานซ์แบบอื่นอีก ทั้งที่ใช้ฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ซึ่งมีจุดอ่อนตรงที่เป็น single point of failure หรือเป็นคอขวดของประสิทธิภาพการทำงานเพราะใช้ตัวกลางในการกระจายงาน (centralized dispatcher)

เนื่องจาก NLB ไม่จำเป็นต้องการฮาร์ดแวร์ ดังนั้นอุปกรณ์คอมพิวเตอร์มาตรฐานทั่วไปก็สามารถใช้งานได้ ทำให้ลดค่าใช้จ่ายลงมากเมื่อเทียบกับการใช้ฮาร์ดแวร์ช่วยจัดการกระจายโหลด (Hardware Load-Balancer)

9.2.2 การติดตั้งและการจัดการ NLB

NLB เป็นคอมโพเนนต์หนึ่งใน Microsoft Windows 2000 Advanced Server และ Datacenter Server ซึ่งถูกติดตั้งอย่างอัตโนมัติ โดยเราสามารถเปิดใช้งานได้ผ่านพรอพเพอร์ตี้ของระบบแลน

NLB เป็นบริการแบบเลือกได้ของการเชื่อมต่อ LAN เรียกว่า คลัสเตอร์อะแดปเตอร์ซึ่งไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงฮาร์ดแวร์ใดๆในการติดตั้งและใช้งาน NLB เพราะ NLB นั้นทำงานได้กับทุกๆ อีเทอร์เน็ต อะแดปเตอร์ และ Fiber Distributed Data Interface (FDDI) อะแดปเตอร์

1. IP Address

เมื่อใช้งาน NLB จะต้องปรับแต่งพารามิเตอร์โดยใช้พรอพเพอร์ตี้ไดอะล็อกบ็อกซ์ (Properties dialog box) โดยคลัสเตอร์จะต้องถูกกำหนด primary IP address ซึ่งเป็น virtual IP address สำหรับทุกๆ โฮสต์ที่เป็นสมาชิกของคลัสเตอร์

รีโมตคอนโทรลโปรแกรม (remote control program) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ NLB จะใช้ primary IP address ในการระบุคลัสเตอร์ที่ต้องการจะควบคุม

แต่ละคลัสเตอร์ยังสามารถมี dedicated IP address ซึ่งใช้ในการสื่อสารโดยตรงไปยังโฮสต์นั้น โดย NLB จะไม่โหลดบาลานซ์ dedicated IP address แต่จะโหลดบาลานซ์ทราฟฟิกเข้าทุกๆ IP ที่ไม่ใช่ dedicated IP address

2. โฮสต์ไพริอริตี (Host Priority)

แต่ละคลัสเตอร์โฮสต์จะต้องถูกกำหนดค่าโฮสต์ไพริอริตี ที่ต่างกันมีค่าตั้งแต่ 1 ถึง 32 (หมายความว่าใน 1 คลัสเตอร์จะมีโฮสต์ได้ 32 เครื่อง) โดยเลขที่ต่ำกว่าจะมีไพริอริตีที่สูงกว่า ซึ่งโฮสต์ที่มีไพริอริตีสูงสุด (เลขต่ำที่สุด) จะเป็นค่าตั้งต้น โฮสต์ดังกล่าวจะรับผิดชอบโหลดเอ็นด์ทราฟฟิกที่เป็น virtual IP address ที่ไม่ระบุความต้องการที่จะโหลดบาลานซ์ ทำให้สามารถมั่นใจว่าเซิร์ฟเวอร์แอปพลิเคชันที่ไม่ได้ปรับเพื่อการโหลดบาลานซ์ จะรับผิดชอบโหลดเอ็นด์ทราฟฟิกที่เครื่องเครื่องเดียวเท่านั้น

3. พอร์ต รูลส์ (Port Rules)

NLB ใช้พอร์ต รูลส์สำหรับการปรับแต่งโหลดบาลานซ์ให้ใช้งานกับพอร์ตต่างๆ

3.1 Multiple-host หมายความว่าโหลดเอ็นด์รีเคสจะถูกกระจายไปยังทุกๆคลัสเตอร์โฮสต์ ตามสัดส่วนของเปอร์เซ็นต์ของโหลด

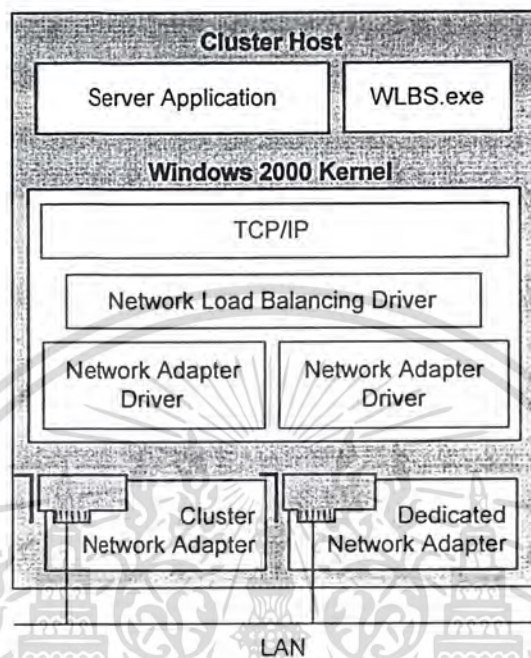
3.2 Single-host หมายความว่า การโหลดบาลานซ์จะส่งโหลดเอ็นด์รีเคสตรงไปยังโฮสต์ที่มี handling priority สูงสุด ซึ่ง handling priority จะใช้แทนโฮสต์ไพริอริตี สำหรับพอร์ตต่างๆ และทำให้โฮสต์ต่างสามารถรับผิดชอบ เซิร์ฟเวอร์ แอปพลิเคชัน ที่ไม่เหมือนกันได้

9.2.3 สถาปัตยกรรมของ NLB

เพื่อเพิ่มทราฟฟิค (throughput) และอวลิตีนั้น NLB ใช้สถาปัตยกรรมการกระจายอย่างสมบูรณ์ (a fully distributed software architecture)

ไดรเวอร์ NLB ที่เหมือนกันจะทำงานร่วมกันบนแต่ละโฮสต์ในคลัสเตอร์ ไดรเวอร์จะทำให้คลัสเตอร์ที่อยู่บนซับเน็ต (subnet) เดียวกันสามารถรับเน็ตเวิร์กทราฟฟิกเข้าโดยใช้ primary IP address ของคลัสเตอร์

ในแต่ละคลัสเตอร์โฮสต์นั้น ไดรเวอร์จะทำหน้าที่เป็นตัวกรอง (filter) ระหว่างไดรเวอร์ของเน็ตเวิร์กอะแดปเตอร์กับ TCP/IP stack ทำให้โฮสต์สามารถเลือกรับเน็ตเวิร์กทราฟฟิกขาเข้าเพียงบางส่วนได้ ทำให้เกิดโหลดบาลานซ์ระหว่างคลัสเตอร์โฮสต์

รูปที่ 9-3 แสดง โครงสร้างเน็ตเวิร์กโหลดบาลานซ์

โครงสร้างของ NLB เพิ่มทรูพุท โดยใช้การบรอดคาสต์ซัพเน็ต (broadcast subnet) ไปทุกๆ คลัสเตอร์โฮสต์ การใช้ตัวกรองจะเร็วกว่าการใช้ dispatcher-based เพราะไม่ต้องการขั้นตอนการเร้าต์ (route) แท้ก็เกิด และไม่ขึ้นกับฮาร์ดแวร์อิมพลีเมนต์เร้าต์ติ้ง (implement routing) ของอุปกรณ์ต่างๆ ด้วย โดยทรูพุทจะเพิ่มขึ้นตามความเร็วของเน็ตเวิร์กและเซิร์ฟเวอร์

ข้อดีของ NLB ที่เลือกใช้การกระจายอย่างสมบูรณ์ คือ การเพิ่มอวลิตีโดยในคลัสเตอร์ที่มีจำนวนโฮสต์เท่ากับ N จะมีรูปแบบการเฟลโอเวอร์ (fail-over) อยู่ N-1 แบบ ซึ่งต่างกับ dispatcher-base ที่มี single point of failure ที่ต้องแก้ไขโดยใช้ dispatcher สำรอง ทำให้มีรูปแบบการล้มเหลวเพียงแบบเดียวเท่านั้น

9.2.4 อัลกอริทึมโหลดบาลานซ์

NLB ใช้อัลกอริทึมการกรองแบบกระจาย (distributed filtering) ที่จะส่งไคลเอ็นต์รีเคสต่อไปยังคลัสเตอร์โฮสต์ เพราะอัลกอริทึมทำให้คลัสเตอร์โฮสต์สามารถตัดสินใจได้อย่างอิสระและมีความรวดเร็ว

อัลกอริทึมนี้ถูกปรับแต่งให้ทำงานได้ดีกับไคลเอ็นต์ปริมาณมากซึ่งแต่ละไคลเอ็นต์มีรีเคสปริมาณน้อยๆ ซึ่งโดยทั่วไปก็เป็นลักษณะไคลเอ็นต์ของเว็บเซิร์ฟเวอร์

เมื่อปริมาณไคลเอนต์มีน้อยและการเชื่อมต่อของไคลเอนต์ยาวนาน จะทำให้ NLB อัลกอริทึม มีประสิทธิภาพน้อย อย่างไรก็ตามด้วยความง่ายและความเร็วของอัลกอริทึมนี้ ทำให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง มีทรัพยากรสูงและเวลาตอบสนอง (response time) ต่ำ เหมาะกับงานหลากหลายชนิดที่เป็นแบบไคลเอนต์/เซิร์ฟเวอร์ แอปพลิเคชัน

NLB จะโหลดบาลานซ์รีเควสต์โดยใช้ค่าเปอร์เซ็นต์โหลด ที่ตั้งไว้ในพารามิเตอร์ที่ได้อัลล็อกบ็อกซ์ หลังจากนั้นไคลเอนต์จะถูกกระจายไปยังคลัสเตอร์โฮสต์โดยวิธีทางสถิติ

โหลดบาลานซ์จะเปลี่ยนแปลงอย่างไดนามิก (dynamic) เมื่อมีโฮสต์ที่เข้าหรือออกจากคลัสเตอร์ แต่จะไม่ตอบสนองต่อโหลดบนแต่ละโฮสต์ (CPU load, memory usage)

เมื่อมีแพ็กเก็ตเข้ามา ทุกๆ โฮสต์จะแมพ (map) พร้อมๆ กันเพื่อจะได้อัลโลว์โฮสต์ใดควรจะรับแพ็กเก็ตนั้นๆ

การแมพใช้ฟังก์ชันสุ่ม (randomize function) คำนวณหาโฮสต์ไพโอริตี โดยใช้ข้อมูล IP ของไคลเอนต์ พอร์ต และข้อมูลของเซต เพื่อ optimize โหลดบาลานซ์

โฮสต์ที่รับผิดชอบก็จะส่งแพ็กเก็ตต่อไปยัง TCP/IP ส่วนโฮสต์อื่นก็ทิ้งแพ็กเก็ตนั้นไป การแมพนี้จะไม่เปลี่ยนแปลงจนกระทั่งมีการเปลี่ยนสมาชิกของคลัสเตอร์โฮสต์เพื่อที่จะแน่ใจว่า IP address และพอร์ตหนึ่งจะแมพไปยังโฮสต์เดิมเสมอ

โดยทั่วไปคุณภาพของโหลดบาลานซ์จะขึ้นอยู่กับจำนวนของไคลเอนต์รีเควสต์ เทียบได้กับการทอยเหรียญที่สถิติของการออกด้านหัวจะเข้าใกล้ความน่าจะเป็นที่ $\frac{1}{2}$ เมื่อเพิ่มจำนวนการทอยให้มากขึ้น

อัลกอริทึมการโหลดบาลานซ์ มีสมมติฐานว่า ไคลเอนต์ IP address และหมายเลขพอร์ตเป็นอิสระในเชิงสถิติ ซึ่งสมมติฐานนี้จะผิดพลาดได้ ถ้าไฟร์วอลล์ (firewall) ของเซิร์ฟเวอร์แทนที่ไคลเอนต์ address ด้วย IP เดียว ในขณะเดียวกันก็เปิดใช้งานไคลเอนต์ affinity ไปด้วยจะทำให้ไคลเอนต์รีเควสต์ทั้งหมดไปทำงานที่โฮสต์เดียว อย่างไรก็ตาม ถ้าไม่เปิดใช้งานไคลเอนต์ affinity ก็จะทำให้การกระจายงานเป็นไปอย่างปกติ

9.2.5 Convergence – Redistributed the Load on NLB Cluster

หลายสถานการณ์ที่ต้องการไคลเอนต์ต้องแมพใหม่ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงสมาชิกของคลัสเตอร์ คือ สมาชิกของคลัสเตอร์ออกจากคลัสเตอร์ หรือเข้าร่วมคลัสเตอร์จะทำให้เกิด event triggers convergence นำไปสู่การคำนวณรายการสมาชิกของคลัสเตอร์ใหม่ และคำนวณการแมพจากไคลเอนต์รีเควสต์ไปยังสมาชิกของคลัสเตอร์อีกครั้ง

9.2.6 NLB Heart Beat

NLB ใช้กลไกของ heart beat เพื่อตรวจสอบสถานะของโฮสต์ต่างๆซึ่ง message ที่ส่งหากันเป็น Ethernet-level broadcast ซึ่งส่งไปทุกๆ สมาชิกของโหลดบาลานซ์คลัสเตอร์

ช่วงเวลาปกติอยู่ที่ 1 วินาที ซึ่ง NLB จะคิดว่าสมาชิกทำงานเป็นปกติถ้าการแลกเปลี่ยน heartbeat message เป็นไปอย่างปกติ

ถ้าไม่ได้รับ message เป็นช่วงเวลาหนึ่ง NLB จะเริ่มการ convergence โดยปกติช่วงเวลาดังกล่าวจะตั้งไว้ที่ 5 วินาที

ตามค่าปกติของ NLB จะใช้เวลา 5 วินาทีสำหรับการตรวจพบโฮสต์ที่ล้มเหลว และอีก 5 วินาทีสำหรับการกระจายคลัสเตอร์ครั้งใหม่

ระหว่างการ convergence นั้น NLB จะลดคาบเวลาของ heartbeat ลงครึ่งหนึ่งเพื่อเร่งกระบวนการ convergence ให้เสร็จเร็วขึ้น

9.2.7 Load Balancing Distribution

มี 3 อัลกอริทึม แบ่งตาม โคลเอ็นด์ affinity ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพอร์ตรูลส์

1. No Affinity

การกระจายโหลดจะใช้การกระจายแบบกระจายที่จะส่งโคลเอ็นด์รีเคสต์ไปยังคลัสเตอร์โฮสต์ โดย NLB จะไม่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างโคลเอ็นด์กับคลัสเตอร์โฮสต์ทำให้โคลเอ็นด์สามารถโหลดบาลานซ์ไปได้ทุกๆ โฮสต์

เมื่อมีแพ็กเก็ตมาถึง ทุกๆ โฮสต์จะตัดสินใจพร้อมๆ กันว่าโฮสต์ใดควรจะรับผิดชอบรีเคสต์ซึ่งใช้ฟังก์ชันสุ่ม คำนวณว่าสมาชิกคลัสเตอร์ตัวใดควรประมวลผลแพ็กเก็ตนั้น โดยใช้ IP address ของโคลเอ็นด์เป็นตัวตัดสินใจ

affinity แบบนี้ มีประสิทธิภาพสูงที่สุด แต่ไม่เหมาะกับการทำงานที่มีการเก็บข้อมูลเซสชัน (session) ไว้ที่เซิร์ฟเวอร์เพราะโคลเอ็นด์จะไม่สามารถทำงานได้เมื่อถูกโหลดบาลานซ์ไปยังเซิร์ฟเวอร์ที่ไม่มีเซสชันเดิม

2. Single Affinity

NLB จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโคลเอ็นด์กับโฮสต์โดยใช้ IP แบบเดิมของโคลเอ็นด์ (ไม่ใช่ข้อมูลหมายเลขพอร์ต) ทำให้รีเคสต์ที่มี IP เดียวกันจะทำงานบนโฮสต์เดียวกันเสมอ

Affinity แบบนี้ทำงานได้ดีที่สุดสำหรับโคลเอ็นด์ที่ใช้เซสชันในอินทราเน็ต (intranet) ซึ่งโคลเอ็นด์ประเภทนี้ไม่เหมาะกับ No Affinity เพราะเซสชันอาจผิดพลาดและไม่เหมาะกับ Class C Affinity เพราะอินทราเน็ตโคลเอ็นด์มักมี IP อยู่ภายในแคบๆ ทำให้ทุกๆ IP อยู่ใน class C เดียวกัน ส่งผลให้คลัสเตอร์โฮสต์เดียวต้องรับผิดชอบโคลเอ็นด์ทั้งหมด ในขณะที่โฮสต์อื่นๆ นั้นไม่ได้รับงานเลย

3. Class C Affinity

หมายเลขพอร์ตของโคลเอ็นด์ จะไม่มีส่วนในการคำนวณการกระจายโหลดซึ่งอัลกอริทึมการแมพ จะใช้ส่วนหนึ่งของ Class C IP address (24 bit บน) ของโคลเอ็นด์ทำให้รีเคสต์ที่อยู่ใน Class C เดียวกันจะรับผิดชอบโดยโฮสต์เดียวกันเสมอ ซึ่ง affinity แบบนี้ ให้ประสิทธิภาพสูงสุดกับการทำงานบนอินเทอร์เน็ต

Network Load Balancing Properties

Cluster Parameters | **Host Parameters** | Port Rules

Port range: 0 to 65535

Protocols: ☐ TCP ☐ UDP ☒ Both

Filtering mode: Affinity ☐ None ☒ Single ☐ Class C

☒ Multiple hosts: Load weight 50 or ☒ Equal

☐ Single host: Handling priority 1

☐ Disabled

Add Modify Remove

Start	End	Protocol	Mode	Priority	Load	Affinity
0	65535	Both	Multiple		Equal	None

OK Cancel

รูปที่ 9-4 การตั้งค่า affinity

9.3 Component Load Balancing (CLB)

CLB คือซอฟต์แวร์ที่ทำไดนามิกโหลดบาลานซ์สำหรับ COM+ แอปพลิเคชันคอมโพเนนต์

หมายเหตุ มีเพียง COM+ activation เท่านั้นที่สามารถโหลดบาลานซ์โดย CLB ซึ่งคิว (queued) คอมโพเนนต์ไม่สามารถโหลดบาลานซ์ได้

การแยกคอมโพเนนต์เทียร์ออกจาก COM+ คอมโพเนนต์รีเลสต์ทำให้เกิดลักษณะ ดังนี้

- สามารถ scale out คอมโพเนนต์เทียร์อย่างอิสระต่อเว็บเทียร์
- สามารถกระจายเวิร์กโหลด (work load) ระหว่างเทียร์

หมายเหตุ โดยปกติ การสเกลเว็บเทียร์ จะได้ประสิทธิภาพที่ดีกว่าการกระจายงานไปยังคอมโพเนนต์เซิร์ฟเวอร์เทียร์

- สามารถจัดการบิสิเนสลอจิกเทียร์อย่างอิสระต่อฟรอนต์เอนด์ (front-end) เว็บเทียร์หรือแบ็กเอนด์ดาต้าเบสเทียร์
- เพิ่มเลเยอร์ของการรักษาความปลอดภัยแอปพลิเคชัน

9.3.1 สถาปัตยกรรมของ CLB

- Routing List

หลังจากการสร้างเว็บคลัสเตอร์หรือ COM+ Routing Server (สมาชิก ฟรอนต์เอนด์ members) จะต้องระบุสมาชิกของ COM+ แอปพลิเคชันคลัสเตอร์ (สมาชิกแบ็กเอนด์) ที่ต้องการให้รับผิดชอบคอมโพเนนต์รีเคส

รายชื่อของคอมโพเนนต์เซิร์ฟเวอร์ถูกเก็บใน metabase และ registry ซึ่ง CLB จะใช้ในการตัดสินใจว่าสมาชิกใน COM+ แอปพลิเคชันคลัสเตอร์ตัวใดต้องถูก poll

- Response Time Table

CLB ซอฟต์แวร์ที่ทำงานบนแต่ละเครื่องของเว็บคลัสเตอร์หรือ COM+ Routing Server จะ poll เครื่องที่อยู่ใน routing list ทุก 200 มิลลิวินาที จากนั้น จะสร้าง in-memory table ที่มีรายการของสมาชิก COM+ คลัสเตอร์เรียงลำดับตาม response time (มี response time น้อย ก็จะอยู่อันดับต้นๆ)

เว็บคลัสเตอร์หรือ COM+ routing เซิร์ฟเวอร์จะส่งผ่าน activation รีเคสไปยังสมาชิกของ COM+ คลัสเตอร์ตามลำดับใน response time table แบบ round robin ซึ่งจะทำให้เป็นวงรอบไปจนกว่าจะมีการ poll ครั้งใหม่ และมีการจัดลำดับใน response time table อีกครั้ง

- The CLB Activator

โปรแกรมนี้จะประมวลผล คำสั่ง CoCreateInstance และ CoGetClassObject ที่เข้ามาสำหรับคอมโพเนนต์ที่กำหนดให้เป็น “support dynamic load balancing”

หลังจากตรวจสอบ response time table โปรแกรมจะเปลี่ยนค่า RemoteServerName ที่เข้ามาให้เป็นชื่อของคอมโพเนนต์เซิร์ฟเวอร์ที่ควรจะได้รับรีเคสบริเคสนั้นๆ

COM+ บน routing เซิร์ฟเวอร์จะส่งต่อรีเคสไปยัง COM+ เซิร์ฟเวอร์ ที่ถูกเลือกซึ่งจะสร้างออบเจกต์ และส่งกลับไปที่ไคลเอ็นต์ การเรียกเมธอดที่ต่อจากนี้จะกระทำโดยตรงจากไคลเอ็นต์ไปยังคอมโพเนนต์เซิร์ฟเวอร์ไปจนกระทั่งหมดช่วงชีวิตของออบเจกต์

9.3.2 Component Load Balancing Scenarios

มี 3 CLB โมเดลหลักที่แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์สนับสนุน

- Two-tier กับโหลดบาลานซิงแบบเต็ม (with full load balancing)

ฟรอนต์เอนด์ เว็บคลัสเตอร์ส่งผ่านรีเคสไปยังแบ็กเอนด์ CLB คลัสเตอร์

- Three-tier กับโหลดบาลานซิงแบบเต็ม (with full load balancing)

ฟรอนต์เอนด์ เว็บคลัสเตอร์ส่งผ่านรีเคสไปยังโหลดบาลานซ์มิดเดิลทียร์ที่เร้าตรีเคสไปยัง CLB คลัสเตอร์

- Three-tier กับเฟลโอเวอร์

ฟรอนต์เอนด์เว็บคลัสเตอร์ส่งผ่านรีเคสไปยังสมาชิก 2 ตัวในมิดเดิลทียร์ (สมาชิก 1 ตัวเป็นแบ็กอัพ) ที่เร้าตรีเคสไปยังแบ็กเอนด์คลัสเตอร์

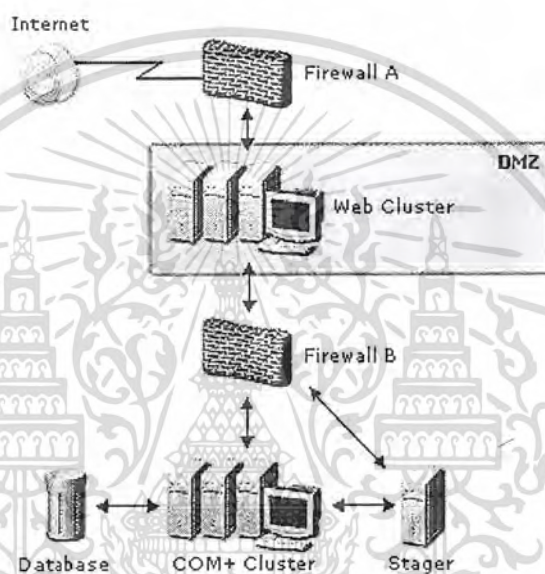
เมื่อใดที่ควรใช้ *multi-tier* โหลดบาลานซิง

ถึงแม้ว่าแอปพลิเคชัน เซิร์ฟเวอร์จะสนับสนุนรูปแบบ *multi-tier* แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าควรใช้รูปแบบนี้เสมอ

ต้องวิเคราะห์ทั้งความต้องการทั้งด้านเทคนิคและธุรกิจ ก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะแยกหรือไม่แยกคอมโพเนนต์เทียร์

เหตุผลหลักที่ควรแยกเว็บออกจาก COM+ แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์เทียร์ คือ

- การรักษาความปลอดภัย สามารถเพิ่มเลเยอร์ ของ ไฟร์วอลล์ ระหว่างเทียร์ COM+ คลัสเตอร์ถูกปกป้องด้วยไฟร์วอลล์ที่อนุญาตเฉพาะให้สร้างคอมโพเนนต์ที่มีคำสั่งมาจากเว็บเทียร์เท่านั้น

รูปที่ 9-5 COM+ คลัสเตอร์หลังไฟร์วอลล์

- Administrative partitioning
แยกกลุ่มผู้พัฒนาและดูแล HTML/ASP ออกจาก COM+ แอปพลิเคชัน ช่วยป้องกันปัญหาที่จะเกิดระหว่างกลุ่ม
- แบ่ง COM+ แอปพลิเคชัน ใช้ระหว่างหลายๆ เว็บคลัสเตอร์
- บางสถานการณ์ ถ้าแยก COM+ เซิร์ฟเวอร์ ออกมาจะทำให้เวลาตอบสนองดีขึ้น เช่นเว็บเซิร์ฟเวอร์ ที่บริการ HTML page เป็นหลัก

9.3.2.1 เหตุผลหลักที่ไม่ควรแยกเว็บและ COM+ แอปพลิเคชัน ออกจากกัน

● ประสิทธิภาพ

Remote access มีต้นทุนสูงกว่าแบบ local ดังตารางด้านล่าง

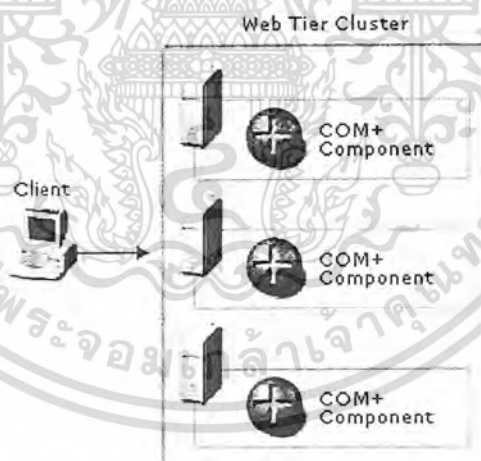
Scenario	Calls per Second	Relative Speed
COM+ Server Application, run over a 10BaseT network	625	1.0x
COM+ Server Application, Out Proc, same box	1923	3.08x
COM+ Library Application, In Proc, same box	3333	5.33x

ตารางที่ 9-1 ตารางวัดเวลาที่ใช้ในการเรียกคอมโพเนนต์

ตารางแสดงข้อมูลจำนวนการ เรียกต่อวินาที ใช้ single thread คอมโพเนนต์ เขียนด้วย Visual Basic 6 ที่คืนค่าเป็น สตริง "Hello, world"

ประสิทธิภาพจะลดลงถ้าพรอนต์เอนด์เดียว คลัสเตอร์ถูกแยกออกเป็น 2 คลัสเตอร์ โดยไม่ได้มีการเพิ่มจำนวนฮาร์ดแวร์เห็นได้ชัดว่าระบบที่ต้องการประสิทธิภาพสูง ไม่เหมาะกับ CLB ซึ่งผู้ออกแบบเว็บไซต์ต้องคำนึงถึงข้อจำกัดนี้เสมอ

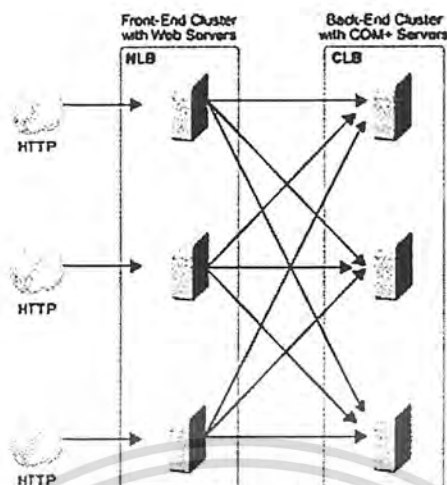
CLB ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ดีถ้าระบบต้องการ throughput ที่สูง ในกรณีนี้จะเป็นการดีกว่าถ้าจะติดตั้ง COM+ คอมโพเนนต์ ลงบนเว็บเซิร์ฟเวอร์คลัสเตอร์เลย ทำให้ CLB หายไปแต่ยังสามารถโหลดบาลานซ์ได้โดยใช้ NLB

รูปที่ 9-6 COM+ คอมโพเนนต์บนเว็บเซิร์ฟเวอร์

- ความซับซ้อนในการดูแล ซึ่งการจัดการ 2 คลัสเตอร์ ยุ่งยากกว่าคลัสเตอร์เดียว
- เป็นการยากที่จะใช้ฮาร์ดแวร์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ เพราะมีโอกาสที่เซิร์ฟเวอร์ใด เซิร์ฟเวอร์หนึ่งจะมีความรับผิดชอบที่ต่ำกว่าเป็นสาเหตุให้เกิดคอขวด ซึ่งทำให้ต้องเพิ่มการเฝ้าดูการใช้ฮาร์ดแวร์
- การบำรุงรักษาเกิดผลกระทบ เมื่อมีการเพิ่มสมาชิก COM+ แอปพลิเคชันคลัสเตอร์ ทำให้พรอนต์เอนด์ ต้องอัปเดตสมาชิกคอมโพเนนต์

9.3.2.2 Two-tier with full load balancing

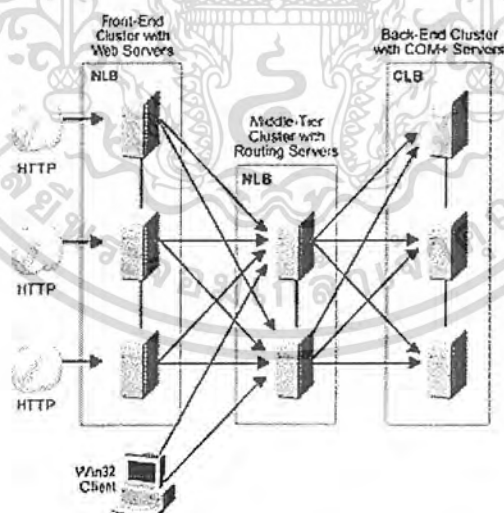

รูปที่ 9-7 Two-tier คลัสเตอร์โมเดล ที่มี NLB และ CLB คลัสเตอร์

แอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์เว็บคลัสเตอร์ใช้ NLB บนฟรอนต์เอนด์และ CLB ทำคอมโพเนนต์ routing list ไปยังคอมโพเนนต์เซิร์ฟเวอร์ที่แบ็กเอนด์คลัสเตอร์

Out-of-process COM+ object จะทำงานที่สมาชิกของ CLB คลัสเตอร์
คอมโพเนนต์ routing list และ response time table อยู่บนสมาชิกของฟรอนต์เอนด์คลัสเตอร์

9.3.2.3 Three-tier with full load balancing

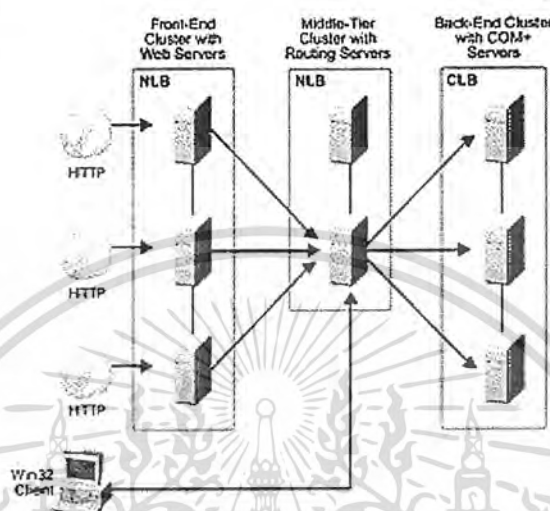

รูปที่ 9-8 Three-tier คลัสเตอร์ ที่ทำ load balancing ทั้ง 3 เทียร์

โมเดลนี้เป็นโมเดลเหมือนกับโมเดลแบบเฟลโอเวอร์ในหัวข้อถัดไป

ความแตกต่างที่เห็นได้คือ โมเดลนี้มีการโหลดบาลานซ์แบบเต็มในมิดเดิลเทียร์โดย HTTP トラフィックได้รับผิดชอบโดยพรอนต์เอนด์ และคลัสเตอร์ตรงชั้นกลางรับผิดชอบรีเคสต์ของพรอนต์เอนด์ และ win 32 แอปพลิเคชัน

9.3.2.4 Three-tier with fail over

รูปที่ 9-9 Three-tier คลัสเตอร์ ที่ middle tier ใช้เฟลโอเวอร์

พรอนต์เอนด์คลัสเตอร์ของเว็บเซิร์ฟเวอร์ ส่งคอมโพเนนต์รีเคสต์ไปยังมิดเดิลเทียร์ที่ทำโหลดบาลานซ์ที่ติดตั้งเป็น COM+ routing คลัสเตอร์

หมายเหตุ โมเดล นี้เลียนแบบเฟลโอเวอร์แบบปกติโดยสถานะเฟลโอเวอร์ ต้องมีความสามารถอย่างน้อยเท่ากับสถานะปกติ ถ้าไม่มีความต้องการในเรื่องนี้ก็ควรใช้โมเดลเทียร์แบบที่เลวดีกว่า เพราะสามารถใช้ประโยชน์จากเร้าต์ดิงเทียร์ได้เต็มที่

มิดเดิลเทียร์มีสมาชิก 2 ตัว แต่ตัวคอนโทรลเลอร์ (controller) เท่านั้นที่ทำโหลดบาลานซ์ โดยสมาชิกตัวที่ 2 ทำหน้าที่เป็นตัวสำรองที่สามารถเข้าทำงานแทนเมื่อคอนโทรลเลอร์เสีย

โมเดลนี้รองรับการใช้งานมิดเดิลเทียร์โดย win32 โคลเอ็นต์ด้วย

9.4 คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์ (Cluster Service)

คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์ใน Windows 2000 เป็นชื่อใหม่ของ Microsoft Cluster Server (MSCS) ใน Windows NT Server 4.0, Enterprise Edition ซึ่งคลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์เป็นหนึ่งในสองเทคโนโลยีของ Microsoft Windows Clustering technologies ในผลิตภัณฑ์ตระกูล Microsoft Windows 2000 Server (อีกเซิร์ฟเวอร์หนึ่งคือ Network Load Balancing) โดยคลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์จะจัดเตรียมคุณสมบัติ Failover สำหรับ back-end application (เช่น database, file server, enterprise resource planning(ERP) and messaging system) และเซิร์ฟเวอร์อื่นที่ต้องการความคงตัวและความถูกต้องของข้อมูลสูง (high availability and data integrity)

คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์ช่วยให้เราสามารถเชื่อมต่อเซิร์ฟเวอร์หลายๆ ตัวเข้าเป็น Server Cluster ซึ่งทำให้ความสามารถทั้งทางด้านความคงตัว (available) และการจัดการข้อมูลและโปรแกรมที่รันในคลัสเตอร์เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์ยังเพิ่มข้อได้เปรียบในเทคโนโลยีด้านคลัสเตอร์อีก 3 ข้อ คือ

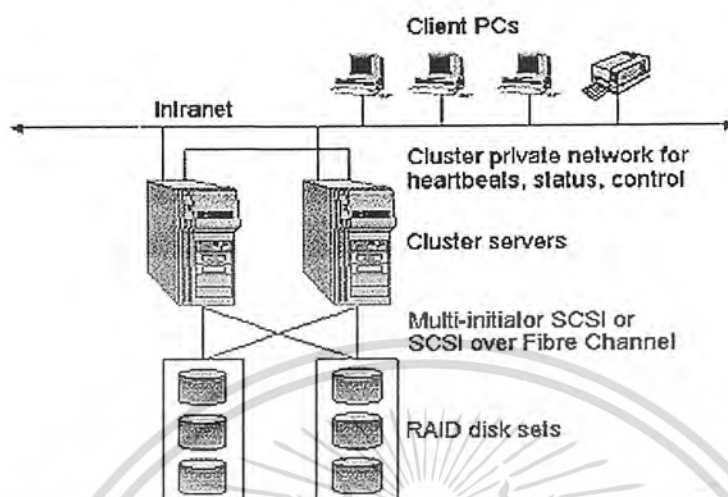
- **Improved availability** โดยการทำให้เซิร์ฟเวอร์และแอปพลิเคชันใน server cluster มีความต่อเนื่องในการทำงาน ในระหว่างที่ฮาร์ดแวร์หรือซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ล้มเหลวในการทำงาน หรือในระหว่างที่มีการบำรุงรักษาเครื่องเซิร์ฟเวอร์
- **Increased scalability** ช่วยทำให้สามารถเพิ่มจำนวนโพรเซสเซอร์ และจำนวนเมมโมรี่ขึ้นได้ โดยใน Windows 2000 Advanced Server เพิ่มโพรเซสเซอร์ได้สูงสุด 8 โพรเซสเซอร์ และเมมโมรี่ได้สูงสุด 8 กิกะไบต์ ส่วนใน Windows 2000 Data Center เพิ่มโพรเซสเซอร์ได้สูงสุด 32 โพรเซสเซอร์ และเมมโมรี่ได้สูงสุด 64 กิกะไบต์
- **Improved manageability** ช่วยให้ผู้ดูแลระบบสามารถใช้เครื่องคอมพิวเตอร์เพียงเครื่องเดียวในการจัดการกับอุปกรณ์ (device) และทรัพยากร (resource) ภายในคลัสเตอร์ทั้งหมด

คลัสเตอร์ เป็นกลุ่มของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทำงานร่วมกันเสมือนเป็นเครื่องหนึ่ง (โดยเครื่องคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องจะถูกเรียกเป็น โหนด (node)) ทำให้มีความสามารถในการกระจายโหลด และถ้ามีทรัพยากรใดในคลัสเตอร์ไม่สามารถทำงานได้ (อาจเป็นได้ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์) คลัสเตอร์ก็ยังสามารถดำเนินงานต่อไปได้โดยใช้ทรัพยากรอื่นที่อยู่ในคลัสเตอร์นั้นแทน

คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์ตั้งอยู่บนพื้นฐานของ share-nothing model ของสถาปัตยกรรมคลัสเตอร์ ทำให้แต่ละเซิร์ฟเวอร์มีอุปกรณ์เป็นของตัวเอง และสามารถจัดการอุปกรณ์เหล่านั้นได้ ส่วนอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกันนั้น (Device common) เช่น quorum resource, common disk array และ connection media จะมีเจ้าของและถูกควบคุมเพียงเซิร์ฟเวอร์เดียวในช่วงเวลาหนึ่งๆ

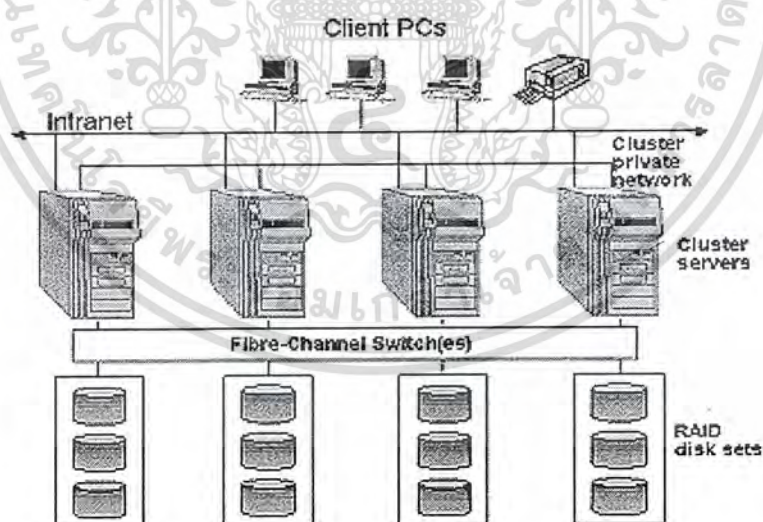
External storage devices ที่ใช้ร่วมกันในคลัสเตอร์จำเป็นต้องใช้ SCSI devices และรองรับมาตรฐานการเชื่อมต่อแบบ PCI-based SCSI หรือใช้ SCSI over fiber channel SCSI bus ที่มีหลาย initiators แทนก็ได้

2-Node MSCS Cluster

รูปที่ 9-10 Two-node server cluster running Windows 2000 Advanced Server or Windows NT Server 4.0, Enterprise Edition

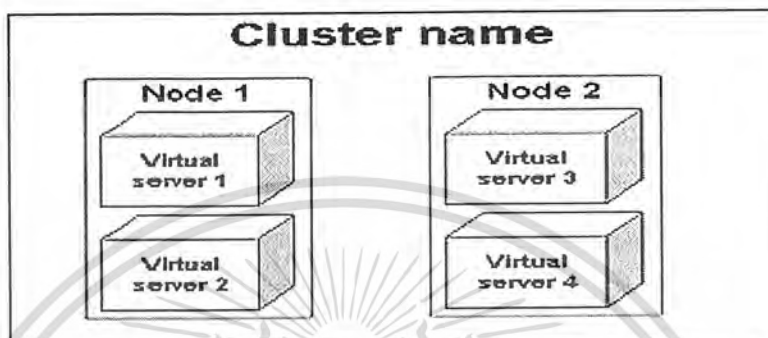
4-Node MSCS Cluster

รูปที่ 9-11 Four-node server cluster running Windows 2000 Data Center Server

แอปพลิเคชันและเซิร์ฟเวอร์ที่รันบนเซิร์ฟเวอร์คลัสเตอร์ สามารถมองเสมือนเป็นเซิร์ฟเวอร์หนึ่งๆ (Virtual Servers) โดยที่ผู้ใช้หรือไคลเอนต์จะไม่รู้เลยว่าโฮสต์ที่กำลังติดต่อดังนั้นเป็นเวอร์ชวลเซิร์ฟเวอร์ (แอปพลิเคชันหรือเซิร์ฟเวอร์ที่ไม่ได้ถูกใช้โดยไคลเอนต์ สามารถรันบนคลัสเตอร์ไหนก็ได้ โดยไม่เกี่ยวข้องกับ virtual server เลย)

Virtual servers (physical view)

รูปที่ 9-12 Physical view of virtual servers under Cluster service

คลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์จะจัดการกับเวอร์ชวลเซิร์ฟเวอร์เสมือนเป็นกลุ่มของทรัพยากร (resource group) โดยแต่ละกลุ่มจะมี IP Address และ network name ที่ชี้ไปยัง IP Address นั้นเป็นของตัวเอง เมื่อไคลเอนต์ต้องการติดต่อกับ virtual server ใดก็สามารถติดต่อกับได้โดยรู้แค่ IP Address ของ virtual server นั้นไม่จำเป็นต้องรู้ว่า virtual server นั้นอยู่ที่ไหน

Virtual servers (client view)

Node 1	Node 2	Virtual server 1	Virtual server 2	Virtual server 3	Virtual server 4
		Internet Information Server	MTS MSMQ	Microsoft Exchange	SQL Server
IP address: 1.1.1.2 Network กลุ่ม: WHECNode1	IP address: 1.1.1.3 Network กลุ่ม: WHECNode2	IP address: 1.1.1.4 Network กลุ่ม: WHEC-VS1	IP address: 1.1.1.5 Network กลุ่ม: WHEC-VS2	IP address: 1.1.1.6 Network กลุ่ม: WHEC-VS3	IP address: 1.1.1.7 Network กลุ่ม: WHEC-VS4

รูปที่ 9-13 Client view of Cluster service virtual servers

ในชั่วขณะที่แอปพลิเคชันหรือเซิร์ฟเวอร์ล้มเหลวในการทำงาน ไคลเอนต์จะตรวจพบความล้มเหลวของแอปพลิเคชันใน session ของมัน และจะพยายามเชื่อมต่อใหม่ในลักษณะเดิมก่อนที่จะล้มเหลว ซึ่งการเชื่อมต่อครั้งหลังนี้จะประสบความสำเร็จ เนื่องจากคลัสเตอร์เซิร์ฟเวอร์จะเปลี่ยนหมายเลข IP

Address ที่ชี้ไปยัง virtual server ที่ล้มเหลวไปยังโหนดในคลัสเตอร์ที่ยังสามารถทำงานได้ ซึ่งไคลเอนต์จะ
ไม่รู้เลยว่าในขณะนั้นแอปพลิเคชันได้ย้ายไปรันยังโหนดอื่นแล้ว

9.4.1 การตรวจสอบความล้มเหลวในการทำงาน

เมื่อโหนดหรือแอปพลิเคชันในคลัสเตอร์ล้มเหลวในการทำงาน คลัสเตอร์เซอร์วิสจะทำการรัน
แอปพลิเคชันที่ล้มเหลวขึ้นมาอีกครั้งหรืออาจจะทำการกระจายงานจากระบบที่ล้มเหลวในการทำงานไป
ยังโหนดอื่นในคลัสเตอร์ที่ยังสามารถทำงานได้ นอกจากนี้คลัสเตอร์เซอร์วิสยังสามารถตรวจสอบและ
ป้องกันความล้มเหลวในการทำงานรวมถึง bi-directional failover, application failover, parallel
recovery, and automatic fallback อีกด้วย

คลัสเตอร์เซอร์วิสสามารถตรวจสอบความล้มเหลวในการทำงานของแต่ละรีซอร์สหรือ โหนด
อย่างอิสระและยังสามารถเคลื่อนย้ายหรือเริ่มต้นจัดการกับแอปพลิเคชัน ข้อมูล และไฟล์รีซอร์สที่อยู่บน
เซิร์ฟเวอร์ที่ยังใช้งานได้อย่างอิสระ

คลัสเตอร์เซอร์วิสมีกลไก 2 แบบในการตรวจสอบความล้มเหลวของทรัพยากร คือ

- Heartbeat ใช้ในการตรวจสอบว่า โหนดใดล้มเหลวในการทำงาน
- Resource Monitor and resource DLLs ใช้ในการตรวจสอบว่า รีซอร์สใดล้มเหลวในการ
ทำงาน

9.4.1.1 การตรวจสอบว่า โหนดใดล้มเหลวในการทำงาน

ในช่วงเวลาหนึ่งๆ แต่ละโหนดจะมีการแลกเปลี่ยน datagram messages (เรียกว่า heartbeat)
กับโหนดอื่นๆ ที่อยู่ในคลัสเตอร์ซึ่งกันและกัน ผ่านทาง private cluster network การแลกเปลี่ยน heartbeat
นี้ทำให้สามารถตรวจสอบได้ว่าโหนดหรือแอปพลิเคชันอื่นๆ ยังสามารถใช้งานได้อยู่หรือไม่ ถ้ามี
เซิร์ฟเวอร์ใดไม่ตอบสนองในการแลกเปลี่ยน heartbeat เซิร์ฟเวอร์อื่นจะเริ่มทำขบวนการ failover แล้วจัด
การกับรีซอร์สและแอปพลิเคชันของเซิร์ฟเวอร์ที่ล้มเหลวในการทำงาน

9.4.1.2 การตรวจสอบว่า resource ใดไม่สามารถใช้งานได้

ทั้ง Failover Manager และ Resource Monitors จะมีหน้าที่ในการตรวจสอบและกู้รีซอร์สที่ล้ม
เหลวในการทำงานขึ้นมา โดย Resource Monitors จะคอยติดตามสถานะของรีซอร์ส โดยใช้ resource
DLLs ทำการสำรวจ (polling) ซึ่งจะมีการทำงาน 2 ขั้นตอน คือ LooksAlive query และ IsAlive query เมื่อ
Resource Monitor ตรวจพบว่ารีซอร์สใดไม่สามารถใช้งานได้ก็จะแจ้งต่อ Failover Manager

Failover Manager จะมีหน้าที่ในการบำรุงรักษาสถานะของรีซอร์ส และยังมีหน้าที่ในการกู้ รี
ซอร์สที่ได้รับแจ้งจาก Resource Monitors อีกด้วย โดยการทำ automatic fallback

บทที่ 10

การออกแบบระบบโรงแรม

การออกแบบระบบโรงแรมประกอบด้วยบริการต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. การลงทะเบียน และ บริการสมาชิก
2. การสืบค้นข้อมูลโรงแรม / ห้องพัก
3. การจองห้องพัก
4. การเรียกดูรายการจองห้องพัก
5. การยืนยันการจองห้องพัก
6. การยกเลิกการจองห้องพัก
7. การบริหารราคาห้องพัก

แต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

10.1 การลงทะเบียน

เมื่อผู้ใช้งานต้องการใช้บริการจองห้องพักผ่านระบบอินเทอร์เน็ต จะต้องลงทะเบียนก่อน โดยระบุข้อมูลต่อไปนี้

- ชื่อ นามสกุล และเพศของผู้ใช้บริการ
- ที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์
- อีเมลแอดเดรส
- รหัสผ่าน

โดยที่ชื่อผู้ให้บริการนี้เป็นชื่อของบุคคลที่ทำการจอง ไม่จำเป็นต้องเป็นชื่อของคนที่จะเข้าพักก็ได้ และจะต้องระบุอีเมลแอดเดรสเพื่อใช้ในการล็อกอิน และระบุรหัสผ่านเพื่อใช้ในการยืนยันตัวตนบุคคลในการเข้าใช้บริการของระบบ

เมื่อผู้ให้บริการลงทะเบียนเป็นสมาชิกแล้ว ก็สามารถเรียกดูและแก้ไขข้อมูลที่ลงทะเบียนไว้ได้ เมื่อเสร็จสิ้นการให้บริการ ก็สามารถล็อกเอาต์ เพื่อออกจากระบบได้

10.2 การสืบค้นข้อมูลโรงแรม / ห้องพัก

ส่วนของการสืบค้นข้อมูลนี้ ผู้ใช้บริการอาจจะยังไม่ต้องลงทะเบียน ก็สามารถใช้บริการได้ ผู้ใช้สามารถสืบค้นข้อมูลโรงแรม หรือ ข้อมูลห้องพักที่ว่างอยู่ในช่วงวันที่ต้องการได้ โดยระบุข้อมูล ดังนี้

- รายละเอียดของโรงแรม หรือ ห้องพักที่ต้องการ
- วันที่จะเข้าพัก และออกจากที่พัก
- จำนวนห้องพักที่ต้องการ

ผลลัพธ์จะแสดงรายละเอียดของโรงแรม และข้อมูลห้องพักที่ว่างที่ตรงกับเงื่อนไขที่ผู้ใช้ป้อนเข้าไป

ข้อมูลที่สามารถใช้เป็นเงื่อนไขได้ มีดังนี้

- ชื่อโรงแรม
- ระดับของโรงแรม (1 - 5 ดาว)
- สถานที่ตั้ง เช่น ทวีป , ประเทศ , จังหวัด , อำเภอ
- ราคาห้องพักต่ำสุด หรือ สูงสุดที่ต้องการ
- ระดับของห้องพัก เช่น ห้องพักรธรรมดา , ห้องพิเศษ , ห้องสูท , ห้องเคอดูซ
- วันเข้าพัก และ วัน ออกจากที่พัก

การระบุวันเข้าพักและวันออก นั้น จะต้องระบุเป็นคืนที่จะพักที่โรงแรม เช่น ต้องการเข้าพักโรงแรมในคืนที่ 12 มิถุนายน 2545 เพียงคืนเดียว ก็ต้องระบุ วันเข้าพักเป็น 12/6/2545 และวันออกเป็น 12/6/2545 เป็นต้น

10.3 การจองห้องพัก

เมื่อผู้ใช้สืบค้นข้อมูลของโรงแรม และห้องพักที่ต้องการได้แล้ว ก็สามารถเลือกรายการที่ต้องการเพื่อทำการจองได้ โดยระบบโรงแรมนี้จะมีตะกร้าไว้บริการ ตะกร้าจะบรรจุรายการห้องพักที่ต้องการ แต่จะยังไม่ทำการจองให้ ผู้ใช้บริการสามารถเลือกรายการห้องพักที่มาจากการสืบค้นมาใส่ในตะกร้าและลบออกจากตะกร้าได้ตามต้องการ และสามารถเรียกดูรายการในตะกร้าได้ตลอดเวลา แม้ว่าจะปิดเบราว์เซอร์ไปก็ตาม ข้อมูลในตะกร้าก็จะยังคงอยู่ โดยจะมีอายุ 1 วัน นับจากการเรียกดูตะกร้าครั้งสุดท้าย เมื่อผู้ใช้บริการต้องการจองรายการห้องพักในตะกร้า ก็สามารถทำการจองได้ทันที แต่จะไม่ยืนยันว่าทุกรายการห้องพักที่อยู่ในตะกร้านั้นจะจองสำเร็จเสมอทุกครั้งที่ไป เพราะในขณะที่รายการห้องพักที่ต้องการอยู่ในตะกร้า ก็อาจมีผู้ใช้บริการคนอื่นทำการจองไปแล้วก็ได้ ถ้ามีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ระบบจะไม่ทำการจองห้องพักที่อยู่ในตะกร้าให้เลยแม้แต่รายการเดียว

รายการห้องพักที่อยู่ในตะกร้านี้จะถูกลบโดยอัตโนมัติ เมื่อผู้ใช้บริการลืกลบเอาต์ออกจากระบบ

ในขั้นตอนการจองห้องพักที่อยู่ในตะกร้านี้ ผู้ใช้จะต้องเป็นสมาชิกของระบบเท่านั้น โดยจะต้องระบุอีเมลแอดเดรส และรหัสผ่าน หากผู้ใช้ยังไม่ได้เป็นสมาชิก ก็จะต้องทำการลงทะเบียนและล็อกอินเข้าสู่ระบบก่อน

การจองห้องพักนี้เป็นการจองล่วงหน้า ผู้ใช้จะต้องทำการยืนยันการจอง และชำระเงินก่อนวันเข้าพัก 7 วัน (ระยะเวลานี้อาจปรับเปลี่ยนได้ตามนโยบายของโรงแรม) เมื่อทำการจองเสร็จสมบูรณ์แล้ว ระบบจะแจ้งหมายเลขห้องพัก และกำหนดวันที่จะต้องมายืนยันและชำระเงิน ให้ผู้ใช้บริการทราบ

ในกรณีที่ผู้จองไม่มาขึ้นบันการจอง และชำระเงินภายในระยะเวลาที่กำหนด ระบบจะยกเลิกการจองให้โดยอัตโนมัติ และจะส่งอีเมลไปแจ้งให้ผู้จองทราบด้วย

เมื่อทำการจองรายการห้องพักที่อยู่ในตะกร้าแล้ว รายการห้องพักที่อยู่ในตะกร้าจะถูกลบโดยอัตโนมัติ

10.4 การเรียกดูรายการจองห้องพัก

ผู้ให้บริการสามารถล็อกอินเข้าสู่ระบบ แล้วเรียกดูรายการห้องพักที่จองไว้ได้ ระบบจะแสดงรายการจองห้องพักทั้งหมดที่จองไว้ แต่จะไม่แสดงรายการห้องพักที่ผ่านวันเข้าพักมาแล้ว จะแสดงเฉพาะรายการที่ยังไม่ถึงวันเข้าพักเท่านั้น และจะแจ้งให้ทราบว่า รายการใดบ้างที่ยืนยันและชำระเงินแล้ว ส่วนรายการที่ยังไม่ได้ยืนยันและชำระเงิน ก็จะแจ้งให้ทราบถึงกำหนดสุดท้ายที่สามารถทำการยืนยันและชำระเงินได้

10.5 การยืนยันการจองห้องพัก

ผู้ให้บริการสามารถล็อกอินเข้าสู่ระบบ แล้วเรียกดูรายการห้องพักที่จองไว้ได้ เมื่อต้องการยืนยันการจอง ระบบจะแสดงจำนวนเงินที่ต้องชำระ ผู้จองจะต้องระบุข้อมูลบัตรเครดิตเพื่อชำระเงิน การยืนยันการจองจะเสร็จสิ้นก็ต่อเมื่อ การชำระเงินเสร็จสมบูรณ์แล้ว

10.6 การยกเลิกการจองห้องพัก

ผู้ใ้สามารถล็อกอินเข้าสู่ระบบ และเลือกรายการจองที่ต้องการยกเลิกได้ แต่ต้องเป็นรายการที่ยังไม่ยืนยันและชำระเงิน

10.7 การบริหารราคาห้องพัก

ในงานส่วนนี้เป็นหน้าที่ของผู้จัดการโรงแรม โดยสามารถเปลี่ยนแปลงราคาและส่วนลดของห้องพักตามระดับห้องพักในแต่ละโรงแรมได้

ส่วนลดของห้องพักจะแบ่งตามลักษณะวันที่เข้าพัก เช่น วันธรรมดา (วันจันทร์ - วันพฤหัสบดี) จะลดราคาในระดับหนึ่ง , วันศุกร์ - วันอาทิตย์ ก็จะลดราคาอีกระดับหนึ่ง ซึ่งน้อยกว่าวันธรรมดา ส่วนวันหยุดเทศกาล อาจจะ ไม่ลดราคาเลย

10.8 ออกแบบระบบงาน

การออกแบบระบบโรงแรมตามความต้องการข้างต้น แสดงได้ดังนี้

- แสดงการไหลของข้อมูลด้วย คำต่ำโฟลว์ไดอะแกรม (Data Flow Diagram)
- แสดงการออกแบบฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ได้ด้วย อีอาร์ไดอะแกรม (ER Diagram)
- แสดงการออกแบบเชิงออกเจ็ทโอเรียนเต็ลด้วยคลาสไดอะแกรม (Class Diagram)

10.8.1 คาด้าโฟลว์ไดอะแกรม

คาด้าโฟลว์ไดอะแกรมของระบบโรงแรมชั้นคอนเท็กต์เลเวล (Context Level) จะประกอบด้วย โพรเซสชื่อ Hotel System ซึ่งเป็นระบบหลัก และมี เอ็กซ์เทอร์นอล เอ็นทิตี (External Entity) อีก 3 ตัวคือ

- *Manager* คือผู้จัดการ โรงแรม มีหน้าที่เพิ่ม-ลดโรงแรม หรือห้องพัก, แก้ไขข้อมูลโรงแรม หรือห้องพัก, การแก้ไขข้อมูลส่วนลด
- *Customer* คือลูกค้าของโรงแรม ที่จะเข้ามาสมัครสมาชิก, ค้นหาห้องพักที่ว่าง, จองห้องพัก, เรียกดูรายการจอง บินยัน และ ยกเลิกรายการจอง
- *Bank* คือระบบธนาคารที่จะโอนเงินจากบัญชีของลูกค้าเข้าบัญชีของโรงแรมเมื่อมีการชำระเงิน

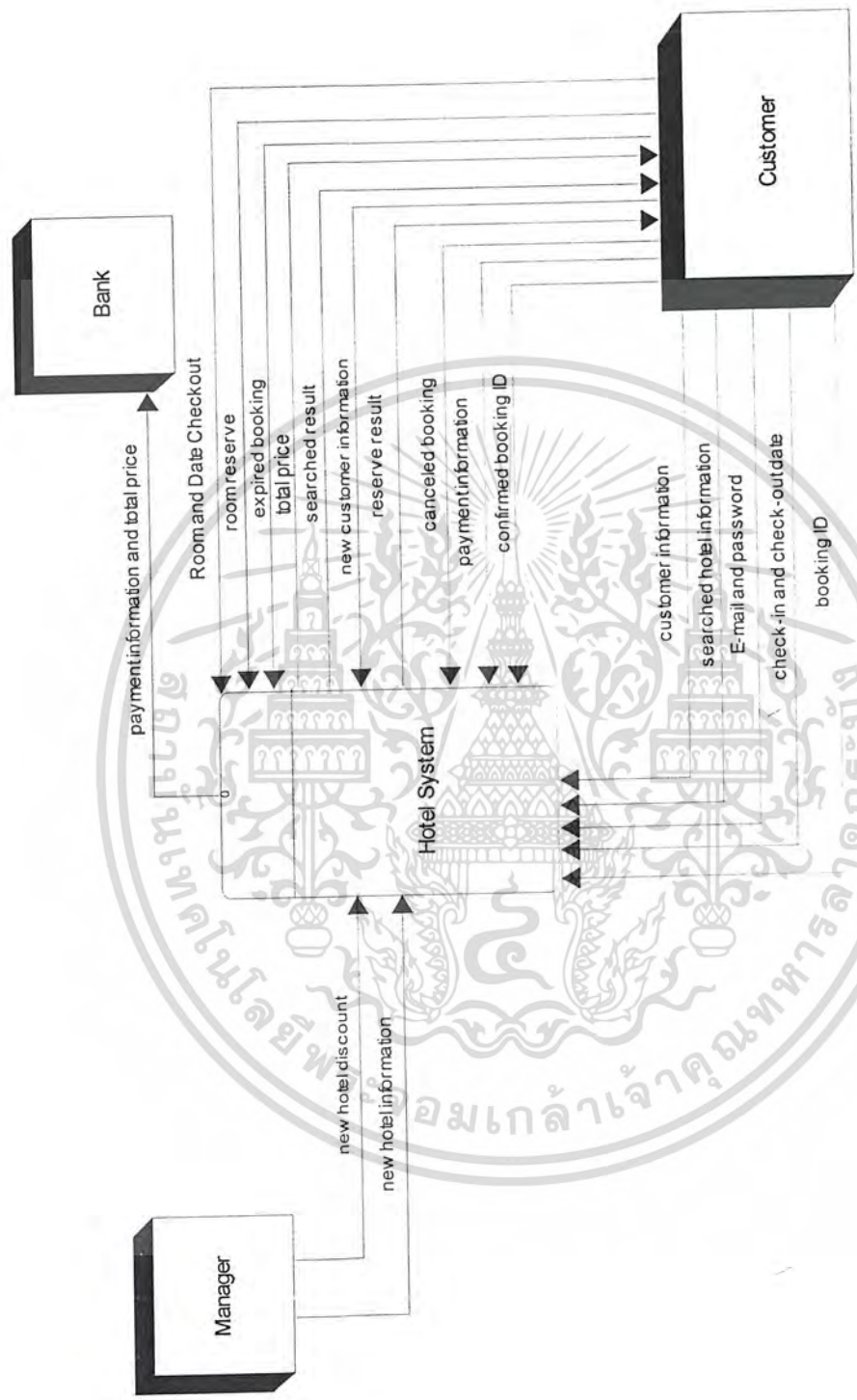
ในชั้นถัดมา ของ คาด้าโฟลว์ไดอะแกรม ประกอบด้วย 3 โพรเซสคือ

- *Customer Service Sub System* เป็นโพรเซสที่ทำหน้าที่ให้บริการสมาชิกของระบบ เช่นการลงทะเบียน, การแก้ไขข้อมูลสมาชิก และการล็อกอินเข้าสู่ระบบ
- *Booking Service Sub System* เป็นโพรเซสที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการค้นหาข้อมูลห้องพัก, การจองห้องพัก, การเรียกดูรายการจองห้องพัก, การบินยัน และ การยกเลิกรายการจองห้องพัก
- *Hotel Information Maintenance* เป็นโพรเซสที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการข้อมูลโรงแรมเช่น การเพิ่ม-ลดโรงแรม หรือ ห้องพัก, การแก้ไขข้อมูลโรงแรม การแก้ไขส่วนลด

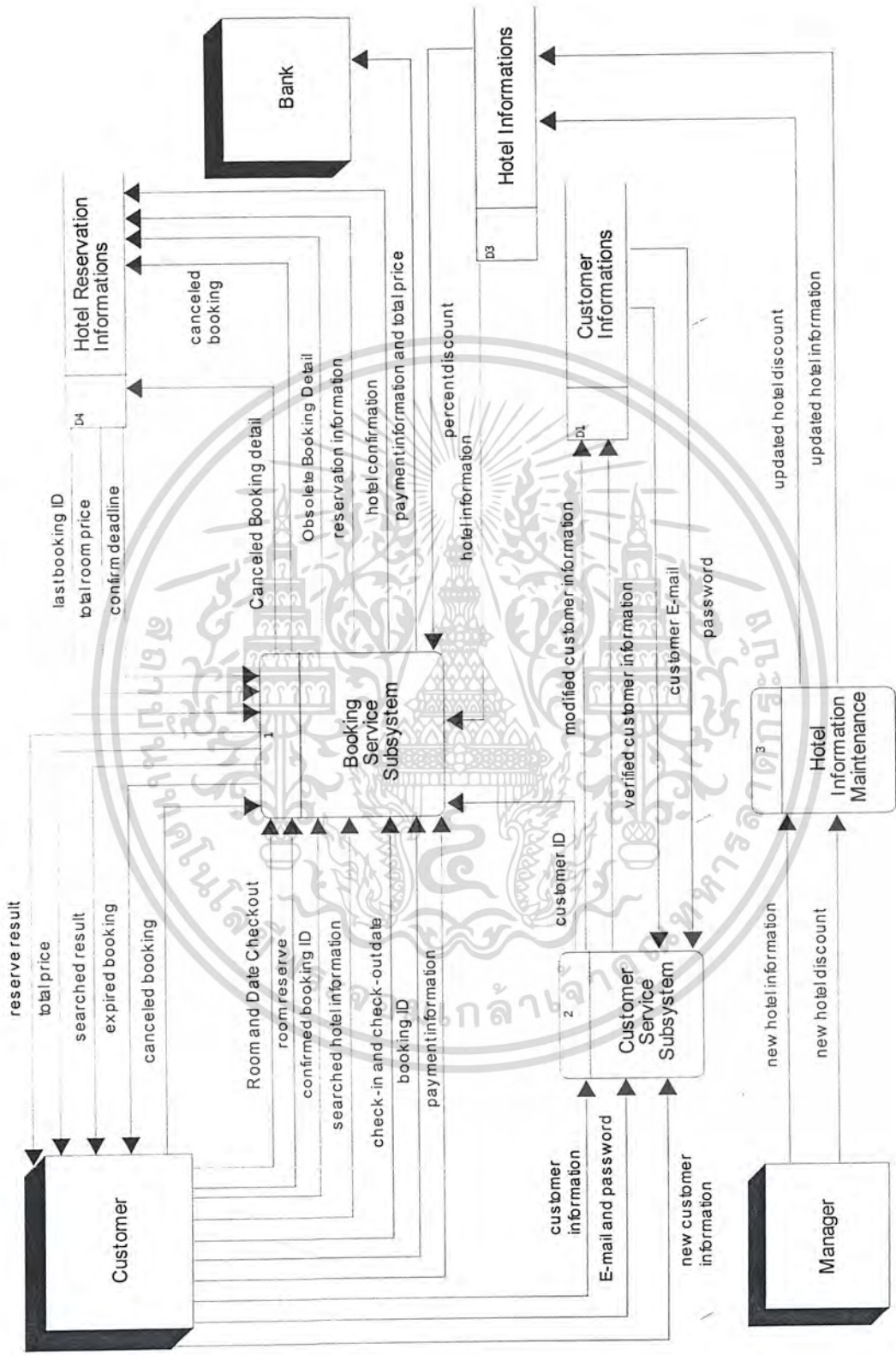
นอกจากนี้ยังประกอบด้วยคาด้าสโตร์(Data Store) อีก 3 ตัว คือ

- *Customer Information* เก็บข้อมูลทั้งหมดของสมาชิกที่เข้ามาลงทะเบียน
- *Hotel Information* เก็บข้อมูลทั้งหมดโรงแรม เช่น ข้อมูลรายละเอียดของโรงแรม, ข้อมูลห้องพัก, ข้อมูลชนิดของห้องพัก, ข้อมูลส่วนลดห้องพัก เป็นต้น
- *Hotel Reservation Information* เก็บข้อมูลการจองโรงแรมทั้งหมดของสมาชิก เช่น วันที่เข้าพัก ราคาจอง เลขที่ห้องพักที่ได้ เป็นต้น

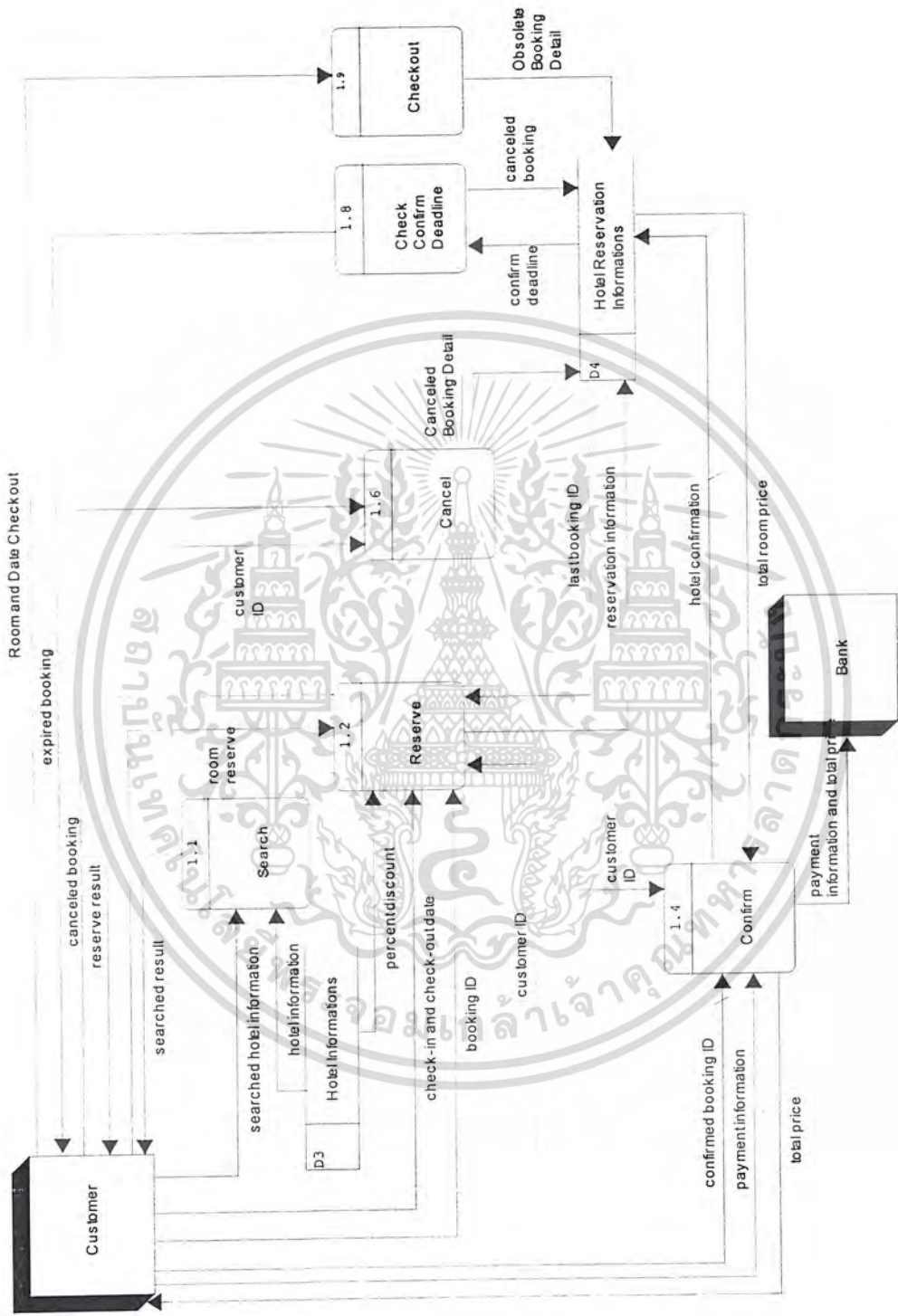
คาด้าโฟลว์ไดอะแกรมของระบบโรงแรม แสดงได้ดังรูป

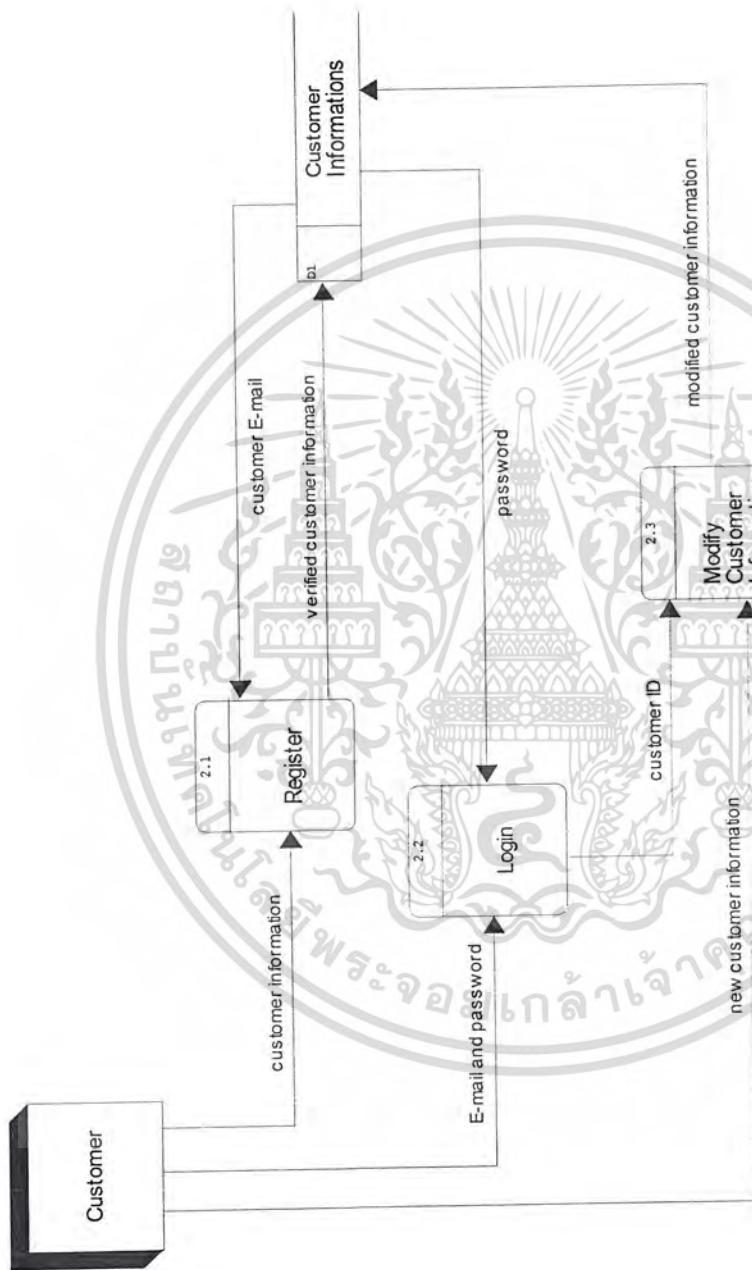
รูปที่ 10-1 แสดง Data Flow Diagram – Context Level ของระบบโรงแรม

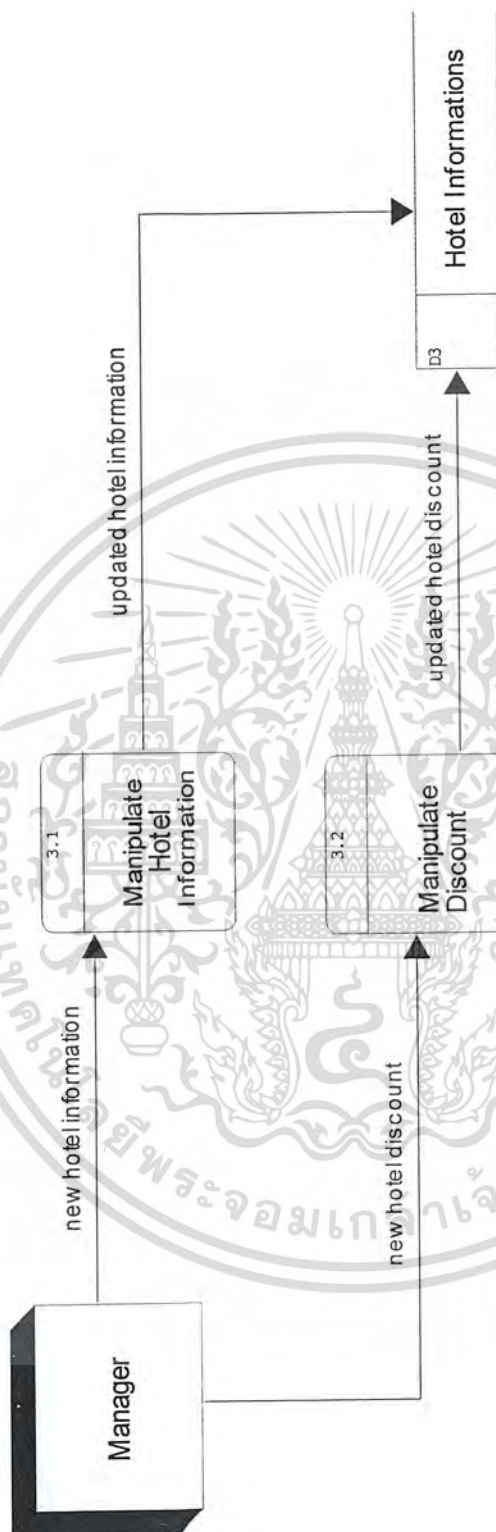
รูปที่ 10-2 แสดง Data Flow Diagram – Level1 ของระบบโรงแรม

รูปที่ 10-3 แสดง Data Flow Diagram – Level2-1 ของระบบโรงแรม

รูปที่ 10-4 แสดง Data Flow Diagram – Level2-2 ของระบบโรงแรม

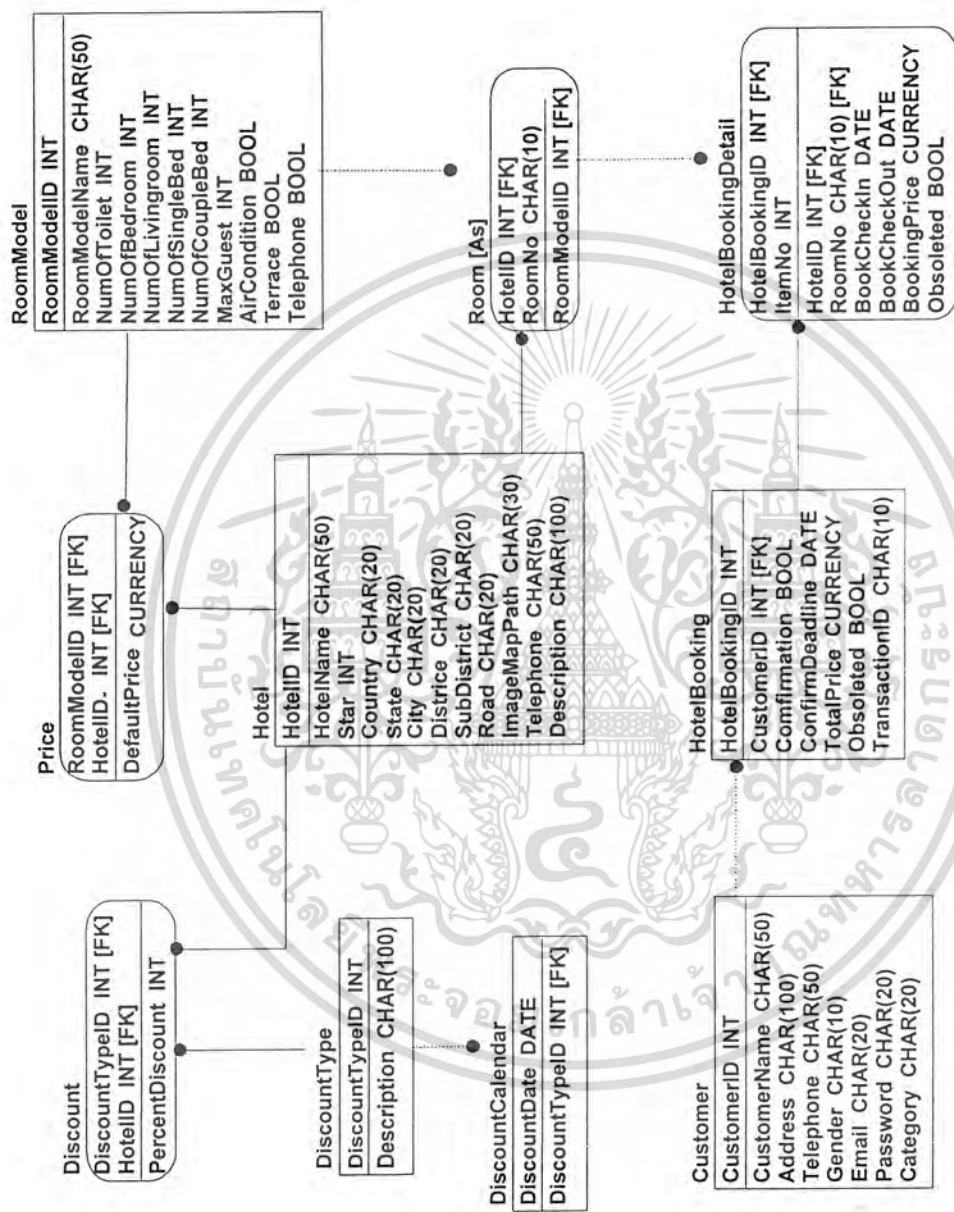
รูปที่ 10-5 แสดง Data Flow Diagram – Level 2-3 ของระบบโปรแกรม

10.8.2 อีอาไดอะแกรม

อีอาไดอะแกรมของระบบโรงแรม ประกอบด้วย 10 เอ็นทิตี ไทป์ (Entity Type) ซึ่ง แบ่งได้ 4 ส่วนดังนี้

- ส่วนข้อมูลสมาชิก ประกอบด้วย 1 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Customer ซึ่งเก็บข้อมูลสมาชิกของระบบ
- ส่วนข้อมูลโรงแรมและห้องพัก ประกอบด้วย 3 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Hotel, Room, RoomModel ซึ่งเก็บข้อมูลรายละเอียดของโรงแรม เช่น ชื่อโรงแรม, ที่ตั้ง, เบอร์โทรศัพท์ ข้อมูลชนิดห้องพัก เช่น จำนวนห้องน้ำ, จำนวนเตียงคู่, จำนวนเตียงเดี่ยว, ข้อมูลห้องพักของแต่ละโรงแรมว่าห้องพักใดเป็นชนิดอะไร
- ส่วนข้อมูลราคาและส่วนลด ประกอบด้วย 4 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Price, Discount, DiscountType, DiscountCalendar ซึ่งเก็บข้อมูลรายละเอียดของส่วนลด เอ็นทิตี ไทป์ DiscountType จะเก็บข้อมูลประเภทของส่วนลดต่างๆ เช่น วันธรรมดา (วันอาทิตย์ถึงวันพฤหัสบดี) จะเป็นประเภทที่ 1, วันสุดสัปดาห์ (วันศุกร์และวันเสาร์) จะเป็นประเภทที่ 2 และวันหยุดเทศกาล เช่น วันปีใหม่ วันสงกรานต์ จะเป็นประเภทที่ 3 วันหยุดเทศกาลที่ตรงกับวันสุดสัปดาห์ก็จะเป็นประเภทที่ 3 ด้วย เป็นต้น เอ็นทิตี ไทป์ Discount จะเก็บข้อมูลส่วนลดของโรงแรมต่างๆ ว่าโรงแรมนั้นจะให้ส่วนลดกับประเภทของวันต่างๆเท่าใด เช่น โรงแรม ก. จะให้ส่วนลดกับวันธรรมดา 30%, วันสุดสัปดาห์ 20% และวันหยุดเทศกาล 5% ส่วนโรงแรม ข. จะให้ส่วนลดกับวันธรรมดา 25% วันสุดสัปดาห์ 15% และวันหยุดเทศกาลไม่ลดราคาเลย เป็นต้น เอ็นทิตี ไทป์ Price จะเก็บข้อมูลราคาของชนิดห้องพักของแต่ละโรงแรม เอ็นทิตี ไทป์ DiscountCalendar จะเก็บข้อมูลว่าวันต่างๆใน 1 ปี เป็นวันประเภทใด
- ส่วนข้อมูลการจองห้องพัก ประกอบด้วย 2 เอ็นทิตี ไทป์ คือ HotelBooking, HotelBookingDetail ซึ่งเก็บข้อมูลการจองห้องพัก เช่น โรงแรมและหมายเลขห้องพักที่จอง, วันที่เข้าพักและออก, ราคาจอง, กำหนดวันสุดท้ายที่ให้อยันได้ เป็นต้น

อีอาไดอะแกรม ของระบบโรงแรมแสดงได้ดังรูป

รูปที่ 10-6 แสดง ER Diagram ของระบบโรงแรม

10.8.3 คลาสไดอะแกรม

คลาสดิอะแกรมของระบบโรงแรมประกอบด้วย 3 คลาสคือ CustomerService, BookingService, HotelService และ BankingService (BankingService จะไม่กล่าวถึงเพราะอยู่นอกระบบงาน)

สรุป คลาส, อินเตอร์เฟส และ เมคทอด ของ คลาสไดอะแกรม ได้ดังนี้

Class	Interface	Method
CustomerService	ICustomer	Login()
		Register()
		GetCustomer()
		EditCustomer()
BookingService	IBookmanager	Reserve()
		CancelBooking()
		CancelBookingDetail()
		CancelBookingOverComfirmDeadline()
		SetObsoleteBooking()
	IBookViewer	GetHotelBooking()
		GetHotelBookingDetail()
		GetHotelBookingDetailInBasketForm()
	IBasket	CreateBasket()
		AddBasketItem()
		RemoveBasketItem()
		RemoveAllBasketItem()
		ViewBasket()
HotelService	ISearch	Search()
	IHotelManager	AddHotel()
		AddRoom()
		AddRoomModel()
		SetPrice()
		SetDiscount()
		AddDiscountType()
		AddDiscountCalendar()
		DeleteHotel()
		DeleteRoom()

Class	Interface	Method
HotelService	IhotelManager	DeleteRoomModel()
		DeletePrice()
		DeleteDiscount()
		DeleteDiscountType()
		DeleteDiscountCalendar()
		GetRoomModelFromHotelID()
		GetPrice()
		GetDiscountCalendar()
		GetAllDiscountType()
		GetDiscount()
		CountRoom()

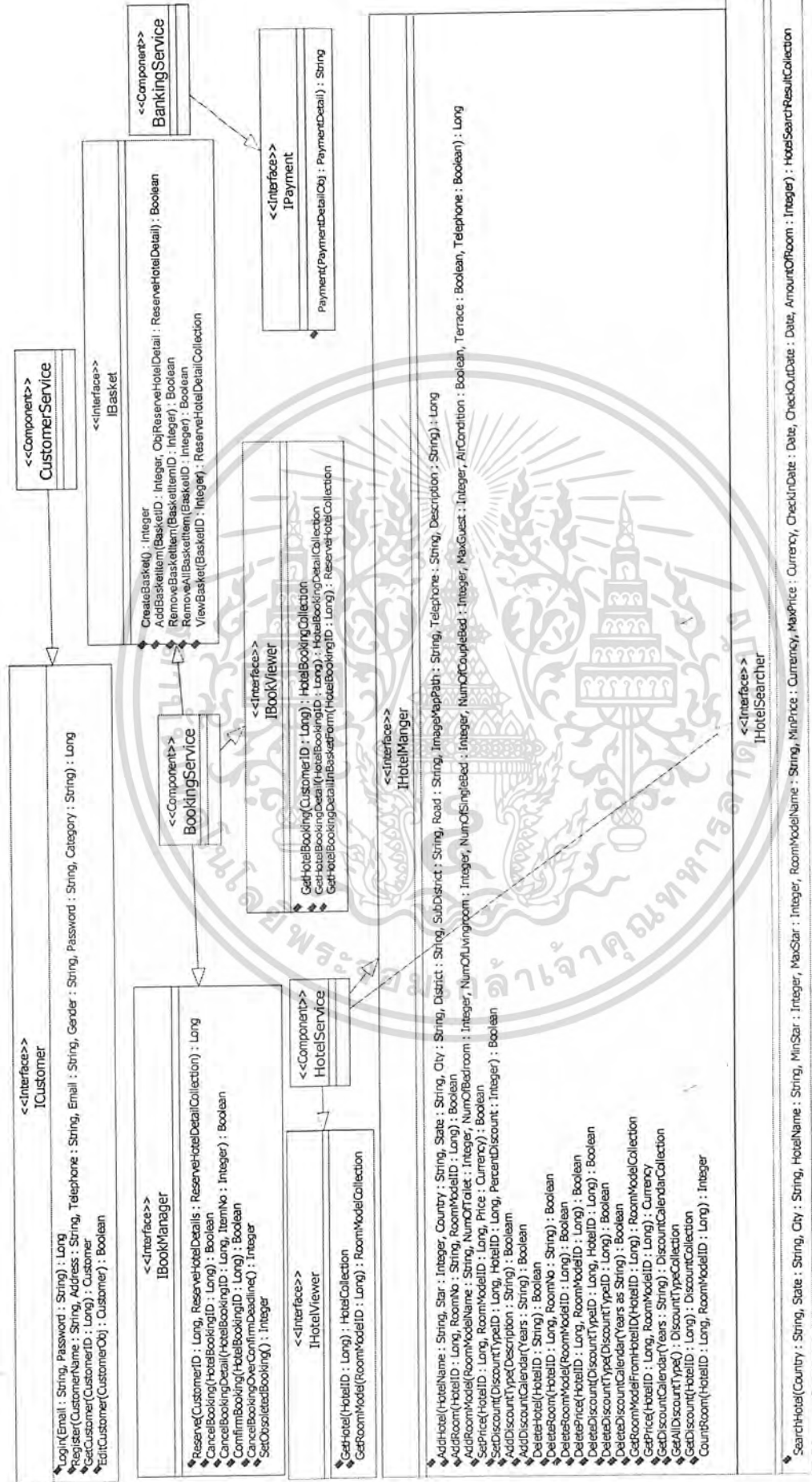
ตารางที่ 10-1 แสดงคลาส อินเตอร์เฟส และเมธอดของระบบโรงแรม

รายละเอียดของเมธอดที่สำคัญ

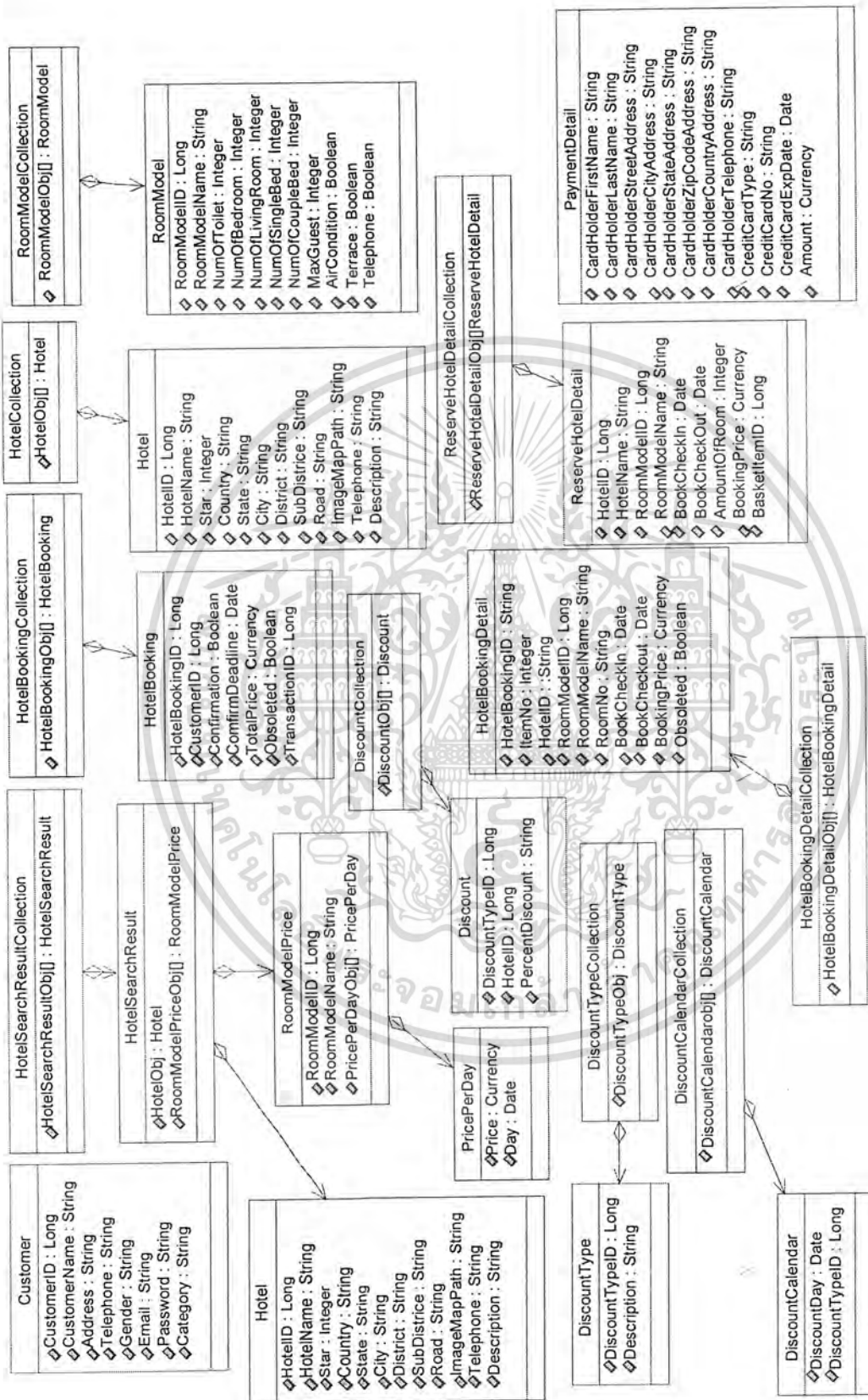
Register() จะเป็นการลงทะเบียนเป็นสมาชิกของระบบ โดยอีเมลที่ระบุจะต้องไม่ซ้ำกับที่มีอยู่

แล้ว

Reserve() จะเป็นการจองรายการที่อยู่ในตะกร้า การจองจะต้องเป็นอะตอมมิก คือ ถ้าจองได้ต้องจองให้ได้ทุกรายการ ถ้าจองไม่ได้ต้องไม่จองให้สำเร็จรายการเดียว
 คลาสไดอะแกรมของระบบโรงแรมแสดงได้ดังรูป

รูปที่ 10-7 แสดง Class Diagram ของระบบโรงแรม

รูปที่ 10-8 แสดง Class Diagram - Data Object ของระบบโรงแรม

บทที่ 11

การออกแบบระบบทัวร์

การออกแบบระบบทัวร์ แบ่งออกเป็น ส่วนต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การลงทะเบียน และ บริการสมาชิก
2. การจองชุดเดินทาง
3. การจองโรงแรม
4. การจองเครื่องบิน และ รถโดยสาร
5. การเรียกดูรายการจอง
6. การยกเลิก และ ยืนยันการจอง
7. การบริหารชุดเดินทาง

แต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

11.1 การลงทะเบียน

สำหรับผู้ใช้ที่ต้องการใช้บริการของระบบทัวร์จะต้องทำการลงทะเบียนกับระบบก่อน โดยผู้ที่ลงทะเบียนนี้จะเป็นคนเดียวกัน หรือคนละคนกับผู้เดินทางก็ได้ (ผู้ใช้ 1 คน อาจจะจองชุดการเดินทางให้กับผู้เดินทางหลายๆ คนก็ได้)

ข้อมูลที่ใช้ในการลงทะเบียน ประกอบด้วย

- ชื่อ นามสกุล (ต้องระบุ)
- ที่อยู่
- เบอร์โทรศัพท์
- อีเมลแอดเดรส (ต้องระบุ)
- รหัสผ่าน (ต้องระบุ)

สำหรับข้อมูลเหล่านี้ ทางระบบเก็บไว้เพื่อใช้ในการติดต่อกับผู้จองในกรณีที่เกิดปัญหา เช่น ชุดเดินทางที่จองไว้มีผู้จองน้อยมากจนต้องยกเลิก ทางระบบก็ต้องบอกผู้จองว่า ชุดเดินทางนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว

ผู้ใช้ที่ทำการลงทะเบียนไว้แล้ว เมื่อเข้ามาใช้บริการครั้งต่อไป จะใช้ อีเมลแอดเดรส และรหัสผ่าน ที่ตนเองตั้งไว้เป็นการยืนยันตัวตน

11.2 การจองชุดเดินทาง

ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ระบุรายละเอียดต่างๆ ในการค้นหาชุดเดินทาง
- จองชุดการเดินทาง
- เปลี่ยนแปลงรายละเอียดการจองชุดเดินทาง

การระบายนละเอียดในการค้นหาชุดเดินทาง

ผู้ใช้งานสามารถทำการค้นหาชุดเดินทางได้จากข้อมูลต่อไปนี้

- สถานที่ที่ต้องการไป อาจจะเป็น ชื่อสถานที่ , ชื่อจังหวัด หรือชื่อประเทศก็ได้
- จำนวนวันที่เดินทาง
- จำนวนผู้เดินทาง
- วันที่ออกเดินทาง

ผลที่ได้จากการค้นหา คือ ชุดเดินทางต่าง ๆ ที่ผู้ใช้งานสามารถจองได้ โดยรายละเอียดของชุดเดินทางแต่ละชุดนั้น จะต้องบอกผู้ใช้งานด้วยว่า ผู้ใช้งานจะต้องทำการจองภายในเวลาเท่าใด

การจองชุดการเดินทาง

หลังจากค้นหาชุดเดินทาง และพบชุดเดินทางที่ต้องการแล้ว ผู้ใช้ก็จะทำการจองชุดเดินทางได้ โดย จะต้องใส่ข้อมูลของผู้เดินทางทุกคนที่ผู้ใช้ทำการจองให้ (ที่ขั้นตอนนี้ ถ้าผู้ใช้งานใดยังไม่ได้ลงทะเบียนกับระบบ ก็ต้องลงทะเบียนก่อน แต่ถ้าลงทะเบียนแล้วแต่ยังไม่ได้อีกก็จะต้องล็อกอินโดยใช้อีเมลแอดเดรส และรหัสผ่านที่ตั้งไว้ตอนลงทะเบียน)

ในระบบทัวร์นี้ จะมีตะกร้าไว้ให้บริการเช่นเดียวกับระบบโรงแรม แต่ตะกร้าของระบบทัวร์ จะต่างจากระบบโรงแรมคือ รายการจองในตะกร้าจะบรรจุได้ทั้งรายการจองชุดเดินทาง, โรงแรม, รถโดยสาร และ เที่ยวบิน โดยจะสามารถเพิ่ม หรือลดรายการจองของทั้ง 4 ระบบได้ตามต้องการ

เมื่อผู้ใช้จองชุดการเดินทาง และใส่ข้อมูลของผู้เดินทางทุกคนแล้ว ทางระบบก็จะแจ้งผลการจองให้ผู้ใช้งาน พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบด้วยว่า ผู้ใช้จะต้องทำการยืนยันการจองภายในวันที่เท่าไร ซึ่งระบบจะตั้งไว้ที่ก่อนวันออกเดินทาง 7 วัน

การเปลี่ยนแปลงรายละเอียดการจองชุดเดินทาง

ถ้าผู้ใช้งานต้องการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดการจองชุดเดินทางก็ทำได้ โดยสามารถยกเลิกรายการที่ไม่ต้องการ หรือ ลดจำนวนผู้เดินทางได้

11.3 การจองโรงแรม

ประกอบด้วยบริการต่าง ๆ คือ

- การสืบค้นข้อมูลโรงแรม / ห้องพัก
- การจองห้องพัก
- การยืนยัน หรือ ยกเลิกการจองโรงแรม

การสืบค้นข้อมูลโรงแรม / ห้องพัก

ผู้ใช้งานจะต้องระบุข้อมูล ดังนี้

- รายละเอียดของโรงแรม หรือ ห้องพัก

- วันที่จะเข้าพัก และ ออกจากที่พัก
- จำนวนห้องที่เข้าพัก

ผลลัพธ์จะแสดงรายละเอียดของโรงแรม และห้องพักที่ว่าง ที่ตรงตามเงื่อนไขที่ระบุไว้

รายละเอียดของโรงแรมและห้องพักที่ใช้เป็นเงื่อนไข มีดังนี้

- ชื่อโรงแรม
- ระดับของโรงแรม (1 - 5 ดาว)
- สถานที่ตั้ง เช่น ทวีป , ประเทศ , จังหวัด , อำเภอ
- ราคาห้องพักต่ำสุด หรือ สูงสุดที่ต้องการ
- ระดับของห้องพัก เช่น ห้องพักรธรรมดา , ห้องพิเศษ , ห้องsuite , ห้องเดอลุกซ์
- วันเข้าพัก และ วัน ออกจากที่พัก

การจองห้องพัก

การจองห้องพัก จะนำข้อมูลจากการค้นหาใช้ในการจอง โดยให้ผู้ใช้เลือกรายการที่ต้องการจากผลลัพธ์ของการค้นหา ระบบจะใช้ชื่อบริษัททัวร์ในการจองห้องพักให้กับสมาชิก และจะเก็บรหัสการจอง ซึ่งได้รับมาจากระบบโรงแรมไว้ เพื่อใช้ในการอ้างอิงกับสมาชิกต่อไป

11.4 การจองเครื่องบิน และ รถโดยสาร

ประกอบด้วยบริการต่างๆ คือ

- การสืบค้นข้อมูลต่างของระบบรถโดยสาร – สายการบิน
- การจองที่นั่ง

การค้นหาข้อมูลของรถโดยสาร

ผู้ที่เข้ามาใช้บริการสามารถหาเส้นทางการเดินทางได้โดยกรอกข้อมูลที่จำเป็น เกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ที่ต้องการค้น ข้อมูลที่ใช้ประกอบเป็นเงื่อนไข มีดังนี้

- สถานที่ต้นทาง
- สถานที่ปลายทาง
- ตัวเลือกการเดินทาง (ไปอย่างเดียว หรือไปกลับ)
- วัน เวลา ที่จะออกเดินทาง
- บริษัทที่ต้องการ
- ต้องการที่นั่งริมหน้าต่างหรือไม่
- ต้องการต่อรถหรือไม่
- ต้องการห้องน้ำในรถหรือไม่
- จำนวนที่นั่งที่ต้องการ

ผลลัพธ์ที่คืนกลับมามีรายละเอียดดังนี้

- ชื่อสายการบิน
- สถานีต้นทาง / ปลายทาง
- วัน และ เวลาออก / เวลาถึงที่หมาย
- ราคารวม

การค้นหาข้อมูลของสายการบิน

ผู้ที่เข้ามาใช้บริการสามารถหาเส้นทางการเดินทางได้โดยกรอกข้อมูลที่จำเป็น เกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ที่ต้องการค้นหา จากนั้นระบบจะทำการค้นหาเส้นทางให้ และคืนผลลัพธ์กลับมาเป็นรายละเอียดต่างๆ ของเที่ยวการเดินทางที่ตรงกับที่กำหนดเงื่อนไขการค้นหา ข้อมูลที่ใช้ประกอบเป็นเงื่อนไขมีดังนี้

- สถานีต้นทาง
- สถานีปลายทาง
- ตัวเลือกการเดินทาง (ไปอย่างเดียว หรือไปกลับ)
- วัน เวลา ที่จะออกเดินทาง
- ชนิดของที่นั่ง
- สายการบิน
- ต้องการที่นั่งริมหน้าต่างหรือไม่
- ต้องการที่นั่งดูหนังหรือไม่
- ต้องการต่อเที่ยวบินหรือไม่
- จำนวนที่นั่งที่ต้องการ

ผลลัพธ์ที่คืนกลับมามีรายละเอียดดังนี้

- ชื่อเที่ยวบิน
- สถานีต้นทาง – ปลายทาง
- วัน และ เวลาขึ้นเครื่อง/เวลาลงเครื่อง
- ราคารวม

การจองที่นั่ง

เช่นเดียวกับการจองโรงแรม ระบบทัวร์จะใช้ชื่อบริษัททัวร์ในการจองที่นั่งและเที่ยวบินให้กับสมาชิก และจะเก็บรหัสการจอง ซึ่งได้รับมาจากระบบจองรถโดยสารและระบบจองเที่ยวบินไว้ เพื่อใช้ในการอ้างอิงกับสมาชิกต่อไป

11.5 การเรียกดูรายการจอง

ผู้ใช้บริการสามารถเรียกดูรายการจองทั้งหมดได้ ไม่ว่าจะเป็นชุดเดินทาง, โรงแรม, รถโดยสาร หรือ เที่ยวบิน โดยแต่ละรายการจอง จะมีข้อมูลการจองของทั้ง 4 ระบบอยู่ แต่ถ้าไม่ได้จองระบบใดก็จะไม่แสดงรายการของระบบนั้น กล่าวคือ จะแสดงรายการจองเฉพาะระบบที่จองไว้เท่านั้น

ในส่วนของการแสดงรายการจองชุดเดินทาง จะสามารถ เรียกดู ชื่อผู้เดินทางที่ได้ระบุไว้ตอนจองได้ และยังสามารถลบรายชื่อผู้เดินทางได้ด้วย (คือลดจำนวนคนเดินทางนั่นเอง) แต่จะไม่สามารถเพิ่มรายชื่อผู้เดินทางได้ เพราะชุดเดินทางนั้นๆ อาจเต็มแล้วก็ได้

11.6 การยกเลิก หรือ ยืนยันการจอง

มีรายละเอียดดังนี้

การยกเลิกการจองชุดเดินทาง , โรงแรม , รถเดินทาง และเครื่องบิน

การยกเลิกนี้ทำได้ทั้งการยกเลิกทุกรายการ หรือ ยกเลิกบางรายการก็ได้ แต่จะทำได้ก็ต่อเมื่อยังไม่ได้ทำการยืนยันการจอง และยังอยู่ภายในช่วงเวลาที่อนุญาตให้มีการเปลี่ยนแปลงรายการจองได้ (คือ ก่อนวันสิ้นสุดการยืนยันการจอง ซึ่งก็คือ 7 วันก่อนวันออกเดินทาง)

การยืนยันการจองชุดเดินทาง , โรงแรม , รถเดินทาง และเครื่องบิน

การยืนยันการจองชุดเดินทางนี้ เป็นการโอนเงินให้กับระบบ โดยการยืนยันนี้เป็นการยืนยันทุกรายการที่ผู้ใช้ทำการจองไว้ ผู้ใช้จะทำการยืนยันเป็นบางรายการไม่ได้ (ถ้าต้องการยืนยันเป็นบางรายการก็ให้ไปยกเลิกรายการที่ไม่ต้องการก่อน และจึงกลับมายืนยันการจอง)

ถ้าผู้ใช้คนใดที่ไม่ได้ทำการยืนยันการจองภายในระยะเวลาที่กำหนด ระบบจะทำการยกเลิกการจองในครั้งนั้นโดยอัตโนมัติ แล้วส่งอีเมลไปบอกผู้ใช้งาน ได้ทำการยกเลิกการจองไปแล้ว

11.7 การบริหารชุดเดินทาง

เริ่มจากการสร้างชุดเดินทาง ซึ่งประกอบด้วย

- จำนวนวันของการเดินทาง
- สถานที่ และเวลาที่ไปในแต่ละวัน

ส่วนวันออกเดินทางนั้นจะกำหนดตอนเปิดชุดเดินทาง

การเปิดชุดเดินทางนั้น จะเปิดได้ก็ต่อเมื่อมีการจองที่พัก , รถ , เครื่องบิน ให้กับชุดเดินทางนั้นแล้ว พร้อมทั้งกำหนดวันออกเดินทาง , มัคคุเทศก์ , ราคาต่อคนซึ่งมี 2 อัตรา คือ อัตราเด็ก และ อัตราผู้ใหญ่ และกำหนดจำนวนผู้เดินทางที่ชุดเดินทางนั้น ๆ จะรองรับได้ ส่วนเหตุผลที่ต้องสร้างชุดเดินทางก่อน แล้วจึงเปิดชุดเดินทางนั้น ก็เพราะว่า ใน 1 ชุดเดินทางนั้น จะมีการออกเดินทางหลายครั้งได้ เช่น ชุดเดินทางไปทัวร์ฮ่องกง ซึ่งมีออกเดินทางกันทุกอาทิตย์ เป็นต้น

หลังจากเปิดชุดเส้นทางแล้ว ระบบจึงจะเปิดให้ผู้ใช้งานการจองได้ ซึ่งผู้ใช้งานจะจองและยืนยันการจองได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ (ทางระบบได้กำหนดไว้ว่า 7 วันก่อนวันออกเดินทาง)

11.8 การออกแบบระบบงาน

การออกแบบระบบทัวร์ตามความต้องการข้างต้น แสดงได้ดังนี้

- แสดงการไหลของข้อมูลด้วย คำศัพท์โฟลว์ไดอะแกรม (Data Flow Diagram)
- แสดงการออกแบบฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ได้ด้วย อีอาร์ไดอะแกรม (ER Diagram)
- แสดงการออกแบบเชิงออกเจ็ทโอเรียนเต็ลด้วยคลาสไดอะแกรม (Class Diagram)
- แสดงการเรียกใช้คอมโพเนนต์ด้วยคอมโพเนนต์ไดอะแกรม (Class Diagram)

11.8.1 คำศัพท์โฟลว์ไดอะแกรม

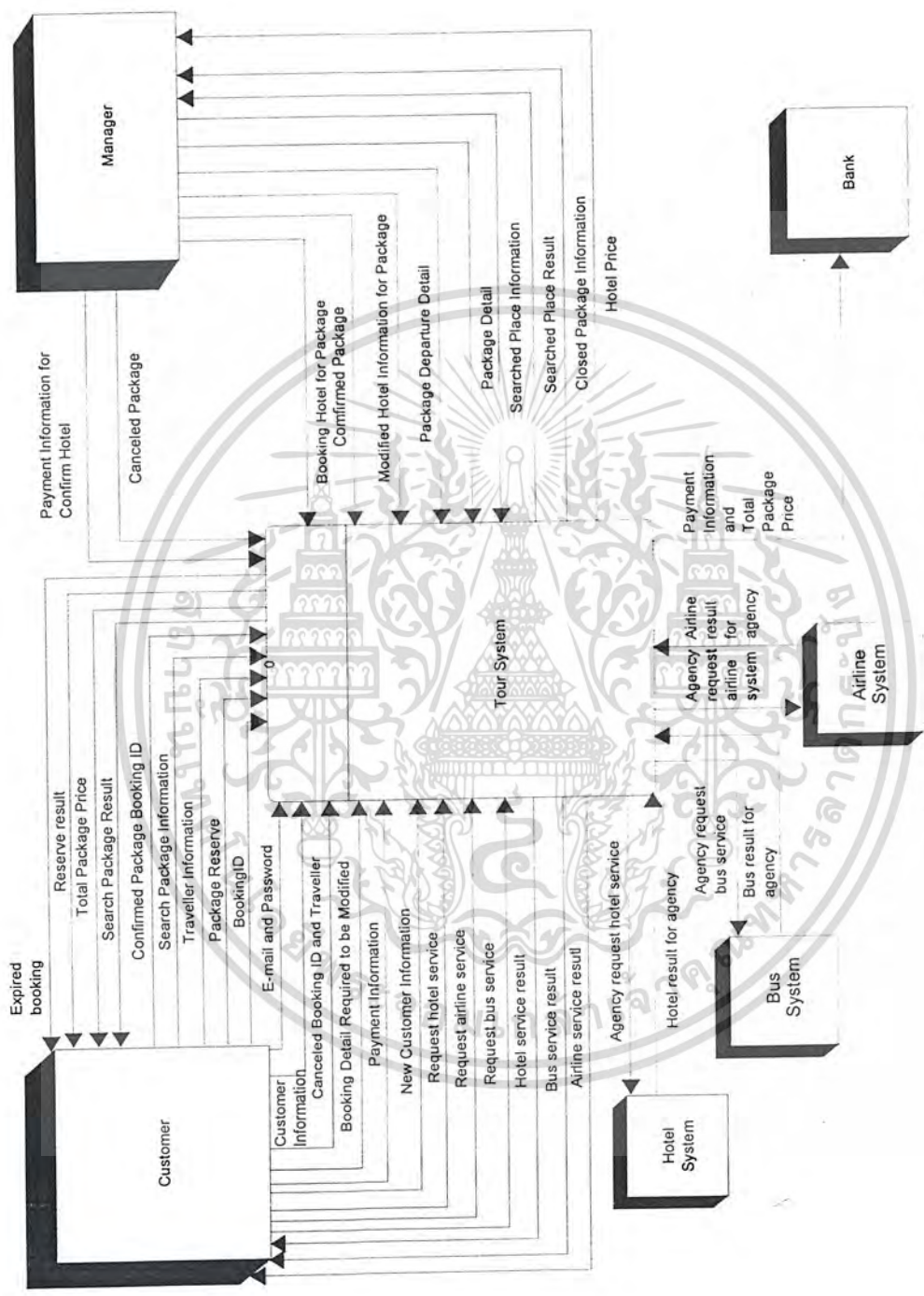
คำศัพท์โฟลว์ไดอะแกรมของระบบทัวร์ในชั้นคอนเทกสทเลเวล(Context Level) ประกอบด้วยโปรเซสหลักคือ Tour System และ เอ็กซ์เทอร์นอล เอ็นทิตี(External Entity) อีก 6 ตัวคือ

- *Customer* คือลูกค้าของระบบทัวร์
- *Manager* คือผู้จัดการทัวร์ มีหน้าที่สร้างและดูแลชุดการเดินทาง
- *Bank* คือ คือระบบธนาคารที่จะโอนเงินจากบัญชีของลูกค้าเข้าบัญชีของทัวร์เมื่อมีการชำระเงิน
- *Hotel System* คือ ระบบโรงแรมที่ทัวร์ใช้บริการอยู่
- *Bus System* คือ ระบบรถโดยสารที่ทัวร์ใช้บริการอยู่
- *Airline System* คือ ระบบสายการบินที่ทัวร์ใช้บริการอยู่

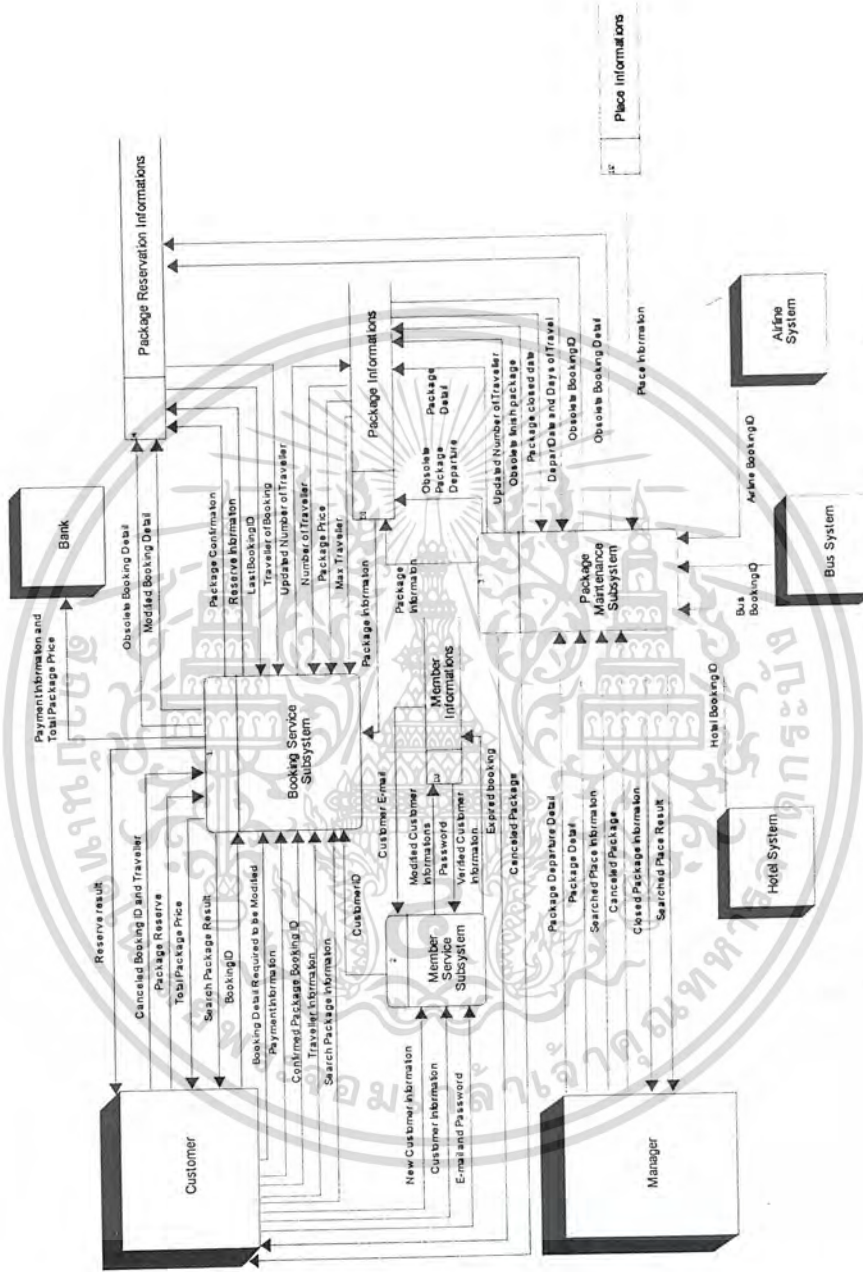
ในชั้นถัดมาประกอบด้วยโปรเซสหลัก 5 โปรเซส คือ

- *Member Service Sub System* เป็น โปรเซส ที่ทำหน้าที่ให้บริการสมาชิกของระบบ เช่น การลงทะเบียน , การแก้ไขข้อมูลสมาชิก และ การล็อกอินเข้าสู่ระบบ
- *Booking Service Subsystem* เป็นโปรเซสที่ให้บริการค้นหาและจองชุดการเดินทาง รวมถึงการยกเลิกและยืนยันชุดการเดินทางด้วย
- *Package Maintenance Subsystem* เป็นโปรเซสที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการสร้างชุดการเดินทาง การเปิดชุดการเดินทางเพื่อให้สมาชิกจองได้
- *Manipulate External System for Package* เป็นโปรเซสที่ทำหน้าที่จัดการจองโรงแรม รถโดยสารและเที่ยวบินสำหรับชุดการเดินทางหนึ่งๆ
- *External Service Subsystem* เป็นโปรเซสที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจองรถโดยสาร เที่ยวบินและโรงแรมให้กับสมาชิก

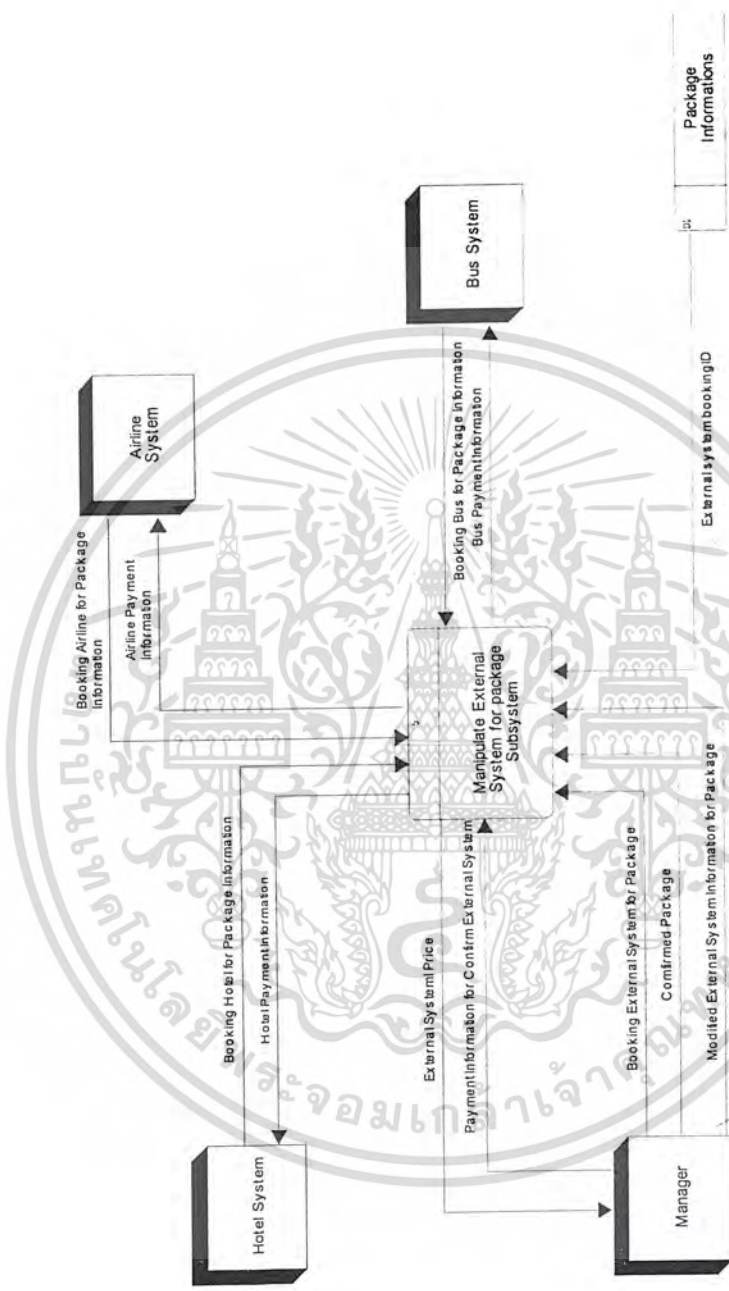
คำศัพท์โฟลว์ไดอะแกรมของระบบทัวร์แสดงได้ดังรูป

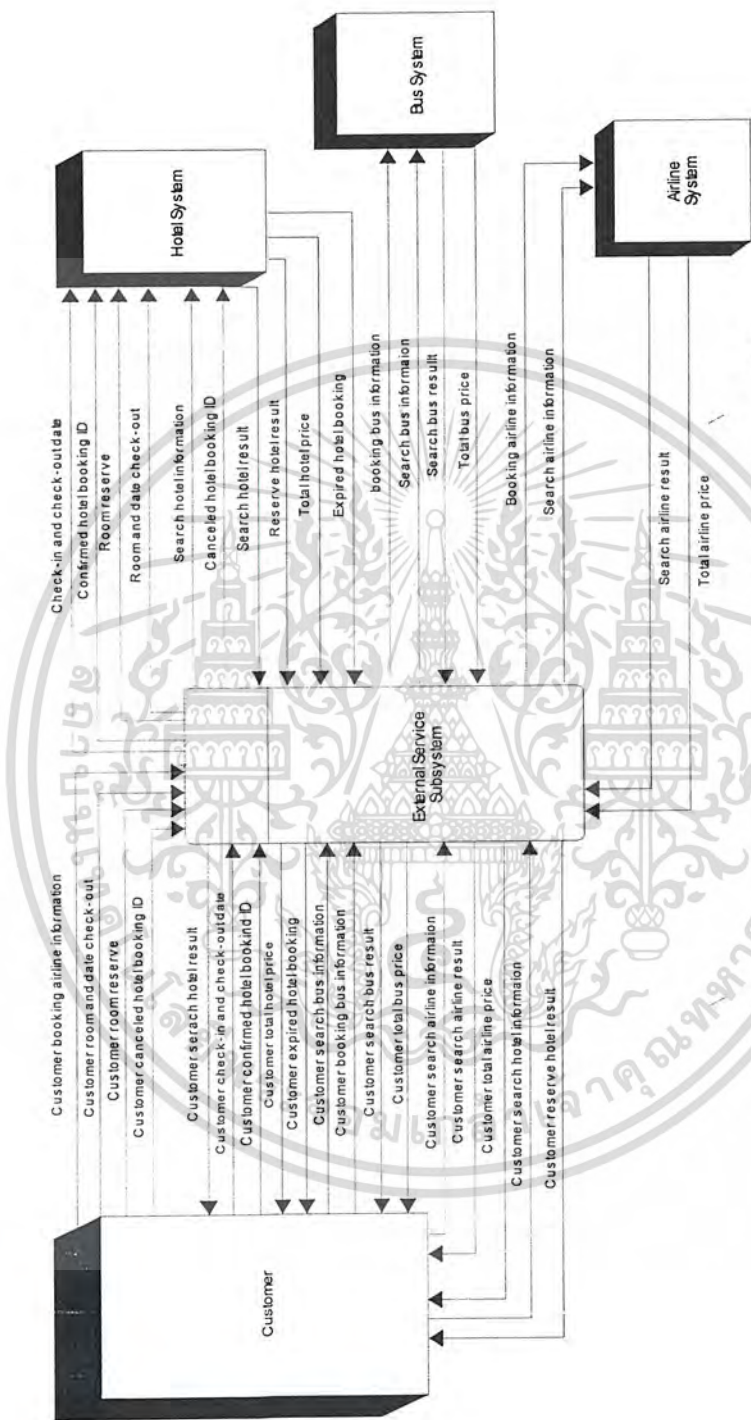
รูปที่ 11-1 แสดง Data Flow Diagram – Context Level ของระบบทัวร์

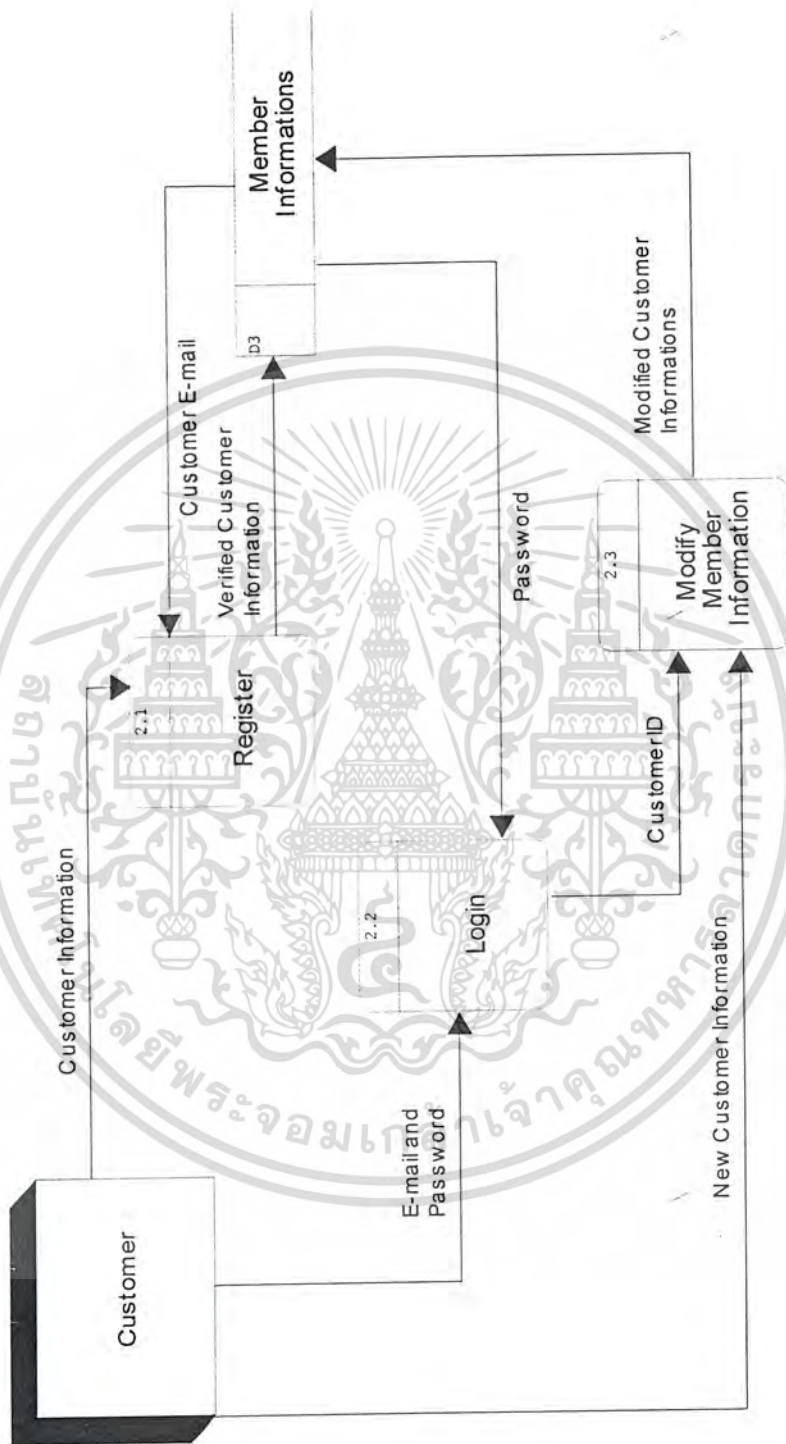
รูปที่ 11-2 แสดง Data Flow Diagram – Level1-1 ของระบบทัวร์

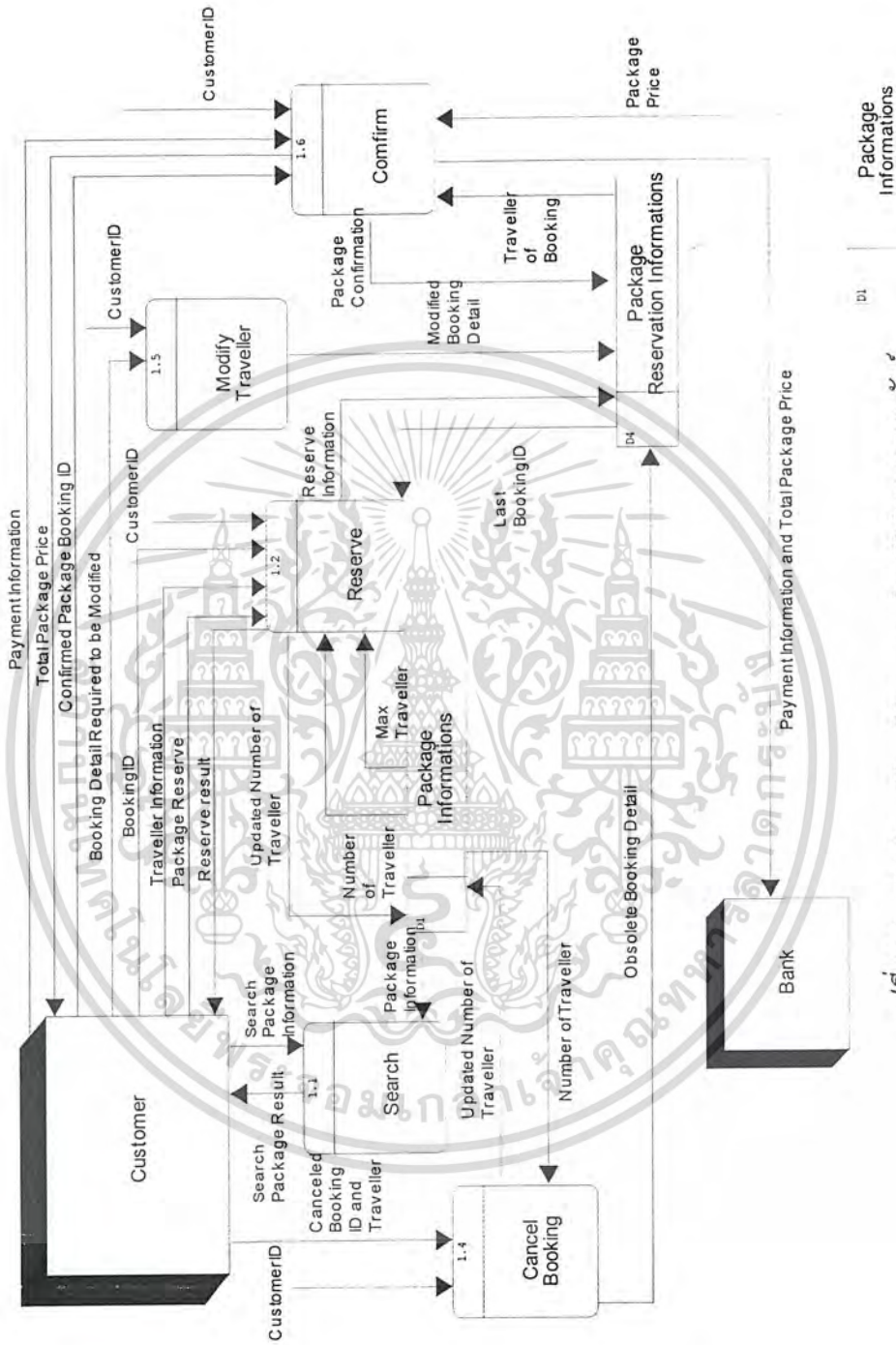
รูปที่ 11-3 แสดง Data Flow Diagram – Level1-2 ของระบบทัวร์

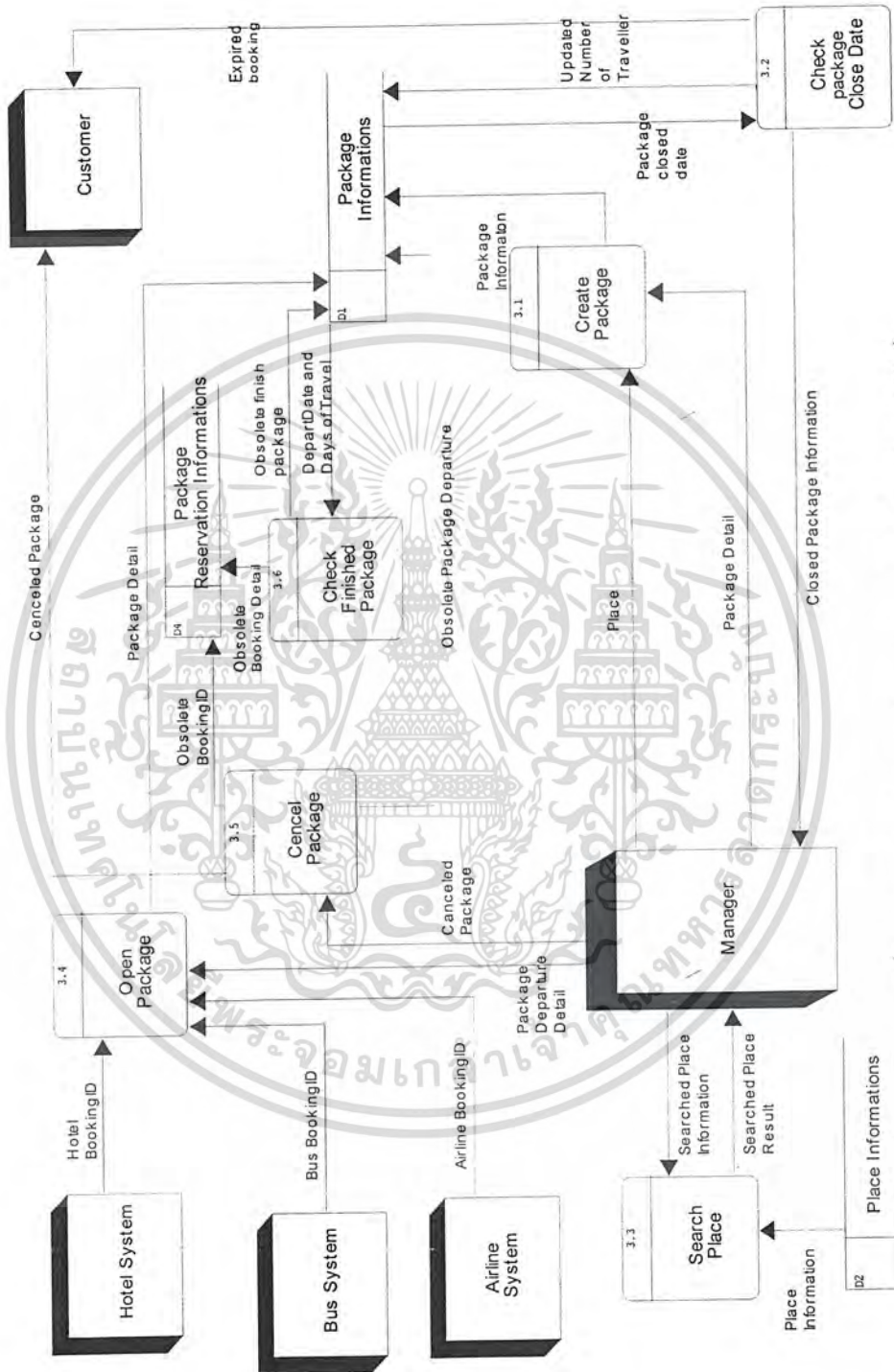
รูปที่ 11-4 แสดง Data Flow Diagram – Level 1-3 ของระบบตัว

รูปที่ 11-5 แสดง Data Flow Diagram – Level2-1 ของระบบพัสดุ

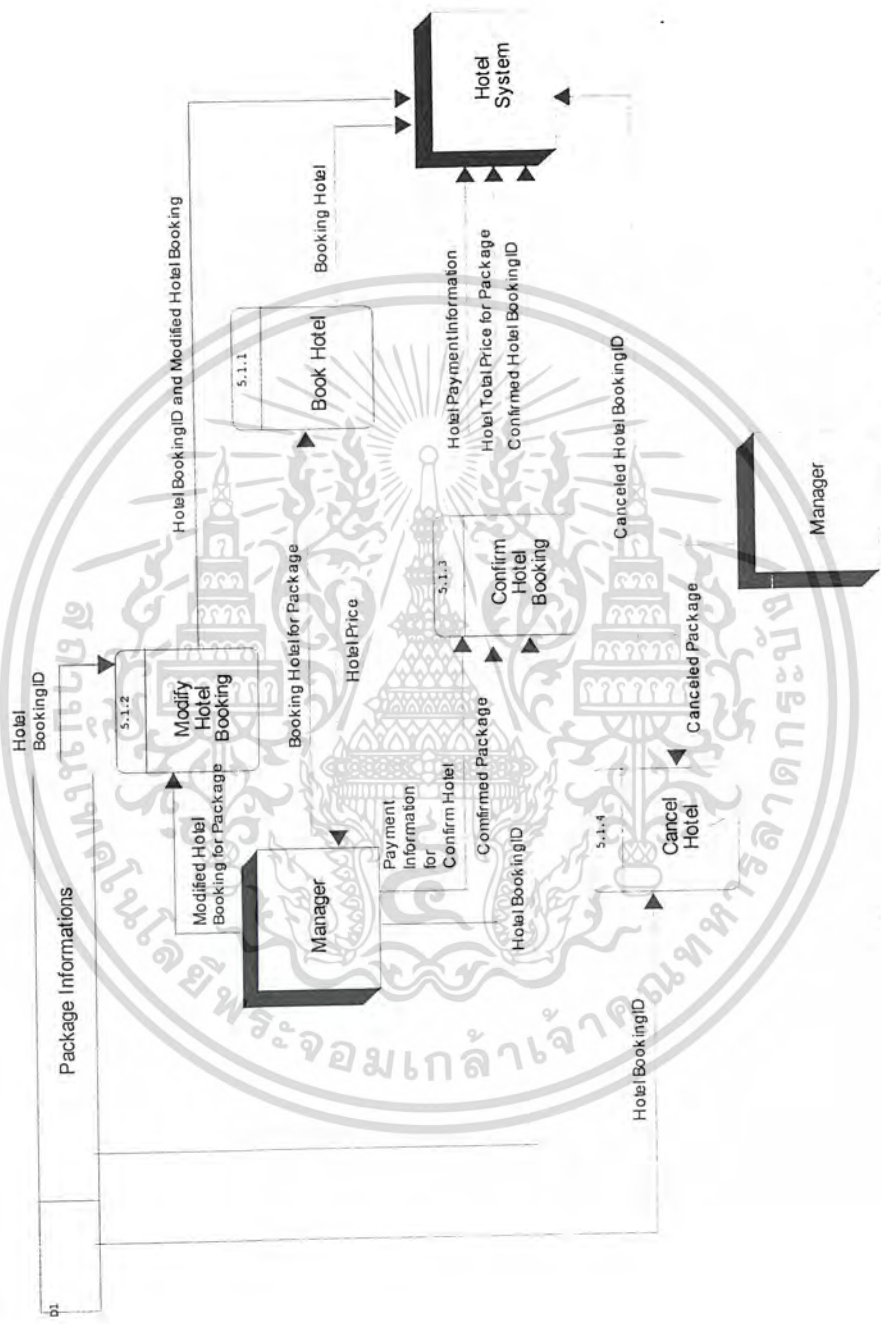

รูปที่ 11-6 แสดง Data Flow Diagram – Level2-2 ของระบบทัวร์

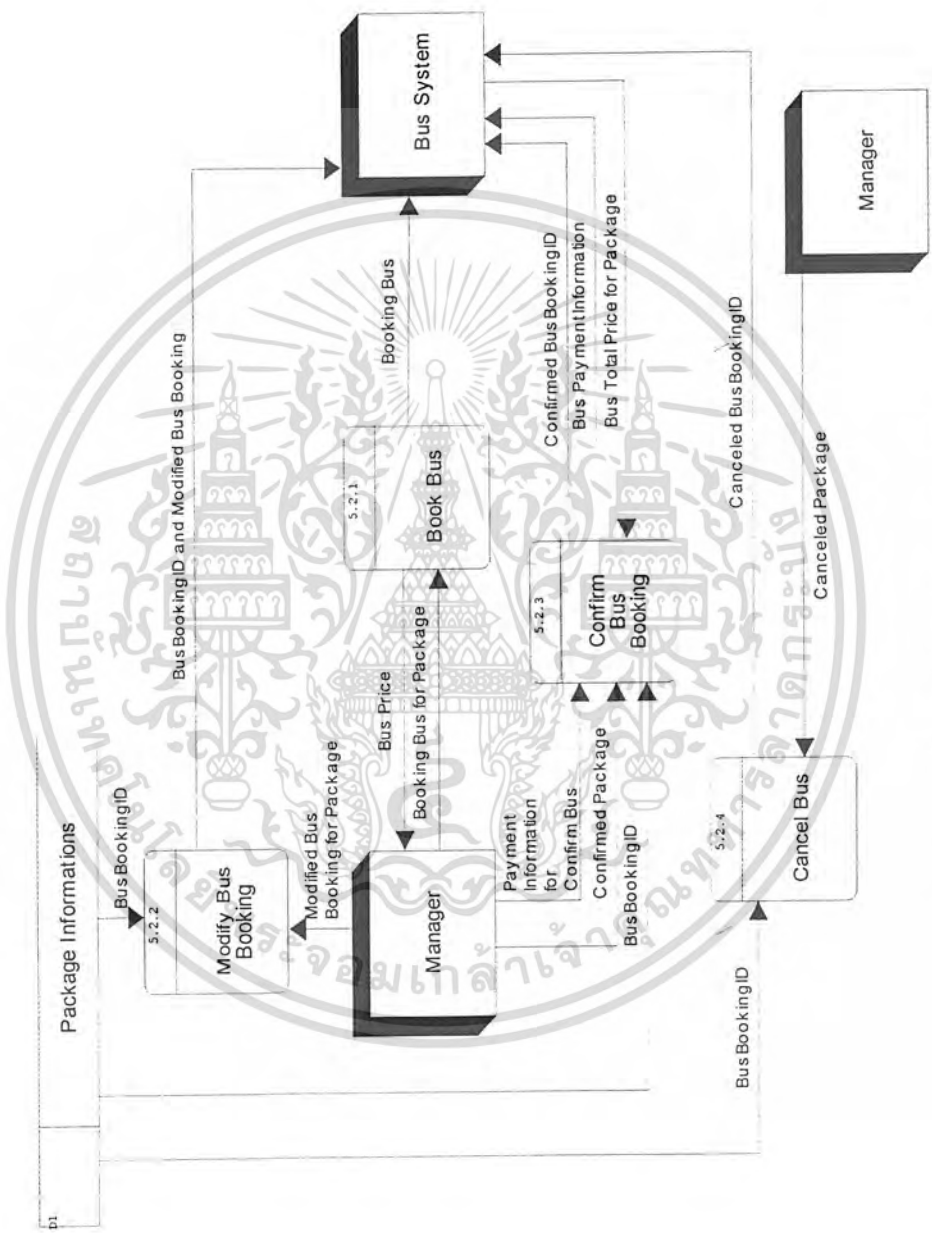

รูปที่ 11-7 แสดง Data Flow Diagram – Level2-3 ของระบบทัวร์

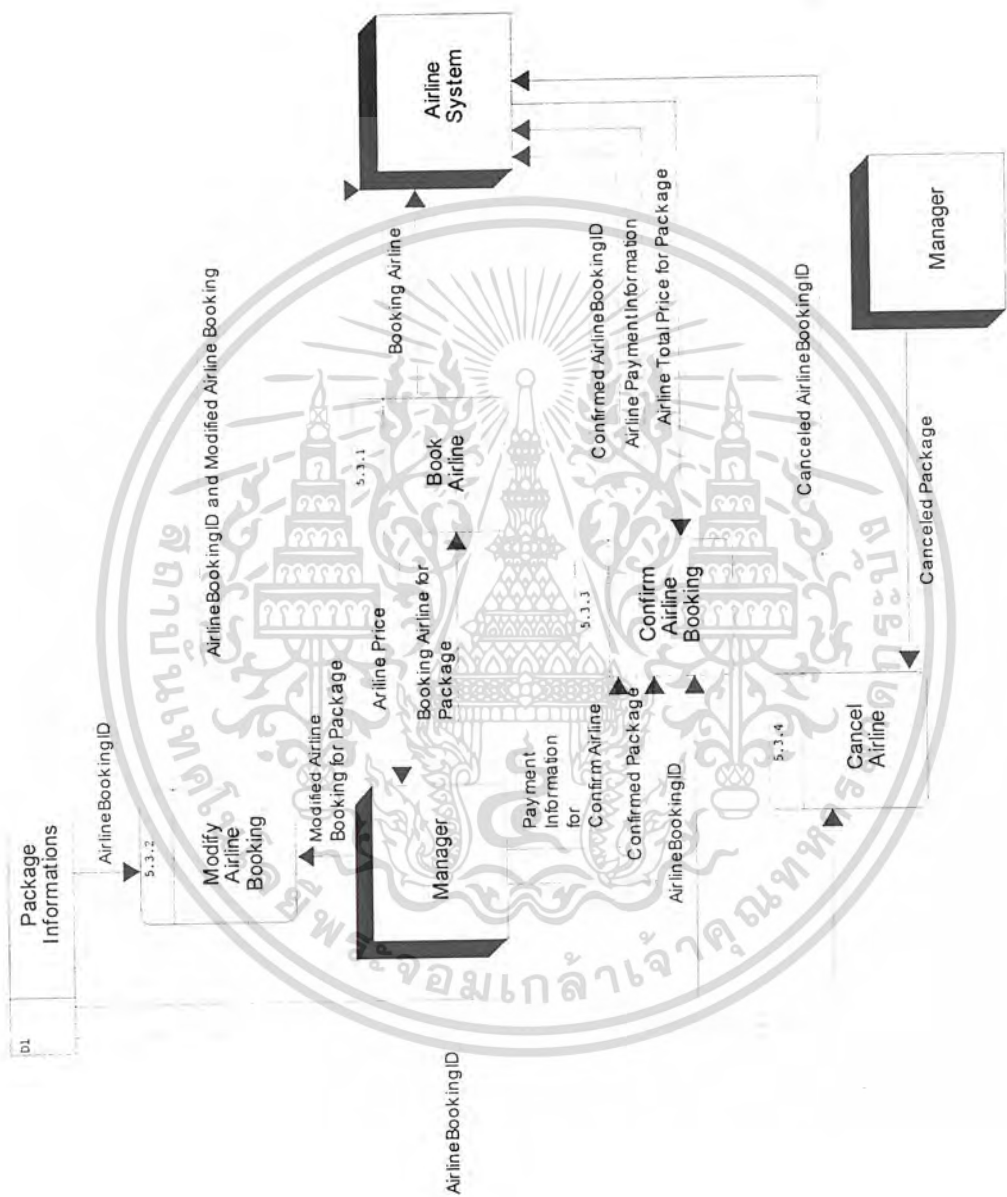

รูปที่ 11-9 แสดง Data Flow Diagram – Level3-1 ของระบบทัวร์

รูปที่ 11-10 แสดง Data Flow Diagram – Level3-2 ของระบบทัวร์

รูปที่ 11-11 แสดง Data Flow Diagram – Level3-3 ของระบบทัวร์

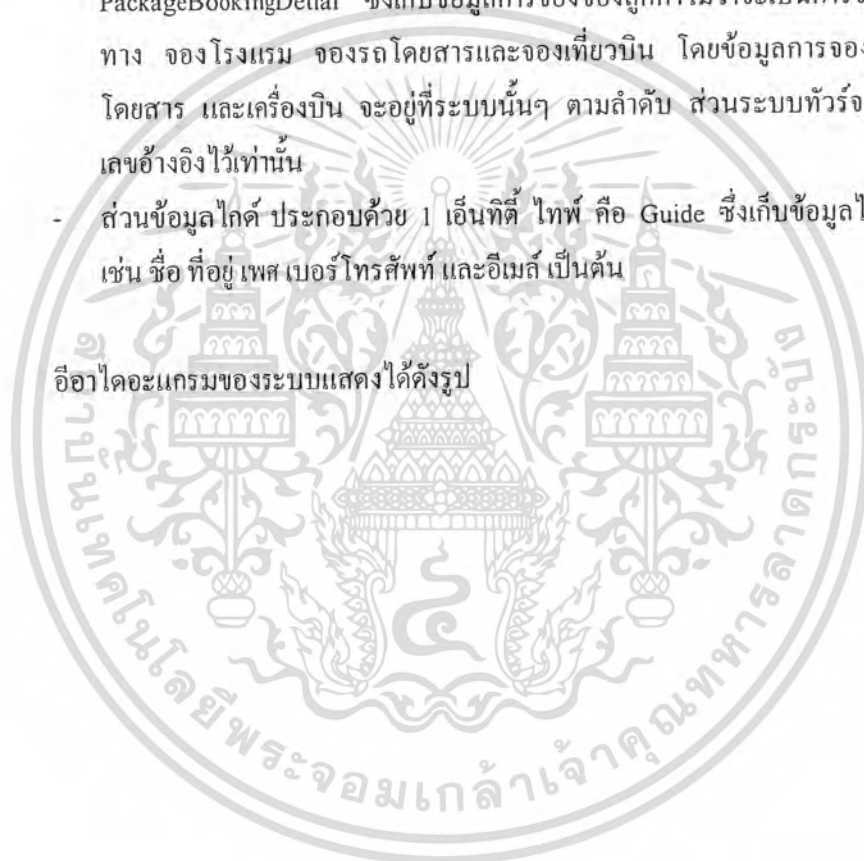
11.8.2 อีอาไดอะแกรม

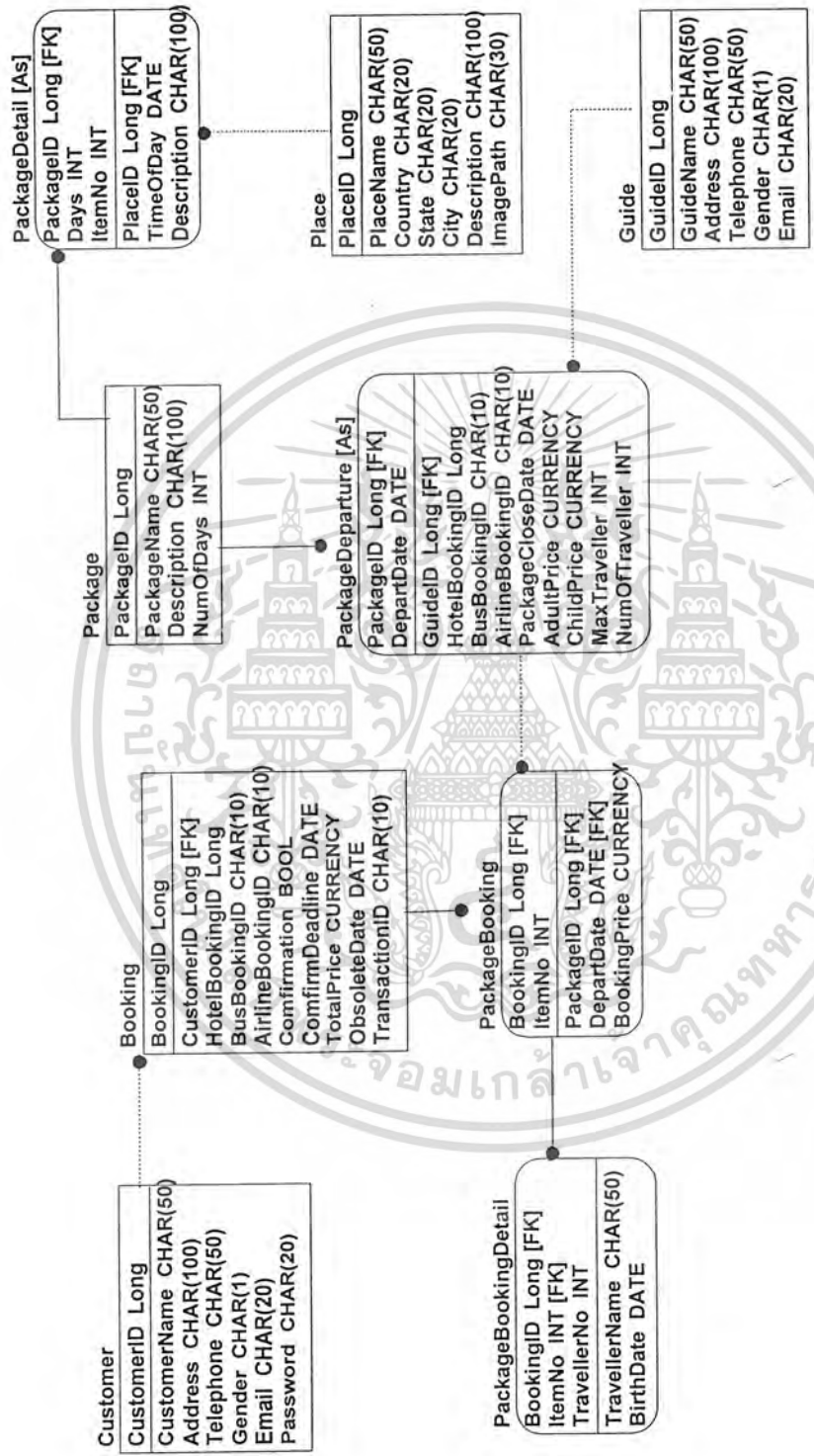
อีอาไดอะแกรมของระบบทัวร์ประกอบด้วย 9 เอ็นทิตี ไทป์ (Entity Type) คือ ซึ่งแบ่งได้

4 ส่วน คือ

- ส่วนข้อมูลสมาชิก ประกอบด้วย 1 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Customer ซึ่งเก็บข้อมูลสมาชิกของระบบ
- ส่วนข้อมูลชุดเดินทาง ประกอบด้วย 4 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Package , PackageDetail , PackageDeparture และ Place ซึ่งเก็บข้อมูลชุดการเดินทางที่มีอยู่ , ชุดการเดินทางที่เปิดให้จอง , รายละเอียดสถานที่ของชุดการเดินทาง เป็นต้น
- ส่วนข้อมูลการจอง ประกอบด้วย 3 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Booking , PackageBooking และ PackageBookingDetail ซึ่งเก็บข้อมูลการจองของลูกค้าไม่ว่าจะเป็นการจองชุดการเดินทาง จองโรงแรม จองรถโดยสารและจองเที่ยวบิน โดยข้อมูลการจองโรงแรม รถโดยสาร และเครื่องบิน จะอยู่ที่ระบบนั้นๆ ตามลำดับ ส่วนระบบทัวร์จะเก็บแค่หมายเลขอ้างอิงไว้เท่านั้น
- ส่วนข้อมูลไกด์ ประกอบด้วย 1 เอ็นทิตี ไทป์ คือ Guide ซึ่งเก็บข้อมูลไกด์ของบริษัท เช่น ชื่อ ที่อยู่ เพศ เบอร์โทรศัพท์ และอีเมล เป็นต้น

อีอาไดอะแกรมของระบบแสดงได้ดังรูป

รูปที่ 11-12 แสดง ER Diagram ของระบบทัวร์

11.8.3 คลาสไดอะแกรม

คลาสไดอะแกรมของระบบทัวร์ประกอบด้วย 3 คลาสคือ CustomerService, BookingService, TourService และ BankingService (BankingService จะไม่กล่าวถึงเพราะอยู่นอกกระบวนการ)

สรุป คลาส, อินเตอร์เฟซ และ เมคธอด ของ คลาสไดอะแกรม ได้ดังนี้

Class	Interface	Method
CustomerService	<u>ICustomer</u>	Login()
		Register()
		GetCustomer()
		EditCustomer()
BookingService	<u>IBookmanager</u>	Reserve()
		CancelAllBooking()
		CancelBooking()
		CancelPackageBookingDetail()
		CancelHotelBooking()
		CancelHotelBookingDetail()
		CancelBusBooking()
		CancelBusBookingDetail()
		CancelAirlineBooking()
		CancelAirlineBookingDetail()
		ConfirmBooking()
		GetBooking()
	<u>IBookViewer</u>	GetHotelBooking()
		GetHotelBookingDetail()
		GetPackageBooking()
		GetPackageBookingDetail()
		ViewBusBookingInfo()
		ViewAirlineBookingInfo()
	<u>IBasket</u>	CreateBasket()
		AddPackageBasketItem()
		AddHotelBasketItem()
		AddBusBasketitem()
		AddAirlineBasketItem()

Class	Interface	Method
BookingService	IBasket	RemovePackageBasketItem()
		RemoveHotelBasketItem()
		RemoveBusBasketItem()
		RemoveAirlineBasketItem()
		ViewBasket()
HotelService	ISearch	SearchPackage()
		SearchHotel()
		SearchBus()
		SearchAirline()
	IHotelManager	CreatePackage()
		CreatePackageDetail()
		OpenPackage()
		AddPlace()
		AddGuide()
		DeletePackage()
		DeletePackageDetail()
		DeletePackageDeparture()
		DeletePlace()
		DeleteGuide()
		DeleteRoomModel()
		DeletePrice()

ตารางที่ 11-1 แสดงคลาส อินเตอร์เฟซ และเมธอดของระบบทัวร์

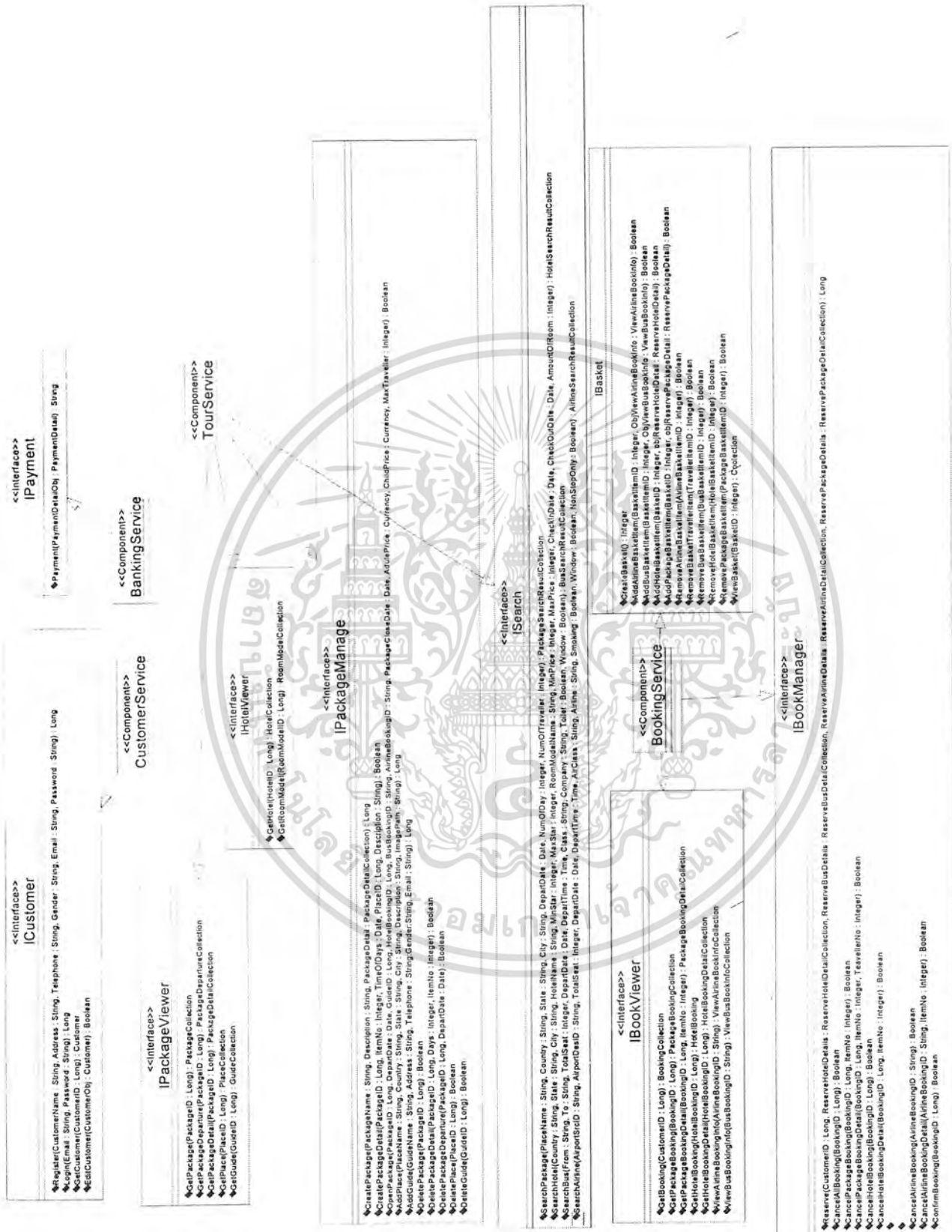
รายละเอียดของเมธอดที่สำคัญ

Register() จะเป็นการลงทะเบียนเป็นสมาชิกของระบบ โดยอีเมลล์ที่ระบุจะต้องไม่ซ้ำกับที่มีอยู่

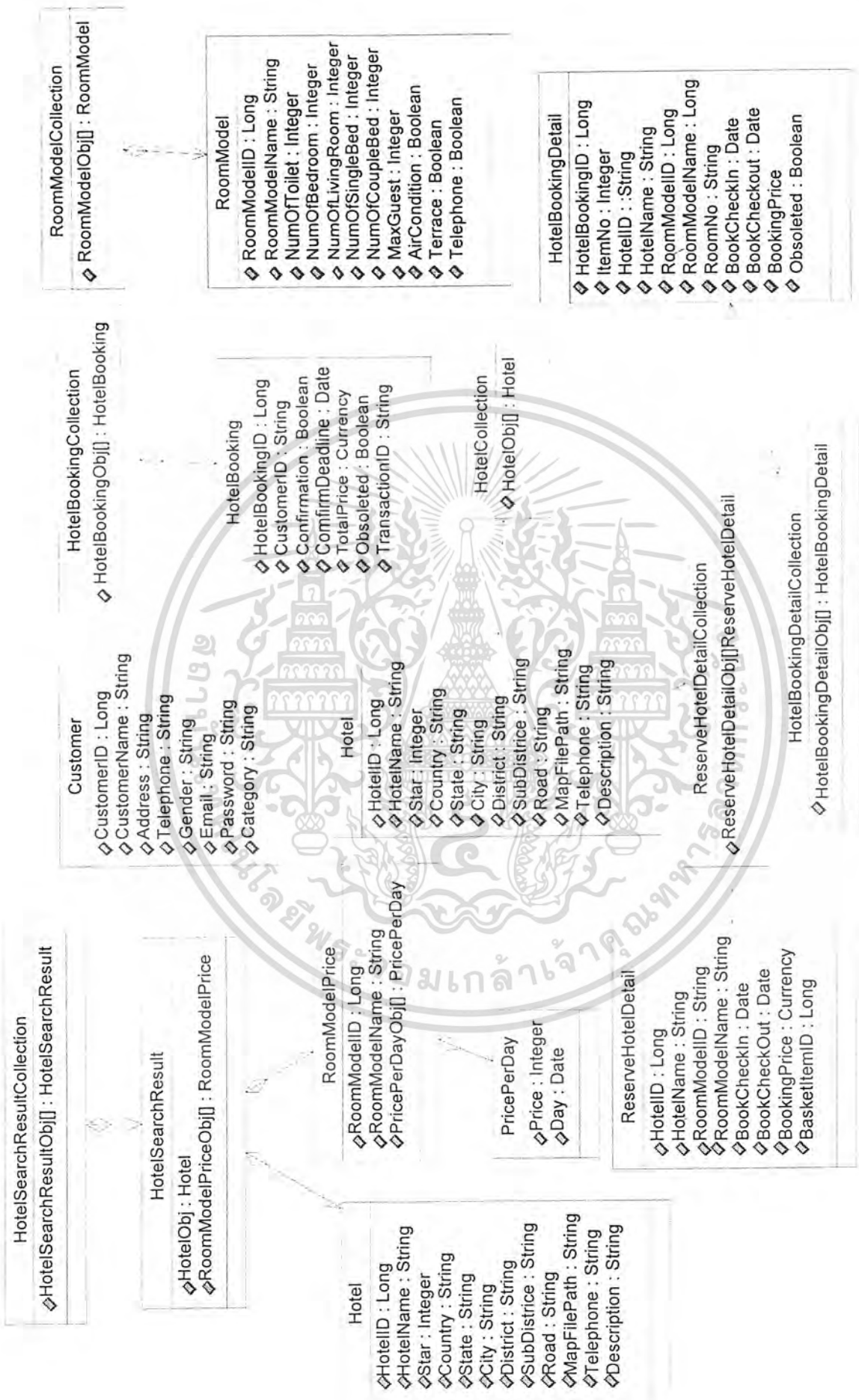
Reserve() จะเป็นการจองรายการที่อยู่ในตะกร้า การจองจะต้องเป็นอะตอมมิก คือ ถ้าจองได้ต้องจองให้ได้ทุกรายการ ถ้าจองไม่ได้ต้องไม่จองให้ชักรายการเดียว รายการในตะกร้าที่เป็นส่วนของการจองโรงแรม รถโดยสารและเครื่องบินนั้น ระบบทัวร์จะต้องเรียกใช้บริการของระบบภายนอก กล่าวคือ จะต้องไปทำการจองให้แทนสมาชิกและจะเก็บในที่อ้างอิงเอาไว้แทน

เมธอดที่เกี่ยวข้องกับระบบโรงแรม ระบบรถโดยสารและระบบสายการบิน เช่น ViewAirlineBookingInfo(), ViewBusBookingInfo(), GetHotelBooking(), GetHotelBookingDetail() เมธอดเหล่านี้จะต้องไปเรียกใช้บริการของระบบดังกล่าว ตามลำดับ

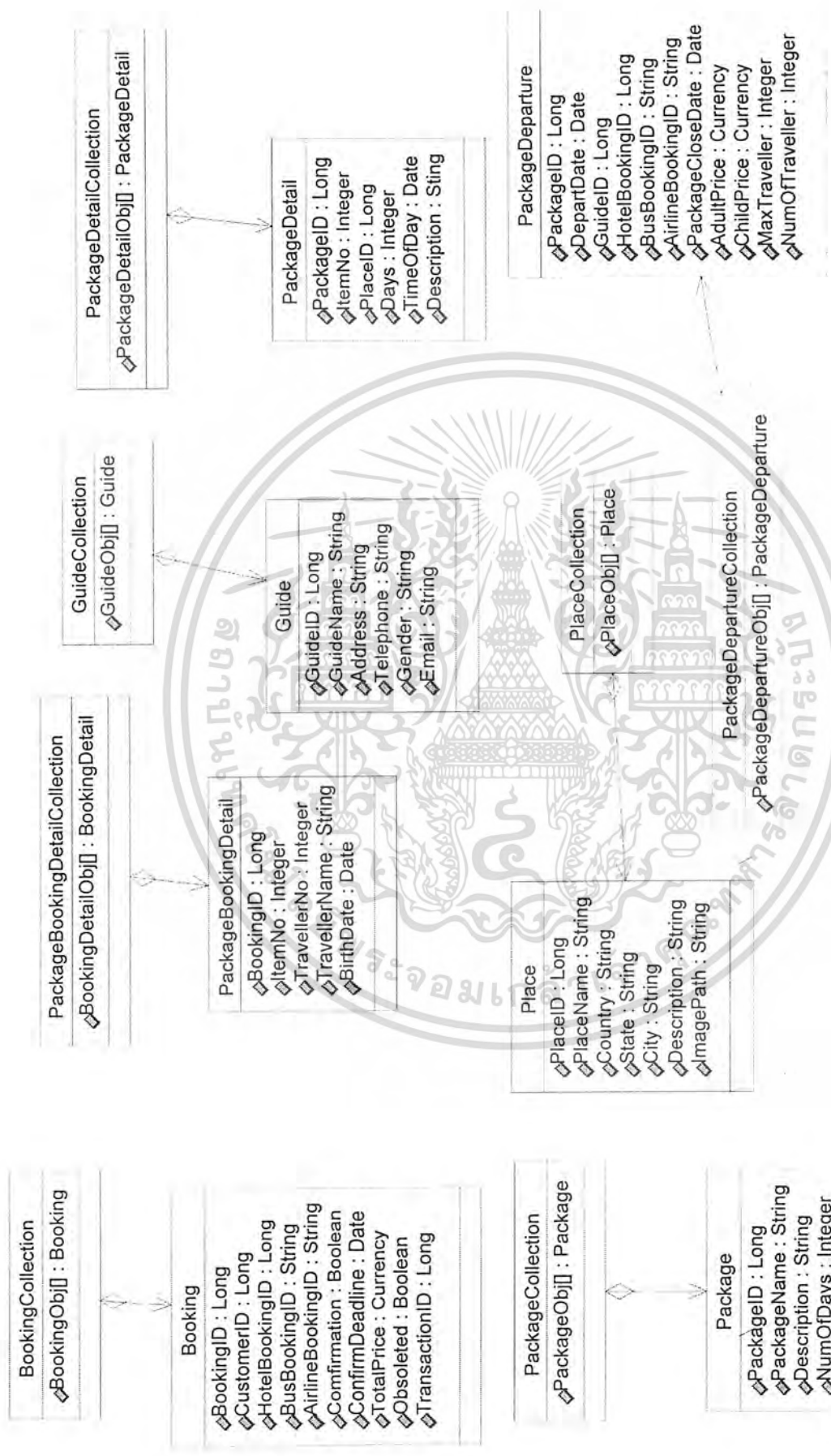
Class Diagram ของระบบทัวร์แสดงได้ดังรูป

รูปที่ 11-13 แสดง Class Diagram ของระบบทัวร์

รูปที่ 11-14 แสดง Class Diagram – Data Object 1 ของระบบทัวร์

รูปที่11-15 แสดง Class Diagram – Data Object 2 ของระบบทัวร์

รูปที่ 11-16 แสดง Class Diagram – Data Object 3 ของระบบทัวร์

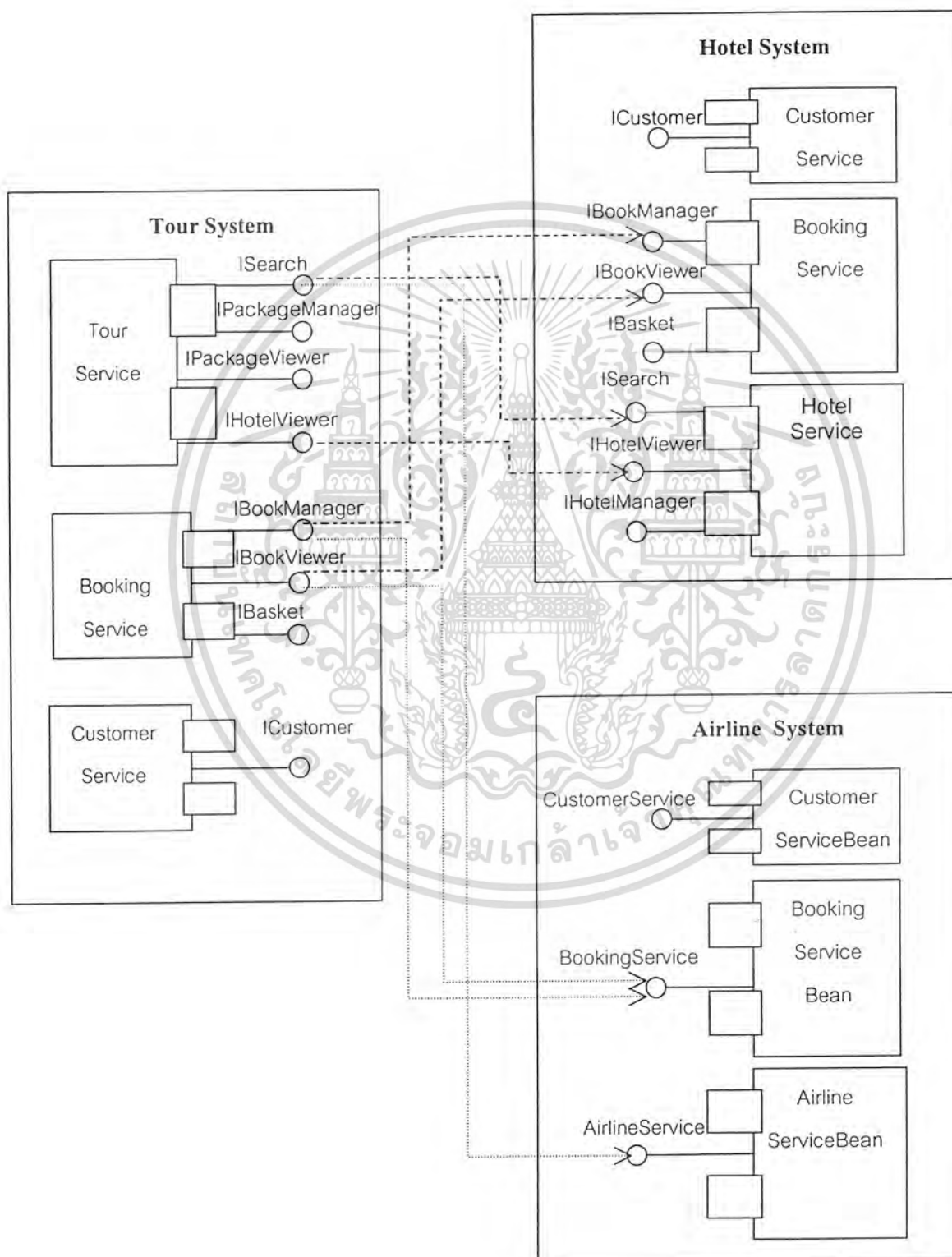
รูปที่ 11-17 แสดง Class Diagram – Data Object 4 ของระบบทัวร์

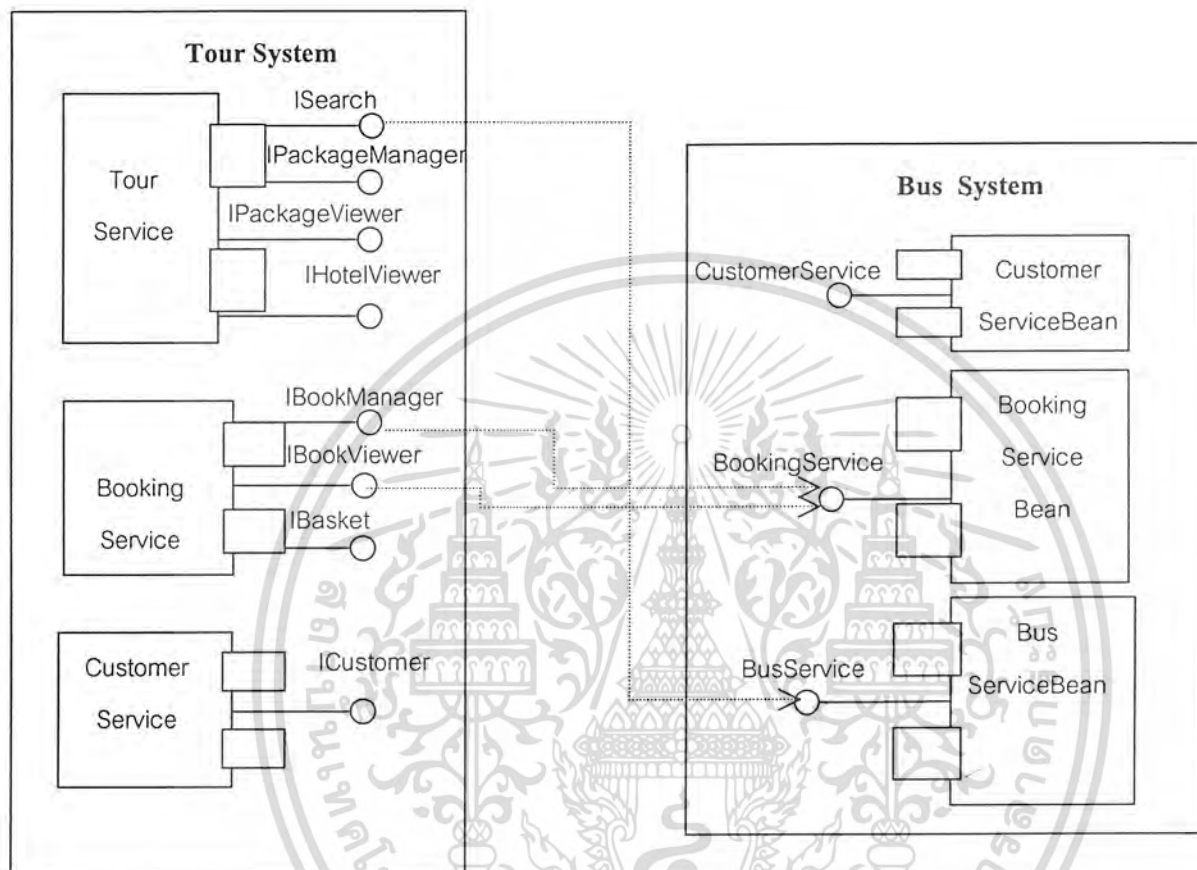
รูปที่ 11-18แสดง Class Diagram – Data Object 5 ของระบบทัวร์

11.8.4 คอมโพเนนต์ไดอะแกรม

การเรียกใช้คอมโพเนนต์ข้ามระบบ

รูปที่ 11-19 แสดง Component Diagram 1 ของระบบทัวร์

รูปที่ 11-20 แสดง Component Diagram 2 ของระบบทัวร์

บทที่ 12

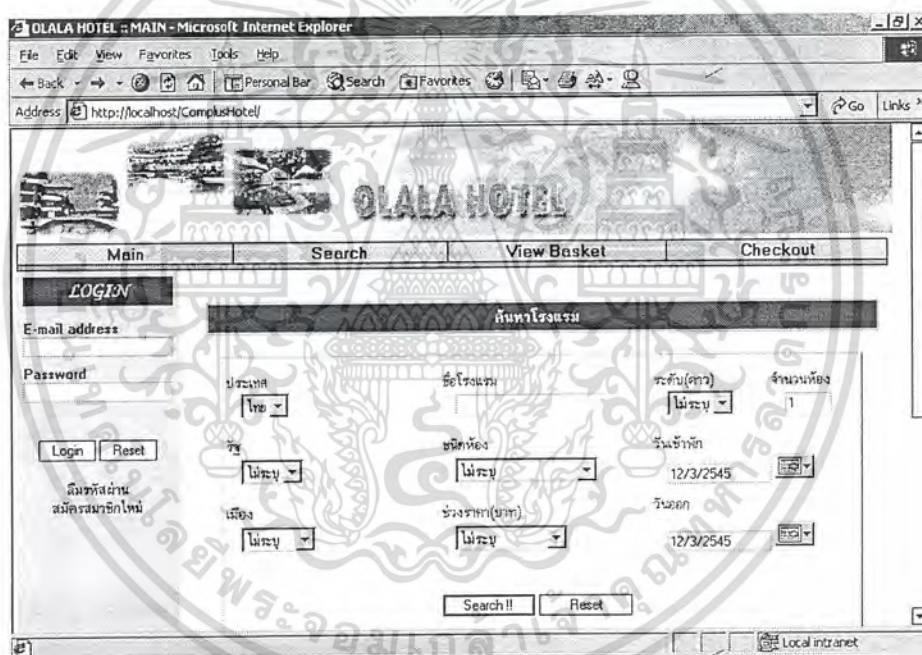
ลักษณะแอปพลิเคชัน

12.1 ระบบงาน Olala Hotel บนอินเทอร์เน็ต

ระบบงาน Olala Hotel จะให้บริการในการจองห้องพัก โดยจะให้บริการผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต ลูกค้าของระบบสามารถจองห้องพักได้ โดยเริ่มจากค้นหาห้องพักที่ต้องการ แล้วใส่รายการที่ต้องการในตะกร้า เมื่อได้ครบตามที่ต้องการแล้วก็ทำการจองห้องพัก ที่การจองนี้ ลูกค้ายังไม่ต้องจ่ายเงินให้กับระบบ แต่จะจ่ายเมื่อทำการยืนยันการจองแล้ว โดยลูกค้าที่จองห้องพักแต่ยังไม่ยืนยันการจองจะสามารถแก้ไขข้อมูลการจองห้องพักได้ แต่ถ้าทำการยืนยันการจองแล้ว จะไม่สามารถแก้ไขได้

จากความต้องการของระบบโรงแรม ทำให้ได้งานแอปพลิเคชันออกมา ดังต่อไปนี้

12.1.1 หน้าจอหลัก

รูปที่ 12-1 แสดงหน้าจอหลักของระบบโรงแรม

ที่หน้าจอหลักจะมีบริการต่าง ๆ คือ

- การสมัครสมาชิกใหม่
- การล็อกอินเข้าระบบ
- การแก้ไขข้อมูลของลูกค้า
- ส่งอีเมลไปให้ลูกค้า ในกรณีที่ลืมรหัสผ่าน
- การค้นหาห้องพักที่ต้องการ
- การดูรายการจอง ทั้งที่ยืนยันแล้ว และยังไม่ยืนยัน
- การดูรายการจองในตะกร้า

12.1.2 การสมัครเป็นสมาชิก

รูปที่ 12-2 แสดงการสมัครเป็นสมาชิกของระบบโรงแรม

การที่ลูกค้าจะจองห้องพักได้นั้น ลูกค้าต้องเป็นสมาชิกของระบบก่อน โดยกรอกข้อมูลดังรูปที่ 12-2 เพื่อสมัครเป็นสมาชิก จากนั้นลูกค้าจะใช้อีเมลที่ระบุนี้ในการเข้าใช้บริการในครั้งต่อ ๆ ไป แต่ในกรณีที่ลูกค้าต้องการค้นหาห้องพัก แล้วได้รายการห้องพักลงตะกร้าสินค้านั้น ยังไม่ต้องเป็นสมาชิกของระบบก็สามารถทำได้ แต่สำหรับการจองรายการห้องพักในตะกร้า จะต้องล็อกอินกับระบบก่อน

12.1.3 การค้นหาห้องพักและเลือกสินค้าใส่ตะกร้า

ลูกค้าสามารถค้นหาห้องพักได้ตั้งแต่หน้าแรกของเว็บดังรูปที่ 12-1 จากนั้นระบบจะแสดงผลลัพธ์จากการค้นหา ดังรูปที่ 12-3

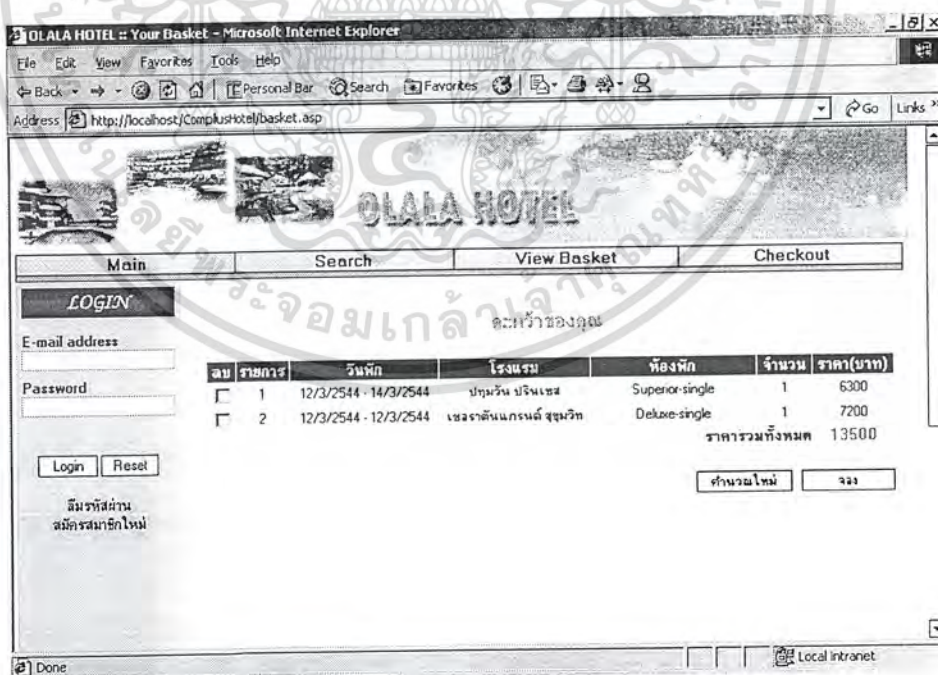
รูปที่ 12-3 แสดงผลลัพธ์จากการค้นหาโรงแรม

จากหน้าเว็บที่แสดงผลจากการค้นหาห้องพัก ลูกค้าสามารถดูรายละเอียดของโรงแรม หรือรายละเอียดของห้องพักในแต่ละโรงแรมได้โดยคลิกที่ “ข้อมูลเพิ่มเติม” หรือชื่อของห้องพักของโรงแรมนั้น ๆ จากนั้นจะมีหน้าต่างขึ้นมาแสดงรายละเอียดของโรงแรม ดังรูปที่ 12-4

รูปที่ 12-4 แสดงรายละเอียดของโรงแรม

นอกจากนี้แล้วที่หน้าผลลัพธ์จากการค้นหา ลูกค้าสามารถนำรายการห้องพักมาใส่ในตะกร้าได้โดยคลิกที่ “add to cart” จากนั้นจะปรากฏหน้าต่างแสดงรายการในตะกร้า ดังรูปที่ 12-5

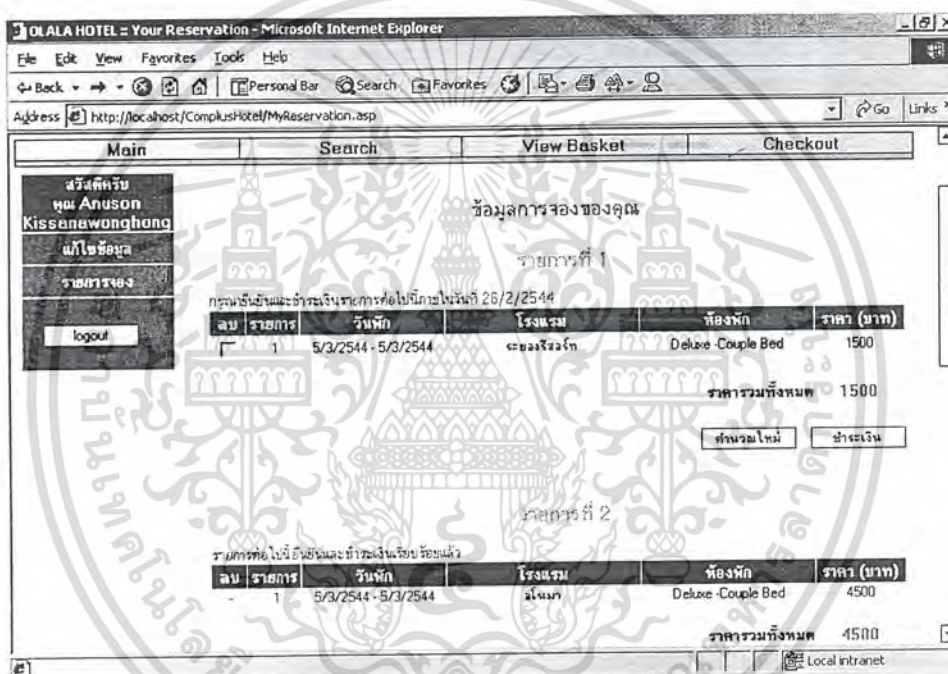

รูปที่ 12-5 แสดงรายการในตะกร้าของระบบโรงแรม

ที่หน้าแสดงรายการห้องพักในตะกร้าลูกค้าสามารถยกเลิก หรือทำการจองรายการห้องพักได้ โดยการยกเลิกนั้นจะยกเลิกเป็นบางรายการหรือยกเลิกทั้งหมดก็ได้ แต่การจองนั้นจะเป็นการจองทุกรายการที่อยู่ในตะกร้านั้น ๆ

12.1.4 การจอง และการยืนยันการจองห้องพักของระบบโรงแรม

ในการจองและยืนยันการจองห้องพักนั้น ลูกค้าจะต้องล็อกอินเข้าสู่ระบบก่อน ถ้ายังไม่ล็อกอิน และทำการจองหรือยืนยันการจอง ทางระบบจะแจ้งเตือนให้ล็อกอินก่อน เมื่อล็อกอิน และทำการจองห้องพักแล้ว ทางระบบจะแสดงผลการจอง และแจ้งให้ลูกค้าทราบว่าต้องทำการยืนยันการจองภายในวันที่เท่าไร แต่ลูกค้าต้องการยืนยันการจองเลยก็สามารถทำได้โดย คลิกที่ “รายการจอง” จากนั้นระบบจะโชว์รายการจองของลูกค้า นั้น ๆ ทั้งรายการที่ยืนยันการจองแล้ว และที่ยังไม่ได้ทำการยืนยัน ดังรูปที่ 12-6

รูปที่ 12-6 แสดงรายการจองของลูกค้าในระบบโรงแรม

ที่หน้านี้ ถ้าลูกค้าสามารถยกเลิกการจองได้ ถ้ารายการนั้น ๆ ยังไม่ได้ทำการยืนยันการจอง โดยเลือกเช็บบอกซ์รายการที่ต้องการยกเลิก แล้วเลือกปุ่มคำนวณใหม่ หรือถ้าต้องการยืนยันการจองก็เลือกปุ่มชำระเงิน จากนั้นลูกค้าจะกรอกข้อมูลบัตรเครดิตเพื่อทำการโอนเงินให้กับระบบ เมื่อโอนเงินสำเร็จแล้ว ระบบจะแสดงรายการห้องพัก พร้อมเลขห้องของโรงแรมนั้น ๆ ในการเข้าพัก

12.2 ระบบงาน Olala Tour บนอินเทอร์เน็ต

ระบบงาน Olala Tour จะให้บริการในการจองแพ็คเกจทัวร์, จองห้องพัก, จองตั๋วเครื่องบิน และจองตั๋วรถโดยสาร โดยระบบทัวร์นี้จะแสดงให้เห็นถึงแอปพลิเคชันที่มีการเรียกใช้ข้ามระบบ ไม่ว่าจะเป็นการเรียกใช้บริการข้ามระบบแต่อยู่บนแพลตฟอร์มเดียวกัน คือ ระบบทัวร์จะไปเรียกใช้บริการของระบบโรงแรม ซึ่งอิมพลิเม้นต์อยู่บนแพลตฟอร์มของวินโดวส์ดีเอ็นเอ หรือ การเรียกข้ามระบบที่อยู่คนละแพลตฟอร์มกัน

คือ ระบบทัวร์ ซึ่งอิมพลิเมนต์อยู่บนแพลตฟอร์มของวินโดวส์ดีเอ็นเอ จะไปเรียกใช้บริการของระบบรถโดยสาร และระบบสายการบิน ซึ่งอิมพลิเมนต์อยู่บนแพลตฟอร์มของจาวา

ลูกค้าของระบบทัวร์สามารถเรียกใช้บริการในการจองแพ็คเกจทัวร์ , ห้องพัก , รถโดยสาร และตั๋วเครื่องบินได้เสมือนกับว่าบริการต่าง ๆ นั้นเป็นบริการของระบบทัวร์เอง โดยลูกค้าสามารถลงทะเบียนเป็นสมาชิกของระบบทัวร์ , ค้นหาแพ็คเกจทัวร์ , ห้องพัก , ตัวรถโดยสาร และตั๋วเครื่องบิน ใส่รายการที่ต้องการลงในตะกร้าและทำการจอง หรือยกเลิกการจองในรายการต่าง ๆ ได้

12.2.1 หน้าจอหลักของระบบแพ็คเกจทัวร์

รูปที่ 12-7 แสดงหน้าจอหลักของระบบทัวร์

ที่หน้าจอหลักนี้จะมีบริการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- การสมัครเป็นสมาชิกใหม่ (ลงทะเบียนเป็นสมาชิกของระบบ)
- การล็อกอินเพื่อใช้บริการ
- การส่งอีเมลล์ให้ลูกค้าในกรณีที่มีรหัสผ่าน
- การค้นหาแพ็คเกจทัวร์
- การค้นหาห้องพักของโรงแรม
- การค้นหาเที่ยวรถโดยสาร
- การค้นหาเที่ยวสายการบิน
- การดูรายการในตะกร้า

ในกรณีที่ลูกค้าทำการล็อกอินแล้วจะมีบริการเพิ่ม คือ

- แก้ไขข้อมูลที่เคยลงทะเบียนไว้
- ดูข้อมูลที่เคยลงทะเบียนไว้
- ดูรายการจองทั้งหมด

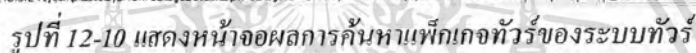
12.2.2 การลงทะเบียนเป็นสมาชิกของระบบทัวร์

รูปที่ 12-8 แสดงหน้าจอการลงทะเบียนของระบบทัวร์

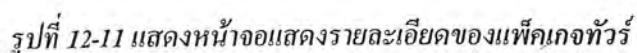
เช่นเดียวกันกับระบบโรงแรม การที่ลูกค้าจะจองแพ็คเกจทัวร์, ห้องพัก, ตั๋วรถโดยสาร หรือ ตั๋วเครื่องบินได้นั้น ลูกค้าต้องลงทะเบียนเป็นสมาชิกกับระบบก่อน โดยกรอกข้อมูลดังรูปที่ 12-8 เพื่อสมัครเป็นสมาชิก จากนั้นลูกค้าจะใช้อีเมลที่ระบุนี้ในการเข้าใช้บริการในครั้งต่อ ๆ ไป แต่ในกรณีที่ลูกค้าต้องการค้นหาแพ็คเกจทัวร์, ห้องพัก, ตั๋วรถโดยสาร หรือ ตั๋วเครื่องบิน แล้วใส่รายการที่ต้องการลงตะกร้าสินค้า นั้น ยังไม่ต้องเป็นสมาชิกของระบบก็สามารถทำได้ แต่ถ้าต้องการจองรายการที่อยู่ในตะกร้า จะต้องล็อกอินกับระบบก่อน

12.2.3 การค้นหาแพ็คเกจทัวร์

รูปที่ 12-9 แสดงหน้าจอการค้นหาแพ็คเกจทัวร์ของระบบทัวร์

ที่หน้าจอผลลัพธ์จากการค้นหาแพ็คเกจทัวร์นี้ ลูก้าสามารถหยิบใส่ตะกร้า หรือ เลือกรายละเอียดของแต่ละแพ็คเกจได้ โดยถ้าต้องการเลือกรายละเอียดของแพ็คเกจทัวร์ก็ให้คลิกที่ ชื่อแพ็คเกจ จากนั้นจะปรากฏหน้าต่างแสดงรายละเอียดของแพ็คเกจทัวร์ขึ้นมา ดังรูปที่ 12-11

ที่หน้าจอ ดังรูปที่ 12-11 ก็สามารถหิบบแฟ้มเกทวอร์นี้ใส่ตะกร้าได้เช่นเดียวกันกับหน้าจอ ดังรูปที่ 12-10 เมื่อเลือกหิบบใส่ตะกร้าแล้ว ระบบก็จะให้ใส่รายชื่อผู้เดินทาง พร้อมทั้งวันเกิด ดังแสดงในรูปที่ 12-

12

OLALA TOUR
ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก

หน้าหลัก จองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน จองเที่ยวบิน จองรถโดยสาร เลือกเกทส่วนตัว1 เลือกเกทส่วนตัว2 ตะกร้าสินค้า

รายชื่อผู้เดินทาง

ลำดับที่	ชื่อผู้เดินทาง	นามสกุล	วันเกิด
1	อนุสรณ์	กฤษณะพันธ์	14/6/2524
2	วิบูลย์	รัตนทอง	24/12/2522
3	ลาวัณย์	คำศรี	1/1/2540

อีเมล :
Password :

ติดต่อเรา

เราให้บริการจองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน จองรถโดยสาร จองเที่ยวบิน จองรถโดยสาร เลือกเกทส่วนตัว1 เลือกเกทส่วนตัว2 ตะกร้าสินค้า

รูปที่ 12-12 แสดงหน้าจอให้ใส่ชื่อผู้เดินทาง

โดยจะขึ้นแท็กชื่อบอกชื่อให้ใส่ชื่อผู้เดินทางตามจำนวนผู้เดินทางที่ใส่ไว้ในหน้าค้นหาแฟ้มเกทวอร์ หลังจากใส่ชื่อผู้เดินทางแล้ว เมื่อกดปุ่มยืนยัน ระบบก็จะโชว์รายการที่อยู่ในตะกร้าทั้งหมด ดังรูปที่ 12-13

OLALA TOUR
ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก

หน้าหลัก จองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน จองเที่ยวบิน จองรถโดยสาร เลือกเกทส่วนตัว1 เลือกเกทส่วนตัว2 ตะกร้าสินค้า

รายการในตะกร้า

ลำดับ	รายการที่	รายการย่อย	จำนวนผู้เดินทาง	จำนวนผู้เดินทาง	ราคา(บาท)
1	รถนำเที่ยว	รถนำเที่ยว	15/6/2545	3	13800
2	เกทส่วนตัว	เกทส่วนตัว	12/4/2545	3	13300
รวมรวมทั้งหมด					27100
รวมรวมทุกรายการ					27100

อีเมล :
Password :

ติดต่อเรา

เราให้บริการจองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน จองรถโดยสาร จองเที่ยวบิน จองรถโดยสาร เลือกเกทส่วนตัว1 เลือกเกทส่วนตัว2 ตะกร้าสินค้า

รูปที่ 12-13 แสดงหน้าจอโชว์รายการในตะกร้าของระบบทัวร์

12.2.4 การค้นหาโรงแรมของระบบทัวร์

OLALA TOUR
ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก

หน้าหลัก จองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน จองเที่ยวบิน จองรถโดยสาร บริการส่วนตัว1 บริการส่วนตัว2 บริการพิเศษ

OLALA TOUR

สมัครสมาชิกใหม่
สมัครสมาชิกเก่า
รีจิสเตอร์

ชื่ออีเมล: _____
Password: _____
[Forgot Password]

ชื่อโรงแรม: _____
ประเทศ: ไทย
จังหวัด: _____
เมือง: _____
เบอร์โทร: _____
จำนวนห้องพัก: 3
รับเช็ค: 17/6/2545
รับฝาก: 18/6/2545

[Search]

รูปที่ 12-14 แสดงหน้าจอการค้นหาห้องพักของระบบทัวร์

เมื่อลูกค้ากรอกข้อมูลที่ต้องการค้นหาแล้วกดปุ่ม Search ระบบจะแสดงผลลัพธ์จากการค้นหาตามรูปที่ 12-15

OLALA TOUR
ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก

หน้าหลัก จองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน จองเที่ยวบิน จองรถโดยสาร บริการส่วนตัว1 บริการส่วนตัว2 บริการพิเศษ

OLALA TOUR

สมัครสมาชิกใหม่
สมัครสมาชิกเก่า
รีจิสเตอร์

ชื่ออีเมล: _____
Password: _____
[Forgot Password]

ชื่อโรงแรม: _____
ประเทศ: ไทย
จังหวัด: _____
เมือง: _____
เบอร์โทร: _____
จำนวนห้องพัก: 3
รับเช็ค: 17/6/2545
รับฝาก: 18/6/2545

[Search]

OLALA TOUR

ชื่อโรงแรม: _____
ประเทศ: ไทย
จังหวัด: _____
เมือง: _____
เบอร์โทร: _____
จำนวนห้องพัก: 3
รับเช็ค: 17/6/2545
รับฝาก: 18/6/2545

[Search]

OLALA TOUR

ชื่อโรงแรม: _____
ประเทศ: ไทย
จังหวัด: _____
เมือง: _____
เบอร์โทร: _____
จำนวนห้องพัก: 3
รับเช็ค: 17/6/2545
รับฝาก: 18/6/2545

[Search]

OLALA TOUR

ชื่อโรงแรม: _____
ประเทศ: ไทย
จังหวัด: _____
เมือง: _____
เบอร์โทร: _____
จำนวนห้องพัก: 3
รับเช็ค: 17/6/2545
รับฝาก: 18/6/2545

[Search]

รูปที่ 12-15 แสดงหน้าจอผลลัพธ์การค้นหาโรงแรมของระบบทัวร์

12.2.5 การค้นหาสายการบิน และรถโดยสารของระบบทัวร์

การค้นหาสายการบิน และรถโดยสารของระบบทัวร์นี้ไม่ได้มีการอิมพลิเมนต์ที่ระบบทัวร์โดยตรง แต่ระบบทัวร์จะไปเรียกใช้บริการของระบบสายการบิน และระบบรถโดยสารอีกต่อหนึ่ง ในที่นี้จะยกตัวอย่างให้เห็นในการค้นหาสายการบิน ส่วนการค้นหาหารรถโดยสารนั้นก็เหมือนกับการค้นหาสายการบิน

OLALA TOUR
ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก

ค้นหาเที่ยวบิน

เลือกเที่ยวบิน

เลือกเมือง

City :
Password :

วันที่ และเวลาเดินทาง

ออกจาเมืองต้นทาง: 17/6/2545
ออกจาเมืองปลายทาง: 18/6/2545

จำนวนผู้โดยสาร: 3 คน

ประเภทเที่ยวบิน: ☐ เที่ยวบิน ☐ เที่ยวบิน

ค้นหาเที่ยวบิน

รูปที่ 12-16 แสดงหน้าจอการค้นหาสายการบินของระบบทัวร์

เมื่อลูกค้ากรอกข้อมูลที่ต้องการค้นหาแล้วกดปุ่ม Search ระบบจะแสดงผลลัพธ์จากการค้นหาตามรูปที่ 12-17

OLALA TOUR

ผลการค้นหาเที่ยวบิน - เที่ยวบิน

รายการที่ 1

	12/3/2545	CLASS	ARRIVE	DEPART	เที่ยวบิน #
DEPART	YVR	A005	5:55:00	6:36:00	dew
ARRIVE	DFW				

ราคารวม 1000 บาท สำหรับ 1 ที่นั่ง

Add to cart

รายการที่ 2

	12/3/2545	CLASS	ARRIVE	DEPART	เที่ยวบิน #
DEPART	YVR	A005	5:55:00	6:36:00	dew
ARRIVE	DFW				

รูปที่ 12-17 แสดงหน้าจอผลลัพธ์จากการค้นหาสายการบินของระบบทัวร์

หลังจากเลือกหีบใส่ตะกร้าแล้วจะแสดงหน้าจอให้ใส่ชื่อผู้เดินทางเช่นเดียวกันกับการหีบใส่ตะกร้าของแพ็คเกจทัวร์ เมื่อใส่รายชื่อผู้เดินทางแล้ว ระบบจะแสดงรายการที่อยู่ในตะกร้าทั้งหมด ซึ่งรายการเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นแพ็คเกจทัวร์ , ห้องพักรวม , ตัวรถโดยสาร และ ตัวสายการบิน จะใส่ลงในตะกร้าใบเดียวกัน และถ้าทำการจกรรายการเหล่านี้ก็จะเป็นการจกรรายการที่อยู่ในตะกร้า นั้น ๆ แต่ถ้าจกรรายการใดรายการหนึ่งไม่ได้ ระบบก็จะยกเลิกการจกรนั้นทั้งหมด

12.2.6 การสร้างแพ็คเกจส่วนตัวเดินทางโดยรถโดยสาร

ลูกค้าสามารถสร้างแพ็คเกจแบบเดินทางด้วยรถโดยสารตามที่ต้องการได้ โดยระบุเส้นทาง , ปลายทาง , จำนวนผู้เดินทาง , ชนิดห้องของโรงแรมที่ต้องการพัก , วันที่ออกเดินทางไป - กลับ ดังแสดงในรูปที่ 12-18

OLALA TOUR -> บริการจองทัวร์แพคเกจทัวร์ - Microsoft Internet Explorer

File Edit View Favorites Tools Help

Back Forward Stop Search Favorites Media Print

Address http://161.246.5.241/complustour/

ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก

ค้นหาโรงแรม และ รถโดยสาร

OLALA TOUR

สมัครสมาชิกใหม่
สมัครสมาชิกเก่า
บริการ

ชื่อ
นามสกุล
อีเมล
รหัสผ่าน
ยืนยันรหัสผ่าน

ค้นหาโรงแรม และ รถโดยสาร

สถานที่เดินทางจาก Bangkok
วันที่ออก 27/3/2545
เวลาออก 10:00
ชนิดห้อง ไม่ระบุ
ปลายทางที่ Cheng Mai
วันที่กลับ 27/3/2545
เวลากลับ 18:00
โรงแรมที่จองการ ไม่ระบุ
จำนวนรถ (สาย) ไม่ระบุ
รถคัน (ตัว) จำนวนคน ไม่ระบุ 1

ค้นหาโรงแรม และ รถโดยสาร

Done

รูปที่ 12-18 แสดงหน้าจอการค้นหาแพ็คเกจส่วนตัวซึ่งเดินทางโดยรถโดยสาร

โดยทางระบบจะค้นหาโรงแรมและเที่ยวรถทั้งไป และกลับ ที่ตรงกับเงื่อนไขให้ แล้วแสดงผลให้

12.2.7 การสร้างแพ็คเกจส่วนตัวเดินทางโดยเครื่องบิน

ลูกค้าสามารถสร้างแพ็คเกจแบบเดินทางด้วยเครื่องบินตามที่ต้องการได้ โดยระบุเส้นทาง , ปลายทาง , จำนวนผู้เดินทาง , ชนิดห้องของโรงแรมที่ต้องการพัก , วันที่ออกเดินทางไป – กลับ ดังแสดงในรูปที่ 12-19

The screenshot shows the OLALA TOUR website interface. The main heading is "OLALA TOUR" with the tagline "ท่องเที่ยวไทย...ไปทั่วโลก". Below the heading are navigation tabs: "หน้าแรก", "จองโรงแรม", "จองตั๋วเครื่องบิน", "จองรถโดยสาร", "แพ็คเกจส่วนตัว1", "แพ็คเกจส่วนตัว2", and "สมาชิก". The central form is titled "ค้นหาโรงแรม และเที่ยวบิน" (Search Hotels and Flights). It contains several input fields: "ออกเดินทางจาก" (Departure from) set to "Bangkok", "วันออก" (Departure date) set to "27/3/2545", "ปลายทางที่" (Destination) set to "Cheng Mai", and "วันกลับ" (Return date) set to "27/3/2545". There are also dropdown menus for "โรงแรมที่ต้องการ" (Desired hotel), "ชนิดห้อง" (Room type) set to "ไม่ระบุ" (Not specified), "ช่วงเวลา(บาท)" (Time period (Baht)) set to "ไม่ระบุ" (Not specified), and "ระดับ(ดาว) จำนวนคน" (Star level Number of people) set to "ไม่ระบุ" (Not specified) and "1". A sidebar on the left has a "ล็อกอิน" (Login) section with fields for "Email" and "Password", and a "สมัครสมาชิกใหม่" (New member registration) section. At the bottom, there is a search bar with the URL "http://161.246.5.241/complustour/searchHotel.asp" and an "Internet" button.

รูปที่ 12-19 แสดงหน้าจอการค้นหแพ็คเกจส่วนตัวซึ่งเดินทางโดยเครื่องบิน

โดยทางระบบจะค้นหาโรงแรมและเที่ยวรถทั้งไป และกลับ ที่ตรงกับเงื่อนไขให้ แล้วแสดงผลให้

ทราบ

12.2.8 การจอง และการยืนยันการจอง

ในการจองและยืนยันการจองห้องพักนั้น ลูกค้าจะต้องล็อกอินเข้าสู่ระบบก่อน ถ้ายังไม่ล็อกอิน และทำการจองหรือยืนยันการจอง ทางระบบจะแจ้งเตือนให้ล็อกอินก่อน เมื่อล็อกอิน และทำการจองแล้ว ทางระบบจะแสดงผลการจอง และแจ้งให้ลูกค้าทราบว่าต้องทำการยืนยันการจองภายในวันที่เท่าไร แต่ ถ้าลูกค้าต้องการยืนยันการจองเลยก็สามารถทำได้โดย คลิกที่ "รายการจอง" จากนั้นระบบจะโชว์รายการจองของลูกค้านั้นๆ

ทั้งรายการที่ยืนยันการจองแล้ว และที่ยังไม่ได้ทำการยืนยัน ดังรูปที่ 12-20

DLALA Tour -> บริการจองทัวร์โรงแรม รีสอร์ท ทัวร์ เรฟสด - Microsoft Internet Explorer

File Edit View Favorites Tools Help

Back Forward Stop Personal Bar Search Favorites Local intranet

Address http://localhost:comkustour/index.asp

Logout

บริการจองทัวร์โรงแรม รีสอร์ท ทัวร์ เรฟสด

รายการจอง

กรุณาลงทะเบียนและชำระเงินรายการต่อไปนี้ภายในวันที่ 31/12/2545

รายการจองโรงแรม

ลบ	รายการ	วันที่	โรงแรม	ห้องพัก	ราคา(บาท)
☐	1	1/1/2544 - 1/1/2544	เดอะริสอร์ท	Standard - Single Bed	750
☐	2	1/1/2544 - 1/1/2544	เดอะริสอร์ท	Standard - Single Bed	750
☐	3	1/1/2544 - 1/1/2544	เดอะริสอร์ท	Standard - Single Bed	750
ราคารวมทั้งหมด					2250

รายการจองตั๋วเครื่องบิน

ลบ	เที่ยวบิน	ท่าทาง	ปลายทาง	เวลาออก	เวลาถึง	จำนวน(คน)	ราคา(บาท)
☐	Tg 89083	Bangkok BKK	Toronto	5/5/2544 9:35:00	5/6/2544 10:05:00	3	10902
☐	Tg 89083	Bangkok BKK	Toronto	5/5/2544 9:35:00	5/6/2544 10:05:00	3	10902
ราคารวมทั้งหมด							21804

Done Local intranet

รูปที่ 12-20 แสดงหน้าจอรายละเอียดการจองของระบบทัวร์

ที่หน้านี้ ลูกค้าสามารถยกเลิกการจองได้ ถ้ารายการนั้น ๆ ยังไม่ได้ทำการยืนยันการจอง โดยเลือกเช็คบอกรายการที่ต้องการยกเลิก แล้วเลือกปุ่มจำนวนใหม่ หรือถ้าต้องการยืนยันการจองก็เลือกกดปุ่มชำระเงิน จากนั้นลูกค้าจะกรอกข้อมูลบัตรเครดิตเพื่อทำการโอนเงินให้กับระบบ เมื่อโอนเงินสำเร็จแล้ว ระบบจะให้หมายเลขกับลูกค้าไว้ใช้ในเดินทางไปในรายการที่ชำระเงินเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 13

การจัดวางเครื่องเพื่อทดสอบการกระจายโหลด

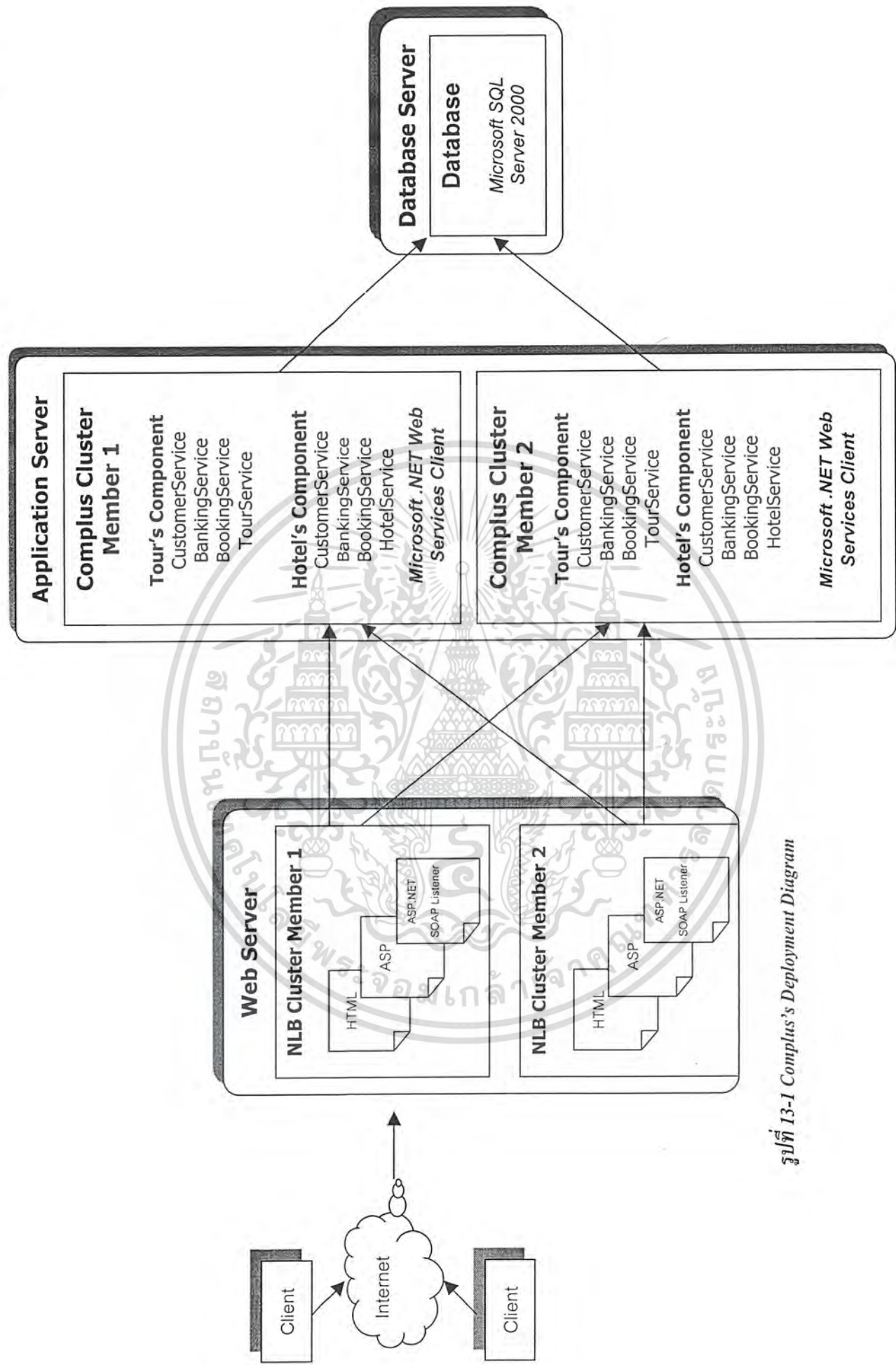
13.1 การจัดวางเครื่อง

จากที่กล่าวมาในบทอื่นๆ เกี่ยวกับการกระจายโหลดเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน ในบทนี้จะกล่าวถึงเรื่องการจัดวางเครื่องคอมพิวเตอร์และปรับแต่งค่าต่างๆ เพื่อทดสอบการกระจายโหลด ซึ่งในการทดสอบนี้จะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งหมด 5 เครื่อง โดยใช้เครื่อง 2 เครื่องที่ฟรีเซ้นเดชั่นเทียร์เพื่อทำการกระจายโหลดการเรียกใช้เว็บเพจและใช้เครื่องอีก 2 เครื่องที่บิสิเนสโลจิกเทียร์เพื่อทำการกระจายโหลดการใช้งานคอมโพเนนต์ ส่วนการทำคลัสเตอร์ฐานข้อมูลที่ค่าต่ำเทียร์จะไม่ทำการทดสอบ เนื่องจากต้องการฮาร์ดแวร์พิเศษจำพวก RAID และ SCSI

เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการทดสอบต้องมีคุณสมบัติดังนี้

1. ทุกเครื่องที่ใช้ในการทดสอบต้องใช้ระบบปฏิบัติการ Microsoft Windows 2000 Advanced Server หรือ Microsoft Windows 2000 Datacenter
2. เครื่องคอมพิวเตอร์ใช้ในฟรีเซ้นเดชั่นเทียร์ทั้ง 2 เครื่อง ต้องทำการสร้างเว็บเซิร์ฟเวอร์และนำไฟล์ ASP ที่ใช้ในระบบทัวร์และระบบโรงแรมมาไว้ จากนั้นนำไฟล์ ASP.NET ที่ใช้ SOAP ในการติดต่อกับระบบสายการบินและระบบรถโดยสารที่พัฒนาโดยฝ่าย EJB มาไว้ด้วย จากนั้นปรับแต่ง Network Load Balancing (NLB) เพื่อทำการกระจายโหลดของการเรียกใช้เว็บเพจ (จะกล่าวโดยละเอียดในภายหลัง)
3. เครื่องคอมพิวเตอร์ใช้ในบิสิเนสโลจิกเทียร์ทั้ง 2 เครื่อง ต้องติดตั้งโปรแกรม Microsoft Application Center 2000 ซึ่งใช้ในการสร้างคลัสเตอร์และจัดการการกระจายโหลดการใช้งานคอมโพเนนต์ภายในคลัสเตอร์ เมื่อทำการติดตั้งเรียบร้อยแล้วให้ทำการสร้างคลัสเตอร์และเพิ่มเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้ง 2 เครื่องให้เป็นสมาชิกของคลัสเตอร์ จากนั้นให้ทำการดีพลอยคอมโพเนนต์ของระบบทัวร์และระบบโรงแรมทั้ง 2 เครื่อง (จะกล่าวโดยละเอียดในภายหลัง)
4. ที่ค่าต่ำเทียร์ เราจะติดตั้งโปรแกรม Microsoft SQL Server เพื่อสร้างฐานข้อมูลของระบบทัวร์และระบบโรงแรม

การจัดวางเครื่องดังที่กล่าวมาข้างต้น สามารถวาดได้ดังรูป

รูปที่ 13-1 Complus's Deployment Diagram

13.2 วิธีการปรับแต่ง Network Load Balancing ด้วย NLB ในวินโดวส์ 2000

ทางไมโครซอฟท์ได้สร้างทูลที่เรียกว่า Network Load Balancing (NLB) เพื่อช่วยให้สามารถกระจายโหลดของการเรียกใช้เว็บเพจได้ นอกจากนี้ทูลนี้แล้ว ไมโครซอฟท์ยังได้สร้างโปรแกรมที่เรียกว่า Microsoft Application Center 2000 ซึ่งสามารถใช้ในการกระจายโหลดของการเรียกใช้เว็บเพจได้เช่นกัน แต่ในที่นี้ จะทดสอบโดยใช้ NLB ส่วนโปรแกรม Microsoft Application Center 2000 จะทดสอบในภายหลัง

NLB เป็นคอมโพเนนต์ตัวหนึ่งที่แถมมากับ Microsoft Window 2000 Advanced Server หรือ Datacenter ดังนั้นในการทดสอบนี้ จะติดตั้ง NLB ในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ระบบปฏิบัติการ Microsoft Window 2000 Advanced Server ทั้ง 2 เครื่อง นอกจากนี้ แต่ละเครื่องจะต้องมีการกำหนด IP ไว้คงที่ด้วย (ไม่ใช่ได้รับจาก DHCP) และยังต้องมีการกำหนดค่า Virtual IP เพื่อให้ไคลเอนต์ใช้งานคลัสเตอร์ได้โดยผ่าน IP เสมือนเพียง IP เดียว

สรุปค่าการปรับแต่งค่าแต่ละเครื่อง จะเป็นดังนี้

เครื่องที่ 1

ชื่อเครื่อง : OLALA03

ระบบปฏิบัติการ : Microsoft Windows 2000 Advanced Server

Virtual IP: 161.246.5.243

Primary IP Address : 161.246.5.216

เครื่องที่ 2

ชื่อเครื่อง : OLALA06

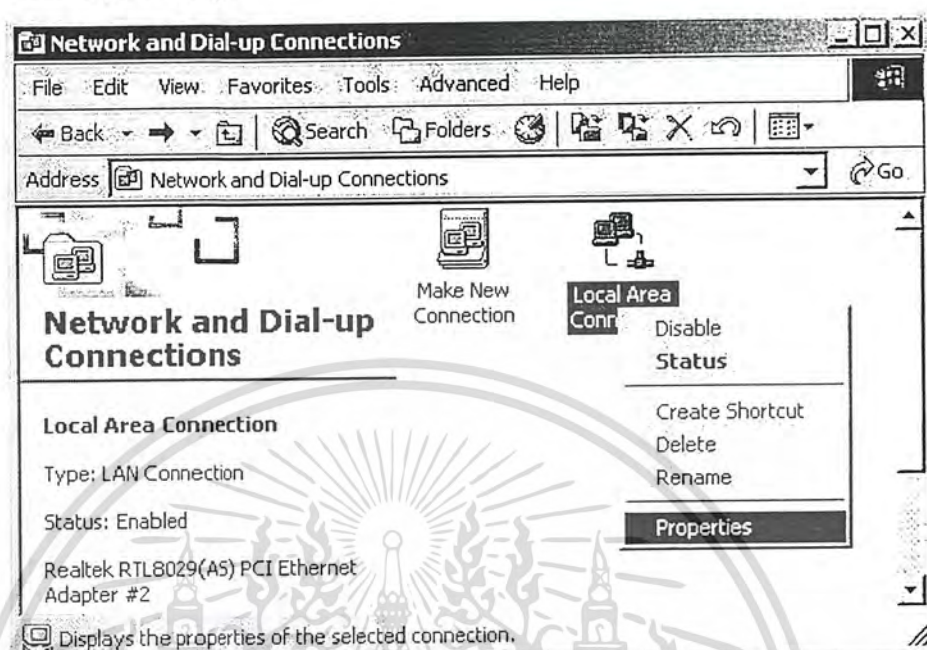
ระบบปฏิบัติการ : Microsoft Windows 2000 Advanced Server

Virtual IP: 161.246.5.243

Primary IP Address : 161.246.5.213

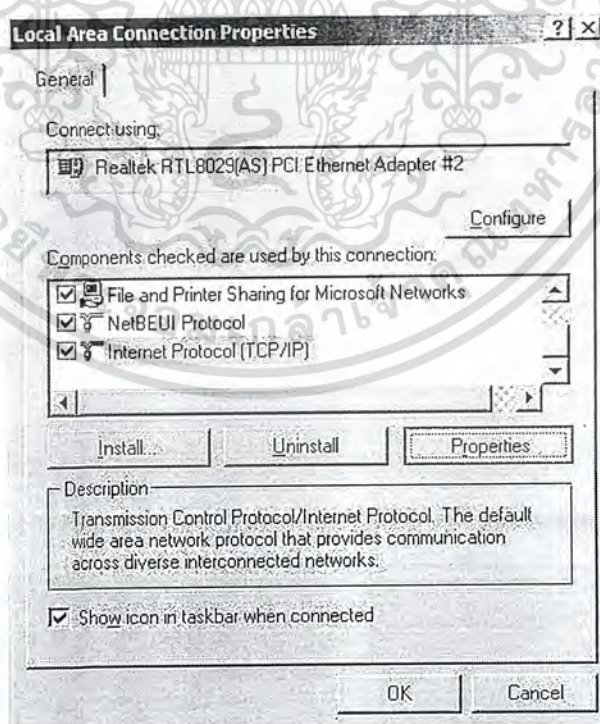
ขั้นตอนในการติดตั้งและปรับแต่ง NLB ทำได้ดังนี้

1. เข้าไปที่ Control Panel แล้วเข้าไปใน Network and Dial-up Connections คลิกขวาที่ Local Area Network เลือก Properties ดังรูป

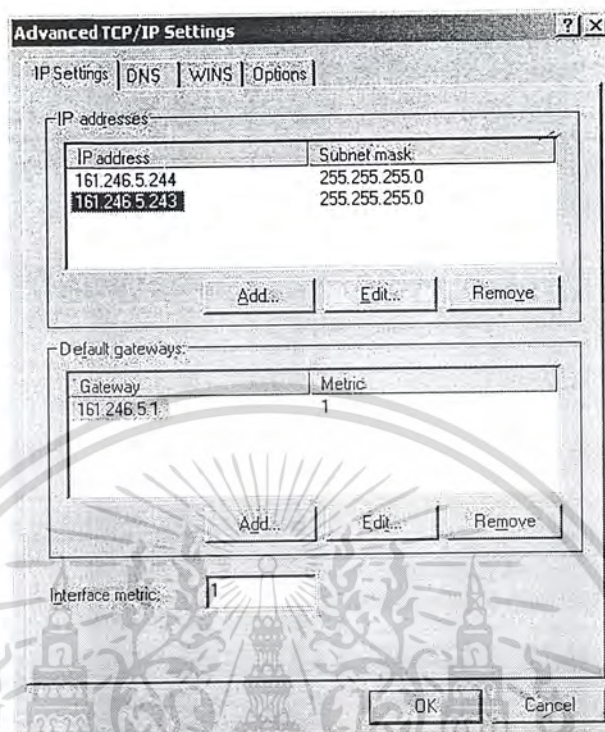
รูปที่ 13-2 เลือกคุณสมบัติของวงแลน

2. เลือกที่ Internet Protocol (TCP/IP) แล้วคลิกที่ปุ่ม Properties ดังรูป

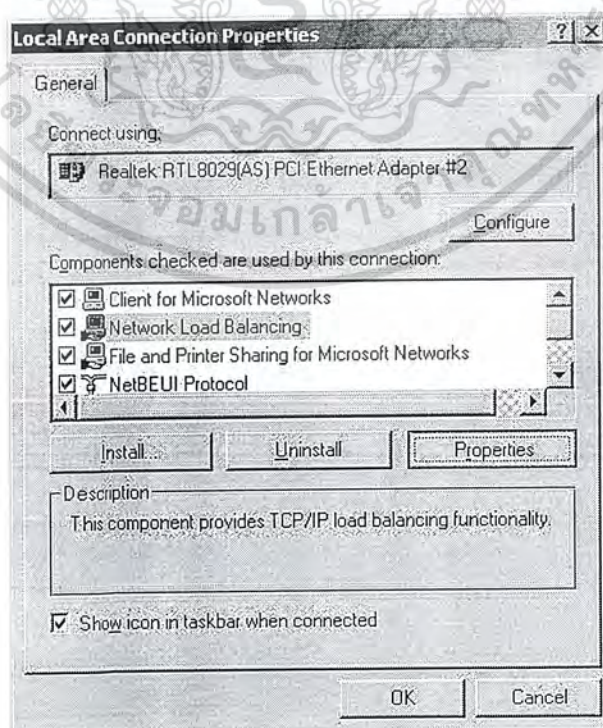
รูปที่ 13-3 เลือกคุณสมบัติของ TCP/IP

3. คลิกเลือกปุ่ม Advance แล้ว เพิ่มค่า Virtual IP Address ลงไป (ในที่นี้ กำหนดให้ค่าเป็น 161.246.5.243) โดยค่า Subnet Mask ต้องมีค่าเดียวกันด้วย ดังรูป

รูปที่ 13-4 เพิ่ม Virtual IP

4. เสร็จแล้วคลิก OK 2 ครั้ง จนกลับมายังหน้า Local Area Connection Properties จากนั้นคลิกให้ตัวเลือก Network Load Balancing มีเครื่องหมายถูกปรากฏ แล้วจึงคลิกที่ปุ่ม Properties ดังรูป

รูปที่ 13-5 เลือกคุณสมบัติของ NLB

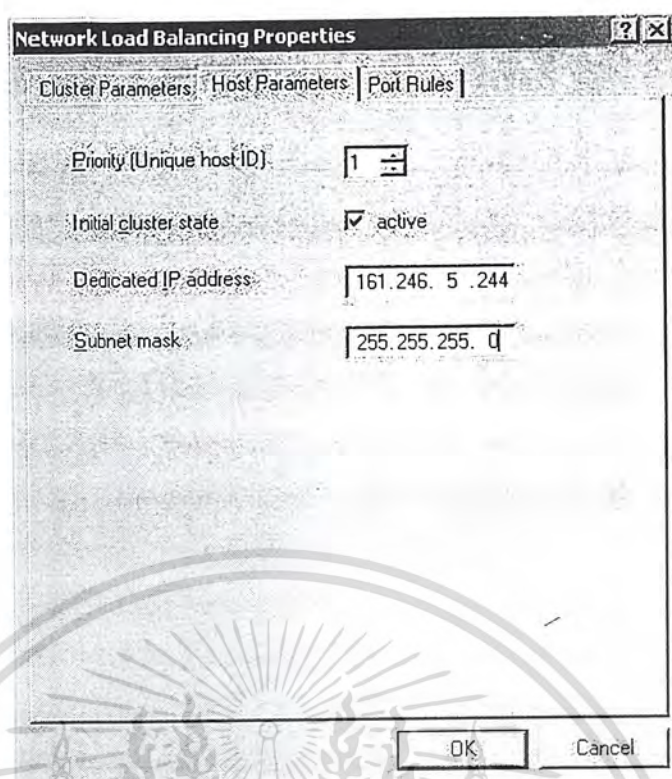
5. จากรูปจะมีแท็บอยู่ 3 แท็บ คือ Cluster parameters, Host parameters และ Port rules โดยในแท็บแรกนี้ (Cluster parameter) จะใช้ในการกำหนดข้อมูลเกี่ยวกับคลัสเตอร์ เช่น Virtual IP Address, Subnet mask, การกำหนดว่าจะใช้ Multicast หรือ Singlecast message นอกจากนี้ยังสามารถกำหนดได้อีกว่า จะให้สามารถควบคุมคลัสเตอร์ในระยะไกลผ่าน Command line ได้หรือไม่

NLB จะเรียก Virtual IP ว่าเป็น Primary IP Address ซึ่งค่านี้จะเป็นค่า IP Address ของคลัสเตอร์ และจะถูกใช้ในการเข้าถึงทุกๆ ไซต์ในคลัสเตอร์ ทำให้เราสามารถกำหนดค่า Public DNS ให้แก่ค่า IP นี้ได้ เช่น กำหนดเป็น www.olalatour.com ในส่วนของค่า Full Internet name จะถูกใช้สำหรับการจัดการในระยะไกล (ใช้ในฐานะ ID) ถ้าใช้เน็ตเวิร์กอะแดปเตอร์เพียงใบเดียว จะต้องเลือกตัวเลือก multicast เพื่ออนุญาตให้การเชื่อมต่อเวิร์กสามารถรับรู้ทราฟฟิกทั้งจากคลัสเตอร์และจาก Dedicated IP Address ได้ ในที่นี้ เราจะกำหนดค่าต่างๆ ดังรูป

Network Load Balancing Properties	
Cluster Parameters Host Parameters Port Rules	
Primary IP address	161.246.5.243
Subnet mask	255.255.255.0
Full Internet name	www.olalatour.com
Network address	02-bf-a1-f8-05-f3
Multicast support	☒ enabled
Remote password	
Confirm password	
Remote control	☒ enabled
Please consult on-line help for configuration information	Help
OK Cancel	

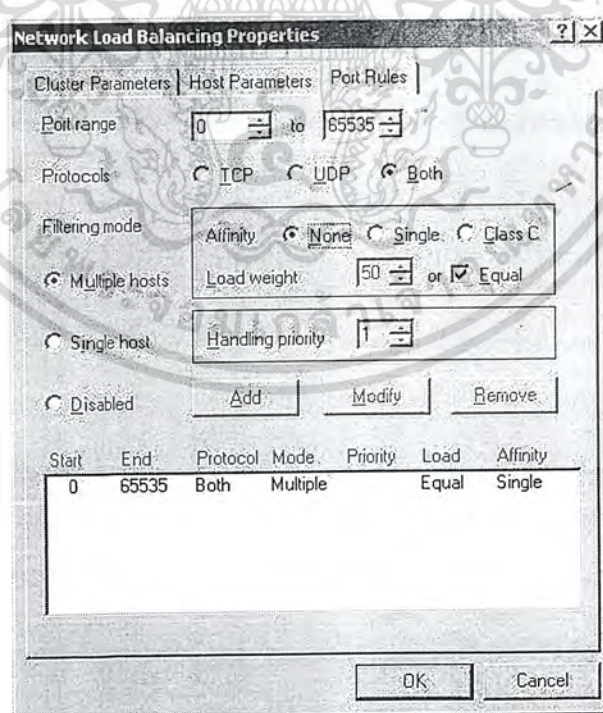
รูปที่ 13-6 ปรับแต่งคลัสเตอร์พารามิเตอร์ของ NLB

6. ในแท็บ Host Parameters เราสามารถปรับแต่งค่า Priority และ Dedicated IP Address ได้ (อธิบายไว้ในส่วนเนื้อหาของ NLB) ในที่นี้ เราจะกำหนดค่าต่างๆ ดังรูป (อย่าลืมว่า อีกเครื่อง ต้องตั้งค่า Priority เป็น 2 และอาจจะตั้งค่า Dedicated IP Address หรือไม่ก็ได้)

รูปที่ 13-7 ปรับแต่งโฮสต์พารามิเตอร์ของ NLB

7. ในแท็บ Port rules ใช้ในการปรับแต่งว่าคลัสเตอร์ไหนจะเสนอเคิลรีเวสได้อย่างไร (อธิบายไว้ในส่วนเนื้อหาของ NLB) ในที่นี้เราจะกำหนดค่าต่าง ๆ ดังรูป ทั้ง 2 เครื่อง

รูปที่ 13-8 ปรับแต่งพอร์ตรูลของ NLB

8. คลิก OK ออกมาเป็นอันเสร็จ

13.3 การปรับแต่งค่า NLB ด้วย Application Center

ปรับแต่ง *network adapter*

อย่าเปิดการทำงานของ NLB ยกเว้นถ้าต้องการตั้งค่า NLB เอง เพราะ Microsoft Application Center 2000 จะปรับแต่ง NLB อย่างอัตโนมัติหลังจากเสร็จสิ้นการสร้างคลัสเตอร์

อะแดปเตอร์แรกเรียกว่า front-end มีหน้าที่รับทราฟฟิกจากทั้ง cluster member, Internet และ Intranet client ซึ่ง NLB จะใช้ front end adapter ในการ balancing client request ทั้งหมด เนื่องจากสมาชิกตัวแรกของคลัสเตอร์จะกลายเป็น cluster controller ซึ่งจะต้องมี 2 static IP address

IP address แรกที่กำหนดให้แก่อะแดปเตอร์จะเป็น dedicate IP address (DIP) ซึ่ง DIP จะใช้ติดต่อโดยตรงไปยังแต่ละเซิร์ฟเวอร์ในคลัสเตอร์ใช้ประโยชน์ในการทำ HTTP monitoring (การติดต่อจากเซิร์ฟเวอร์ไปยังเซิร์ฟเวอร์จะทำผ่าน management adapter) สำหรับ IP address ที่สอง จะเป็น cluster IP address หรือที่นิยมเรียกว่า Virtual IP address (VIP) ซึ่ง address นี้จะต้องแมพไปยัง URL ของเว็บไซต์ สำหรับ IP address อื่นๆที่เพิ่มเข้าไปจะกลายเป็น VIP เช่นกัน

อะแดปเตอร์ตัวที่ 2 เรียกว่า back-end จะใช้ในการติดต่อภายในและทราฟฟิกขาออกไปยังเว็บไคลเอ็นต์ซึ่ง application center จะใช้อะแดปเตอร์ตัวนี้ในการทำงานภายในคลัสเตอร์และสนับสนุนความสามารถของ application center เช่น synchronization, heartbeat, ข้อมูลประสิทธิภาพของเครื่อง นอกจากนี้ยังรับผิดชอบการติดต่อกับ database และ component server อีกด้วย

ตัวอย่างการติดตั้งค่า IP address ของ web cluster ที่มีสมาชิกใน cluster จำนวน 2 โหนด

[Web1]	(เป็น cluster controller)
Front End Adapter:	(เรียงตามลำดับการตั้งค่า IP addresses)
- 161.246.5.243	(เป็น DIP ของ Web1)
- 161.246.5.246	(เป็น VIP ของ cluster)
- 161.246.5.247	(option : เป็น VIP เพิ่มเติมของ cluster)

Back End Adapter:

- DHCP IP หรือ Static IP 161.246.5.216

[Web2]	(เป็น cluster member)
Front End Adapter:	(เรียงตามลำดับการตั้งค่า IP addresses)
- 161.246.5.245	(เป็น DIP ของ Web2)
Back End Adapter:	
- DHCP IP หรือ Static IP 161.246.5.213	

ต่อมาก็สร้าง Web cluster โดยตั้งค่าดังต่อไปนี้

Cluster type = General/Web cluster

Load Balancing = Network Load Balancing (NLB)

Load Balancing Options:

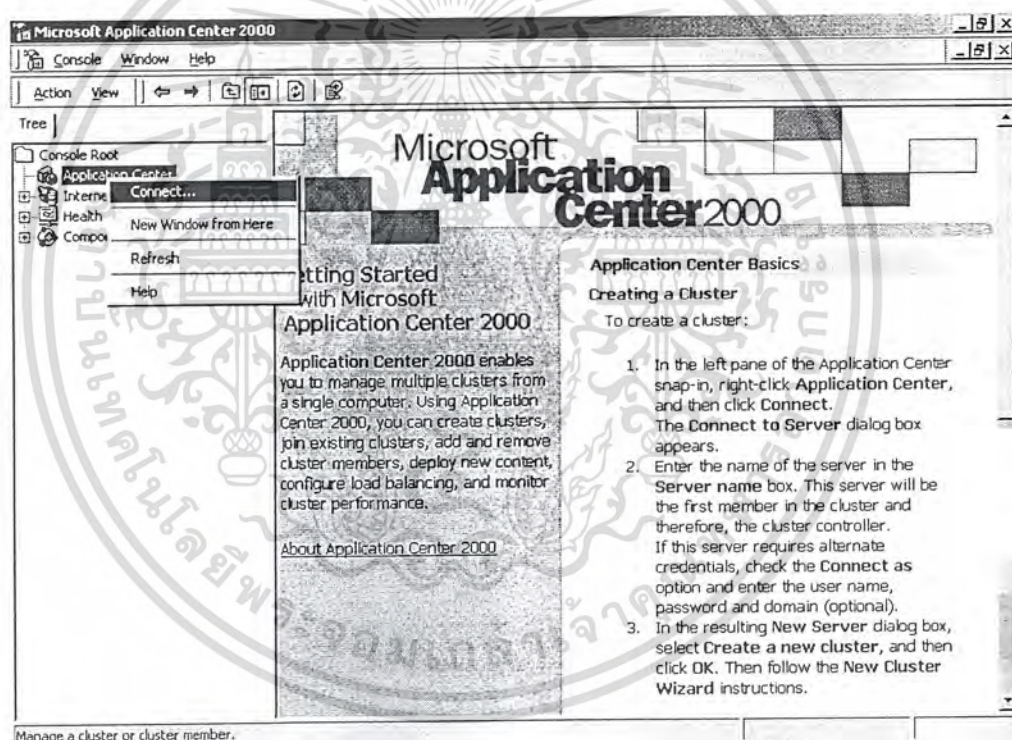
Management traffic network adapter: - <Back End Adapter>

Load balanced network adapter: - <Front End Adapter>

ในหัวข้อ **Load Balancing Options** เป็นการเลือก Network adapter ไม่ใช่ virtual IP สามารถอธิบายได้ตามภาพต่อไปนี้

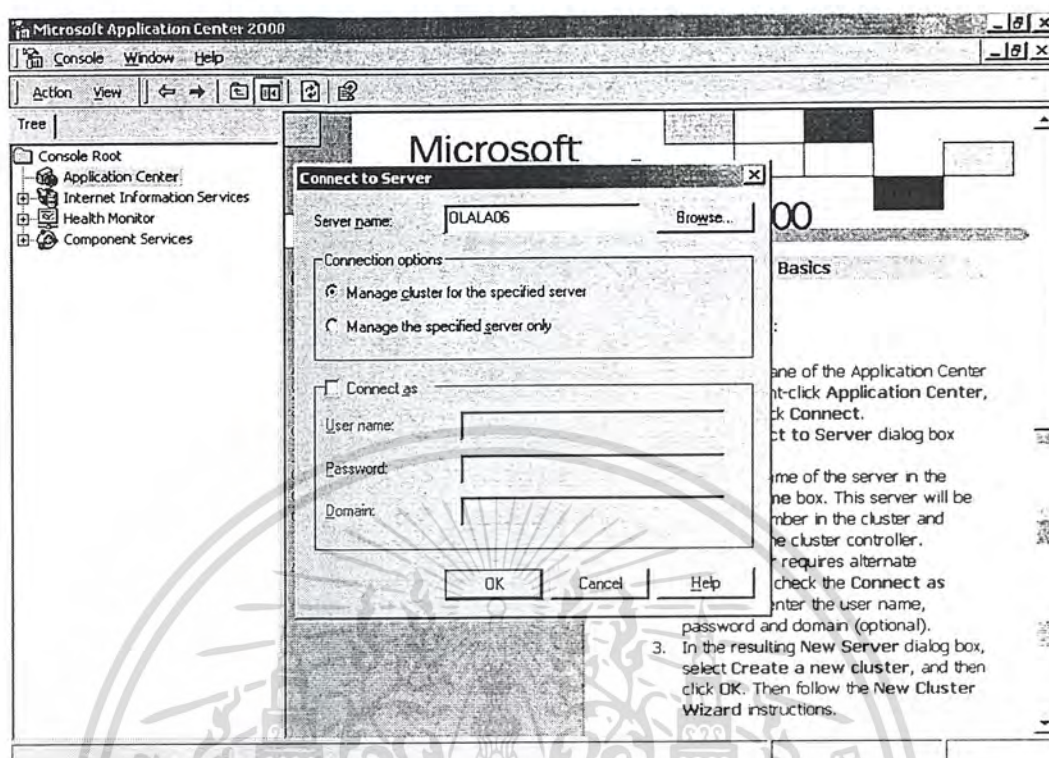
1. สร้าง Web Cluster และ Routing Cluster

Click ที่ Application Center และเลือก Connect

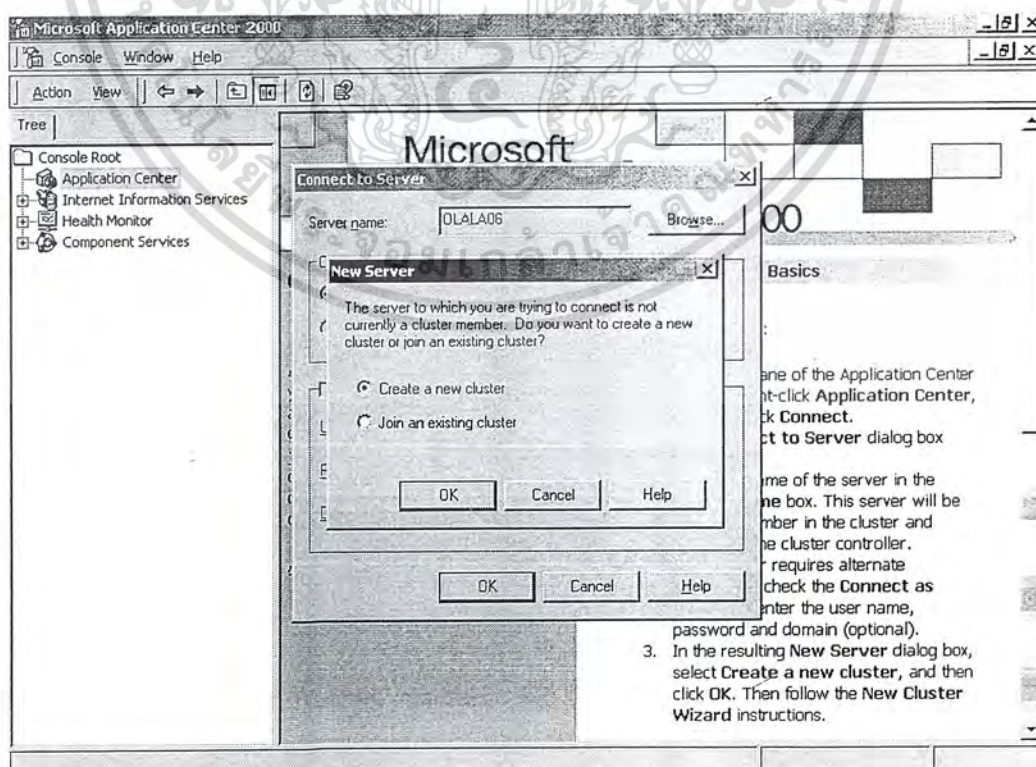
รูปที่ 13-9 ขั้นตอนการสร้าง Cluster

2. ระบุชื่อ Server ที่ต้องการ

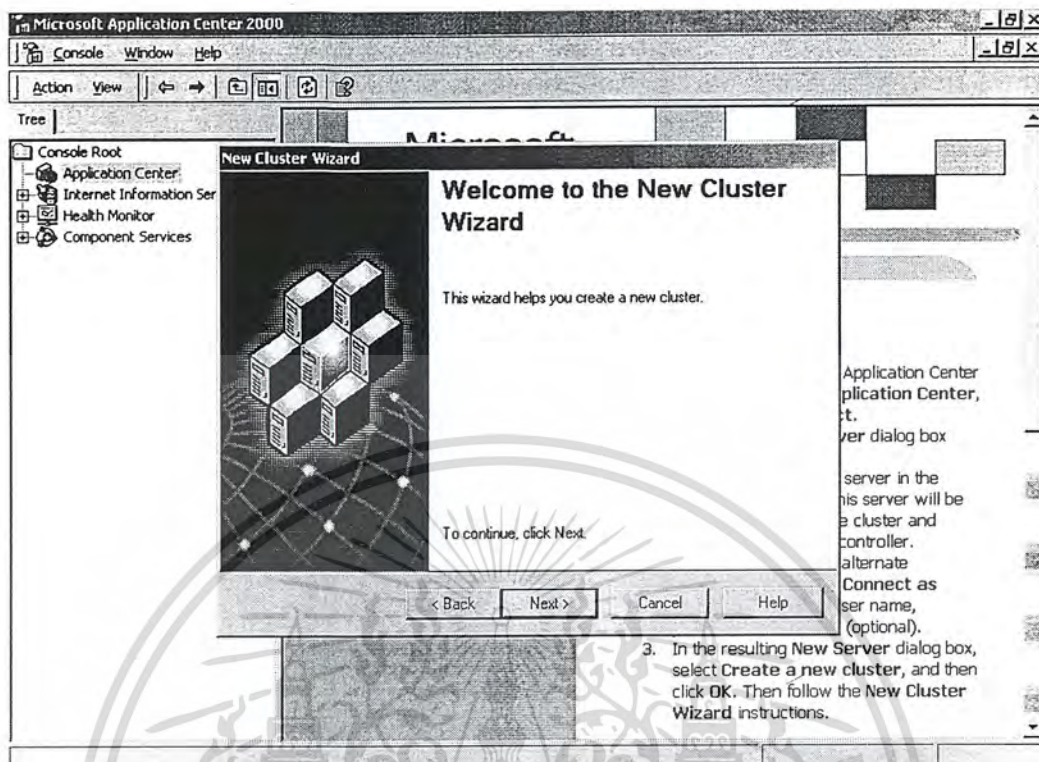
รูปที่ 13-10 การระบุชื่อ Cluster controller

3. เลือกหัวข้อ Create new cluster

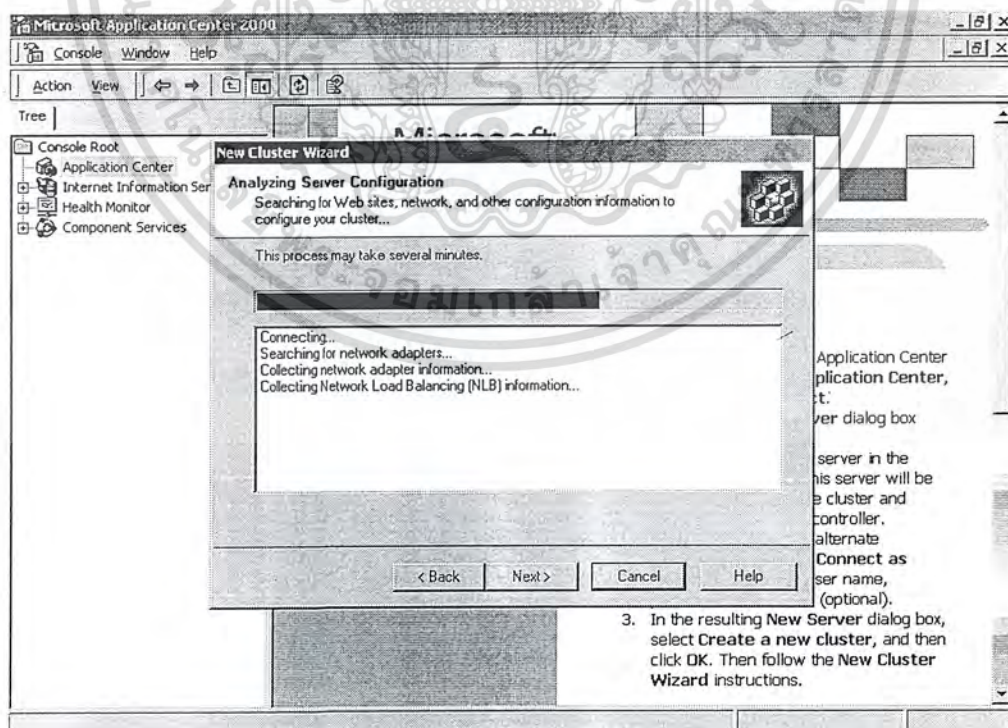

รูปที่ 13-11 การสร้างคลัสเตอร์ใหม่ controller

4. เลือก Next และรอให้โปรแกรมตั้งค่า cluster

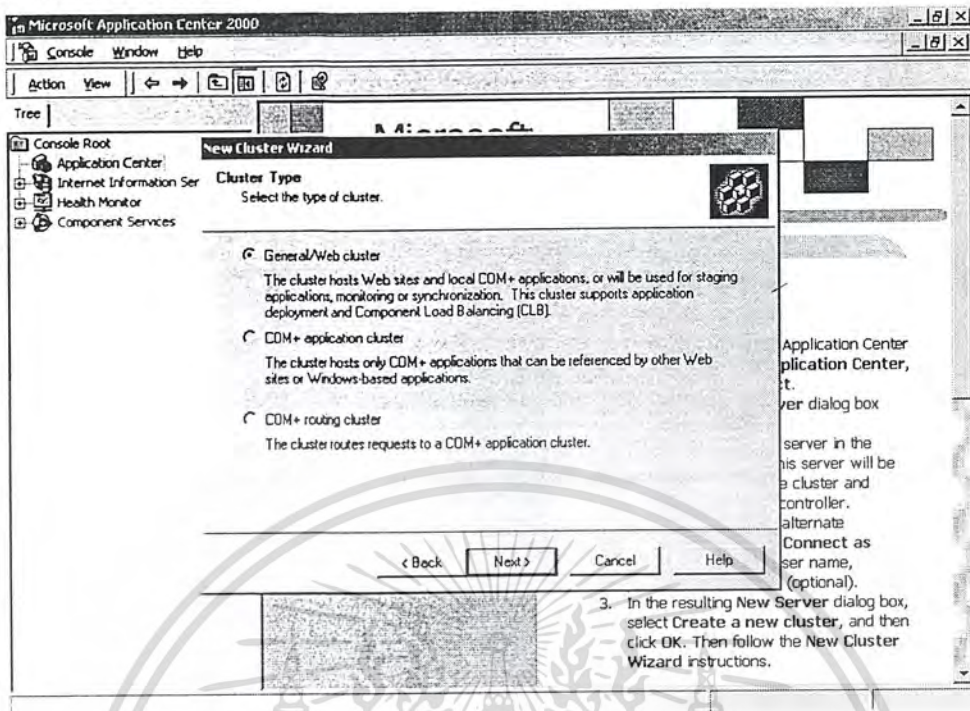

รูปที่ 13-12 แสดงการทำงานของกรสร้าง Cluster

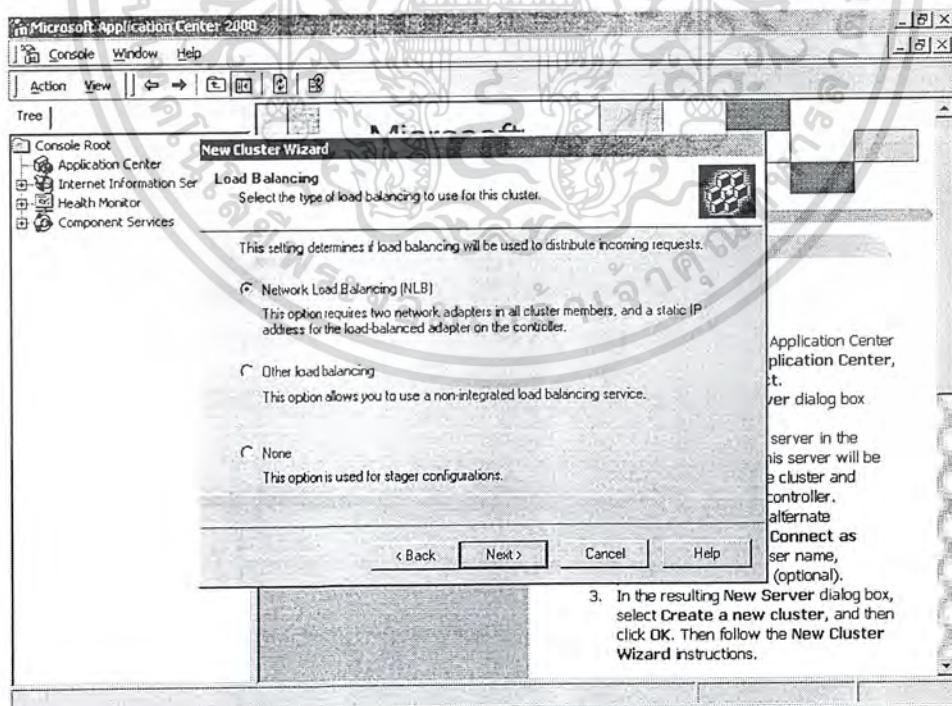
รูปที่ 13-13 การทำงานของการเก็บข้อมูลจาก Server

5. เลือก General/Web cluster

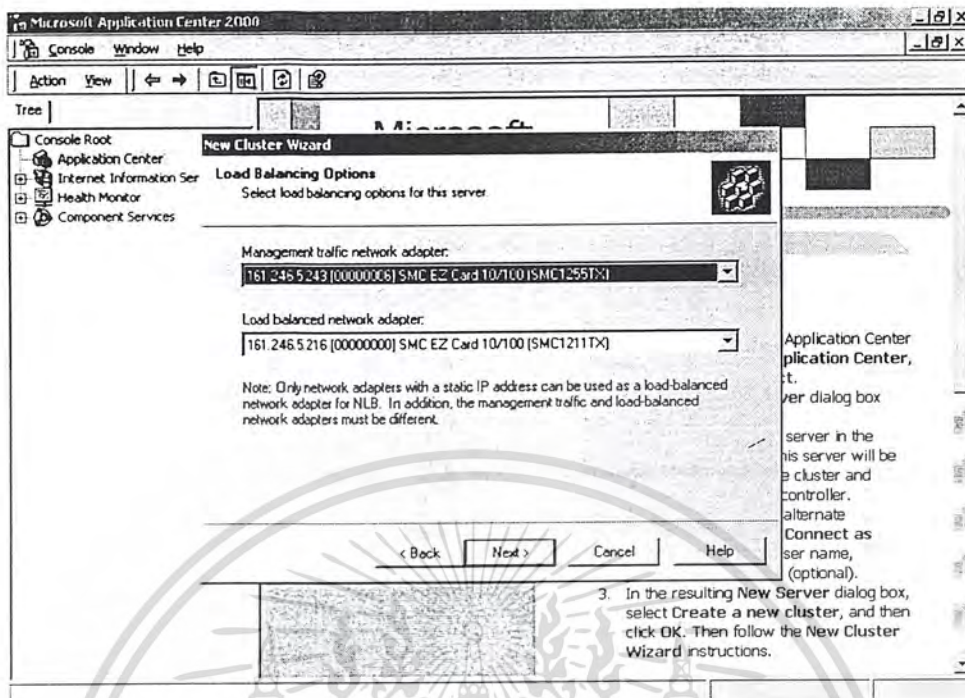
รูปที่ 13-14 การเลือกตัวเลือกในการสร้าง Web cluster

6. เลือก NLB สำหรับการทำ web load balancing

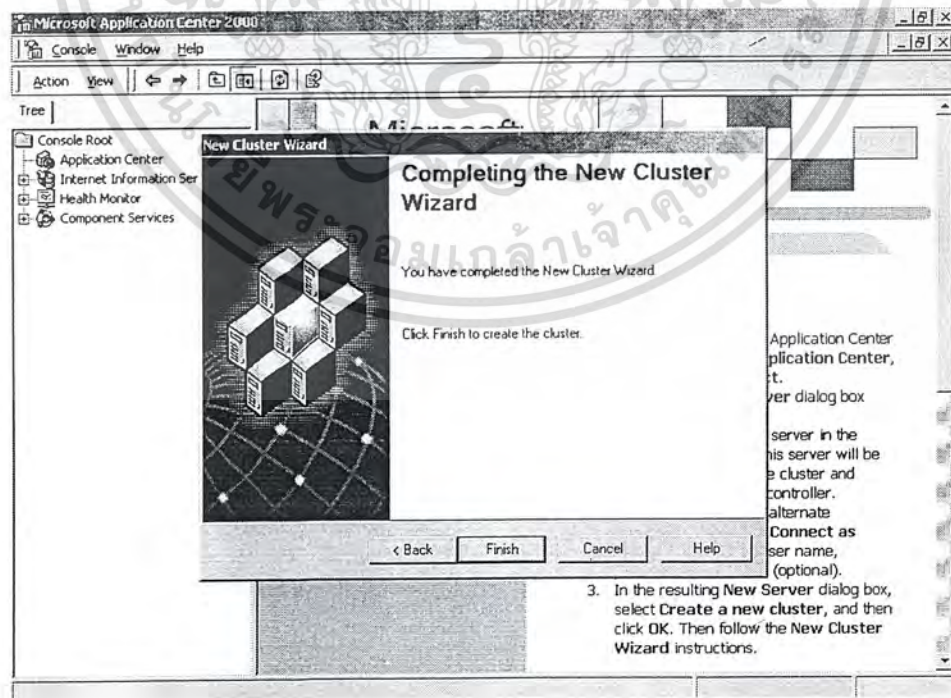
รูปที่ 13-15 การเลือก NLB เป็นตัวโหลดบาลานซ์

7. เลือก LAN card ที่ต้องการให้เป็น management traffic และ load balance

รูปที่ 13-16 แสดงการเลือก LAN card

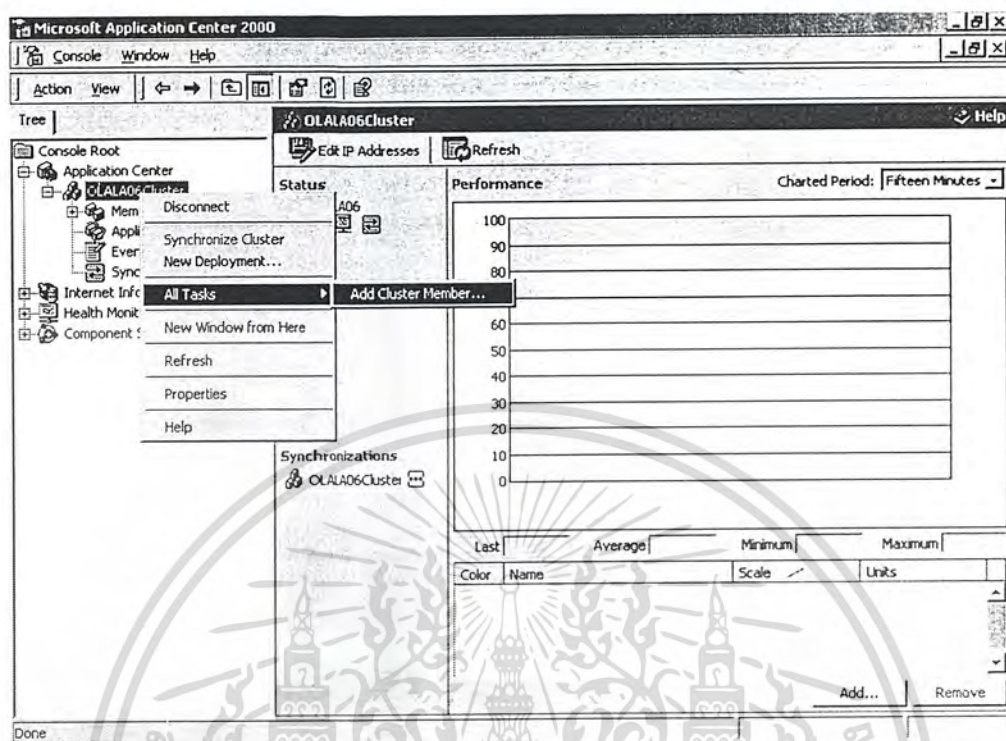
8. Click finish แล้วรอให้โปรแกรมตั้งค่าของ cluster ให้เสร็จ

รูปที่ 13-17 ขั้นตอนสุดท้ายของการสร้าง Cluster

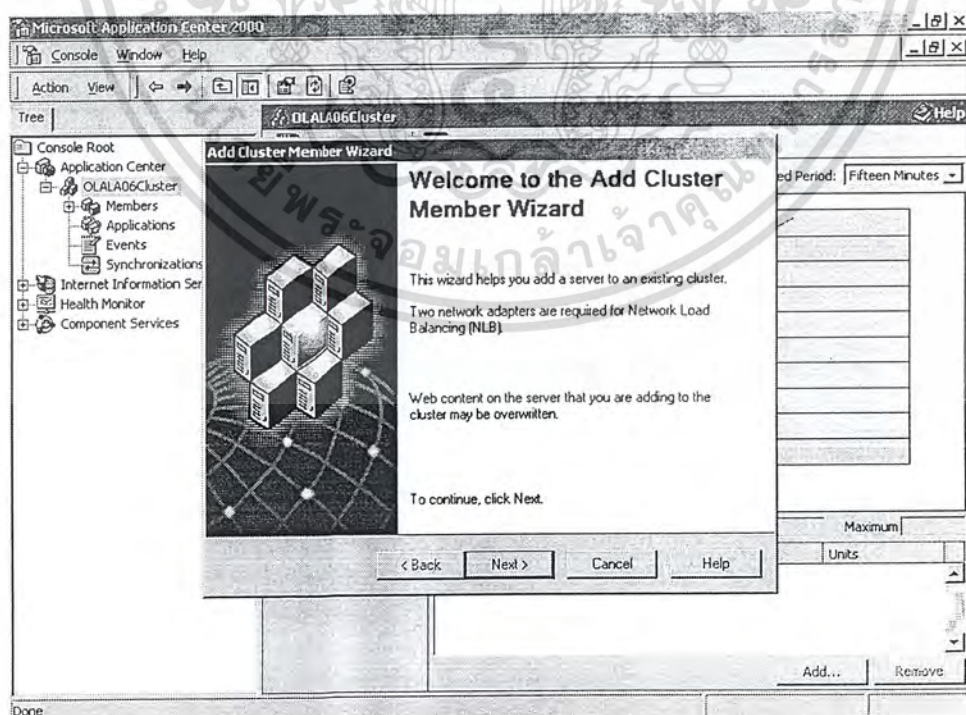
ต่อไปเป็นการเพิ่มสมาชิกเข้าไปใน Web cluster

1. Click ที่ cluster ที่ต้องการจะเพิ่มสมาชิก โดยเลือก All Tasks | Add Cluster Member

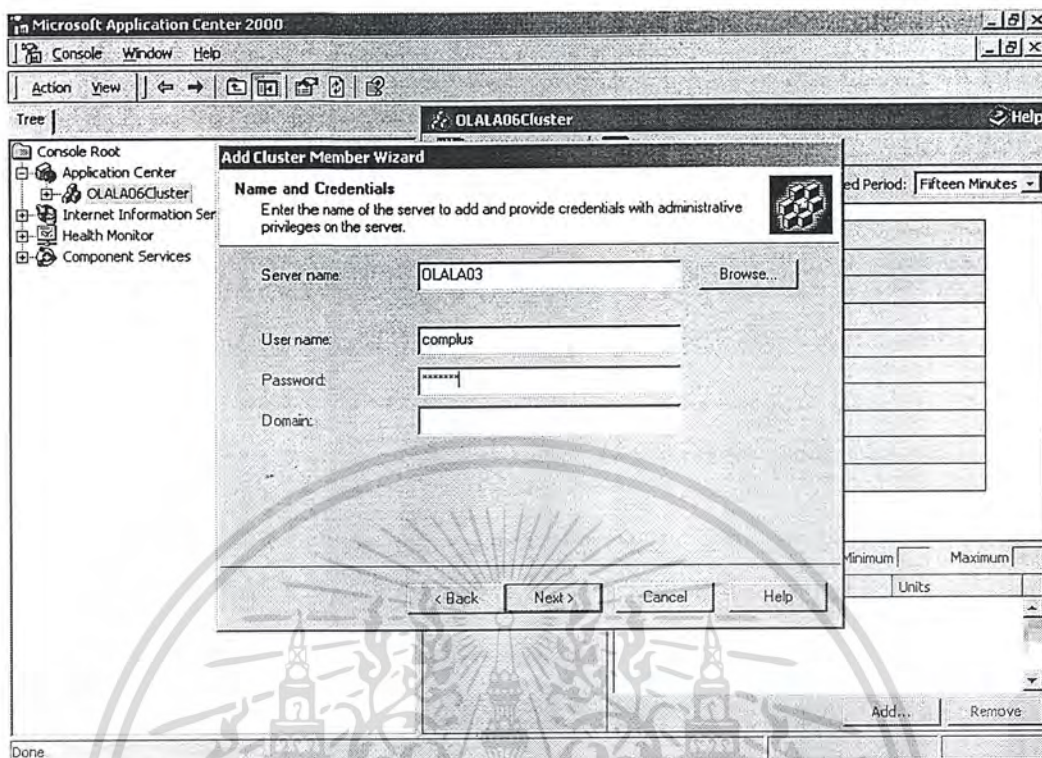
รูปที่ 13-18 การเลือกตัวเลือกในการเพิ่มสมาชิกของ Web cluster

2. Click next

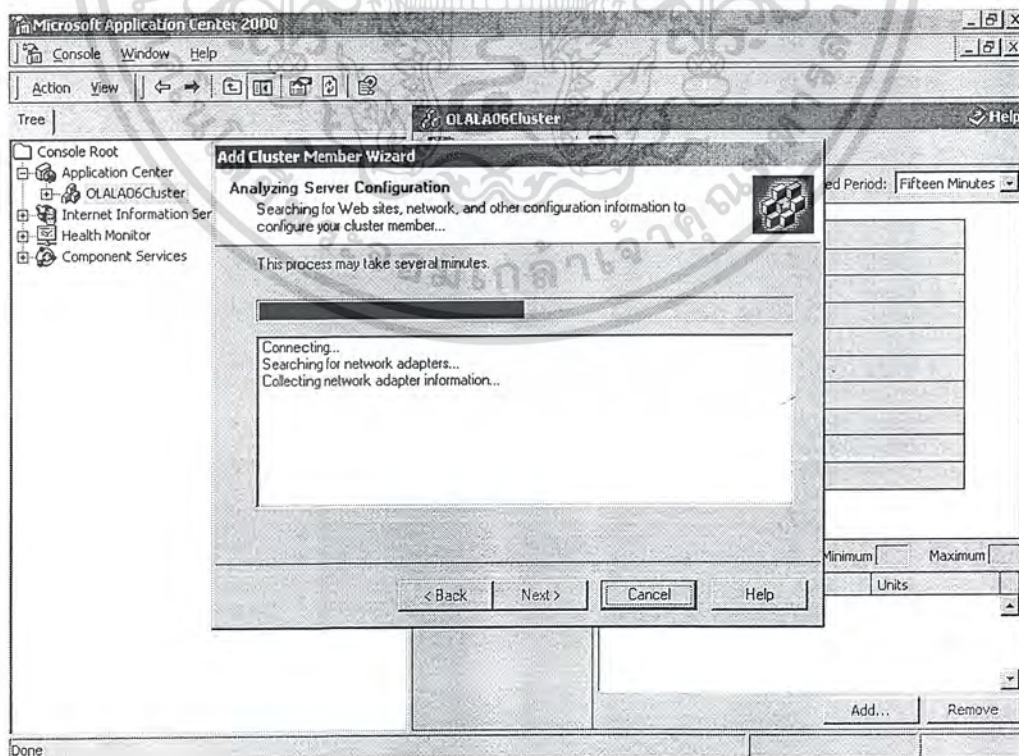

รูปที่ 13-19 การเพิ่มสมาชิกใน Cluster

3. ระบุ Server ที่ต้องการ และใส่ user และ password ในการใช้งานเครื่องด้วย

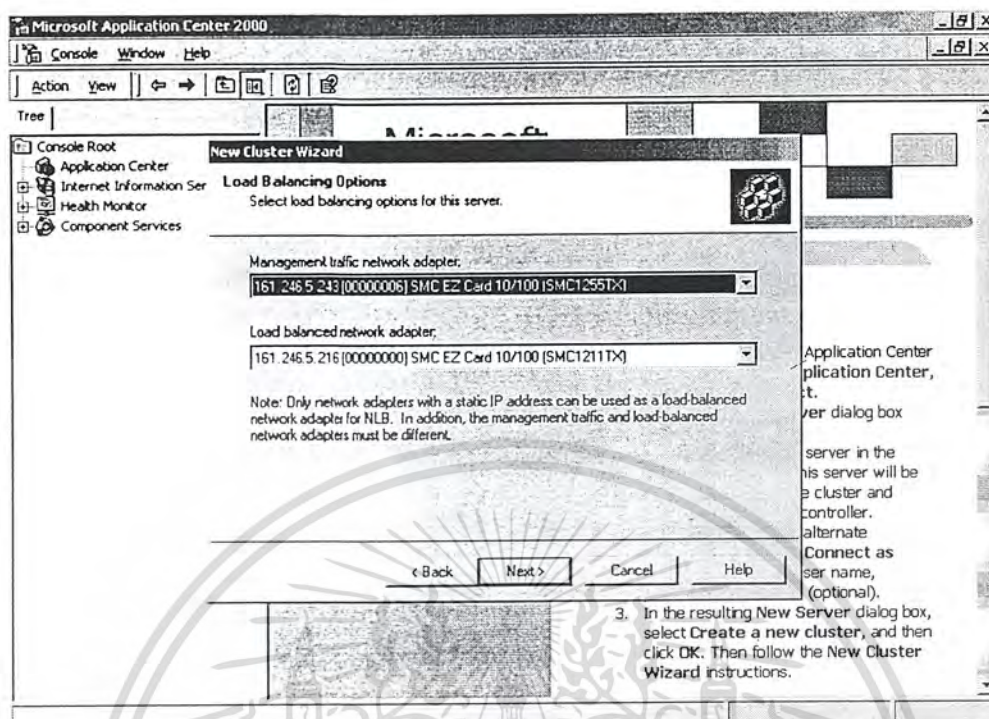

รูปที่ 13-20 การระบุ Server ที่ต้องการให้เป็นสมาชิกของ cluster

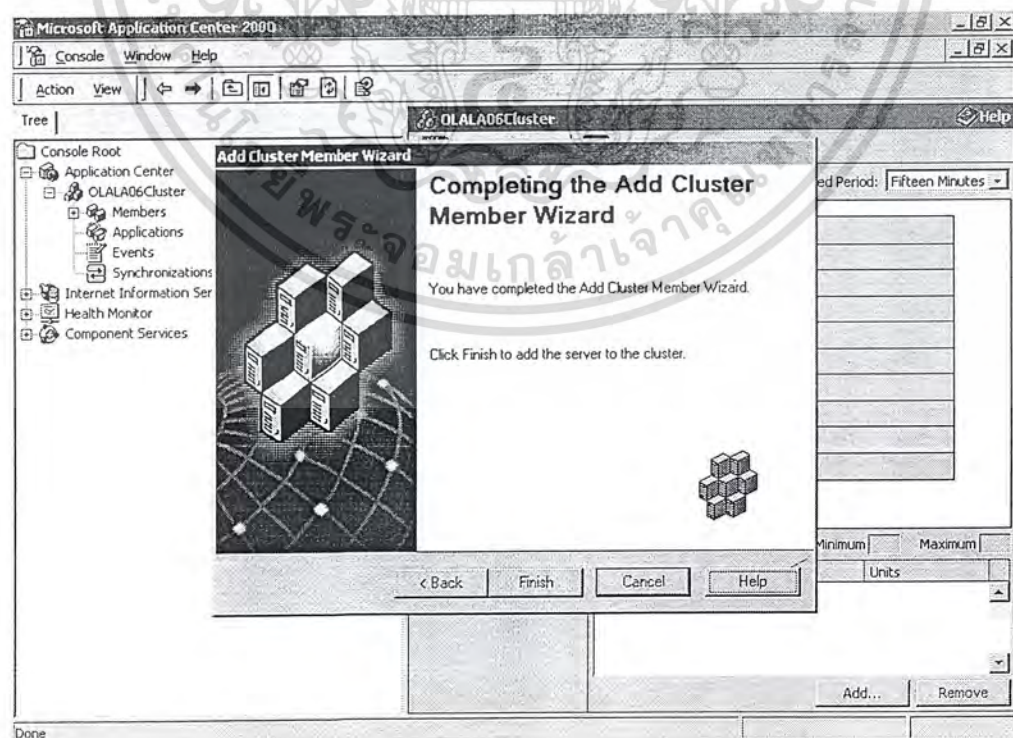
รูปที่ 13-21 การเก็บข้อมูลจาก Server

4. เลือก LAN card ที่ต้องการให้เป็น traffic management และ load balancing

รูปที่ 13-22 การเลือก LAN card

5. รอให้ Application center ปรับแต่งค่าของ cluster ให้เรียบร้อย

รูปที่ 13-23 การเสร็จสิ้นการเพิ่มสมาชิกของ Cluster

13.4 การเตรียม Cluster สำหรับ CLB

ต่อไปเป็นการสร้าง COM+ application cluster

ตัวอย่างการติดตั้งค่า IP address ของ COM+ cluster ที่มีสมาชิกใน cluster จำนวน 2 โหนด

[COM+ server 1] (เป็น cluster controller)

Adapter:

- 161.246.5.241 (เป็น IP ของ COM+ 1)

[COM+ server 2] (เป็น cluster member)

Adapter:

- 161.246.5.244 (เป็น IP ของ COM+ 2)

สร้าง COM+ cluster โดยตั้งค่าดังต่อไปนี้

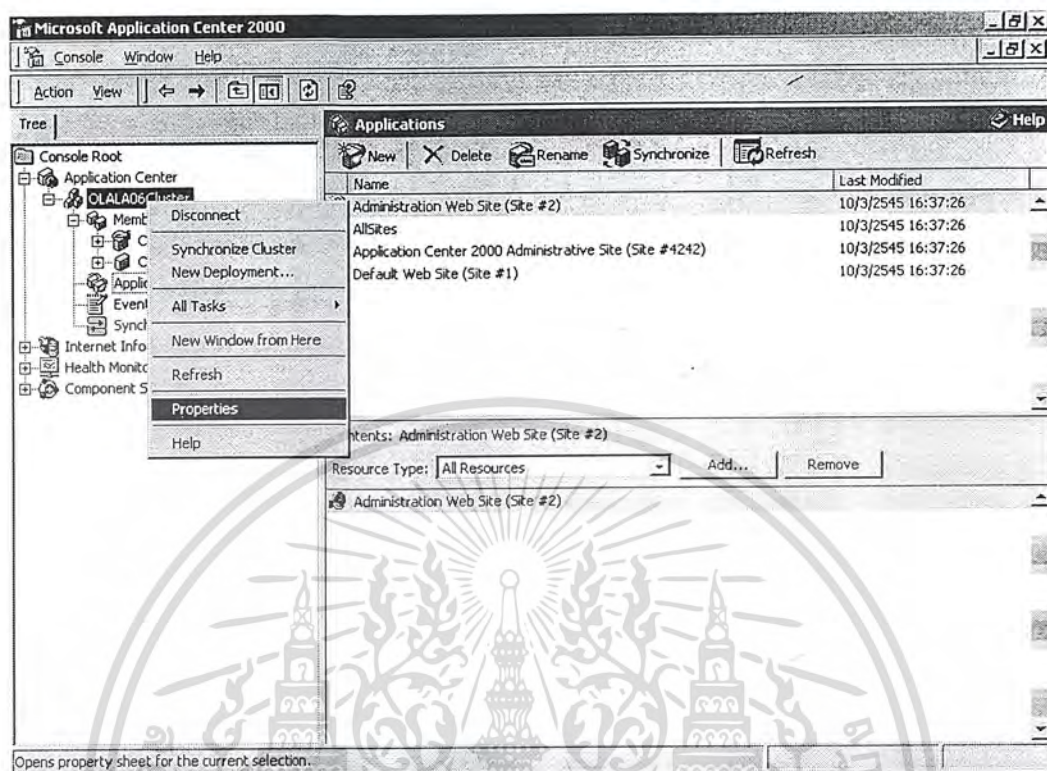
Cluster type = COM+ application cluster

เพิ่มสมาชิกเข้าไปใน cluster โดยทำเหมือนกับขั้นตอนที่ผ่านมา

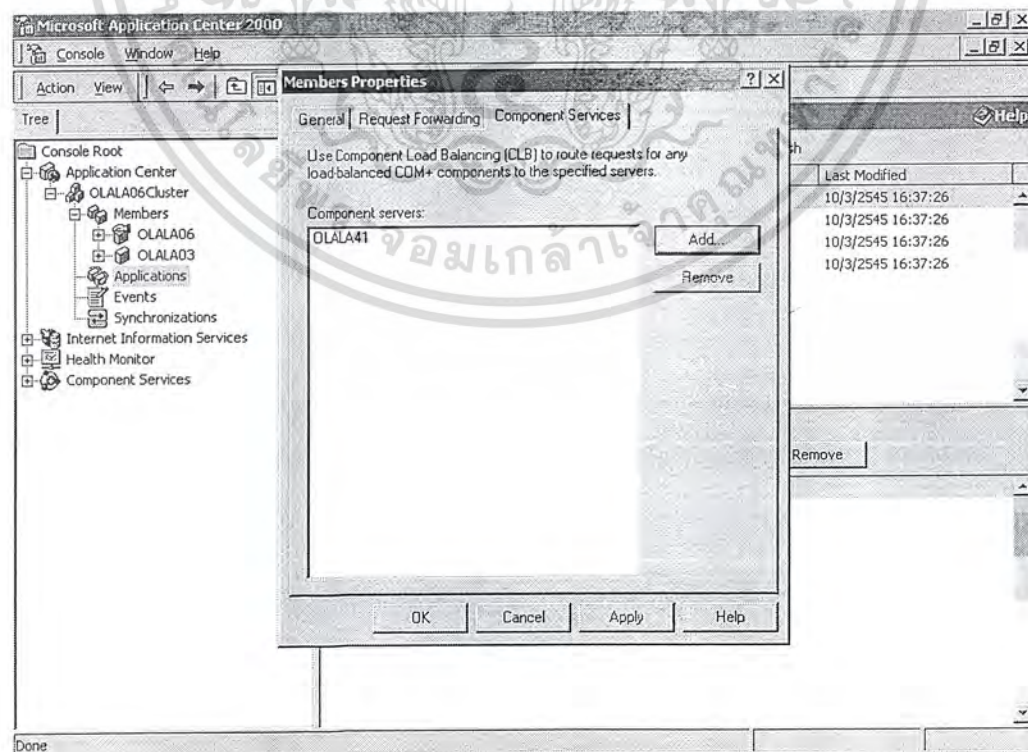
ใส่รายชื่อ server เข้าไปใน routing list ของ web cluster

1. click ขวาที่ web cluster และเลือก properties

รูปที่ 13-24 เลือก Properties ของ web

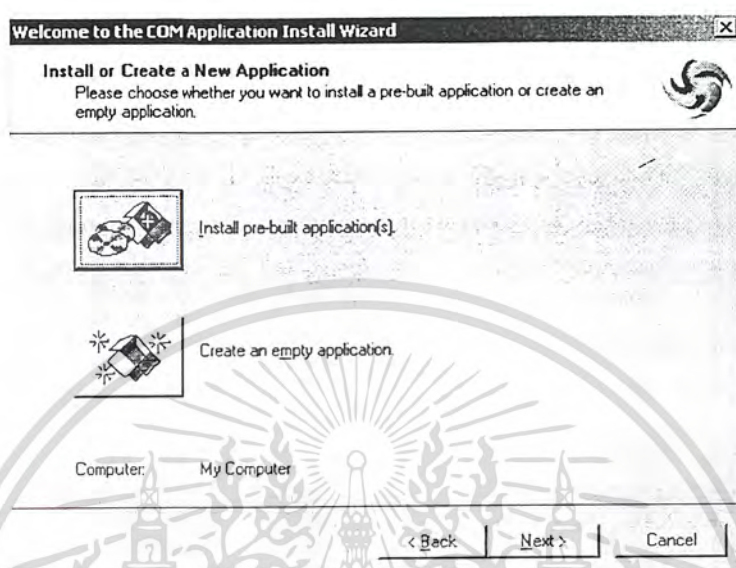
2. เลือก tab component service แล้ว กด Add แล้วเลือกรายชื่อ server ที่ต้องการจะให้อยู่ใน routing lost

รูปที่ 13-25 การเลือกสมาชิกที่ต้องการให้อยู่ใน Routing list

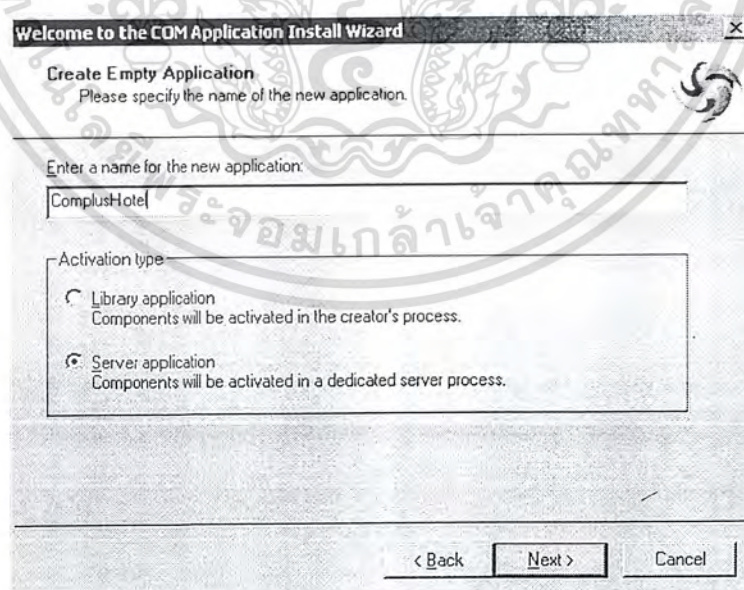
การสร้างตัวติดตั้ง COM+ Application

1. เปิด COM+ Explorer
2. click ขวาที่ COM+ Application เลือก New | Application จะเกิด Dialog Box จากนั้นเลือก Next
3. เลือก Create Empty Application

รูปที่ 13-26 การสร้าง COM+ Application

4. ใส่ชื่อ COM+ Application ที่ต้องการ แล้วเลือก server application แล้ว click next

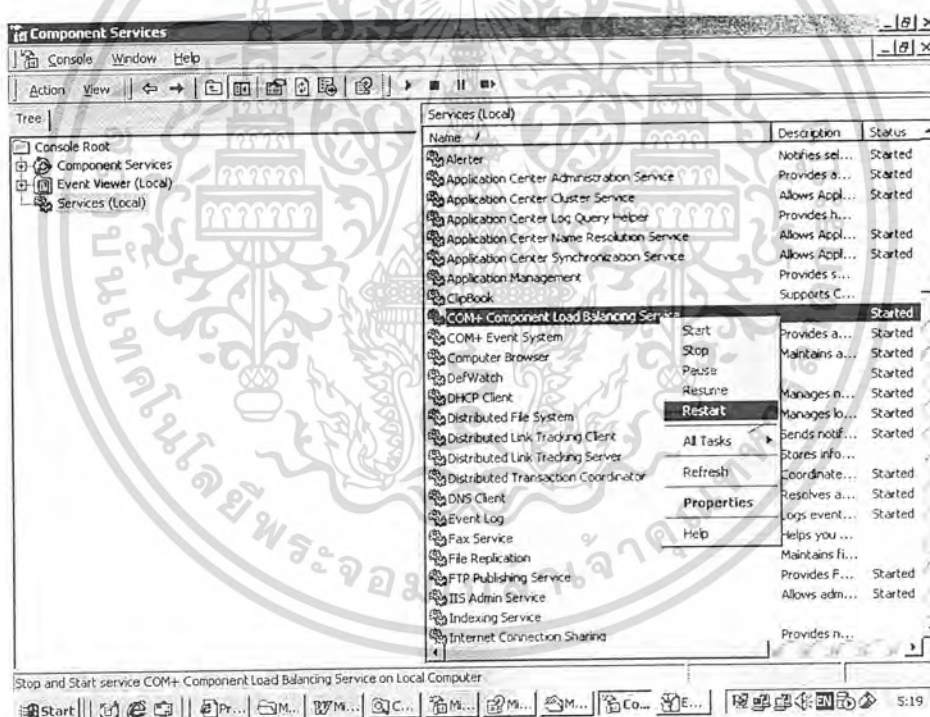

รูปที่ 13-27 การระบุชื่อ COM+ Application ที่ต้องการ

5. ลาก DLL ที่ต้องการมาวางใน Folder Components ของ COM+ Application
6. click ขวาที่ COM+ Application ที่ต้องการจะ Export แล้วเลือก Export
7. ใส่ชื่อไฟล์ MSI ที่ต้องการ , เลือก server application แล้ว กด next
8. จะได้ไฟล์ติดตั้ง COM+ Application ที่มีนามสกุล MSI

เปิดการทำงานของ CLB

1. นำ COM+ Application installer ไปติดตั้งที่ server ทุกเครื่อง ทั้ง Web cluster และ COM+ Application cluster
2. ที่ server ของ Web cluster เปิด COM+ Explorer
click ขวาที่ Component ที่ต้องการจะทำ CLB จากนั้น click properties
3. เลือก tab Activation
4. เลือก Component supports dynamic load balancing แล้ว OK
5. Restart Component supports dynamic load balancing

รูปที่ 13-28 การ Restart Component supports dynamic load balancing

13.5 การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการกระจายโหลดด้วย NLB

การทดสอบนี้ จัดทำขึ้นเพื่อทดสอบการกระจายโหลดด้วยเทคโนโลยี Network Load Balancing (NLB) ซึ่งช่วยกระจายโหลดในชั้นเว็บ-tier

ในการทดสอบนี้ จะใช้โปรแกรมที่พัฒนาขึ้นมาจากภาษาจาวา เพื่อสร้าง HTTP Request ไปที่ Virtual IP ของคลัสเตอร์ที่เป็น NLB ซึ่งเว็บเพจที่ร้องขอจะคำนวณหาค่าจำนวนเฉพาะ ที่มีค่าอยู่ในช่วง 1-20000 แล้วจึงตอบกลับมา

เครื่องที่ใช้ในการทดสอบทุกเครื่อง ติดตั้งระบบปฏิบัติการไมโครซอฟท์วินโดวส์ 2000 แอดวานซ์ เซิร์ฟเวอร์ และเปิดให้บริการ NLB ในเน็ตเวิร์กพروفเพอร์ตี้ โดยกำหนดให้ทุกเครื่องใช้ Affinity เป็น “none” และ Load Weight เป็น “Equal” แต่ละเครื่องมีสเปก ดังนี้

ชื่อเครื่อง	CPU (MHz)	RAM (MB)	LAN (Mbps)	OS	Affinity	Load Weight
OLALA03	Celeron 450	384	100	Microsoft	None	Equal
OLALA41	Atlon 700	320	100	Windows	None	Equal
OLALA06	Duron 650	384	100	2000	None	Equal
OLALA04	P!!! 600EB	384	100	Advanced Server	None	Equal

ตารางที่ 13-1 สเปกเครื่องที่ใช้ทดสอบ

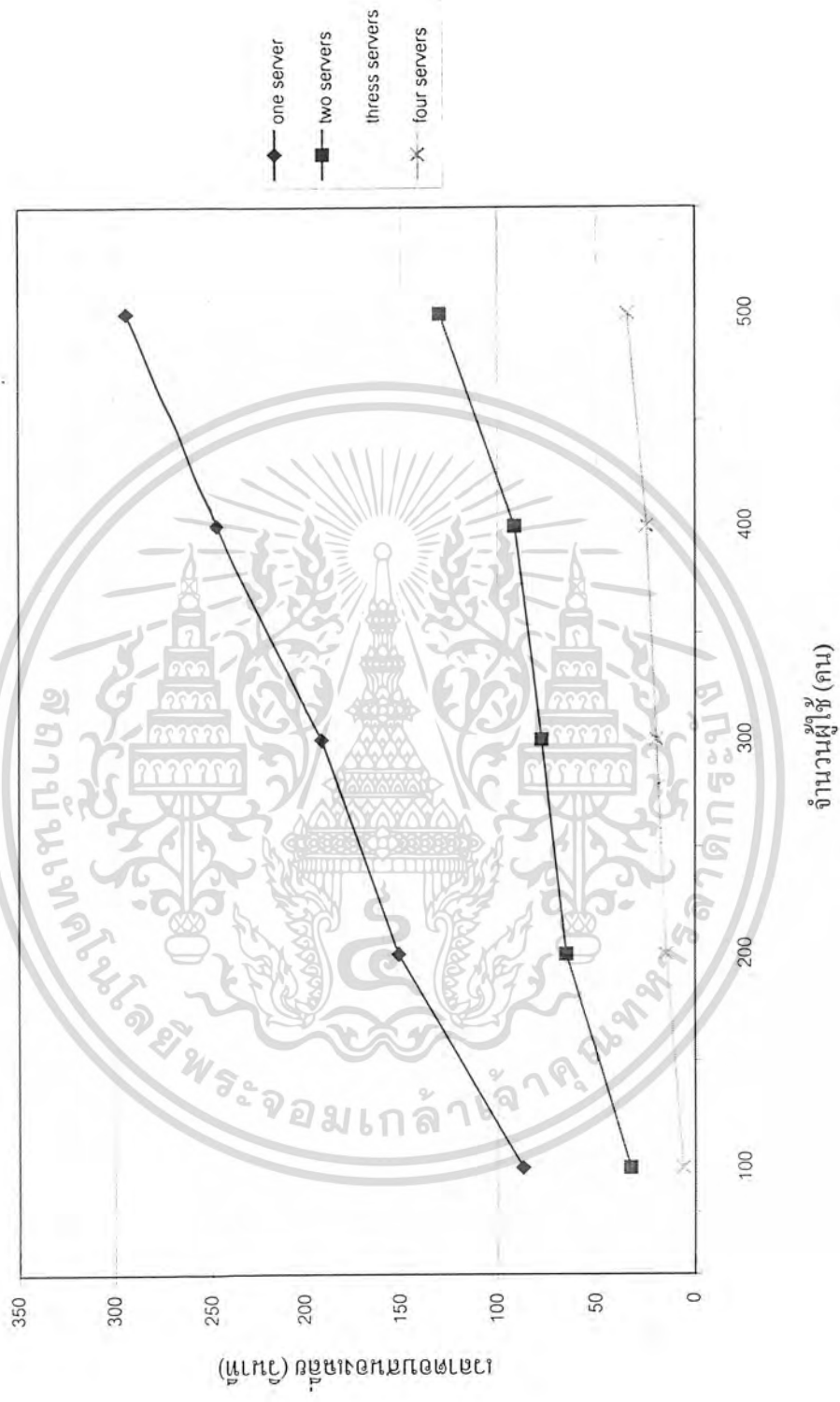
การทดสอบการกระจายโหลดนี้ จะเริ่มจากการใช้เครื่องเซิร์ฟเวอร์เพียงเครื่องเดียวในการทดสอบ ก่อน จากนั้นจึงค่อยๆ เพิ่มเครื่องไปเรื่อยๆ จนกระทั่งครบ 4 เครื่อง (NLB สามารถ เพิ่มเครื่องเซิร์ฟเวอร์ได้ สูงสุด 32 เครื่อง) ลำดับการเพิ่มเครื่องเป็นไปตามลำดับ ดังนี้

จำนวนเครื่องเซิร์ฟเวอร์ที่ทำการกระจายโหลด (เครื่อง)	ชื่อเครื่อง
1	OLALA03
2	OLALA03 + OLALA04
3	OLALA03 + OLALA41 + OLALA06
4	OLALA03 + OLALA41 + OLALA06 + OLALA04

ตารางที่ 13-2 ลำดับการเพิ่มเครื่องเซิร์ฟเวอร์

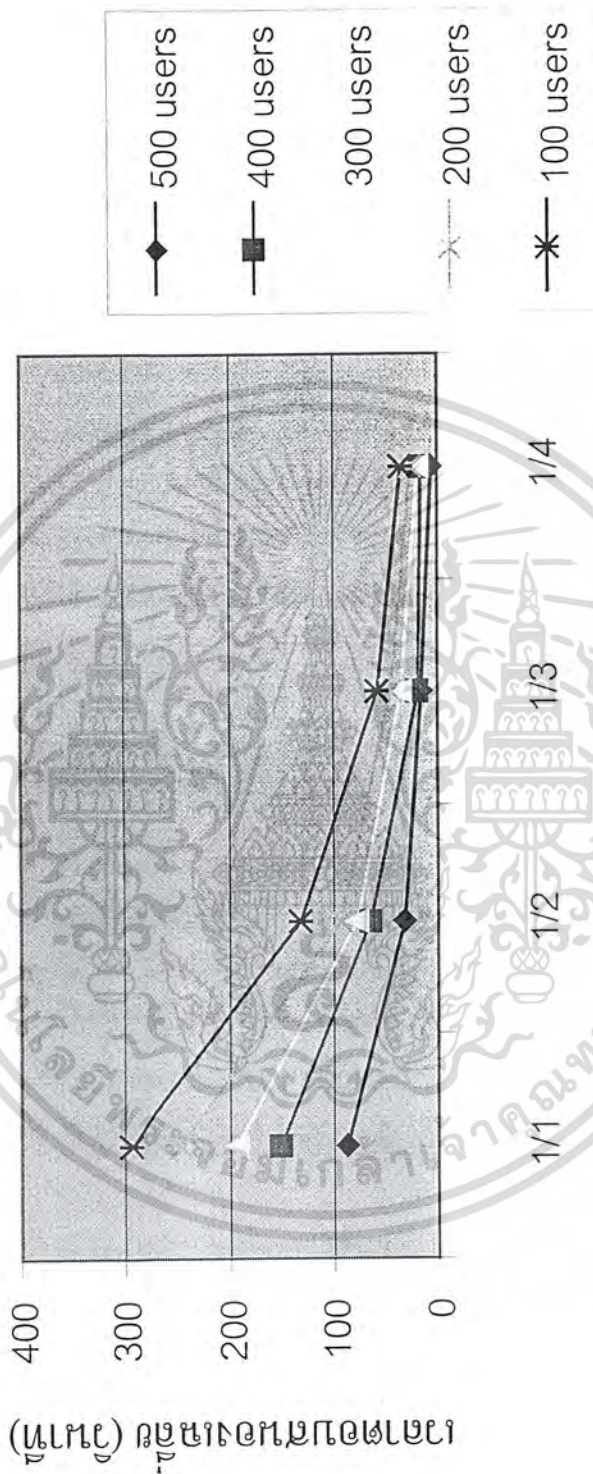
จากการทดสอบข้างต้น ได้กราฟแสดงผลการทดสอบ ดังนี้

กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB

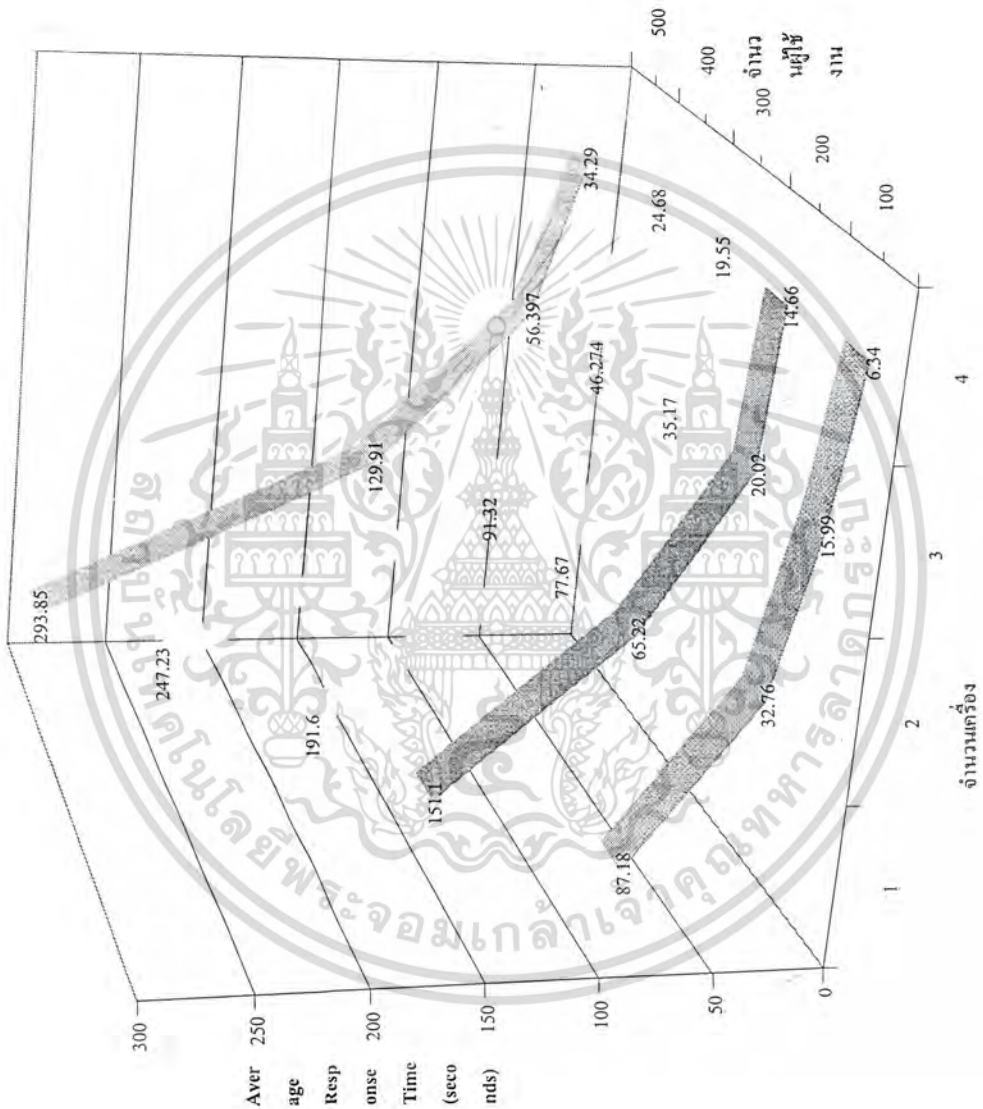
ภาพที่ 13-29 กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB (ตามจำนวนเครื่องเซิร์ฟเวอร์)

กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB

ภาพที่ 13-30 กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB (ตามจำนวนผู้ใช้)

กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB

ภาพที่ 13-31 กราฟแสดงผลการทดสอบ NLB (3 แกน)

บทที่ 14

การเปรียบเทียบระหว่าง COM+ และ EJB

การเปรียบเทียบระหว่างเทคโนโลยี COM+ และ EJB นั้นไม่สามารถเปรียบเทียบประสิทธิภาพการทำงานได้โดยตรงเนื่องจากความแตกต่างของแพลตฟอร์ม ดังนั้นจะเปรียบเทียบในด้านความสามารถในการทำงานของทั้งสองเทคโนโลยีมากกว่า สำหรับการเปรียบเทียบในเรื่องการกระจายโหลด จะเปรียบเทียบระหว่างซอฟต์แวร์ของไมโครซอฟท์คือวินโดวส์ 2000 และ แอปพลิเคชัน เซิร์ฟเวอร์ 2000 กับ WebLogic ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์ที่ใช้เทคโนโลยี EJB

14.1 เปรียบเทียบลักษณะทั่วไประหว่าง COM+ และ EJB

Feature	COM+	EJB
Programming Languages	Language Neutrality คือ เขียนคอมโพเนนต์ด้วยภาษาใดก็ได้ เช่น C++, Java, Visual Basic, etc.	Only in Java
Development tools	Microsoft Visual Studio, Delphi, etc.	Visual Café, Visual Age for Java, JBuilder
Middleware Vendors	Microsoft	30+
Legacy Integration	COM TI, MSMQ, OLE DB	RMI/JNDI, CORBA, Connectors
Limited State and Persistence Management	- Stateless component - flushes all object state at the end of every transaction - ต้องจัดการกับ state เอง	Stateless bean, Stateful bean, Entity bean
Method-granularity transactions (configuration)	No	Yes
Middle-tier load balancing	Network load balancing (NLB : เป็นการกระจายโหลดแบบ distribute), Component load balancing (CLB : เป็นการกระจายโหลดแบบ centralize)	ขึ้นกับ Application Server

Portability (Platform)	No. ขัดติดกับ Windows 2000 ไม่สามารถย้ายโค้ดไปที่แพลตฟอร์มอื่นได้	Yes. ถ้าเขียนโค้ดตาม EJB Specification จะสามารถนำไปรันในเครื่องอื่นได้ (Platform independent)
Interoperability	ผ่าน DCOM, ASP CORBA-Bridge	- Deploy ง่ายในระบบที่ต่างกัน (Heterogeneous System) - ผลิตภัณฑ์คนละยี่ห้อสามารถทำงานร่วมกันได้ทั้งใน system-level และ application-level
Scalability	ใน Windows 2000 Advanced Server สนับสนุน 16 โพรเซสเซอร์ และใน Windows 2000 Data Center สนับสนุน 32 โพรเซสเซอร์	สามารถ deploy ได้ใน UNIX และ Mainframe ที่สนับสนุน 256 โพรเซสเซอร์
Security	Integrated with Windows 2000	สนับสนุน CORBA security หรือ SSL หรือ JAS
Reliability	Clustering and load-balancing	สามารถ deploy ได้ในระบบที่มีความเสถียรสูง ขึ้นกับ Application Server
Application Servers based	Microsoft Windows 2000	Many vender เช่น IBM's WebSphere, BEA's WebLogic, Oracle's application server, etc.

ตารางที่ 14-1 เปรียบเทียบลักษณะทั่วไประหว่าง COM+ และ EJB

14.2 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในเว็บ-tier ระหว่าง NLB และ WebLogic's web-tier

Feature	NLB	WebLogic's web-tier
Load	Load คือ HTTP request	Load คือ HTTP request
การกระจาย load	- NLB Driver แทรกอยู่ระหว่าง TCP/IP กับ Network Adapter Driver ในทุกเครื่อง - ทุกเครื่องรับ packet พร้อมๆกัน แล้วจึงดู hash table เครื่องที่ถูก	ใช้ proxy software – Round Robin หรือใช้ Hardware Load balancer

	เลือกจะทำงาน เครื่องอื่นจะทิ้ง packet ไป	
Hardware	ไม่ใช่ server เพิ่มเติม	ต้องมี server ทำหน้าที่ proxy กระจาย load
Architecture	Distributed Architecture	Centralized Architecture
Single point of failure problem	ไม่มีปัญหา single point of failure	มีปัญหา single point of failure ที่ proxy
Fail-over	ไม่มี	มี
Cluster members	จำนวน cluster member มีได้มากที่สุด 32 เครื่อง	ไม่จำกัด

ตารางที่ 14-2 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในเว็บ-tier ระหว่าง NLB และ WebLogic's web-tier

14.3 เปรียบเทียบเทคโนโลยีในคอมโพเนนต์-tier ระหว่าง CLB และ WebLogic's Component-tier

Feature	CLB	WebLogic's Component-tier
Load	Load คือ point of instantiated	Load คือ point of calling method
การกระจาย load	Response time และ Round robin	Combination ใน 3 อัลกอริทึมนี้ - Random - Weight - Round robin
Software	Microsoft Application Center 2000	Web Logic
Architecture	Centralized Architecture	Distributed Architecture
Single point of failure problem	แก้ปัญหา single point of failure ด้วย NLB หรือ Cluster service	ไม่มี
Cluster members	ไม่จำกัด	ไม่จำกัด
Fail-over	ไม่มี	มี

ตารางที่ 14-3 เปรียบเทียบเทคโนโลยี

ในคอมโพเนนต์-tier ระหว่าง CLB และ WebLogic's Component-tier

บทที่ 15

บทวิจารณ์ และสรุป

15.1 สรุปผลการดำเนินงาน

ในโครงการนี้ได้แบ่งการดำเนินงานออกเป็น 5 ส่วนหลัก คือ

1. ศึกษาทฤษฎีพื้นฐานของ Windows DNA, COM, COM+, XML, SOAP, Clustering และเทคโนโลยีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ออกแบบระบบงานขนาดใหญ่เพื่อทำการทดสอบทฤษฎีต่างๆ ที่ได้ศึกษามา โดยตัวอย่างระบบงานที่สร้างขึ้นมา คือ ระบบการจองแพ็คเกจท่องเที่ยวและระบบการจองโรงแรม
3. ทำการอิมพลีเมนต์ระบบงานที่ได้ออกแบบไว้ โดยใช้ภาษา Visual Basic, ASP, HTML พัฒนาตามมาตรฐานของ COM และอิงตามแพลตฟอร์ม Windows DNA
4. ทำการอิมพลีเมนต์ระบบงานในส่วนที่เรียกใช้ระบบการจองสายการบินและระบบการจองรถโดยสาร ที่พัฒนาจากเทคโนโลยี EJB ผ่านโพรโตคอลมาตรฐานที่เรียกว่า SOAP
5. เพิ่มความน่าเชื่อถือในการใช้งานให้แก่ระบบงานโดยการสร้างคลัสเตอร์และทำการกระจายโหนดภายในคลัสเตอร์ นอกจากนี้ยังใช้บริการต่างๆ ของ COM+ เพื่อเพิ่มความสามารถต่างๆ ให้แก่ระบบงานด้วย

ระบบงานที่ทดลองสร้างขึ้น มีการใช้เทคโนโลยีต่างๆ ที่ได้ศึกษามา โดยได้ทำการสร้างระบบงานเป็น 3 เทียร์ คือ

1. **พรีเซนเทชันเทียร์** มีไคลเอ็นต์เป็นเว็บเบราว์เซอร์ที่เรียกใช้บริการจากระบบและแอปพลิเคชันที่ทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการจัดการระบบ
2. **บิสเนสเทียร์** มีเว็บเซิร์ฟเวอร์ IIS และใช้เซิร์ฟเวอร์ไซด์สคริปเป็น ASP นอกจากนี้ยังมีแอปพลิเคชันเซิร์ฟเวอร์ ซึ่งเป็น COM+ รันไทม์
3. **ดาต้าเทียร์** ใช้ดาตาเบสเซิร์ฟเวอร์เป็น Microsoft SQL Server 2000

15.2 แนวทางการพัฒนาต่อ

ถึงแม้ว่า การทดลองสร้างระบบงานให้สามารถเรียกใช้บริการจากระบบงานอื่นที่พัฒนามาจากเทคโนโลยีที่แตกต่างกันได้ (คือ COM+ และ EJB) โดยผ่านทางโพรโตคอล SOAP นั้น สามารถทำงานได้เป็นอย่างดีก็ตาม แต่เครื่องมือที่ใช้งานทั้ง 2 ฝ่ายในปัจจุบันไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ คือ ใช้ Microsoft SOAP Toolkit 2.0 Beta 2 และ Apache SOAP 2.2 ทำให้ต้องมีการปรับแต่งและเขียนโปรแกรมเพิ่มเติมมากมาย ซึ่งปัญหาเหล่านี้ แก้ได้โดยแต่ละฝั่งสร้างเป็นเว็บเซอร์วิส (Web Services) ให้อีกฝ่ายหนึ่งเรียกใช้ ซึ่งอาจสร้างได้โดยใช้ Microsoft Visual Studio.NET นอกจากนี้ ทางไมโครซอฟท์ยังได้พัฒนาเฟรมเวิร์กใหม่ที่เรียกว่า .NET Framework ซึ่งเป็นคอมโพเนนต์ออบเจกต์โมเดลตัวใหม่ ที่ทำให้การพัฒนาซอฟต์แวร์สะดวก รวดเร็วและมีความสามารถเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเป็นอย่างมาก และยังเข้ากันได้กับระบบ COM+ อีกด้วย ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่ควรศึกษาและพัฒนาต่อไป

บรรณานุกรม

- [1] David J. Kruglinski, Scot Wingo, George Shepherd : *Programming Microsoft Visual C++ 5th Edition* , 1998.
- [2] Jeff Prosise : *Programming Windows with MFC 2nd Edition.* , Microsoft Press, 1999.
- [3] Guy Eddon, Henry Eddon : *Inside COM+ Base Services*, Microsoft Press, 1999.
- [4] Mary Kirtland : *Designing Component-Based Applications*, Microsoft Press, 1998.
- [5] Microsoft Corporation : *Desktop Applications with Microsoft Visual Basic 6.0 : MCSD Training Kit* , Microsoft Press, 1999.
- [6] Microsoft Corporation : *Desktop Applications with Microsoft Visual C++ 6.0 : MCSD Training Kit* , Microsoft Press, 1999.
- [7] The Mandelbrot Set (International) Limited. : *Advanced Microsoft Visual Basic 6.0 2nd Edition.*, Microsoft Press, 1998.
- [8] Robert J. Oberg : *Understanding and programming COM+:a practical guide to Windows 2000 DNA.* Prentice Hall PTR, 2000.
- [9] Ted Pattison : *Programming Distributed Applications with COM and Microsoft Visual Basic 6.0*, Microsoft Press, 1998.